

Veninul dragostei

Volumul 1

Fasciculele: 001–025

Roman foileton în 199 fascicole
publicat în ziarul „Victoria”
Director şi proprietar: MARTON HERTZ
BUCUREŞTI, 1935

Ediţie electronică RIF, 2022
RIF
ROMANIA INEDIT

Veninul dragostei

Volumul 1

Fasciculele: 001–025

Roman foileton apărut în 199 de fascicole (1592 pagini)
în perioada 12 ianuarie – 3 august 1935
în ziarul „Victoria”
(Ziar cotidian cu ultimele noutăţi şi ştiri literare)

Director şi proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ŞT. FREAMĂT
BUCUREŞTI, Calea Victoriei, nr. 5

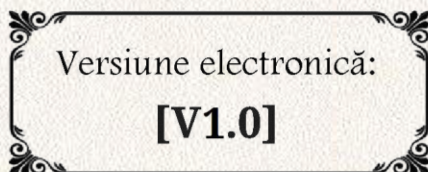
Tipărit la Institutul de Arte Grafice „Eminescu” S.A.
Bucureşti, Str. Ing. Anghel Saligny, No. 2

Digitalizare şi adaptare text: Proiect RIF, 2022

Ediţia electronică este structurată în 8 volume.
Fiecare volum conţine 25 de fascicule (200 de pagini).

Corectură [V1.0]: aprilie 2022

CUPRINS

Nota ediţiei electronice

Deşi în România s-au făcut câţiva paşi importanţi în digitalizarea profesionistă a cărţilor, digitalizarea cărţilor vechi de beletristică rămâne în continuare doar un hobby al câtorva iubitori de lectură.

De aceea, ediţia electronică a unei cărţi vechi nu este o nouă ediţie în sensul cunoscut al cuvântului, ci practic doar o copie digitală a variantei tipărite.

Persoanele care fac digitalizare ca hobby nu-şi propun şi nici nu au competenţa profesională să intervină asupra textului pentru a-l reda într-o formă artistică şi lingvistică actualizată. Excepţia de la regulă este faptul că un text tipărit cu ortografia de dinaintea reglementărilor Academiei Române din 1993 (scris cu î în interiorul cuvintelor şi formele sînt, sîntem, sînteţi ale verbului a fi) este, de regulă, convertit după normele ortografice post 1993 (scris cu â în interiorul cuvintelor şi formele sunt, suntem, sunteţi ale verbului a fi).

Prezenta ediţie electronică a romanului foileton „Veninul dragostei” a fost realizată prin digitalizarea celor 199 de fascicule apărute în perioada 12 ianuarie – 3 august 1935 ca suplimente ale ziarului „Victoria” (ziar cotidian cu ultimele noutăţi şi ştiri literare).

La digitalizarea acestui roman corectorul a intenţionat să păstreze pe cât posibil forma textului din varianta originală, dar pentru că limbajul interbelic ar fi făcut ca lectura să fie ceva mai dificilă, s-au făcut o serie de modificări, pe care le-am clasificat în două categorii:

A. Modificări generale:

– înlocuirea apostrofului cu cratimă, acolo unde a fost necesar;

– eliminarea literei „u” din finalul unor cuvinte cu semivocala „i” la sfârşit (cheiu, convoiu, întâiu, războiu etc.) sau voiu (a auxiliarului „a voi” prezent, pers. I, sing.).

– conversia unor substantive cu terminaţia „~ţiune” precum: atenţiune, afirmaţiune, concluziune, condiţiune, intervenţiune etc., în forma lor contemporană: atenţie, afirmaţie, concluzie, condiţie, intervenţie.

– corectarea formelor de genitiv-dativ a unor substantive, precum: cenuşei, durerei, fricei, greşelei, întregei, vechei etc., în forma cerută de normele gramaticale actuale: cenuşii, durerii, fricii, greşelii, întregii, vechii etc.

– despărţirea unor cuvintelor precum: dece, deaceea, dealungul, dealtminteri, dupăce, pentrucă etc., în formele actuale: de ce, de aceea, de-a lungul, de altminteri, după ce, pentru că etc.

– unirea unor cuvintelor precum: aşa dar, de geaba, în de ajuns, nici de cum etc., în formele lor actuale: aşadar, degeaba, îndeajuns, nicidecum etc.

– înlocuirea literei „s” din cuvinte în care precede consoanele b, d, g, j şi v sau intervocalic precum: asvârli, desamăgi, desgheţa, desgropa, desvolta, isvor, răsbate, răsboi, sbate, sbiera, sbura, sgomot etc., cu litera „z”: azvârli, dezamăgi, dezgheţa, dezgropa, dezvolta, izvor, răzbate, război, zbate, zbiera, zbura, zgomot etc.

– alte modificări a diverselor cuvinte cu forme diferite în limbajul contemporan faţă de forma interbelică.

B. Modificări speciale:

– conversia verbului „urmă” > „continuă” (perf. simplu, pers. III, sing.) în poziţiile în care avea sensul de a continua o discuţie în cazul unui dialog;

– înlocuirea unor substantive la care sensul din textul original este depăşit sau are alt sens în limbajul actual. Exemple: „lagăr” > „tabără”, unde „lagăr” are sensul de „tabără” (a unei expediţii); „previziuni” > „provizii”, unde „previziuni” are sensul de „provizii”; „a regula” > „a regla”;

– în cazuri foarte rare au fost introduse pronumele „îl” şi „o” pentru a clarifica în plus la cine se referă o acţiune.

Menţionez că în text apare cuvântul „gang” atât cu sensul de „gang”, cât şi cu sensul de „hol”. Acest cuvânt nu a fost modificat.

VENINUL DRAGOSTEI

Volumul 1

– Roman foileton –

1. Femeia misterioasă

Era o zi minunată de primăvară. Vaporul „Fernando Cortez” spinteca falnic valurile verzi şi spumegânde ale Mării Mediterane. Se întorcea din America şi era în drum spre Marsilia, aducând, afară de oameni de afaceri, şi un număr mare de pasageri care făceau călătoria numai de plăcere şi veneau în Europa pentru a gusta frumuseţile primăverii şi farmecul nopţilor feerice.

Unul din pasageri şedea ceva mai la o parte pe puntea vaporului şi urmărea cu privirea zborul uşor şi graţios al pescăruşilor.

— Pari dus pe gânduri, mister Wilkens? auzi deodată un glas lângă dânsul.

— Ah, dumneata eşti, căpitane?

Ridicându-se pe jumătate, trase un alt scaun lângă al lui şi-l invită pe căpitan să ia loc. Apoi făcu semn unui chelner care tocmai trecea cu o tavă plină cu pahare de şampanie, luă două din ele, întinse unul căpitanului şi, arătând spre un grup de călători care stăteau de vorbă în apropiere, zise zâmbind:

— De mai bine de un ceas cei de colo nu fac altceva decât să vorbească cu mare însufleţire de farmecul primăverii. De ce n-am face şi noi la fel, ciocnind paharele şi spunând: „Trăiască primăvara!”.

Clinchetul paharelor răsună uşor şi după ce fură golite, chelnerul

întrebă:

— Presupun că nici dumneata nu cunoşti încă primăvara noastră în toată frumuseţea ei, mister Wilkens?

— Ba o cunosc din tinereţe şi ştiu că e nespus de frumoasă. Deşi au trecut mulţi ani de când am gustat farmecul ei, n-am uitat nici până astăzi acele vremuri care au fost cele mai frumoase din viaţa mea.

De astă dată căpitanul fu acela care făcu semn chelnerului să umple din nou paharele, apoi spuse:

— Fără îndoială că în vremea aceea pe care ai numit-o cea mai frumoasă din viaţa dumitale, a fost şi vreo fetiţă drăgălaşă, care te-a făcut să resimţi şi mai adânc farmecul primăverii. De aceea, mister Wilkens, să mai ciocnim o dată paharele şi să strigăm: „Trăiască iubirea!”.

— Nici nu vreau să aud de ea, căpitane, răspunse americanul, căci tocmai din pricina unei stupide poveşti de dragoste am fost nevoit să vin acum din America.

— O poveste care te priveşte chiar pe dumneata? întrebă căpitanul.

— Nu, căci am depăşit demult vârsta la care omul face prostii. E vorba de băiatul meu. L-am trimis acum câţiva ani în Franţa pentru studii şi nu demult am primit o scrisoare de la dânsul, prin care mă vesteşte că s-a îndrăgostit de o franţuzoaică cu care vrea să se însoare. În scrisoare spune că altă fată ca dânsa nici nu mai este pe lume. Împotriva dragostei, la urma urmei, n-aş avea de spus nimic, dar nu e musai să se gândească îndată la însurătoare. De aceea, căpitane, să bem mai bine pentru reuşita planului meu de a-i despărţi, căci în scopul acesta am venit.

Ciocniră iar paharele, dar de astă dată clinchetul lor nu mai avu sunetul vesel de adineauri. După ce băură, căpitanul întrebă, devenind serios:

— Ai de gând într-adevăr să-i desparţi pe cei doi tineri, mister Wilkens?

— Da, neapărat, căci am alte planuri pentru băiatul meu; în America îl şi aşteaptă o mireasă.

— O căsătorie de convenienţă?

— Da, şi crede-mă, căpitane, că astfel de căsătorii sunt cele mai fericite. Vorbesc din experienţă, căci şi eu m-am însurat cu o fată pe care mi-a ales-o tatăl meu şi, am fost fericit, adică atât de fericit cât

putem fi noi americanii, care nu prea avem mult timp de pierdut cu dragostea. Până acum mi-a reuşit tot ce am vrut în viaţă şi pun rămăşag cu dumneata, că fiul meu se va întoarce cu mine la New-York, dar singur, fără aleasa inimii lui. De altminteri nici nu face să pierdem vorbe multe cu afacerea asta. Spune-mi mai bine unde mi-aş putea petrece o seară, două la Marsilia, în chip plăcut, căci înainte de a pleca la Grenoble unde se altă fiul meu, trebuie să mă opresc câteva zile în marele port pentru a rezolva nişte afaceri.

— Când sunt în Marsilia, îmi petrec serile, de obicei, la barul „Valencia”, care e locul de întâlnire al tuturor marinarilor, căci nimeni nu ştie să distreze mai bine pe clienţii de acolo decât blonda contesă din Marsilia.

Mister Wilkens tresări, la auzul acestui nume.

— Cum ai spus? Blonda contesă din Marsilia?

— Da, sub porecla asta o cunosc toţi marinarii. E o femeie fermecătoare. Cine a văzut-o o singură dată, sau a şi avut norocul să danseze cu dânsa, n-o mai poate uita.

— Mă faci curios, căpitane. Cum e? Tânără, înaltă, zveltă? Ai spus că e blondă, aşa că ar fi tocmai pe gustul mea, căci îmi plac femeile blonde. Odinioară – e mult de atunci – am fost şi eu îndrăgostit de o fată blondă... Dar spune-mi, căpitane, cum a ajuns femeia asta – care, judecând după vorbele dumitale, pare să fie o cocotă – să poarte numele de contesa blondă din Marsilia?

— Nu ştiu nici eu, mister Wilkens. Femeia asta e înconjurată de o taină care n-a fost dezvăluită până astăzi. Unii spun că i s-a dat porecla pomenită, fiindcă are ceva aristocratic în toată înfăţişarea ei; alţii susţin că e într-adevăr o contesă, care a fost izgonită de familia ei din pricina unui pas greşit şi, în sfârşit, mai sunt câţiva care pretind că acum vreo cincisprezece ani sau mai mult, a fost văzută prin cartierul cel mai sărăcăcios din port, îmbrăcată în zdrenţe şi cu un copil în braţe. Nimeni însă nu poate spune ceva hotărât despre dânsa, iar ea însăşi nu vorbeşte niciodată de unde a venit şi cum a ajuns aşa cum o cunoaşte astăzi toată lumea. În orice caz, te sfătuiesc să te duci într-o seară la barul „Valencia” pentru a o cunoaşte pe contesa blondă, în jurul căreia s-a ţesut o întreagă legendă.

— Presupun că toată legenda nu-i decât o reclamă dibace, iar voi marinarii credeţi în poveşti de astea.

— Ai să judeci altfel după ce o vei cunoaşte pe frumoasa Dolores, mister Wilkens.

— Nu cred, căpitane, căci cocotele n-au fost niciodată pe gustul meu.

Aproape înfuriat, căpitanul răspunse:

— Pe contesa blondă să n-o numeri printre acele femei care îşi vând dragostea pentru bani, mister Wilkens! Poate să fi făcut vreodată o greşeală, dar stricată nu este. Femeia asta are mai mult suflet decât multe altele care au dus o viaţă frumoasă şi au crescut în casa părintească, la adăpost de primejdiile vieţii.

— Văd că te-ai aprins de-a binelea, căpitane, răspunse americanul ironic.

— Asta o face orice marinar, când vorbeşte de contesa blondă din Marsilia.

— M-ai făcut curios, zău aşa, şi mă voi duce să o văd pe această femeie misterioasă; dar nu ştiu dacă voi ajunge să-mi fac aceeaşi părere despre dânsa, ca dumneata.

Căpitanul se ridică de pe scaun şi privi spre mare.

— Iată că ajungem în port. Trebuie să mă urc pe puntea de comandă, spuse el şi, întinzând lui mister Wilkens mâna, adăugă: Atunci la revedere pe astă-seară, la barul „Valencia”.

Wilkens îl urmări câtva timp cu privirea, pierdut în gânduri, apoi dădu din cap şi murmură:

— Ciudat… foarte ciudat… contesa blondă… tot aşa i se spunea şi ei…

2. Furtună

Sfioase şi triste şedeau elevele pensionului în clasă şi inimile tuturor băteau cu putere, căci se petrecuse ceva grozav.

Severa pedagogă, domnişoara Bergere, găsise adineauri o scrisoare de dragoste şi se dusese cu dânsa la directoare.

Fetele se uitau cu milă la Felicia de Martigny, căci ea era aceea pe care o ameninţa furtuna ce avea să izbucnească.

Toate o iubeau pe dulcea şi blonda Felicia de Martigny, nu numai pentru că era cea mai frumoasă, dar şi pentru că era cea mai bună şi credincioasă prietenă. Şi de aceea găsiseră firesc, că elegantul şi

chipeşul student Bob Wilkens, după care se uitau cu drag toate femeile din Grenoble, se îndrăgostise la prima vedere de Felicia.

De aproape jumătate an dura dragostea celor doi tineri, care acum era în cea mai mare primejdie prin descoperirea făcută de domnişoara Bergere.

Aceasta intră iar în clasă şi spuse cu un ton aspru:

— Contesă de Martigny, vino cu mine la doamna Brissart!

Felicia se ridică de la locul ei şi o urmă. Abia se închisese uşa în urma lor, că şi începură şoaptele în bănci:

— Sărmana Felicia, ce se va întâmpla cu ea?…

Inimioara Feliciei de Martigny zvâcnea cu putere când intră la doamna Brissart, care îndreptă priviri pline de mânie asupra fetei.

— Contesă de Martigny, ce ai de spus de scrisoarea asta? începu directoarea, cu un ton atât de aspru, cum nu-l mai auzise Felicia niciodată de la dansa.

Fata plecă ochii şi nu răspunse.

— Ai avut uşurinţa să te îndrăgosteşti de un student – urmă directoarea – şi te-ai furişat noaptea prin fereastră pentru a te întâlni cu dânsul. Şi tocmai dumneata ai făcut asta, dumneata pe care te-am păzit ca pe ochii din cap, pe care te-am crezut cea mai cuminte din toate!… E revoltător, contesă Felicia! Revoltător! Dacă ar şti mama dumitale ce nechibzuinţă ai făcut!

De astă dată Felicia înălţă capul şi privind drept în ochii directoarei, răspunse cu hotărâre:

— N-a fost nechibzuinţă din partea mea şi nu poate fi niciun păcat, căci îl iubesc din toată inima pe Bob Wilkens şi ne vom căsători în curând…

Doamna Brissart o întrerupse cu un râs silit:

— Un student şi să se însoare! Eşti într-adevăr atât de naivă să crezi asta?

— Bob Wilkens a împlinit douăzeci şi opt de ani, zilele acestea îşi va lua doctoratul şi mama va fi bucuroasă…

— Ba nu va fi deloc bucuroasă, îi curmă iar vorba directoarea. Când mi te-a încredinţat spre a-ţi da educaţia cuvenită, a trebuit să-i făgăduiesc că te voi feri de orice aventură de dragoste trecătoare.

— Nu e vorba de o aventură de dragoste trecătoare, doamnă Brissart, răspunse Felicia, cu mândrie. Inimile noastre s-au unit pentru

toată viaţa şi nimic nu ne va putea despărţi.

— Astea sunt aiureli de-ale tinereţii, fleacuri pe care ţi le-a vârât în cap studentul dumitale, care nici nu se va mai sinchisi de dragostea asta mare, când va afla că a fost descoperită. Eşti singură de vină, dacă va trebui să stai patru săptămâni la arest sever, ca să nu mai ai putinţa de a te întâlni cu onorabilul student. Nu vreau să am mustrări din partea mamei dumitale că n-am luat toate măsurile pentru a te feri de fapte nesocotite. Ştii, de altminteri, că mama dumitale are alte planuri şi nici prin gând nu-i trece să te dea de soţie primului venit.

Felicia izbucni, revoltată:

— Bob e fiul lui Wilkens, regele automobilelor din America, şi chiar dacă e burghez, mama nu se va împotrivi la o asemenea căsătorie. Voi scrie încă azi mamei. Ar fi trebuit s-o fac demult, dar am vrut să aştept până când Bob îşi va fi luat doctoratul.

— Ba n-ai să scrii nimic, răspunse directoarea cu asprime. Atâta timp cât eşti în pensionul meu, mama dumitale nu trebuie să afle că ai avut putinţa să te încurci într-o aventură de dragoste şi voi face tot ce-mi stă în putere pentru a pune capăt acestei afaceri. Acum du-te în odaia dumitale, strânge-ţi lucrurile de care ai nevoie şi treci îndată în camera de arest! În singurătate şi fără nicio legătură cu lumea de afară, vei avea tot timpul să te gândeşti la prostia pe care ai făcut-o.

Deoarece directoarea spuse aceste cuvinte cu o asprime neobişnuită, Felicia nu mai îndrăzni sa răspundă nimic şi, la un semn al ei, părăsi încăperea.

Puţin mai târziu, sărmana fată se văzu închisă în camera de arest, care n-avea decât o singură fereastră, cu gratii, aşa că-i era cu neputinţă să fugă de acolo.

Şi cu toate acestea, tânăra nu se gândea decât la fugă. Nici prin gând nu-i trecea să stea închisă patru săptămâni fără să-l vadă pe Bob al ei, pe care îl iubea atât de mult.

Trebuia să plece neapărat la mama ei, să vorbească cu dânsa, să-i spună tot. Şi tocmai acum era prilejul cel mai bun, căci mama ei, care petrecea săptămâni şi luni de zile în străinătate, tocmai se întorsese la Marsilia, după cum aflase dintr-o scrisoare pe care o primise chiar în ajun de la dânsa.

Deodată ridică capul şi ascultă cu încordare, căci auzise sunetul claxonului unui automobil. Fără îndoială că era Bob care venise şi o

aştepta.

Îşi luă repede haina şi pălăria şi apăsă pe clanţa uşii, dar aceasta era închisă.

Începu să chibzuiască ce e de făcut, când zări la uşă un zăvor, care se putea pune în mişcare şi pe dinăuntru şi pe dinafară. Îl trase şi uşa se deschise.

Felicia tremura din tot trupul şi aruncă o privire în gangul întunecos. Pretutindeni domnea linişte adâncă.

Fără să şovăie ieşi afară, merse în vârful picioarelor, ajunse în parcul care înconjura clădirea pensionului şi alergă spre zidul din fund. Dar aici nu era nicio poartă, aşa că singura scăpare era să escaladeze zidul împrejmuitor. Făcând o săritură, izbuti să se prindă cu mâinile de creasta zidului, se săltă în sus şi peste câteva clipe alunecă pe partea cealaltă, în stradă. În apropiere zări maşina elegantă a iubitului ei.

— Bob, strigă ea – fără a-şi mai lua timp să-i dea lămuriri – trebuie să plecăm cât mai repede.

Tânărul se uită buimăcit la dânsa şi întrebă:

— Unde să plecăm?

La Marsilia.

— Bine, Felicia mea scumpă, dar…

— Nu mă întreba nimic acum, îţi voi spune totul, mai târziu. Deocamdată trebuie să plecăm cât mai repede.

Ea se urcă în maşină, Bob o urmă, dând nedumerit din cap, se aşeză la volan şi puse motorul în mişcare.

După ce ieşiră din oraş şi se depărtaseră o bucată bună, tânărul student opri automobilul şi se întoarse spre iubita lui, care stătuse nemişcată, cu privirea aţintită în gol, fără să spună un cuvânt. Îi cuprinse umerii cu braţul, o atrase spre el şi o întrebă îngrijorat:

— Ce s-a întâmplat, scumpa mea? De ce fuga asta pripită?

În loc de răspuns, ea se lipi strâns de el, şi-l întrebă la rându-i:

— Mă iubeşti, Bob? Mă iubeşti mai presus de orice?

— Tot n-o ştii încă, micuţa mea Felicia?

— Ba da, însă tocmai azi aş vrea să mi-o mai spui o dată.

Bob se aplecă spre dânsa, o sărută lung, apoi întrebă:

— Îţi trebuie dovadă mai bună decât asta?

Felicia zâmbi, dat în acelaşi timp ochii i se umplură de lacrimi şi

începu să-i povestească tot ce se petrecuse la pension.

— Acum nu mai ştiu altă scăpare, decât să plecăm la mama, să-i spunem că ne iubim şi să-i cerem consimţământul pentru căsătoria noastră, încheie ea.

— Minunat, Felicia mea scumpă! strigă Bob Wilkens. Asta e şi dorinţa mea cea mai arzătoare, şi chiar am avut de gând să-ţi propun acelaşi lucru. Doctoratul l-am luat şi trebuie să mă pregătesc pentru întoarcerea la New-York, dar, bineînţeles, nu fără tine. Mă bucur de pe acum de surpriza pe care o vor avea ai mei. Trebuie să ştii, că tata are o mare predilecţie pentru nobili şi se va mândri mult în cercul cunoştinţelor sale din New-York cu o noră care e contesă. Pentru a-i face o surpriză deosebită în privinţa asta, nici nu i-am amintit numele tău în ultima mea scrisoare, în care i-am vorbit despre dragostea noastră.

— Poate nu va fi prea încântat de o astfel de surpriză şi se va supăra când…

— Dar, Felicia, cum poţi să-ţi închipui aşa ceva? Mai curând sunt îngrijorat de ce va spune mama ta. Nădăjduieşte însă că, deşi contesă, nu se va împotrivi la căsătoria ta cu fiul unui mare industriaş american. Dar la urma urmei, chiar dacă se va întâmpla aşa ceva, vom fugi amândoi în Anglia şi ne vom cununa acolo. Spune, vrei?

Cu obrajii îmbujoraţi, fata îşi lipi capul de pieptul lui.

— Ah Bob, mai întrebi dacă vreau?… Iubirea noastră e frumoasă ca un basm şi nimic n-aş dori mai mult, decât să fiu a ta, numai a ta.

— Felicia, scumpa, micuţa mea Felicia!

O sărută, din nou, dar fata se desfăcu din braţele lui şi spuse, cuprinsă deodată de o nelinişte nelămurită:

— Hai să plecăm mai departe, Bob, ca să ajungem mai repede la ţintă! Aş vrea să fiu acasă înainte ca doamna Brissart să telegrafieze mamei despre fuga mea.

— Atunci ar fi mai bine să mergem până la aeroportul cel mai apropiat şi de acolo să zburăm cu aeroplanul la Marsilia. În felul acesta vom ajunge mai repede şi diseară vom putea vorbi cu mama ta.

Felicia se învoi cu această propunere şi el dădu drumul maşinii, care porni cu o viteză ameţitoare.

După câtva timp, amândoi zburau prin văzduh.

Deoarece din pricina zgomotului elicei nu puteau vorbi, Felicia se

rezemă bine în fotoliul ei şi se lăsă furată de gânduri.

Ce va spune mama, când o va vedea ivindu-se pe neaşteptate cu Bob?

Tânăra fată nu fusese încă niciodată acasă şi nici nu cunoştea locuinţa părintească. De copilăria ei îşi aducea aminte ca prin vis. Îi era ca şi când ar fi petrecut-o în oraşe străine, prin străzi şi locuinţe murdare şi întunecate, unde plânsese mult.

Dar nu se putea să fi fost aşa, căci crescuse doar în casa unui pădurar din Savoia unde o dusese mama ei şi unde rămăsese până la vârsta de opt ani. Apoi fusese într-un pension din Elveţia, iar acum era de doi ani la doamna Brissart, la Grenoble. Vacanţele şi sărbătorile le petrecuse întotdeauna împreună cu mama ei, în vreo staţiune balneară, sau în vreun sat mic; numai la Marsilia nu fusese niciodată.

La repetatele ei rugăminţi de a o duce o dată şi acasă, mama îi spunea: „Ai să cunoşti prea devreme încă acea casa cenuşie şi posomorâtă unde nu-i nicio rază de bucurie”.

Despre tatăl ei, Felicia nu ştia nimic şi mama nu-i vorbise niciodată de dânsul. Bănuia că nu-l iubise şi că nu păstrase amintiri frumoase din căsnicie. Cu atât mai mare dragoste avea pentru singura ei copilă, şi Felicia răspundea la această dragoste, din tot sufletul.

Din nefericire mama n-avea mult timp, pentru dânsa, îi spunea că era foarte ocupată cu administrarea şi conducerea marelui şantier naval care îi rămăsese după moartea soţului şi că afacerile o sileau de multe ori să plece pentru săptămâni întregi în străinătate, aşa că era nevoită să renunţe la fericirea de a fi întotdeauna împreună cu fiica ei. Dar spusese că îndată ce Felicia va împlini douăzeci de ani, se va retrage din afaceri şi se va dedica numai copilei sale.

Şi acum totul trebuia să se schimbe!

Felicia nu şi-ar fi închipuit niciodată că ar putea iubi pe altcineva mai mult decât pe mama ei, dar soarta îi scosese în cale pe Bob şi începu să-l iubească cu-atâta înfocare încât simţea că fără el viaţa n-ar mai avea niciun farmec.

Dar oare iubirea aceasta nu va pricinui durere mamei sale?

Felicia alungă repede gândul acesta. Fără îndoială că mama se va bucura de fericirea ei şi va primi cu plăcere propunerea pe care voia să i-o facă Bob, de a preda afacerea din Marsilia şi să vină cu dânşii la New-York.

3. La barul «Valencia».

— Dolores, e târziu.

— Da Betty, ştiu…

Cu o mişcare nespus de obosită, femeia zveltă şi blondă se ridică de pe canapeaua pe care se odihnise, dădu plapuma de mătase la o parte şi păşi încet spre masa de toaletă.

— Şi azi îţi este aşa de greu?

— Mai întrebi, Betty? Ştii doar cât sunt de sătulă de viaţa asta. Să văd seară cu seară oameni setoşi de senzaţii, doritori de aventuri, să râd, să fiu veselă, atunci când îmi vine să plâng! Nu mai pot… nu mai pot!

Era ca un strigăt deznădăjduit.

Bătrâna, care începuse s-o coafeze, dădu din cap, tristă şi îngândurată.

— Da, e greu. Dar barul „Valencia” e din ce în ce mai căutat de clienţi…

— Şi blonda contesă din Marsilia devine celebră prin clienţii ei, întregi frumoasa femeie, cu un surâs ironic şi amar. Dar n-are niciun rost să vorbim mereu de acelaşi lucru. Dacă vreau să-mi ajung ţinta de a putea trăi odată liniştită şi fără griji, într-un colţişor retras de lume, atunci trebuie să mai rabd vreo câţiva ani viaţa pe care o duc acum.

Întinse mâna spre o fotografie de pe masa de toaletă şi se uită cu dor la chipul drăgălaş de fată.

Bătrâna Betty îşi aruncă şi ea ochii spre fotografie.

— Ţi-o fi iar tare dor de dânsa?

— Un dor care îmi sfâşie inima.

— Pleacă pentru câteva zile s-o vezi.

— Nu se poate, nu pot lipsi acum… Dar bine că mi-am adus aminte, Betty; o dansatoare tânără mi-a scris că va veni să vorbească cu mine, aici acasă. Dacă va sosi după plecarea mea, trimite-o la bar.

*

Când noaptea se lasă asupra Marsiliei şi activitatea marelui port încetează, începe viaţa în cartierul din jurul străzii Cannebière.

Clădirile impunătoare, aşezate de-a lungul celei mai frumoase străzi

din marele port, străluceau într-o lumină feerică şi semănau cu palate din basme. Fiecare se întrecea în reclame luminoase cât mai bătătoare la ochi, pentru a atrage atenţia publicului.

Unul singur dintre nenumăratele localuri care se înşirau în acest cartier al petrecerilor, se deosebea prin simplitatea decorului său exterior. Numai la intrare se afla postat un negru uriaş, îmbrăcat într-un costum fantastic, de culoare verde, şi a cărui menire era să deschidă uşa nenumăraţilor clienţi care veneau să viziteze barul „Valencia".

Deşi aici era locul de întâlnire al publicului internaţional din marele port de la Marea Mediterană, totuşi de multe ori se rătăceau şi oameni din cea mai bună societate, voind să guste şi ei din plăcerile vieţii de noapte şi în deosebi să cunoască acest local, căruia i se dusese faima în lumea întreaga.

În încăperile din subsol petreceau marinarii de rând în felul lor zgomotos, fără să se sinchisească prea mult de manierele elegante, şi de cele mai multe ori învălmăşeala era atât de mare, încât, din lipsă de locuri, artistele şi dansatoarele se aşezau pe genunchii clienţilor, care nu păreau deloc supăraţi de această familiaritate.

În elegantul salon de dans de la etaj, veneau să-şi omoare vremea oameni din societatea cea mai bună. Atracţia de căpetenie pentru toţi, era contesa blondă din Marsilia.

Aceasta era o femeie cu adevărat fermecătoare. Înaltă, cu un trup mlădios, cu trăsături fine şi ochi minunaţi care priveau visător, cu pielea albă şi catifelată, atrăgea privirile tuturor.

Cu braţele încrucişate pe piept, stătea rezemată de o coloană şi privea la animaţia din jur, fără să se sinchisească de privirile pline de admiraţie, îndreptate asupra ei. Gândurile îi erau departe, departe de tot.

— Ei, Dolores, la ce visezi iar?

Cuvintele acestea o treziră din reverie. Cu o mişcare obosită îşi trecu mâna peste ochi şi se întoarse spre oaspetele care se apropiase de dânsa.

— Bună seara, căpitane! Te-ai întors iar la Marsilia? Fii binevenit la barul „Valencia!"

Îi întinse mâna, pe care căpitanul Barnabe o duse respectos la buze.

— Ai avut o călătorie bună? îl mai întrebă ea.

— Ca întotdeauna. Ştii doar că am fost poreclit căpitanul „Vreme Bună”. Rar mă prinde furtuna cu „Fernando Cortez” al meu.

Femeia blondă suspină şi pe chipul ei se întipări iar o expresie melancolică şi visătoare.

— Ce bine ar fi, dacă am putea spune cu toţii la fel despre corabia vieţii noastre: călătorie bună şi numai rareori furtună!

Căpitanul o privi cercetător.

— Ai necazuri, Dolores?

— Necazuri cum ţi le închipui, poate, dumneata, nu. Afacerea mea merge mai bine ca oricând; dar sunt plictisită de viaţa asta şi atât de obosită, încât aş vrea să scap de ea cât mai repede.

— Nimic mai uşor decât asta, Dolores… Cred că în anii din urmă ai câştigat mult şi ai pus deoparte o avere frumuşică?

— Da, am câştigat mulţi bani, dar încă nu destui pentru…

Se opri deodată din vorbă.

— Nu destui pentru ce?… stărui el.

— Nu mă întreba, căpitane.

— Da, ştiu că nu vrei să vorbeşti niciodată despre dumneata şi despre viaţa dumitale, aşa că nu te voi supăra cu întrebări indiscrete…

Pentru a schimba vorba, Dolores; îl întrebă:

— Ai avut mulţi pasageri pe bord, căpitane?

— Toate cabinele erau ocupate. Fermecătoarea noastră primăvară a atras pe mulţi încoace.

Tot vorbind, Barnabe îşi roti, privirea prin sală.

— De altfel am şi zărit aici câţiva din pasagerii mei. Au venit pentru că am spus tuturor că eşti cea mai interesantă femeie din Marsilia. Priveşte, colo în loja a treia din stânga e şi cel mai de seamă şi mai bogat pasager al meu: regele automobilelor, Frank Wilkens din New-York.

La auzul acestui nume femeia blondă tresări, se făcu palidă şi căutând un sprijin, prinse braţul căpitanului.

— Wilkens?… Frank Wilkens?… murmură ca aproape speriată.

— Ce ai, Dolores? Îl cunoşti cumva pe mister Wilkens? întrebă Barnabe, privind-o mirat.

Ea izbucni într-un râs tăios.

— Mă întrebi dacă-l cunosc?… Foarte bine chiar.

— Adevărat? A mai fost vreodată pe aici? Nu-mi vine să cred,

deoarece când am vorbit cu dânsul despre Marsilia, de barul „Valencia” şi de dumneata, se părea că habar n-are de toate astea.

Dolores încleştă pumnii.

— Cred şi eu că s-a prefăcut că nu ştie nimic.

— Din ce pricină?

Ea făcu o mişcare cu mâna şi îl rugă cu voce înăbuşită:

— Nu întreba, căpitane! Te rog, lasă-mă singură, dar să nu te duci în loja lui Frank Wilkens. Mă voi duce eu; trebuie să vorbesc cu dânsul.

Se opri brusc din vorbă, se depărtă şi se îndreptă spre loja în care şedea Frank Wilkens; dar căpitanul, care o urmărea cu privirea, văzu că paşii ei deveniseră şovăitori.

4. Soarta hotărăşte.

Cu inima zvâcnind de emoţie stătea contesa Felicia de Martigny în faţa casei cenuşii din strada Estelle, unde i se spusese că e locuinţa mamei sale.

Se uită nedumerită la Bob şi nu cuteză să-i vorbească. Şi el tăcea.

Felicia îi ghici gândurile: Fără îndoială că şi dânsul era tot atât de surprins ca şi ea, văzând casa în care, după cât se părea, locuia bogata ei mană, contesa de Martigny.

— Te voi aştepta colo în cafeneaua cea mica de peste drum, spuse Bob în cele din urmă. Va fi mai bine să vorbeşti întâi singură cu mama ta, apoi vei veni să mă chemi şi pe mine.

Se despărţiră cu o strângere de mână şi Felicia îl urmări pe Bob cu privirea, până când trecu strada şi intră în cafenea. Abia după aceea sună la intrarea casei.

După câteva minute uşa fu deschisă şi un portar bătrân şi morocănos o întrebă pe cine caută.

— Aş vrea să mă duc la contesa de Martigny, răspunse Felicia.

Bătrânul o măsură cercetător din creştet până în tălpi.

— O contesă de Martigny nu stă aici, dar dacă o cauţi pe „madame Martigny”, atunci ai nimerit.

Spunând acestea deschise uşa mai larg, lăsă pe Felicia să intre şi adăugă:

— Stă la etajul al doilea, apartamentul din stânga.

Felicia îi mulţumi, cam buimăcită, şi urcă repede scara. Într-adevăr, la etajul al doilea, citi pe o placă mică de alamă bătută la uşa din stânga, numele „Martigny”.

„Madame Martigny”.

Da, abia acum îi veni în minte dorinţa mamei, ca nici pe scrisorile ce i le trimitea să nu scrie titlul de contesă.

„Nu vreau să port titlul de contesă, atâta vreme cât mă ocup de afaceri”, zicea ea.

În felul acesta o lămurise mama pe dânsa şi pe doamna Brissart şi acum îi părea rău Feliciei că uitase de acest lucru şi întrebase pe portar de o contesa de Martigny.

Sună la uşa din faţa ei şi după câtva timp apăru o bătrână care o întrebă prietenos:

— Pe cine cauţi, dragă domnişoară?

De astă dată Felicia fu mai prudentă şi răspunse:

— Aş dori să vorbesc cu doamna Martigny.

Bătrâna o privi cercetător.

— Eşti dansatoarea care a venit pentru angajare? Doamna mi-a spus că i-ai scris, dar ai fi făcut bine, dacă ai fi venit mai devreme, căci doamna a plecat la bar. Du-te acolo. O vei găsi, ştii, la barul „Valencia”.

Felicia o privi cu ochi mari, căci nu înţelegea ce spunea bătrâna, apoi bâlbâi încurcată:

— Iartă-mă… dar… mi se pare că… am greşit adresa… Caut pe mama mea… contesa de Martigny.

Bătrâna se dădu speriată înapoi şi holbă ochii la tânăra fată.

— Pe mama dumitale? întrebă ea, buimăcită.

Dar se reculese repede şi cu un zâmbet silit spuse:

— Atunci într-adevăr n-ai nimerit adresa, căci doamna Martigny n-are nicio fiică.

Felicia deveni şi mai încurcată.

— Şi eu mi-am zis îndată că n-am nimerit bine… căci mi-am închipuit cu totul altfel casa mamei… Dar adresa e totuşi exactă: strada Estelle, patru…

— Poate e la numărul paisprezece, răspunse bătrâna repede.

— Dar numele?…

— Numele de Martigny nu-i atât de rar şi se poate să fie două

doamne cu numele ăsta pe aceeaşi stradă. În orice caz, doamna Martigny a mea nu-i mama dumitale. Aş putea să-ţi dovedesc asta, ducându-te la ea s-o vezi, dar, din nefericire nu-i acasă… ba e chiar… plecată din Marsilia… şi nu ştiu când se va întoarce, aşa că… nu poţi vorbi cu dânsa.

Timp de câteva clipe Felicia rămase nehotărâtă, apoi mulţumi bătrânei şi spuse:

— Iartă-mă că te-am deranjat.

Betty aproape că nu mai auzi cuvintele fetei, căci închisese repede uşa.

Cufundată în gânduri, Felicia coborî scara. Nu ştia ce să spună lui Bob. Totul era atât de ciudat! Spaima bătrânei nu-i scăpase. Dar de ce să se sperie că o căuta pe mama ei?

Pe când Felicia trecea strada, Betty alergă repede la telefon şi ceru legătura cu Dolores, la barul „Valencia”. Stătea, tremurând toată, în faţa aparatului şi strigă:

— Aici Betty! Trebuie să vorbesc neapărat cu doamna Martigny…

O voce aspră de bărbat îi răspunse.

Apoi Betty continuă:

— Cum?… Nu se poate să-i vorbesc acum?… Să chem mai târziu?…

Bătrâna dădu din cap şi spuse mai mult ca pentru sine:

— Va fi poate prea târziu… şi totul se va descoperi…

Deşi vorbise încet, cuvintele ei fură auzite la capătul celălalt al firului, căci vocea bărbătească întrebă:

— Ce va fi prea târziu?…

— Nu pot să-ţi spun. Trebuie să vorbesc cu doamna. Cheam-o, te rog, la aparat… Alo!… Mă auzi?... Cheam-o pe doamna Martigny!…

Ascultă câteva clipe, dar nu mai primi niciun răspuns.

Deznădăjduită, închise aparatul şi murmură:

— A venit ceasul de care m-am temut atât de mult!... Trebuia să se întâmple odată!…

*

Felicia intră în cafeneaua în care o aştepta Bob şi acesta citi îndată pe chipul ei dezamăgirea pe care o avusese.

— Felicia, de ce eşti atât de întristată? N-ai găsit-o acasă pe mama?

Ea se feri să-l privească în ochi şi răspunse:

— În locuinţă nu era nimeni, căci am sunat şi nu mi s-a deschis, iar portarul mi-a spus că pesemne mama e plecată în călătorie.

Spunând această minciună, inima i se strânse de durere. Dar ce lămurire i-ar fi putut da? Aici era o taină pe care trebuia s-o dezvăluie mai întâi dânsa, înainte de a vorbi cu iubitul ei despre ea.

Gândurile-i se învălmăşeau în creier şi era atât de buimăcită, încât i se părea că aude ca de la mare depărtare glasul lui Bob, care încerca s-o mângâie şi s-o liniştească.

— De fapt ar fi trebuit să ne gândim la posibilitatea asta, Felicia. Totuşi, nu trebuie să deznădăjduim. Dacă n-am găsit-o azi pe mama ta, o vom găsi mâine sau peste câteva zile. Deocamdată să mergem într-un local mai ca lumea, unde să ne sfătuim ce avem de făcut. Vreau să fii veselă, să-ţi piară gândurile negre.

Bob chemă chelnerul, plăti, apoi o luă pe Felicia de braţ şi amândoi ieşiră în stradă. O luară încet spre strada Cannebière şi după câtva timp se opriră în faţa unuia din numeroasele localuri din acest cartier al petrecerilor şi veseliei.

— Ce-ar fi să intrăm aici, Felicia? întrebă el.

Fata ridică ochii şi citi literele mari şi luminoase deasupra intrării: *„Barul Valencia”*.

Deodată îşi aduse aminte că bătrâna din locuinţa din strada Estelle îi spusese că aici o poate găsi pe doamna Martigny şi, ca mânată de o putere misterioasă, intră cu Bob în vestibulul feeric luminat al localului.

Lăsară pardesiurile şi pălăriile la garderobă; Bob îi cumpără de la o florărească doi trandafiri roşii pe care ea şi-i prinse la piept, apoi intrară amândoi în salonul cel mare de dans.

5. Taina contesei blonde.

Întins într-un fotoliu comod, Frank Wilkens şedea în loja lui şi privea cam plictisit la perechile care dansau în sală. Nu era nici entuziasmat, nici uimit, căci pentru dânsul, care văzuse atâtea, acest local pe care căpitanul Barnabe i-l lăudase aşa de mult, nu oferea nimic deosebit.

De altminteri, căpitanul nici nu lăudase atât localul, cât pe „steaua”

acestuia, pe misterioasa contesă blondă din Marsilia.

Wilkens se rezemă cu coatele de balustrada lojii şi o căută cu privirea prin sală.

Deodată auzi în spatele lui deschizându-se uşa lojii şi când întoarse capul, zări o femeie nespus de frumoasă, venind încet spre el.

— Bună seara, Frank Wilkens, o auzi spunând şi simţi îndreptată asupra lui privirea ei plină de ură. Aşa e că nu te-ai aşteptat să ne mai întâlnim o dată în viaţă? Eu însă te-am aşteptat an cu an şi ceas cu ceas. Ştiam că vei veni când vei auzi de Dolores, „contesa blondă din Marsilia”. Da, priveşte-mă! Eu sunt aceea pe care ai părăsit-o în cea mai neagră mizerie, după ce ai dat-o pradă nenorocirii…

Frank Wilkens nu-şi luase ochii de la ea, dar se reculese îndeajuns, spre a putea răspunde:

— Iertaţi-mă, doamnă, dar mi se pare că vă înşelaţi asupra persoanei mele…

— Nu, nu mă înşel; eşti Frank Wilkens şi am venit, să-ţi cer socoteală…

Se opri deodată din vorbă, căci…

Bob şi Felicia nu mai găsiseră loc decât în sală şi acum dansau şi ei, atraşi de sunetele ademenitoare ale orchestrei; dar în toiul dansului Bob se opri brusc şi, arătând spre una din loji, spuse:

— Felicia, priveşte!… Colo… tatăl meu!

Fata ridică privirea şi…

Nespus de mirat de a vedea pe tatăl său aici, şi într-un chip atât de neaşteptat, Bob se despărţi de Felicia şi alergă spre lojă.

Tatăl său la Marsilia! Ce bucurie! Era cel mai minunat prilej să-i ceară binecuvântarea pentru căsătoria lui cu încântătoarea contesă Felicia de Martigny.

Bob ajunse la loja în care se afla tatăl său şi deschise repede uşa, strigând plin de bucurie:

— Tată!

Vru să alerge cu braţele întinse spre dânsul, dar deodată se opri în loc şi se uită stânjenit la doamna cea străină care se afla în faţa tatălui său şi cu care, pesemne, tocmai vorbise.

— Iertaţi-mă, bâlbâi el.

Dolores întoarse încet capul şi îl privi cu uimire. Tânărul spusese cuvântul „tată”, deci era fiul lui Frank Wilkens. Dar şi altminteri l-ar fi

recunoscut, căci asemănarea era foarte mare.

Şi Bob se uită la ea cu surprindere. Ce frumoasă era femeia asta… şi… îşi trecu mâna peste ochi, pentru a se încredinţa că nu e o nălucire. Asemănarea asta nemaipomenită cu Felicia! Era oare cu putinţă?

Frank Wilkens se uită la fiul său, dar privirea sa era ca pierdută, apoi o îndreptă iar spre Dolores.

Repetă ca pentru sine cuvintele ei acuzatoare: „…eu sunt aceea pe care ai părăsit-o în cea mai neagră mizerie”. Apoi adăugase: „Nu, nu mă înşel; eşti Frank Wilkens şi am venit să-ţi cer socoteală…”.

Nu apucase să mai continue, căci în clipa aceea intrase Bob în lojă.

Frank Wilkens era buimăcit, căci totul se întâmplase cu o iuţeală fulgerătoare.

Dolores îşi îndreptă din nou privirea asupra americanului şi pe buzele ei se ivi un zâmbet amar.

— Am fost întreruptă, mister Wilkens, şi deocamdată nu-ţi pot spune ce mai am de spus, dar fii încredinţat că ne vom mai întâlni.

Şi la aceste cuvinte, în ochii ei se ivi iar o străfulgerare de ură.

Frank Wilkens vru să răspundă ceva, dar Dolores se îndreptă spre uşă, unde stătea încă Bob cu ochii holbaţi, neputând înţelege minunea unei asemănări între Felicia lui şi această femeie.

Dolores se mai opri o dată la uşă, privirea ei se mai încrucişă o dată cu aceea a lui Frank Wilkens, apoi ieşi. Tatăl şi fiul erau acum singuri.

*

După ce Bob Wilkens o părăsise pe neaşteptate, pentru a alerga spre loja în care se afla domnul acela înalt şi chipeş, Felicia de Martigny rămase câteva clipe în acelaşi loc, nemişcată ca o stană de piatră.

Dar privirile ei nu erau îndreptate nici spre domnul cel străin, nici spre Bob, pe pare îl văzu apărând în uşa lojii, ci cu ochii măriţi de spaimă, se uita la frumoasa femeie palidă, care se afla în aceeaşi lojă.

Simţi cum tot sângele îi năvăleşte la inimă.

Vru să ţipe, să răcnească, niciun sunet nu ieşi însă de pe buzele ei.

Un singur gând o mai stăpânea: „Femeia cea blondă de colo, e… mama mea!”

O expresie de durere amarnică şi de nemărginită deznădejde se ivi

pe chipul ei.

Mama... mama ei... aici?!

Nu putea fi decât un vis, o nălucire nebună care o chinuia de moarte.

Deodată se uită în jurul ei, buimăcită ca şi când s-ar fi trezit dintr-un somn adânc, îşi apăsă amândouă mâinile pe piept pentru a potoli bătăile năvalnice ale inimii şi se dădu câţiva paşi înapoi, ca să se ascundă în dosul uneia din coloanele înalte, care sprijineau bolta salonului de dans. Genunchii îi tremurau; abia se mai putea ţine pe picioare şi căutând un sprijin, mâinile i se încleştară de marmura rece.

Îşi aduse aminte de cuvintele pe care i le spusese bătrâna servitoare în casa din strada Estelle: „Pe doamna Martigny o puteţi găsi la barul „Valencia”!

Felicia îşi muşcă buzele pentru a-şi stăpâni plânsul.

Mama ei... scumpa şi buna ei mamă... pe care o adora, o venera şi iubea mai presus de orice... mama ei într-un astfel de local?!

Din clipa în care intrase aici, simţise o adevărata oroare la priveliştea care se desfăşura înaintea ochilor ei.

Femeile fardate şi pudrate, îmbrăcate în rochii bătătoare la ochi şi atât de decoltate, încât păreau aproape goale, o scârbeau, iar privirile lacome ale bărbaţilor o umpleau de groază.

Şi aici o găsise pe mama ei?!

Nu putea să înţeleagă, nu-i venea să creadă!

Vru să fugă, dar parcă o putere nevăzută o ţintuia în loc şi rămase cu privirea pironită spre lojă.

Îşi dădu seama şi de marea asemănare dintre domnul cel străin şi Bob. Vasăzică era tatăl lui! Şi lângă dânşii stătea mama ei!

Auzi voci în spatele ei şi fără să vrea, ascultă. Erau doi ofiţeri de marină care stăteau de vorbă.

— O vezi pe contesa blondă? întrebă unul din ei.

— Da, chiar în clipa asta am zărit-o. Astă-seară e iar nespus de frumoasă.

— Sunt de aceeaşi părere. Bagă de seamă, azi o să prindă în mrejele ei pe cel mai bogat pasager al nostru, pe Frank Wilkens, regele automobilelor.

— Crezi?

— Fac prinsoare pe ce vrei că încă în noaptea asta Wilkens va fi

amorezat lulea de frumoasa Dolores.

— Poate să ai dreptate, căci nimeni nu rezistă farmecelor acestei sirene blonde.

— Pentru noi e pierdută în seara asta şi am face bine să ne căutăm altă damă.

— Din nefericire nu mai e în toată sala niciuna aşa de frumoasă ca Dolores, contesa blondă din Marsilia.

Feliciei nu-i scăpă nicio vorbă şi îi venea să intre în pământ de ruşine.

Mama, frumoasa ei mamă, contesa Dolores de Martigny, era contesa blondă din Marsilia!

Şi nu era numai o asemănare... Era într-adevăr mama ei!

Inima îi stătea parcă în loc.

Dumnezeule sfinte! Ce va spune Bob când va afla asta?

Îi povestise tot ce ştia de mama ei şi ce crezuse că e curatul adevăr.

Totul era oare numai minciună?

Mama ei nu era aceea drept care se dăduse? Era proprietara acestui bar, cunoscut în tot oraşul?

Ce grozăvie!...

Trebuia să plece, să fugă; să n-o mai găsească Bob; să nu fie nevoită să se uite în ochii lui!... Voi să se depărteze, dar deodată se ascunse şi mai bine în dosul coloanei de marmură, căci în clipa aceea mama ei tocmai trecea prin sală.

Pe sub pleoapele pe jumătate închise o urmări neîncetat cu privirea. Dacă la început mai avusese oarecare îndoială, acum, când mama ei trecu aproape de dânsa rămase cu desăvârşire încredinţată că contesa blondă din Marsilia era una şi aceeaşi cu contesa de Martigny.

Recunoscu lămurit fiecare trăsătură a acestui chip atât de frumos, mâinile ei fine şi albe; până şi medalionul de aur pe care mama ei îl purta întotdeauna la gât şi în care se afla portretul Feliciei şi o şuviţă din părul blond al copilei.

Felicia se miră ea însăşi că mai găsi puterea să rămână unde era ascunsă, să nu se arunce în calea mamei ei şi să-i strige: „De ce m-ai înşelat?”

Rămase pironită în loc, fără să facă o singură mişcare.

Deodată simţi o mână apucând-o de braţ şi când ridică privirea, zări lângă ea chipul unui bărbat înalt şi slab, care o privea cu ochii

lacomi. Abia atunci se trezi ca dintr-un vis şi o luă la fugă.

Trecu în goană pe la garderobă, fără să-şi mai ia haina şi pălăria, fără să se uite la nimeni.

O tulburare grozavă o răscolise până în adâncul sufletului.

Rătăci prin străzi necunoscute, fără să-şi dea seama unde se află, fără să se uite în jurul ei, urmărită de un singur gând, care îi apăsa sufletul îndurerat: Mama ei era „contesa blondă din Marsilia”. De aceea nu-i dăduse niciodată voie să vină acasă! De aceea nu-i povestise niciodată nimic din viaţa ei!

Rătăcind fără ţintă ajunse iar în strada Cannebière, unde la ora aceea era încă destulă mişcare.

Noaptea era luminată feeric, căci pretutindeni ardeau mii de becuri electrice şi din toate părţile se auzeau râsete, cântece şi chiote.

Cu un zâmbet îndurerat, Felicia se opri şi se uită la firma luminoasă a barului „Valencia”.

De ce oare soarta îi îndreptase paşii iar într-acolo? De ce n-o îndreptase mai curând spre malul mării, de unde, cu o singură săritură ar fi putut pune capăt chinului care îi sfâşia inima?

În noaptea aceea visul ei de fericire fusese spulberat. Îşi simţi inima ca încleştată de nişte gheare reci.

Ca gonită de duhuri rele alergă mai departe, dar deodată se opri, speriată.

Un şir întreg de marinari venea spre ea, cântând în gura mare. Erau vreo doisprezece, care se luaseră la braţ, alcătuind un lanţ, de-a curmezişul străzii.

Felicia vru să-i ocolească, să treacă mai departe, să se piardă iar în mulţime. Marinarii însă o zăriră şi înainte de a-şi putea da seama ce se petrece, se văzu înconjurată de toată ceata lor. Se îngălbeni şi căutând o scăpare, privi în jurul ei, cu ochii speriaţi ca ai unei păsărele prinsă în laţ.

Dar tocmai spaima ei stârni şi mai mult veselia marinarilor.

— Singură, frumoasa mea fetiţă? o întrebă unul.

— Asta nu se poate! făcu altul.

— Vino cu noi la barul „Valencia”!.

— Să bem şi să petrecem! încheie un marinar cu chipul grosolan.

Felicia se uită în jurul ei cu priviri rătăcite, apoi se năpusti spre lanţul de marinari, pentru a trece printre el. Era stăpânită de o groază

nebună.

La barul „Valencia” era doar Bob, care, fără îndoială o căuta, neştiind ce urmări fatale avusese venirea lor acolo.

Bob nu trebuia s-o mai găsească! Nu... niciodată şi pentru nimic în lume!

Dar dacă va ieşi chiar în clipa asta şi o va găsi aici în stradă, în mijlocul acestor marinari?

— Daţi-mi drumul... Vreau să plec! strigă ea cu vocea înecată în lacrimi.

Marinarii îi răspunseră cu râsete grosolane.

— Nu se poate, frumuşico, nu-ţi dăm drumul. O fetiţă dulce şi blondă ca tine e tocmai ce ne place nouă.

— Da, femeile blonde sunt slăbiciunea noastră; de aceea ne place atât de mult să ne ducem la barul „Valencia” să vedem pe contesa blondă!

— Băieţi, ia uitaţi-vă bine la fetişcana asta! Nu seamănă aidoma cu frumoasa Dolores? zise unul din marinari.

Felicia tresări, îndurerată.

Până atunci fusese fericită şi mândră că semăna atât de bine cu mama ei. De multe ori se dusese cu dânsa în faţa oglinzii şi se bucurase de asemănarea lor izbitoare. Acelaşi păr blond, aceeaşi ochi mari şi frumoşi, aceleaşi trăsături şi aceeaşi pielită albă şi catifelată!

— Ioan are dreptate, răspunse un alt marinar. S-ar putea spune că e chipul întinerit al contesei blonde.

— Haideţi, băieţi, s-o luăm cu noi la barul „Valencia”!

Felicia scoase un ţipăt de spaimă:

— Nu... nu vreau să merg... lăsaţi-mă... daţi-mi drumul!... Ajutor!... Ajutor!

Înainte însă de a-şi da seama de ceea ce se întâmpla cu dânsa, se simţi ridicată de braţe puternice şi cântând în cor, marinarii porniră, ducând-o pe sus.

Câteva clipe Felicia rămase ca ameţită, apoi îşi strânse pumnii şi începu să lovească pe marinarul care o ducea în braţe:

— Nu vreau să merg cu voi... lăsaţi-mă!

Dar ţipetele şi rugăminţile ei fură zadarnice şi trebui să se supună sorţii, să se lase dusă iar acolo de unde fugise ca gonită din urmă.

6. Lanţurile vieţii

Cu mintea rătăcită, ca şi când ar fi zărit o fantomă, cu privirea aţintită în gol, contesa blondă trecu prin sala cea mare de dans.

Tremura din tot trupul şi trebui să-şi adune toate puterile pentru a nu se prăbuşi la pământ.

Intră în biroul ei, se lăsă să cadă pe scaunul de lângă masa de scris şi îşi rezemă capul în mâini.

Nu auzi deschizându-se uşa şi nu văzu pe bărbatul mic de statură şi îmbrăcat într-o haină de marinar, care intrase în birou.

Numai când simţi o atingere pe umăr, tresari şi ridică niţel capul.

— Ah, tu eşti, Jean? întrebă ea cu voce înăbuşită.

Bătrânul îşi luă pălăria de pe cap şi o aruncă pe masă.

— Am venit numai să-ţi spun bună seara, Dolores, zise el, privind-o cu ochii lui mici, cenuşii şi netezindu-şi barba albă.

Apoi continuă:

— Dar ce-i cu tine? Faci o mutră parcă ai fi văzut pe necuratul…

Contesa blondă avu un zâmbet dureros şi zise grav:

— Poate l-am văzut, Jean.

— Mofturi. Necuratul n-are ce căuta pe pământ.

Dolores îi aruncă o privire ciudată.

— Cel puţin o dată în viaţă, fiecare din noi întâlneşte în cale o fantomă, Jean.

— Nu te mai gândi la fleacuri. Pentru tine a trecut demult timpul când ai mai putea vedea fantome.

Se aşeză pe colţul mesei, apoi întinse mâna spre o cutie cu ţigarete din care luă una.

— Îmi dai voie să fumez o ţigaretă din astea? Cekov a cumpărat pentru local nişte ţigarete de care mi-e greaţă.

— Te rog serveşte-te, răspunse Dolores.

— Îţi aduci aminte? Pe vremea când te-am pescuit din apă pe tine şi pe mica ta Felicia, n-aveam gologani decât pentru mahorcă. Dar acum, când ne merge bine la toţi……

Dolores izbucni într-un râs aspru şi repetă:

— Acum când ne merge bine!…

Era ca strigătul de moarte al unui suflet chinuit, aşa că bătrânul marinar puse ţigareta la loc şi urmă sfios:

— Ei, da, Dolores; voiam numai să spun că de când ai încheiat

contractul cu Cekov, nu mai eşti nevoită să înduri sărăcia. Ce te-ai fi făcut cu fetiţa ta, dacă...

Contesa blondă sări agitată de pe scaun şi zise:

— Nu-mi vorbi azi de trecut, Jean! Nu vreau să-mi reamintesc nimic.

— Bine, atunci tac. Ai, pesemne, iar ziua ta rea. Sărmană Dolores, mi-e milă de tine, că eşti încătuşată. Dar n-ai încotro; contractul e contract şi trebuie să rabzi până la sfârşit. De altminteri, ce să spun, localul de jos forfotă de lume şi au să intre biştari mulţi. Sus la voi, cum merge?

— Şi acolo merge bine, Jean.

— Şi asta o spui cu o mutră, parcă ai fi la înmormântare.

Se apropie de dânsa şi punându-i mâinile grosolane pe umerii albi, adăugă:

— Ce-i cu tine, fetico? Nu te mai recunosc. Ştiu că niciodată nu te-a prea tras inima la afacerea asta, dar aşa ca astăzi nu te-am văzut încă.

— Nu mai întreba nimic, Jean. Du-te mai bine jos la tejgheaua ta şi vezi-ţi de treabă.

Mormăind, bătrânul îşi luă pălăria şi o puse pe cap, ţigareta o vârî în buzunarul hainei, apoi se îndreptă spre uşă.

Înainte de a o deschide, Dolores alergă după el, îi luă mâinile butucănoase într-ale ei, le dezmierdă cu mişcări sfioase şi zise:

— Nu fi supărat, bunul meu Jean, dar azi e iar o zi în care viaţa mă apasă ca o povară nespus de grea. Ştii doar de ce fac toate astea şi trebuie să înţelegi că uneori vin ceasuri în care mi-e scârbă de viaţa pe care o duc şi că aş vrea mai bine să-mi iau lumea în cap.

Bătrânul zâmbi, împăcat.

— Nu sunt supărat şi nici nu-ţi fac mustrări. De nimic n-aş fi mai bucuros, decât dacă aş pune mâna pe vreo moştenire mare din America ca să te pot scoate din mocirla asta. Atunci am putea să ne cumpărăm o căsuţă undeva la ţară, unde am trăi liniştiţi şi de unde nu ne-ar mai scoate nici cu zece boi la barul „Valencia”. Dar n-avem încă bani destui, aşa că suntem nevoiţi să mai tragem la jug.

Contesa blondă dădu tristă din cap şi suspină din adâncul sufletului.

Rămânând singură, se aşeză iar la masă, deschise un sertar şi scoase un registru pe care începu să-l răsfoiască. Privirile ei urmăreau

coloanele de cifre, pe când gândurile îi rătăceau departe.

Din nou se deschise uşa şi de astă dată intră un bărbat înalt, lat în spete, ras la faţă, şi cu capul chel? Deşi era îmbrăcat într-un frac elegant, avea o înfăţişare necioplită, din care se putea vedea uşor că odinioară se îndeletnicise cu meseria de atlet.

Cu mâinile în buzunarele pantalonilor, se apropie de contesa blondă şi îi aruncă o privire posomorâtă.

— Ce ţi-a venit să-ţi pierzi timpul aici? Locul tău e în sala de dans. Ştii prea bine că cea mai mare parte din clienţi vin numai pentru tine şi dacă nu te văd în local, pleacă iar.

— Scuză-mă, te rog, răspunse contesa blondă cu răceală, aruncând bărbatului din faţa ei o privire plină de ură. Chiar în clipa asta am venit din salon.

— Dar de unde, nu te-ai ocupat de nimeni, zise Cekov, care era de fapt proprietarul marelui bar şi avansase contesei blonde capitalul trebuincios pentru finanţarea întreprinderii.

— Ai vreun motiv să te plângi de mine?

— Dacă n-aş avea, n-aş fi venit, izbucni el. De câtva timp ai nişte toane ciudate; nu mai eşti aceeaşi ca până acum. Dacă ai să te porţi mai departe tot aşa, atunci steaua ta va apune tot atât de repede cum a răsărit, iar marinarii o vor părăsi pe contesa blondă din Marsilia şi se vor duce la „Ecaterina roşcovană” din port.

Dolores îşi astupă urechile şi răspunse:

— Încetează cu mustrările tale nedrepte. Cred că am aceleaşi drepturi ca şi celelalte artiste angajate aici şi pot să mă odihnesc puţin, înainte de a-mi veni rândul să apar pe scenă.

— Îţi iei timp al dracului de mult pentru odihnă, zise Cekov ironic, uitându-se la ceas.

În clipa aceea se auzi o bătaie în uşă şi Betty intră în birou.

Dolores fu scutită de un răspuns, căci în clipa aceea tresări.

Cekov însă, care răspunsese mai înainte la chemarea telefonică a ei şi îi spusese că nu-i poate da legătura cu contesa blondă, încruntă sprâncenele şi se răsti la bătrână:

— Ce cauţi aici? De câte ori trebuie să mai spun că străinii n-au voie să intre în birourile barului „Valencia”?

— Betty nu e o străină, interveni contesa blondă, supărată. N-ai niciun drept s-o opreşti de a veni la mine. Afara de asta, poate am

uitat vreun lucru acasă, şi a venit să mi-l aducă.

Cekov făcu o mişcare violentă cu mâna, se îndreptă spre uşă şi spuse:

— Bine, bine! N-am poftă să mă mai cert cu tine. Mă duc în salon să însufleţesc clienţii, dar să ştii un lucru: dacă o să faci tot mutra asta şi nu reuşeşti să-i încânţi pe toţi, am să-ţi tai jumătate din partea ta de câştig pe chenzina viitoare.

Fără a o mai învrednici pe Dolores cu o singură privire, ieşi din birou, trântind uşa în urma lui.

Cuprinsă de mânie, contesa blondă încleştă pumnii şi spuse:

— Ah, ticălosul, canalia! Dumnezeule, de n-aş fi încăput niciodată în ghearele lui!...

Când îşi îndreptă însă privirea la Betty, se duse repede spre dânsa şi o îmbrăţişă:

— Nu fi tristă, scumpa, buna mea Betty. M-am învăţat să târăsc după mine lanţurile vieţii; numai câteodată se mai răzvrăteşte totul în sufletul meu chinuit. Dar iată, tac, sunt liniştită, Betty; totul trebuie să treacă odată... totul! Chiar şi viaţa asta!... Şi viaţa asta câinească va lua sfârşit şi atunci, Betty vor veni şi pentru noi vremuri mai bune.

Se opri deodată, văzând expresia de spaimă de pe chipul bătrânei.

— Ce ai, Betty? Ce s-a întâmplat? De ce tremuri?

Femeia se feri s-o privească în ochi şi răspunse:

— Ah, Dolores, nu ştiu cum să-ţi spun...

— Ce?

— A venit cineva acasă să te caute...

Contesa blondă zâmbi amar.

— Nu te speria, Betty, nu fi îngrijorată, căci ştiu tot. Acum o jumătate de oră l-am văzut şi am vorbit cu el...

Bătrână se uită buimăcită la Dolores.

— Cu el?...

Dolores dădu din cap.

— Da... Nu m-a găsit acasă şi a venit aici, la bar.

— Cine?

— Cum cine? Wilkens... Frank Wilkens, bărbatul care mi-a nimicit viaţa.

— Şi el e aici?

Contesa blondă ridică mirată capul şi pe chipul ei se putea citi o

uimire nemărginită.

— Cum „şi el”? A mai venit şi altcineva?

— Da, Dolores, şi de aceea mă vezi aici. N-am mai avut linişte acasă, iar la telefon nu mi s-a dat legătura cu tine. Trebuia însă să-ţi vorbesc, pentru a te pregăti pentru nenorocirea care s-a întâmplat.

— O nenorocire?!

— Da. Felicia e la Marsilia.

Contesa blondă se clătină şi se sprijini de marginea mesei ca să nu cadă.

— Felicia, fata mea, la Marsilia?! făcu ea.

În aceeaşi clipă îşi adună toate puterile şi se reculese.

— Nu, Betty, nu se poate; te-ai lăsat înşelată de o asemănare. Nu e cu putinţă ca Felicia să fi venit aici!... Şi... să afle ce este mama ei! Aşa de crudă, atât de neîndurătoare nu poate să fie soartă cu mine! Vorbeşte, spune-mi tot! Ce s-a întâmplat? Cum ţi-a venit gândul că Felicia e aici?

În cuvinte scurte, întretăiate, bătrâna Betty îi povesti cele petrecute.

Dolores rămase ca împietrită.

Durerea şi deznădejdea se oglindeau pe chipul ei frumos şi boabe mari de lacrimi se prelinseră pe faţa ei palidă.

Timp de câteva clipe domni o tăcere adâncă în încăpere.

Contesa blondă scoase un geamăt dureros:

— Dacă vine cumva încoace?...

— De asta mi-e teamă şi mie, Dolores, şopti bătrâna Betty. De aceea am venit să te previn.

Dolores închise ochii pentru câteva clipe.

— Nu trebuie să mă găsească; nu ne putem întâlni aici. Trebuie să plece îndată!

— Va mai fi cu putinţă?

Dolores se plimba agitată, apăsându-şi mâinile pe tâmple. Faţa ei era palidă ca a unei moarte.

— Ce să fac?!... Doamne, ce să fac?!... Dumnezeule atotputernic, atâta nenorocire şi jale s-a năpustit în viaţa asupra mea! De ce a trebuit să mi se mai întâmple şi asta?!

Cuprinsă de milă, Betty se apropia de ea şi îi puse mâna pe umăr:

— Nu deznădăjdui, Dolores; rămâi tare, cum ai fost până acum.

— Dar dacă totul se prăbuşeşte, Betty? Dacă Felicia, care e singura mea fericire şi bucurie, mă va părăsi când va afla adevărul?

— Nu te gândi la asta, Dolores, nu-ţi face inimă rea. Felicia te iubeşte mai presus de orice şi iubirea asta va trece peste toate, va rămâne învingătoare.

Dolores se lipi de pieptul bătrânei, ca un biet copil obosit şi bolnav, închise ochii şi murmură:

— Să dea Dumnezeu să ai dreptate, Betty, altfel aş pierde tot ce mă mai leagă de viaţă.

Uşa se deschise din nou şi Cekov se năpusti în birou.

— Haide, Dolores, repede! Ce-i cu tine? Ţi-a venit rândul şi toată lumea aşteaptă nerăbdătoare!

Cu o mişcare grăbită, luă o mantie de catifea neagră cu care Dolores apărea de obicei pe scenă, i-o puse pe umeri şi o împinse spre uşă.

Dar, deodată Dolores se opri, dezmeticindu-se şi ţipă:

— Lasă-mă! Azi nu pot nici să cânt, nici să dansez! Nu vreau să văd pe nimeni! Vreau să plec… să mă duc departe!

Se uită în jurul ei, cu priviri rătăcite.

Cekov o apucă însă cu brutalitate de braţ şi spuse cu glas şuierător:

— Dacă mai spui o vorbă, s-a isprăvit totul între noi şi te voi da în judecată pentru încălcarea contractului. Ai uitat, pesemne, că trebuie să-mi plăteşti două sute de mii de franci daune, dacă nu respecţi contractul? Eşti sănătoasă, aşa că poţi dansa şi cânta. Dacă nu-ţi vâri minţile în cap, isprăvesc repede cu tine! N-am poftă să-mi mai bat capul cu o femeie plină de toane, cum eşti tu!

Contesa blondă gâfâia.

Două sute de mii de franci despăgubiri! – îi trecu prin minte. Era aproape toată averea ei! O economisise an cu an. Şi acum s-o jertfească, s-o dea pradă acestui ticălos, lacom de bani?!

— Fie-ţi milă azi de ea, ai îndurare, Cekov! se rugă bătrâna Betty. S-a întâmplat ceva îngrozitor!

— Ce lucru mare poate să se întâmple! râse Cekov, batjocoritor. Ia nu mai lua apărarea contesei tale, căci e în zadar. Slujba e slujbă, şi trebuie să cânte şi să danseze.

Dolores duse mâna la gât, ca şi când ar simţi un laţ care o strânge din ce în ce mai tare.

— Da, trebuie să mă duc, zise ea. Trebuie să joc şi să cânt!

Cekov dădu din cap, mulţumit.

Cu paşi greoi, obosiţi, purtând pe umeri mantia de catifea neagră ca un veşmânt de doliu, Dolores păşi spre uşă.

În prag se mai opri o dată, se întoarse spre Betty şi îi spuse în şoaptă:

— Aleargă repede jos la Jean, spune-i tot ce s-a întâmplat, cere-i un sfat… un ajutor. Poate îi va fi cu putinţă să supravegheze toate intrările, aşa ca Felicia să nu poată intra aici.

Bătrâna o mângâie şi îi răspunse:

— Du-te liniştită. Voi face tot ce va sta în puterea mea, pentru a preîntâmpina o nenorocire şi mai mare.

Pe faţa contesei blonde se ivi un zâmbet dureros:

— Buna mea Betty, îţi mulţumesc.

Mai mult nu putu spune şi plecă după Cekov, care tocmai făcea semn regizorului să anunţe publicului pe Dolores. Vocea acestuia răsună cu putere în sală:

— Doamnelor şi domnilor, va rog a acorda binevoitoarea dumneavoastră atenţie numărului celui mai senzaţional al programului: Contesa blondă din Marsilia, cea mai frumoasă femeie din lume!

7. Tată şi fiul

Trecură câteva minute până când se potoli surprinderea celor doi bărbaţi şi Frank Wilkens, dându-şi în sfârşit seama că are în faţa lui pe fiul său, zise:

— Dar, tu de unde ai apărut aşa pe neaşteptate, băiete?

Faţa lui se lumină iar şi-i întinse amândouă mâinile, pe care Bob le luă într-ale lui, cu oarecare şovăială.

— Tată, cine e doamna care a plecat? întrebă el, uitându-se spre uşa prin care dispăruse frumoasa femeie.

Frank Wilkens îşi luă un aer nepăsător.

— Cine să fie? Ia, una din acele femei, care îşi petrec viaţa prin localuri cum e barul „Valencia”.

Bob dădu din cap.

— Nu, tată, nu-mi vine să cred că e una din ele…

Frank Wilkens râse.

— Mi se pare că a făcut o impresie atât de adâncă asupra ta, încât ai uitat chiar să urezi bun-venit tatălui tău, care a sosit dintr-o călătorie atât de lungă?

— Nu ştiu... eu... începu tânărul student, încurcat, dar se opri, neştiind ce să mai spună.

— Dragul meu băiat, ce te-ai tulburat aşa? Hai, ia loc aici lângă mine şi bea un pahar de şampanie, ca să-ţi vii în fire.

Bob Wilkens luă paharul pe care i-l întinse tatăl său şi îl goli dintr-odată.

— Aşa, ştrengarule, şi acum spune-mi ce cauţi aici la Marsilia, pe când eu te credeam la Grenoble, cu nasul în cărţile tale.

— Am terminat studiile, tată, şi mi-am luat doctoratul.

— Bravo băiete; te felicit! Vasăzică de azi înainte trebuie să-ţi spun: domnule doctor. Aşadar totul a mers bine?... Pentru Dumnezeu, Bob, deschide gura, vorbeşte, nu aştepta să-ţi scot fiecare cuvânt cu cleştele!

— Iartă-mă, tată, dar n-am venit singur în localul acesta...

— Fără îndoială cu o fetişcană frumuşică... Asta pot să-mi închipui... Şi acum nu vrei s-o laşi singură...

— Nu cu o fetişcană, tată, ci cu o domnişoară...

— ...care va găsi repede alt cavaler, dacă nu te vei întoarce îndată la dânsa, spuse, râzând Frank Wilkens. Dar pentru a te linişti, îţi dau voie s-o cauţi.

— Îmi dai voie s-o aduc, în loja ta?

Bob nu vru încă să-i spună despre cine e vorba. Numai după ce o va vedea tatăl lui, o va prezenta.

Frank Wilkens dădu din cap şi zise:

— Din partea mea, poţi s-o aduci.

Tânărul ieşi grăbit şi se duse la masa la care luase loc cu Felicia, dar n-o mai găsi acolo.

O căută cu privirea prin sală, n-o descoperi însă nicăieri.

Când trecu chelnerul care îi servise, îl întrebă:

— Nu ştii unde s-a dus domnişoara, care era cu mine?

Chelnerul dădu din umeri.

— N-am mai văzut-o de când v-aţi ridicat împreună de la masă pentru a dansa.

Bob rămase nedumerit.

Unde să fie oare Felicia?

Poate s-a supărat că a părăsit-o în toiul dansului şi a plecat?

Alergă la garderobă şi arătând numărul, întrebă pe femeia de acolo dacă Felicia nu-şi luase cumva haina şi pălăria?

Garderobiera cercetă şi răspunse:

— Nu; lucrurile mai sunt încă aici.

Bob se întrebă ce să mai facă, unde s-o caute, pe cine să întrebe.

Se dusese oare în sala de jos, să privească cum petrec marinarii?

Dar şi acolo o căută zadarnic.

Dispariţia ei era o taină pentru el.

Trebuia să mai aibă răbdare, poate se va întoarce la masa lor; dar între timp trebuia să se ducă iar la tatăl său care îl aştepta.

Cu chipul întristat, Bob intră în lojă.

— Ei, unde e frumoasa ta însoţitoare? De ce n-ai adus-o?

— N-am găsit-o.

Frank Wilkens râse.

— Fără îndoială că s-a plictisit singură, şi-a găsit un alt cavaler şi au plecat amândoi la alt local.

Bob se uită grav la tatăl său.

— Te rog, tată, să nu spui aşa ceva. E logodnica mea.

Frank Wilkens încruntă sprâncenele, apoi spuse cu un ton tărăgănat:

— Ahaa... Era fata de care mi-ai scris?... Ei bine, şezi aici lângă mine şi povesteşte-mi despre ea.

— Trebuie s-o caut, tată...

— Mofturi! Asta poţi s-o faci şi mai târziu. Deocamdată spune-mi cum se face că te-ai logodit fără voia mea?

Cuvintele acestea fură spuse cu un ton glumeţ, dar Bob, căruia, în neliniştea în care se afla, nu-i ardea defel de glumă, răspunse foarte serios:

— Dacă iei totul drept o glumă, e mai bine să nu mai vorbim, mai cu seamă într-un local ca acesta, căci iubirea mea pentru Felicia de Martigny o socotesc ca ceva sfânt.

Frank Wilkens tresări.

— Felicia de Martigny o cheamă? întrebă el, luând o înfăţişare încordată.

— Da, tată, contesa de Martigny, şi e făptura cea mai drăgălaşă de pe faţa pământului. Şi tu ai să fii încântat, când o vei vedea.

Frank Wilkens păru că nu aude cuvintele pline de entuziasm ale fiului său. Cu privirea întunecată, rămase dus pe gânduri şi repetă, ca pentru sine:

— Contesa de Martigny?…

Apoi se uită iar la Bob şi spuse:

— Povesteşte-mi mai departe. Unde ai cunoscut-o?

— La Grenoble, într-o cofetărie mică, am văzut-o pentru întâia oară…

Apoi tânărul îi povesti tot ce se petrecuse, cum fugise cu Felicia din Grenoble şi venise la Marsilia pentru a o căuta pe mama ei.

— Azi n-am găsit-o acasă, încheie el, dar, fără îndoială, contesa Martigny se va întoarce în curând; atunci mă voi duce la ea şi o voi ruga sa mi-o dea pe soţie pe mica, blonda mea Felicia.

Frank Wilkens căzu iar pe gânduri, vrând parcă să răscolească amintiri din vremuri de demult.

Bob îl privea cu luare-aminte.

De ce devenise tatăl lui deodată aşa de tăcut, de gânditor şi de grav? Avea oare de gând să se împotrivească acestei căsătorii?

Frank Wilkens ridică iar capul şi se uită la fiul său.

— Şi pe mine nu mă întrebi ce voi spune la toate astea?

— Ştiu că doreşti numai fericirea mea şi asta n-o pot avea decât cu mica mea Felicia.

— Şi ce vei face dacă voi spune „nu”, Bob?

Faţa tânărului se acoperi de o roşeaţă aprinsă.

— Ai într-adevăr da gând să faci asta?

Frank Wilkens ocoli întrebarea şi stărui:

— Răspunde-mi mai întâi la întrebarea mea.

— Atunci… atunci, tată, îmi voi căuta fericirea chiar împotriva voinţei tale.

— Daaa…?

— Sunt major.

Frank Wilkens dădu liniştit din cap.

— Ştiu asta, dar pari să uiţi că odată vei moşteni de la mine o întreprindere uriaşă şi o avere imensă?

Bob îi curmă vorba:

— Cu ameninţarea că mă vei dezmoşteni, vrei să mă supui voinţei tale, dar nu-ţi vei ajunge scopul. Sunt bărbat în toată firea, mi-am terminat studiile, am o meserie, şi, dacă va fi nevoie, voi căuta un post în altă întreprindere şi voi câştiga destul ca să pot trăi bine împreună cu soţia mea.

Din cuvintele sale se înţelegea o hotărâre nestrămutată. Lui Frank Wilkens îi plăceau astfel de firi pline de voinţă, care nu se pleacă niciunei puteri şi în sinea lui era bucuros că fiul său era dintre acestea.

Cât îl privea de îndrăzneţ, gata de luptă, aproape duşmănos! Aşa trebuia să fie un bărbat care avea să conducă odată o întreprindere mare!

Zâmbi îmbunat şi zise:

— Te-am supărat rău de tot, Bob; dar am vrut să te pun numai la încercare.

Tânărul răsuflă uşurat.

— Atunci n-ai, într-adevăr, nimic de spus împotriva căsătoriei noastre?

Frank Wilkens ridică mâna.

— Mai încet, băiete, până acolo n-am ajuns încă. Despre asta vom mai vorbi.

— Ai dreptate; trebuie s-o cunoşti mai întâi pe Felicia. Deocamdată mă duc s-o mai caut. Negreşit că o voi găsi undeva în local.

Se ridică de pe scaun şi părăsi loja. După ce uşa se închise în urma lui, Frank Wilkens îşi sprijini capul în mâini şi murmură ca pentru sine:

— Cât de ciudat ţese destinul viaţa omului! Îi aruncă tot felul de nenorociri în cale şi îl lasă să se lupte cu ele. Unii rămân biruitori; aceştia sunt cei tari. Cei slabi pier, se prăpădesc…

Bob alergă din nou la masa unde şezuse cu Felicia, întrebă iar pe chelner dacă n-o văzuse, dar primi acelaşi răspuns ca şi adineauri. Se duse încă o dată la garderobă, dar nici aici nu află ceva nou: haina şi pălăria erau tot acolo; nu le luase nimeni. Chinuit de teamă şi nelinişte, căută prin toate sălile, prin toate colţurile; în zadar, căci nicăieri n-o găsi pe Felicia.

Unde dispăruse?

Ce se întâmplase?

Nu găsi niciun răspuns la aceste întrebări şi începu să-şi facă cele mai amare mustrări că o lăsase singură în învălmăşeala aceea.

Deznădăjduit şi trist, se întoarse la tatăl sau.

— Nici de data asta n-ai găsit-o, Bob?

— Nu, răspunse acesta, cu vocea înecată. Presupun că a plecat fără mine, simţindu-se jignită că am lăsat-o singură în mijlocul salonului, când te-am zărit pe tine. Recunosc că a fost o necuviinţă, dar am săvârşit-o fără niciun gând rău şi numai sub înrâurirea marii surprinderi de a te vedea pe neaşteptate aici.

— Deocamdată nu mai e nimic de făcut. Dar nu te întrista, dacă n-o vei mai găsi azi aici, ai să dai de dânsa mâine în altă parte.

— Negreşit că am s-o caut şi nu voi avea odihnă până când n-o voi găsi.

Frank Wilkens dădu din cap.

— Acum să plătim şi să mergem, căci sunt obosit. Te-ai îngrijit de vreun adăpost?

— Încă nu.

— Atunci vino cu mine la hotelul unde am tras eu.

Chemară chelnerul, Frank Wilkens plăti, apoi se ridicară, pentru a părăsi barul „Valencia”.

În timpul convorbirii lor nu fuseseră atenţi la ce se petrecea în sală, dar în clipa când vrură să părăsească loja, luminile se stinseră, aşa că se opriră în loc.

O tăcere adâncă domnea în jurul lor.

Orchestra începu să cânte lin.

Un mănunchi de raze roşii căzu pe scenă, deveni tot mai puternic, mai strălucitor şi deodată apăru în lumina lui…

Bob tresări şi cu pas iute se apropie de balustrada lojii.

Felicia?…

Nu, nu era dânsa, ci femeia cea frumoasă cu care vorbise tatăl său…

Şi deodată, contesa blondă începu să cânte cu o voce nespus de dulce, la început cam sfioasă şi nesigură, dar pe măsură ce cânta, glasul devenea mai plin, mai hotărât, căpăta un sunet metalic, care vibra cu putere în toată sala.

Când ultimul sunet încetă, publicul izbucni în aplauze frenetice, furtunoase, care nu mai luau sfârşit.

Frank Wilkens rămase captivat, cu privirea aţintită asupra frumoasei femei, al cărei chip fermecător era scăldat în lumina roşie de pe scenă.

— Contesa blondă… murmură el.

Se reculese însă repede şi punând o mână pe umărul fiului său, zise:

— Să mergem, dragul meu…

— Tată… cu femeia ceea de colo… seamănă… Felicia mea…

Bob spusese aceste cuvinte cu respiraţia întretăiată, aproape gâfâind.

Frank Wilkens dădu din cap.

— Se poate, dragul meu băiat, dar acum haidem să plecăm.

Bob îşi dezlipi cu greu ochii de la frumoasa cântăreaţă şi-l urmă pe tatăl său.

8. Şi destinul?…

Speriată şi tremurând din tot trupul, Felicia şedea în mijlocul marinarilor şi cu ochii măriţi de groază privea la învălmăşeala zgomotoasă din jurul ei.

O orchestră de negri cânta cel mai nou jazz şi clienţii o acompaniau în cor. Nenumărate perechi se învârteau dansând în mijlocul sălii, râdeau şi glumeau. Pretutindeni domnea veselia şi voia bună, ca şi când n-ar fi jale şi durere pe lumea asta.

Numai Felicia era tristă. Buzele îi tremurau de plâns înăbuşit, ochii îi erau plini de lacrimi şi faţa palidă.

— Bea, fetiţo, îi spuneau marinarii, întinzându-i fiecare paharul lui. Băutura încălzeşte sângele; te vei înveseli şi vei râde, în loc să plângi!

Felicia respinse cu dezgust paharul şi se rugă:

— Lăsaţi-mă să plec… Nu vreau… nu pot să rămân aici…

— Mai întâi trebuie să te vadă contesa blondă, îi spuse marinarul care şedea lângă dânsa. Va rămâne buimăcit când va vedea asemănarea dintre tine şi ea…

— Nu, daţi-mi drumul… Fie-vă milă de mine, se rugă din nou Felicia.

Dar marinarii începură să râdă.

— Noi, marinarii, când prindem o fată, nu-i mai dăm drumul aşa de

uşor.

Înainte ca Felicia să se poată împotrivi, unul mai chipeş dintre ei, o apucă de mână şi o trase după dânsul în mijlocul celor care dansau. Când se depărtară de la masă, încât nu mai putură fi auziţi de ceilalţi, marinarul îi şopti la ureche:

— Mi-e milă de tine, fetico. Se pare că nu eşti dintre acelea care îşi pierd nopţile prin localuri de astea. Noi marinarii suntem cam zănatici, totuşi avem inimă bună. Dacă nu vrei să rămâi de bună voie cu noi, atunci poţi să pleci. Dansând, ne vom apropia de tejghea, unde ne vom opri şi voi cere bătrânului Jean să ne dea două rachiuri. În timp ce le vom bea, se va ivi prilejul s-o ştergi, căci în stânga tejghelei se află ieşirea. Ne-am înţeles?

Un zâmbet slab se ivi pe buzele palide ale Feliciei.

— Îţi mulţumesc, murmură ea.

Mai mult nu fu în stare să spună, dar marinarul citi în ochii ei o adâncă recunoştinţă.

După ce făcură două tururi prin sală, marinarul, pe care îl chema Pierre Chenal, se ţinu de cuvânt şi se apropie cu Felicia de tejghea.

Îl salută voios pe Jean şi spuse:

— Hai repede, bătrânelule, dă-ne două rachiuri, că ni s-a uscat gâtlejul de sete.

Dar abia aruncase Jean o privire asupra Feliciei şi rămase înmărmurit, scăpând paharul pe care îl luase în mână. Zăpăcit, holbă ochii la tânăra fată, aşa încât Pierre Chenal începu să râdă.

— Ce este, bătrânelule?! Te miri că frumoasa noastră contesă blondă are concurentă? Şi noi am rămas buimăciţi când am văzut-o pe fata asta. Dar acum, hai, dă-ne repede băutura!

Bătrânul Jean îşi trecu mâna peste frunte şi murmură:

— Ea… ea e…

Vorbise atât de nedesluşit, încât nici marinarul, nici Felicia nu înţeleseră ce spusese. Apoi adăugă mai tare:

— Două rachiuri… da… acu, la iuţeală, Pierre, dar aşteaptă numai o clipă, să aduc o sticlă neîncepută din pivniţă.

Dispăru repede şi cât îl ţinură picioarele, alergă la etajul de sus, unde întrebă pe toţi care îi ieşiră în cale:

— Unde e contesa blondă?

De la toţi primi acelaşi răspuns:

— Unde vrei să fie decât în salon?

Jean îşi îndreptă paşii într-acolo, dar se opri sfios la intrare şi îşi luă şapca de pe cap, învârtind-o, încurcat, între degete.

Cekov îi spusese o dată pentru totdeauna că n-are ce căuta în sălile de sus, deoarece nu voia să existe nicio legătură între localul marinarilor şi elegantele saloane de la etaj.

De astă dată însă nu putea să asculte de ordinul patronului, căci trebuia să-i spună neapărat contesei blonde că o văzuse pe Felicia jos, însoţită de un marinar.

De la uşa unde se afla, Jean putu să o zărească pe Dolores, care şedea la o masă, cu mai mulţi ofiţeri de marină. Aceştia râdeau şi beau în sănătatea ei, iar contesa le răspundea tot răzând, dar râsul ei suna atât de îndurerat, încât bătrânului Jean i se strânse inima de milă.

O cunoştea doar bine pe Dolores, – cu care, de vreo cincisprezece ani încoace, împărtăşise toate bucuriile şi necazurile şi ştia că sub râsul ei se ascunde o jale adâncă. De la Betty aflase toate jertfele pe care le adusese pentru copila ei şi acum totul ameninţa să se prăbuşească.

Dar poate va mai putea salva, ce era încă de salvat.

Bătrânul Jean opri pe unul din chelneri şi îi spuse:

— Ascultă, dragă Coliban, trebuie să-mi faci un serviciu, înştiinţează pe contesa blondă, că am să-i spun ceva de mare însemnătate.

Chelnerul dădu din cap şi plecă repede.

După câteva clipe Dolores se afla în faţa lui Jean, îl apucă înspăimântată de braţ şi îl întrebă:

— Ce s-a întâmplat, Jean?

— Felicia e jos, în localul marinarilor. A venit cu Pierre Chenal.

Câteva clipe, contesa blondă rămase ca înlemnită şi se părea că e gata să se prăbuşească la pământ. Reuşi însă să se reculeagă, şi adunându-şi toate puterile, coborî în goană scara, ce ducea spre localul marinarilor.

Când o zăriră, marinarii o primiră cu strigăte de bucurie; perechile care dansau se opriră şi toţi o înconjurară, încântaţi că venise şi printre ei.

Unul din marinari îşi aruncă bereta în aer şi strigă entuziasmat:

— Trăiască contesa blondă!

Inima ei ameninţa să se oprească.

Dolores ridică mâinile pentru a-i da la o parte şi a-şi face drum, dar nimeni nu băgă de seamă cât de palidă era sărmana şi cât de înspăimântate îi rătăceau privirile prin sală. Toţi se lăsară cuprinşi de entuziasm, căci toţi o iubeau, o admirau şi o venerau.

Bătrânul Jean îşi croi repede drum spre tejghea, unde îl găsi pe Pietre Chenal, dar rămase speriat în loc, căci marinarul era singur.

— Unde e? întrebă el agitat.

— Cine?

— Fata care era adineauri cu tine?

— Porumbiţa aia frumuşică?

— Da, da! Unde a plecat?

— După cum vezi, a zburat.

Jean îl apucă pe Pierre de braţ.

— Nu e adevărat, vrei numai să mă sperii.

Marinarul dădu mirat din cap…

— Ce e cu tine, bătrânelule? Ce ai? Nu te-am văzut încă niciodată în halul ăsta!

— Unde e fata?… Spune-mi repede unde e fata!

— A plecat.

— Unde?… A ieşit în stradă?

Marinarul dădu din umeri.

— De unde vrei să ştiu unde s-a dus? Nu i-a plăcut să stea cu noi şi am lăsat-o să plece.

Bătrânul Jean îşi apăsă fruntea cu mâna.

— Dumnezeule, Doamne!… Am venit prea târziu! Mai bine nu-i spuneam nimic!

La aceste cuvinte, aruncă o privire îngrijorată spre contesa blondă, care reuşise în sfârşit să-şi facă drum prin mulţime şi venea spre dânsul.

Din privirea lui tristă, înţelese ce se întâmplase.

— Nu mai întreba, băiete, îl întrerupse contesa blondă.

Jean dădu grav din cap.

— A dispărut.

Deodată Dolores se întoarse spre marinar.

— De ce n-ai reţinut-o?

Pierre se uită mirat la dânsa.

— De unde puteam să ştiu că te interesează atât de mult fata aceea? Nu cumva asemănarea ei…

— Nu mai întreba, Chenal, îl întrerupse contesa blondă, repede. Spune-mi mai bine unde ai găsit-o şi de ce a plecat?

— Asta pot să-ţi spun în câteva cuvinte, răspunse Pierre râzând. Pe când veneam voioşi de-a lungul străzii Cannebière, fata ne-a ieşit în cale. Am crezut, bineînţeles, că e una dintr-acelea care cutreieră localurile de noapte şi le place să petreacă cu marinarii.

— Dumnezeule! gemu contesa blondă.

Dar se reculese îndată şi spuse:

— Ce s-a mai întâmplat în urmă?

— Cu toată împotrivirea ei, pe care am luat-o drept prefăcătorie, am adus-o cu noi încoace. Era însă aşa de speriată şi descurajată, încât mi s-a făcut milă de ea şi i-am dat prilej să fugă. A plecat îndată după ce Jean s-a depărtat de tejghea.

Dolores schimbă o privire înspăimântată cu bătrânul, care dădea din umeri, neştiind ce să mai facă.

Ea însăşi rămase câteva clipe locului, ca înlemnită, apoi îşi adună puterile şi zise:

— Trebuie s-o caut… s-o găsesc neapărat.

Fără să se mai sinchisească de clienţii ei, alergă spre ieşirea care dădea în stradă.

Mirat, Pierre Chenal, se luă îndată după ea, dar nu putu s-o mai ajungă, ci văzu numai cum se urcă într-un automobil, care porni în goană.

Dând din cap, se uită câtva timp în urma ei, apoi se întoarse în local, se apropie de bătrânul Jean şi-l întrebă curios:

— Ce înseamnă toate astea?

— Nu pot să-ţi spun nimic, băiete. E secretul contesei noastre. Dar se prea poate ca în curând şi tu şi noi toţi, să trecem prin întâmplări pe care nici nu le-am visat.

— Mă faci curios, Jean. Vorbeşte…

Bătrânul dădu trist din cap şi răspunse:

— E mai bine să nu ştii nimic, căci ar trebui să-ţi spun o poveste foarte tristă, iar tu trebuie să fii vesel. Du-te mai bine la Pepita cea brună. Uite-o colo la masa din fund. Te aşteaptă demult s-o iei la

dans. Pe contesă las-o în voia sorţii ei...

*

9. Rătăcind în noapte

În vremea asta, Felicia rătăcea fără ţintă pe străzi. Voia numai să se depărteze cât mai repede de cartierul acela blestemat... să se ducă oriunde, numai să scape de acolo.

Se simţea atât de obosită şi istovită! Trupul îi atârna greu şi picioarele abia o mai duceau.

Se lăsă pe o bancă şi îşi rezemă capul în mâini.

— Numai câteva clipe de odihnă... se gândi sărmana fată.

Deodată tresări speriată, simţind atingerea unei mâini pe umărul ei. Ridicând capul, zări în faţa ei un sergent da stradă, care îi zise răstit:

— Aici nu e voie de dormit! Şterge-o! Caută-ţi alt loc!

Felicia se ridică, clătinându-se şi abia în clipa aceea îşi dădu seama de situaţia deznădăjduită în care se afla, că era fără haină, fără pălărie şi n-avea niciun ban în buzunar.

Nu-i era cu putinţă să colinde mai departe străzile în halul acesta. Unde să se ducă în noaptea asta şi, ce va face mâine?

Nemaiştiind încotro s-apuce, mergea fără ţintă, la întâmplare.

După câtva timp îşi încetini pasul şi privi în juru-i, ca trezită dintr-un somn adânc.

Nu mai văzuse oare casele astea, strada asta?

Ce înlănţuire minunată a hazardului!

Rătăcind fără ţel, ajunsese iar în strada Estelle... Şi colo, în faţa casei celei cenuşii, mai stătuse azi o dată! Ca împinsă de o putere tainică, înaintă clătinându-se spre intrare.

Dar când ajunse acolo, puterile o părăsiră şi izbucnind în plâns, se prăbuşi în faţa uşii, pe lespezile reci de piatră.

Nu ştia de când era acolo, când deodată fu orbită de lumina vie a unor faruri de automobil şi încercă să se ridice.

— Ma-...!

Ca un strigăt înăbuşit ieşi sunetul de pe buzele Feliciei, dar nu fu în stare să pronunţe în întregime numele scump, căci simţi ca nişte gheare reci care o sugrumau...

Contesa blondă auzise însă strigătul.

Alergă spre Felicia, se aplecă asupra ei şi ridicând-o de jos, murmură:

— Felicia!... Sărmana, micuţa mea Felicia!... În sfârşit, te-am găsit!

Plăti repede şoferului, deschise uşa casei, cu mâinile tremurânde şi o trase pe Felicia după dânsa.

— Vino... vino cu mine... nu mai plânge. Nu fi tristă, micuţa mea Felicia... Reazemă-te de mine, te voi sprijini... Vino, nu-ţi fie teamă... îţi voi spune tot... Şi... poate... poate... totul se va mai putea îndrepta spre bine.

Vorbea cu greutate, cuvintele îi ieşeau întretăiate de pe buze, iar privirea ei chinuită era îndreptată, plină de teamă, asupra chipului palid al copilei sale.

Deznădăjduită cutreierase străzile, o căutase pretutindeni pe Felicia şi pierduse aproape speranţa s-o mai regăsească.

Şi acum tot o găsise!

Era poate un semn al cerului că fata îşi îndreptase paşii spre casa aceea şi o slabă licărire de nădejde se ivi în inima ei de mamă îndurerată, că Felicia o va înţelege, dacă îi va spune tot, dacă îi va povesti viaţa ei plină de jale şi de chinuri.

10. Nelinişte...

Ieşind de la barul „Valencia”, Wilkens şi fiul său înaintară tăcuţi prin străzile pustii ale marelui port şi se îndreptară spre hotelul Bristol, unde trăsese americanul.

Niciunul din ei n-avea chef de vorbă, fiind încă sub înrâurirea întâmplărilor din seara aceea, care le răscoliseră sufletele.

Bob era chinuit şi de îngrijorarea pe care i-o pricinuise dispariţia Feliciei şi care îi apăsa sufletul ca o povară nespus de grea.

Avea pe braţ haina tinerei fete, pe care o luase de la garderobă şi din când în când dezmierda stofa moale, care mai păstrase parfumul trupului ei.

Felicia... Felicia lui scumpă!

Gândurile lui Bob se învârteau neîncetat în jurul aceleiaşi întrebări: Unde s-o caute pe iubita lui? Unde s-o găsească?

Tatăl său îl sfătuise să aibă răbdare. Era lesne de spus; dar pentru a putea avea răbdare, era nevoie de linişte şi cum putea să găsească

linişte, când inima îi era încleştată de teamă?

Tăcerea între cei doi bărbaţi devenise apăsătoare, aşa că Frank Wilkens începu să povestească de acasă, de avântul pe care îl luase marea lui întreprindere şi de strălucitele perspective ale viitorului.

— În America vei avea un câmp întins de activitate, dragul meu Bob; alături de mine vei urca treptele progresului şi amândoi vom asigura viitorul urmaşilor noştri.

Bob tăcea, căci ce-l interesa în clipa aceea întreprinderea tatălui său şi ce se petrecea acasă? Totul era mic şi fără însemnătate pe lângă durerea care îi strângea sufletul ca un cleşte.

Dându-şi seama de starea în care se afla fiul său, Frank Wilkens tăcu şi el.

În sfârşit ajunseră la hotel şi intrară în hol.

— Înainte de toate, să mă îngrijesc de o odaie pentru tine, Bob.

— Da, fii atât de bun tată, căci eu trebuie să mai mă duc undeva.

Frank Wilkens îl privi mirat.

— Să te mai duci?... Unde? E târziu şi e timpul să mergem la culcare.

— Eu tot n-aş putea dormi până când nu voi afla ce s-a întâmplat cu logodnica mea.

— O să afli mâine.

Bob clătină capul.

— Nu pot aştepta până mâine. Trebuie să aflu încă astăzi.

— Dar cum ai să faci?

Tânărul dădu din umeri.

— Nici eu nu ştiu încă.

— Doar n-ai să cutreieri la întâmplare străzile Marsiliei pentru a-ţi căuta logodnica?

— Mai degrabă asta, decât să-mi petrec noaptea într-o cameră de hotel, fără să pot dormi, chinuit de nelinişte şi griji.

Frank Wilkens îl privi cu luare-aminte.

Vasăzică dragostea pentru Felicia prinsese rădăcini adânci în inima fiului său?

Rău, foarte rău!

Aşadar va fi o luptă aprigă până când va reuşi să-l despartă de acea contesă Martigny!

Dar va reuşi; trebuia să reuşească!

Bine ar fi, dacă n-ar mai găsi-o, gândi Frank Wilkens şi pentru a-l reţine pe Bob, îi spuse:

— Ceea ce vrei să faci n-are niciun rost. Cum îţi închipui că o vei găsi pe contesă, căutând-o la întâmplare?

Bob nu se lăsă înduplecat şi răspunse:

— Plec. Nu-ţi mai da osteneala să mă opreşti.

Întinse tatălui său mâna pentru a-şi lua rămas bun şi adăugă:

— Noapte bună şi la revedere, pe mâine.

— Din partea mea, pleacă, zise Frank Wilkens supărat, urmărindu-l cu privirea.

Ce se întâmplase cu băiatul lui? Era ca vrăjit!... Dar la urma urmei, dacă Felicia de Martigny era tot atât de frumoasă ca şi contesa blondă, dragostea lui Bob era explicabilă.

În sfârşit... mâine îi va deschide ochii şi va isprăvi repede cu această întâmplare romantică!

După ce se depărtă câţiva paşi de hotel, Bob se opri în loc şi chibzui...

Încotro să apuce?

Nu găsi niciun răspuns la întrebarea asta şi dădea dreptate tatălui său când spusese că n-are niciun rost s-o caute pe Felicia în timpul nopţii pe străzile unui oraş atât de mare ca Marsilia.

Numai o întâmplate i-ar putea-o scoate în cale şi pe aşa ceva nu putea să se bizuie.

Că părăsise barul, era în afară de orice îndoială.

Dar încotro apucase?

Poate se mai dusese o dată în strada Estelle, pentru a încerca să intre în locuinţa mamei sale?

Fără îndoială că aşa făcuse, căci nu se îngrijise încă de niciun adăpost şi-l va căuta în casa mamei sale.

Pornind de la această presupunere, Bob iuţi pasul, ca să ajungă cât mai curând la ţintă.

Negreşit că acolo o va găsi pe Felicia lui.

Drumul era lung, dar era acelaşi pe care abia venise cu tatăl său, aşa că putu să se orienteze mai uşor.

În sfârşit ajunse în strada Estelle, unde după scurt timp zări şi casa cenuşie, în care, după spusele Feliciei locuia mama ei.

În aceeaşi clipă se opri o maşină în faţa uşii.

Venise oare contesa de Martigny?

Bob trecu repede strada şi ajunsese aproape de uşă, când aceasta se deschise şi se închise repede.

Tânărul o luă la fugă şi ajungând în faţa uşii, văzu prin geamul acesteia, cum se aprinse un bec electric.

Aruncând o privire înăuntru, o recunoscu pe Felicia, care urca scara, sprijinită de o doamnă străină. Tocmai vru să bată la uşă, când se simţi apucat de braţ şi tras cu putere înapoi.

— Ei, prietene, ce cauţi aici? Nu cumva ai de gând să buzunăreşti pe contesa blondă?

Bob se întoarse repede, se smuci din încleştarea mâinii care îi apucase braţul şi zări în faţa lui un şofer.

— Ce vrei? Cum îndrăzneşti să pui mâna pe mine? se răsti la omul care îl privea încurcat, scărpinându-se în ceafă.

— Ei drace, mi se pare că m-am înşelat.

— Cu ce?

— Luându-te drept un pungaş.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Când te-am văzut repezindu-te la uşă, am crezut că eşti dintr-aceia care au obiceiul să şterpelească poşetele cucoanelor.

— Aşa?... Şi acum îţi dai seama că te-ai înşelat?... Dumneata ai adus pe cele două doamne care au intrat în casă?

— Numai pe una din ele; pe contesa blondă.

— Ce tot vorbeşti de o contesă blondă?

— Cum, n-o cunoşti?

— Nu, răspunse Bob scurt.

— Se poate aşa ceva?... Pe contesa blondă o cunoaşte doar toată lumea. E proprietara barului „Valencia”.

Tânărul student nu mai pricepea nimic.

Doamna care venise cu automobilul era proprietara barului „Valencia”, şi această doamnă intrase cu Felicia în casă. Era cu neputinţă să se fi înşelat, căci o recunoscuse bine pe iubita lui.

Dar ce legătură era între Felicia şi străina aceea, proprietara unui local de noapte?

Se uită din nou la şofer şi-l întrebă:

— Ai văzut şi dumneata că doamna pe care ai adus-o, a intrat în casă cu o fată tânără?

— Negreşit, ba am văzut chiar mai mult. Când am ajuns în faţa uşii şi contesa blondă a coborât din maşină, a zărit pe fată care stătea ghemuită jos. Mi-a aruncat grăbită, o hârtie de o sută de franci, se aplecă spre fată, o ridică de jos şi o trase repede în casă.

Taine, numai taine!

Bob era buimăcit, nemaiînţelegând nimic. Un singur lucru era limpede: Felicia se refugiase aici, în casa asta.

Fugise. Dar de ce, de cine? Fără îndoială că nu de dânsul, căci nu putea să fie atât de supărată de faptul că o părăsise în mijlocul salonului de dans.

Iar o întrebare la care nu găsea răspuns.

În orice caz, venise aici s-o caute pe mama ei.

Se prăbuşise în faţa uşii. I se făcuse oare rău şi aşa-zisa contesă blondă, care, fără îndoială, nici n-o cunoştea, o găsise numai din întâmplare, i se făcuse milă de ea şi o luase în casă, pentru a-i da ajutor?

Vru să se mai informeze la şofer despre proprietara barului „Valencia”, dar acesta se şi urcase în maşina lui şi tocmai pornea din loc, în clipa aceasta, făcându-i un salut prietenos.

Bob rămase singur în faţa casei cenuşii şi se întreba ce să facă.

Singura cale spre a ajunge la o lămurire era să-l trezească pe portar, să urce scara până la locuinţa mamei Feliciei, să bată la uşă şi să ceară să vorbească îndată cu iubita lui.

Se apropie iar de uşă şi sună.

Trebui să apese de trei-patru ori pe butonul soneriei până când o fereastră de la subsol se deschise şi o voce morocănoasă îl întrebă ce doreşte.

— Aş vrea să mă duc la contesa de Martigny; deschide-mi, te rog, uşa.

— Încă unul care caută pe o contesă, mormăi portarul, apoi răspunse:

— Aici nu stă nicio contesă de Martigny; n-ai decât s-o cauţi în altă parte.

— Dar ascultă, omule…

Portarul nu mai ascultă nimic, ci închise repede fereastra.

Zăpăceala şi nedumerirea lui Bob crescură acum şi mai mult.

Ce spusese portarul? Contesa de Martigny nici nu locuia în casa

asta?

Tânărul îşi trecu mâna peste frunte. Tot ce i se întâmpla, era oare numai un vis urât?

Contesa blondă?... Asta era doar femeia pe care o văzuse vorbind cu tatăl lui, când intrase în loja acestuia. Poate ştia el mai multe despre ea?

Misterul care se pusese deodată între el şi Felicia, îi chinuia sufletul.

N-avea niciun rost să mai stea în faţa casei cenuşii, căci în noaptea asta tot nu va mai putea intra.

Abătut, porni agale prin străzile pustii, luând drumul spre hotel.

Dacă tatăl său nu se va fi culcat încă, îl va întreba îndată ce vorbise cu femeia aceea.

Ajungând la hotel, bătu la uşa camerei tatălui său, dar nu primi niciun răspuns. Fără îndoială că dormea demult.

Se duse în odaia lui şi fără să mai aprindă lumina, se aruncă îmbrăcat pe pat, ţinând încă în braţe haina Feliciei, în care îşi ascunse faţa. Un geamăt dureros izbucni din pieptul său:

— Adorata, micuţa mea Felicia!... Doamne, Dumnezeule, ce se va mai întâmpla oare cu noi?!

11. Prăpastia vieţii

Cu paşi greoi cele două femei urcară treptele şi ajunseră în sfârşit la uşa locuinţei, pe care contesa blondă o deschise cu o mână tremurătoare.

Aruncă o privire furişă spre copila ei, care, căutând un sprijin, se rezemase de perete.

Sărmana, micuţa Felicia!

Cât de deosebite fuseseră revederile de altădată între mamă şi fiică! Cu câtă bucurie se arunca copila în braţele mamei sale, râzând voioasă! Cu câtă însufleţire îi povestea micile întâmplări din viaţa ei! Astăzi însă o tăcere dureroasă, sfâşietoare, domnea între ele.

Dolores îşi simţea bătăile năvalnice ale inimii şi ca o fantomă ameninţătoare i se arăta viitorul.

Ce se va întâmpla acum?

Îi va rămâne copila... sau o va pierde pentru totdeauna?

Intrară în casă şi Dolores aprinse lumina. Felicia se ghemui într-un fotoliu, înfiorându-se şi mama ei luă repede un şal, pe care i-l puse pe umeri.

— Sărmana mea micuţă, murmură ea. Ţi-e frig?

Felicia nu răspunse nimic, ci rămase nemişcată, cu privirea aţintită în gol.

Buzele contesei blonde începură să tremure de un plâns înăbuşit şi în ochii ei se ivi o lucire de teamă.

Trecură clipe care îi părură o veşnicie.

În sfârşit Dolores îşi luă inima-n dinţi şi aşezându-se pe un scaun, în faţa copilei, începu cu glas tremurător:

— Felicia... scumpa mea... vorbeşte... spune măcar un singur cuvânt!

— Nu... nu pot... E aşa de greu...

— De ce ai venit încoace?

Felicia se uită la ea cu ochi în care se citea o deznădejde adâncă.

— Pentru... că...

Dar se opri brusc, trăsăturile chipului i se înăspriră şi cu un glas plin de adâncă mustrare, întrebă:

— De ce m-ai minţit, de ce m-ai înşelat toată viaţa?

— Voiam să fii fericită, Felicia.

Fata izbucni într-un râs amar.

— Poate aş fi fost de o mie de ori mai fericită dacă m-ai fi lăsat acolo unde trebuia să rămân, unde mi-ar fi fost locul şi nu m-ai fi crescut într-un mediu, în care eu... fiica unei...

— Felicia... pentru Dumnezeul... Taci... nu pronunţa cuvântul grozav... N-aş putea să-l aud din gura ta... o întrerupse contesa blondă, agitată. Orice aş fi făcut, n-ai dreptul să mă osândeşti, înainte de a mă asculta.

Tânăra fată dădu din umeri.

— Ce-ai mai putea să-mi spui?... La barul „Valencia" am aflat şi am văzut tot... Ştiu că mama mea e una din cele mai cunoscute cocote din oraş; ştiu că toată lumea îi spune „Contesa blondă din Marsilia" şi mai ştiu acum de unde vine toată averea ei. Cu toate că m-ai ţinut departe de această viaţă, cu toate că am fost supravegheată de aproape la pension, totuşi am aflat ce se petrece în lumea asta mare şi am auzit povestindu-se multe despre viaţa de noapte a oraşelor mari şi

de femeile care se vând pentru bani. Dar niciodată nu mi-ar fi trecut prin gând că mama… mama mea pe care am iubit-o, am adorat-o, am venerat-o… mama mea, care până astăzi a fost tot ce poate fi mai frumos şi mai sfânt pentru mine, este şi ea una dintr-acelea!

Felicia îi aruncă o privire plină de dispreţ.

Dolores avu un zâmbet trist şi îndurerat, care trăda sfâşierea inimii sale chinuite.

— Una dintr-acelea! repetă dânsa, trecându-şi mâna peste frunte, ca şi când ar fi vrut să gonească vedenii grozave. Da, da, Felicia; ai dreptate, mama ta e una dintr-acelea. Şi de ce a ajuns aici? De ce şi-a luat asupra ei o povară atât de grea? Nu pentru că o atrăgea această viaţă de plăceri, nu!… Ci pentru a putea cumpăra lapte pentru copila ei bolnavă care murea de foame… pentru a-i face viaţa mai frumoasă… Numai pentru asta a făcut-o. Numai de dragul copilei sale a căzut atât de jos… şi acum… copila asta o osândeşte, fără s-o asculte…

— Pentru mine? întrebă Felicia încet.

Contesa blondă dădu din cap.

— Da, pentru, tine, Felicia, căci erai bolnavă şi prăpădită… mureai de foame şi eu n-aveam nimic… nimic... nici măcar atât cât să-ţi cumpăr puţinul lapte de care aveai nevoie. Deznădejdea m-a împins să mă vând, căci de lucru n-a vrut nimeni să-mi dea… şi nici nu învăţasem nimic cu ce să-mi pot câştiga pâinea de toate zilele… Din cea mai fragedă copilărie am fost răsfăţată… mizeria n-o cunoscusem… până când am ajuns cerşetoare aruncată în stradă… cu copila mea în braţe…

— Dar tatăl meu?

Un râs aspru, amar, ieşi de pe buzele femeii blonde.

— Tatăl tău a fost acela care m-a aruncat în braţele mizeriei şi ruşinii, strigă ea zguduită până în adâncul sufletului. Eram o biată orfană şi cu linguşirile şi făgăduielile lui m-a ademenit… Aveam numai optsprezece ani când l-am cunoscut; eram neştiutoare şi nu cunoşteam viaţa; m-am încrezut în jurămintele lui. De aceea Felicia, nu mă osândi, înainte de a mă asculta. Nu voi înfrumuseţa nimic, nu mă voi face mai bună decât sunt, dar lasă-mă să-ţi spun povestea tristă a vieţii mele. Fie-ţi milă de mine! Dacă în sufletul tău mai luceşte numai o singură scânteie din iubirea pe care ai avut-o pentru

mine, atunci ascultă-mă…

Ca însetată de un cuvânt bun, avea privirea aţintită asupra chipului împietrit al Feliciei.

Fata se uita neîncetat în gol şi un zâmbet rătăcit, dureros, îi tremură pe buze.

— Totul e în zadar, murmură ea. Totul se prăbuşeşte în jurul meu!

— Ce vrei să spui cu asta, Felicia?

Aceasta făcu o mişcare obosită cu mâna, iar zâmbetul ei deveni şi mai îndurerat.

— De ce să mai vorbim? Fericirea e pierdută pentru totdeauna!

— Fericirea ta?

— Da, a mea.

— Pentru asta ai venit încoace?

— Da.

— Nu te înţeleg, Felicia! Voiai să ceri fericirea de la mine?

— Da… Bob şi cu mine…

Vocea i se înecă în lacrimi şi îşi ascunse faţa în mâini.

Dolores se aplecă spre ea şi încercă să-i tragă mâinile la o parte.

— Copila mea scumpa… ţi-e drag cineva?

Felicia dădu numai din cap, fără să poată scoate o vorbă.

Dolores îşi simţi inima încleştată de o durere nespus de chinuitoare.

— Pentru asta ai venit la Marsilia? întrebă ea.

— Da…

— A venit şi el cu tine?

— Aici nu… dar la barul „Valencia”.

— Dumnezeule! Atunci ştie că mama ta e contesa blondă din Marsilia?!

— Încă nu!

— Dar cum e cu putinţă?

— Am fugit.

— Ai fugit? De ce?

— Printr-o întâmplare neaşteptată a văzut pe tatăl lui… tu erai în aceeaşi lojă… vorbeai cu dânsul.

Cu o mişcare repede, Dolores îşi duse mâna la gât, căci simţi iar, cum un laţ o sugrumă. Gândurile i se învălmăşiră în creier, dar cu încetul se făcu lumină în mintea ei, şi începu să înţeleagă toate întâmplările din seara aceea.

— Am fost în loja lui Wilkens... Frank Wilkens, zise ea cu voce înceată.

Felicia era zguduită de sughiţuri de plâns.

— Wilkens... regele automobilelor... e tatăl lui Bob... şi eu fiind contesă... Bob a crezut că tatăl său nu se va împotrivi la căsătoria noastră... şi pentru a cere consimţământul tău, am venit amândoi la Marsilia... dar acum totul s-a sfârşit... visul meu de fericire s-a irosit... Bob Wilkens nu se poate căsători cu fiica contesei blonde din Marsilia...

Dolores se prăbuşi ca lovită de trăsnet şi gemu:

— Dumnezeule sfinte, ce-am păcătuit, de mă pedepseşti atât de îngrozitor?

Câteva clipe se făcu iar tăcere adâncă, apoi Dolores ridică mâna cu o mişcare sfioasă şi dezmierdă părul blond al Feliciei.

— Sărmana mea copilă, murmură ea; mi-aş da şi viaţa pentru fericirea ta, însă... iubirea ta e un păcat de moarte... Bob Wilkens e fratele tău!

Felicia se ridică în picioare şi cu ochi plini de groază se uită la mama ei.

— Fratele meu! repetă ea aproape ţipând.

Dolores dădu tristă din cap.

— Frank Wilkens, regele automobilelor, e tatăl tău, e bărbatul care acum nouăsprezece ani, m-a ademenit, m-a dus la Londra, unde spunea că se va căsători cu mine, dar m-a lăsat în cea mai neagră mizerie şi a plecat în America unde avea soţie şi copil. Căzusem în mâinile unui ticălos, unui nemernic, dar când ai venit tu pe lume, m-am împăcat cu soarta mea! Numai tu îmi rămăseseşi! Şi acum... Dumnezeule, n-am suferit încă destul?! Voi avea de îndurat alte lovituri ale sorţii? Tu, Felicia, pe care voiam s-o feresc de orice durere... tu îl iubeşti pe fratele tău?! Nu... nu... soarta nu poate fi atât de neîndurătoare!

Felicia era ca împietrită.

Frank Wilkens, regele automobilelor... tatăl ei?!

Şi Bob... fratele ei?!

Mintea ei nu era în stare să înţeleagă, totul era aşa de îngrozitor!

Deodată se auzi în încăpere sunetul strident al telefonului.

Cu toată tulburarea grozavă în care se afla, Dolores ridică

receptorul şi-l duse la ureche.

— Doamna Martigny… strigă ea în aparat.

Dar abia ascultase câteva clipe, când tresări înspăimântată.

— Ce spui?… Foc?… La bar?… Da, vin imediat, peste câteva minute sunt acolo…

Se apropie clătinându-se de Felicia şi cuprinzându-i umerii cu braţul, îi spuse:

— La barul „Valencia” a izbucnit un incendiu. Trebuie să mă duc repede acolo… Aşteaptă-mă aici… Mă întorc şi vom vedea ce e de făcut…

Înainte ca Felicia să se poată dezmetici, simţi o sărutare pe frunte şi după o clipă Dolores părăsi camera.

Felicia rămase singură… singură cu vijelia năprasnică care bântuia în sărmanul ei suflet deznădăjduit.

Bob, fratele ei!… Frank Wilkens, tatăl ei!… Şi mama ei… contesa blondă din Marsilia!

Voia să ţipe, să plângă… dar era ca înlemnită.

Toată nădejdea ei de fericire se spulberase.

Gândurile i se încrucişau în creier… Dacă mai ai mamă, mulţumeşte Atotputernicului şi fii mulţumită!

Dar o astfel de mamă!...

Felicia se zbuciuma în chinuri îngrozitoare şi gemea:

— Dacă m-ai fi lăsat în mocirlă, n-aş fi cunoscut altă viaţă… Nu l-aş fi întâlnit pe Bob şi poate aş fi fost mai fericită decât acum! Dar aşa sunt mai nenorocită, mai săracă decât o cerşetoare!… Mamă… mamă… ce-ai făcut? Într-o singură noapte am pierdut tot… tot… pe iubitul meu… pe mama… nădejdea în fericire… Numai ruine văd în jurul meu… o prăpastie îngrozitoare… e pieirea… pieirea pentru noi toţi!

12. Catastrofa

Din strada Estelle până la barul „Valencia” nu era departe şi Dolores alergă tot drumul pe jos, ca fugărită din urmă.

Ardea barul! Era o nenorocire. Dar mai mare era nenorocirea care se întâmplase Feliciei.

Vasăzică toate suferinţele pe care le îndurase în decursul anilor din

urmă fuseseră zadarnice? Toată clădirea de minciuni pe care o ridicase spre a-şi feri copila de grozăviile vieţii şi a-i ascunde adevărul, se năruia.

Dacă Felicia n-o va înţelege, nu va recunoaşte jertfa cea mare pe care i-o adusese? Dacă o va dispreţui?

Inima i se strânse de durere. Dumnezeule, ce chinuri sfâşietoare!

Ajunse în strada Cannebière şi se pierdu în mulţimea care era adunată acolo.

Maşinile pompierilor treceau în goană nebună, ca nişte lumini prevestitoare de nenorocire luceau faclele pâlpâinde, aruncând umbre fantastice pe ziduri.

Cu ochii măriţi de groază se uita Dolores spre clădirea în care era barul.

Flăcări uriaşe şi nori negri de fum se înălţau spre cerul întunecat. Toată clădirea ardea, cuprinsă de focul năprasnic. Strigăte de groază se auziră din mulţime.

— Mai sunt oameni înăuntru! Priviţi, colo, la etajul al treilea şi al patrulea, unde sunt locuinţe!

— De ce au întârziat pompierii şi au venit numai cu o singură echipă?

— De ce nu încep să stingă focul?

— Nu s-au adus încă scările!

Cei închişi în clădirea cuprinsă de flăcări strigau deznădăjduiţi după ajutor, făceau semne disperate de la ferestre.

Focul izbucnise în subsol şi se întinsese cu o repeziciune uimitoare, cuprinzând rând pe rând etajele superioare, de unde se auzea pârâitul bârnelor şi bubuiturile tavanelor care se prăbuşeau.

Pompierii veniţi îndată la faţa locului nici nu începură stingerea sau salvarea, căci n-aveau uneltele trebuincioase. Printr-o întâmplare nenorocită postul fusese anunţat că se întâmplase un accident obişnuit şi nu un incendiu.

Focul ajunsese la etajul al doilea şi deodată se auziră ţipete de groază.

— Vor să sară!

Mulţimea privea înfiorată spre ferestrele de la etajul al treilea unde se îngrămădiseră nenorociţii surprinşi de foc.

Un bărbat se urcase pe pervazul unei ferestre…

— Stai!... Opreşte!.. Aşteaptă! i se strigă de jos.

Bărbatul şovăi să facă grozava săritură în adâncime.

Deodată se auzi din capul străzii sunet strident de clopot.

— În sfârşit! Pompierii!

Mulţimea respiră uşurată.

În cea mai mare grabă se făcură pregătirile trebuincioase de salvare, se ridicară scările, la picioarele cărora se postară pompieri cu plasele întinse.

Cea dintâi ieşi printr-o fereastră o femeie, ajutată de un pompier, care apoi o lăsă să coboare singură.

O treaptă... două... trei... apoi femeia se clătină, ca ameţită, ridică braţele în aer şi se prăbuşi în adâncime.

Pompierii de jos se proptiră bine în picioare, ţinând plasa cu putere.

O bufnitură, plasa se lăsă puţin sub greutatea trupului căzut, pe care îl săltă o dată... de două ori. Femeia era salvată!

Rând pe rând urmară alţii coborând scările; întâi femeile şi copiii, apoi bărbaţii.

Unul ajunsese până la jumătatea unei scări, când se opri câteva clipe, apoi începu să urce iar.

Mulţimea îl privea îngrozită.

Înnebunise oare?

După câtva timp apăru iar, ţinând în braţe o făptură care se zbătea înspăimântată. Era un căţeluş alb, pe care omul nu voise să-l lase să piară în flăcări.

Ochii multora din cei care văzuseră scena se umplură de lacrimi.

În sfârşit, şi cel din urmă dintre primejduiţi era la adăpost.

Comandantul pompierilor se apropie de una din scări, puse un coif pe cap, îmbrăcă un costum de azbest, urcă scara cu mişcări îndemânate şi sprintene şi pătrunse printr-o fereastră într-o încăpere care fusese cuprinsă de flăcări.

Trecură minute de aşteptare grozavă.

Focul cuprinse şi acoperişul, aruncând scântei în văzduh.

Bârnele trosneau, cărămizi cădeau de sus, primejduind viaţa pompierilor din stradă.

Comandantul pompierilor apăru din nou la fereastră. Nu mai găsise nicio fiinţă vieţuitoare în încăperile cuprinse de flăcări.

Abia coborâse scara, când acoperişul se prăbuşi cu un bubuit asurzitor.

Aici nu mai era nimic de salvat şi singurul lucru ce mai aveau de făcut pompierii, era să apere clădirile învecinate.

Dolores stătea ca înlemnită, privind scenele de groază care se desfăşurau înaintea ochilor ei.

Deodată se simţi apucată de braţ şi auzi lângă ea vocea bătrânului Jean:

— Ce nenorocire grozavă!... Dar nu putem face nimic.

Dolores se întoarse spre el, cu privirea rătăcită.

— Da, Jean, acum totul s-a sfârşit... tot...

El dădu din cap.

— Ei, lasă, lasă... Se găseşte întotdeauna o cale de scăpare, chiar din cea mai mare nevoie. Nu deznădăjdui, totul se va întoarce încă spre bine.

Bunul bătrân îi spuse aceste cuvinte de îmbărbătare ca s-o mângâie, – dar Dolores nu mai avea încredere şi nici nădejde în viitor. În sufletul ei ardea un foc tot atât de mare ca şi acela care mistuise clădirea de colo.

Gândurile ei se întoarseră iar la Felicia, când bătrânul Jean o întrebă:

— Ei, ţi-ai găsit fata?

Dolores dădu din cap.

— Da, Jean, am găsit-o.

— Şi?

Cu o mişcare care trăda toată deznădejdea ei, dădu din umeri.

— Am luat-o cu mine acasă, am vorbit cu ea, i-am spus tot.

— Şi ea ce-a răspuns?

— Nimic. Apoi a trebuit să plec repede; fusesem chemată aici din pricina focului.

— Atunci du-te acasă, aici tot nu mai poţi fi de folos... Ajută-ţi mai bine fata...

Da, era mai bine; bătrânul Jean avea dreptate. Pentru Dolores se prăbuşise tot, dar datoria ei sfântă era să-şi îmbărbăteze copila, s-o sprijine, s-o întărească împotriva sorţii nemiloase care îi ucisese, care îi nimicise iubirea şi speranţa.

— Da, Jean, mă duc acasă.

— Stai să-ţi ajut să treci prin înghesuiala asta.

Îi făcu loc prin mulţime şi înaintau încet, când dădură deodată peste Cekov. Faţa acestuia era pământie şi schimonosită, ochii înroşiţi.

— Totul s-a dus dracului! Am ajuns cerşetori! Într-un asigur ceas am pierdut tot. Acum nu-mi rămâne decât să muncesc ca hamal, în port, se văită el, luându-se cu amândouă mâinile de cap.

— Nu-ţi va strica deloc, răspunse Jean, rece, fără un pic de milă şi dându-l la o parte, adăugă:

— Lasă-ne acum, vrem să plecăm, avem altă treabă.

Dar Cekov nu-i lăsă încă să treacă.

— Spuneţi cel puţin ce putem face?

— Nici noi nu ştim. Să aşteptăm! Ce-o vrea Dumnezeu!

Dolores şi Jean străbătură în sfârşit mulţimea şi luară drumul spre strada Estelle. Bătrânul o ţinea de braţ, ca s-o sprijine, căci contesa blondă se clătina la fiece pas.

Jean ar fi vrut s-o mângâie, s-o îmbărbăteze, dar nu găsea cuvinte potrivite pentru sfâşietoarea durere care îi chinuia sufletul. Îi luă numai mâna şi spuse încet, cu glas sfios:

— Dolores… Nu uita, sunt lângă tine.

Ea izbucni în plâns.

— Da, bunul, credinciosul meu Jean…

— Ascultă, Dolores, pe cât ştiu eu, în dosul norilor negri e întotdeauna soare şi dacă nu ne vom lăsa doborâţi de durere şi deznădejde, norii se vor risipi şi razele luminoase şi calde vor străbate iar până la noi.

În glasul lui era atâta bunătate, atâta dragoste! Dolores ştia că avea în el un prieten care n-o va părăsi niciodată.

Ajunseră în faţa casei din strada Estelle şi se opriră.

— Îţi mulţumesc, Jean, spuse contesa blondă.

El o privi lung.

— Vezi de nu-ţi pierde curajul.

— Mi-e teamă, Jean!

— De ce? Doar toată viaţa te-ai jertfit şi nu ţi-ai făcut altceva decât datoria.

— Dar dacă Felicia mă va părăsi?…

— Atunci nu merită să aibă o mamă ca tine. Nu eşti datoare să dai socoteală nimănui, nici fetei tale; numai lui Dumnezeu şi ţie însăţi; şi

în faţa lui Dumnezeu şi-a ta eşti curată ca lumina zilei.

Da, dacă toţi ar judeca aşa ca acest bătrân cu suflet bun! Dar lumea e rea şi neîndurătoare!

— Încă o dată, Jean, îţi mulţumesc.

Îşi strânseră mâinile şi bătrânul aşteptă până o văzu intrând în casă, apoi, cu capul plecat, porni înapoi pe drumul pe care veniseră şi mormăi:

— Ce nenorocire!... Ce nenorocire grozavă!

Dolores urcă repede scara, nerăbdătoare să-şi revadă copila. Intră, deschise uşa camerei unde o lăsase şi începu:

— Felicia, iată m-am întors...

Dar se opri brusc. Camera era goală. Unde era fata?

— Felicia! răcni ea, ca scoasă din minţi.

Nu primi niciun răspuns.

Dumnezeule! Copila ei dispăruse!

Privirea îi rătăci prin încăpere şi se opri asupra unei foi de hârtie, care se afla pe masă.

O luă şi citi:

„Dragă mămică, plec. Nu mai aştept până când te vei întoarce. Nu mai pot îndura această viaţă, în care totul s-a prăbuşit pentru mine. Rămâi cu bine, mămico şi iartă-mă. Dar nu mai pot”...

De două-trei ori reciti contesa blondă rândurile lăsate de Felicia.

Rămase ca împietrită, se făcu albă la faţă, ochii i se măriră de spaimă.

Trecu mult până când îşi veni în fire şi putu să înţeleagă că Felicia plecase, o părăsise.

În sfârşit fu în stare să cuprindă cu mintea că în noaptea aceea de groază îşi pierduse şi copila... singura şi ultima ei fericire, pentru care îndurase până atunci viaţa chinuită pe care o dusese.

Se clătină şi izbucni în gemete sfâşietoare.

— Nu, nu se poate, Dumnezeule sfinte. Felicia... un astfel de sfârşit... din vina mea... Nu, nu se poate!

Uşa se deschise încet şi Betty intră îngrijorată în odaie. Se apropie de contesa blondă, îi dezmierdă faţa scăldată în lacrimi şi zise:

— Sărmana mea Dolores, câte nenorociri s-au abătut dintr-odată

asupra ta! Nu te lăsa doborâtă; vor veni iar zile senine.
Contesa blondă clătină deznădăjduită capul.
— Pentru mine nu va mai răsări soarele, dacă nu-mi voi regăsi copila.
— Nu pierde nădejdea, Dolores; mâine când va veni Felicia...
— Felicia nu mai vine, Betty... Iată, citeşte scrisoarea asta... citeşte-o şi ai să înţelegi că nu mă mai pot aştepta la nicio fericire.
Bătrâna îşi puse ochelarii pe nas şi citi. Timp de câteva clipe de tăcere, apoi Betty întrebă, înspăimântată:
— Felicia a fost aici?
Dolores dădu din cap şi repetă cu voce înecată:
— A fost aici...
— Şi ştie?...
— Tot!
— I-ai spus cine eşti?
— Ştia tot când am găsit-o în faţa casei. Fusese la bar şi mă văzuse.
Betty o cuprinse pe Dolores şi o strânse cu putere la piept.
— Dumnezeule! Sărmana de tine, ce ţi-e dat să înduri!
Contesa blondă, plângând, se lipi ca un copil de pieptul bătrânei şi închise ochii. Apoi, scoţând cu greu fiecare cuvânt, zise:
— Dar nu asta e nenorocirea cea mai mare, Betty. Soarta a fost şi mai crudă pentru mine şi pentru sărmana, micuţa mea Felicia.
— Şi mai crudă?... E cu putinţă?... întrebă Betty.
— Da, căci copila, Felicia mea, pe care am păzit-o de toate suferinţele şi durerile, l-a întâlnit pe fratele ei şi-l iubeşte.
— Îl iubeşte pe fiul lui Frank Wilkens... pe fiul bărbatului care te-a minţit şi te-a înşelat, care a adus asupra capului tău toate aceste nenorociri?... Pentru Dumnezeu, Dolores, spune-mi că nu-i adevărat... Ar fi prea grozav!
Glasul bătrânei Betty tremura şi cu ochii măriţi de spaimă, se uita la stăpâna ei.
Contesa blondă clătină capul şi răspunse:
— Ba e adevărat, sărmana şi buna mea Betty. Colo pe scaunul acela a stat copila mea şi mi-a mărturisit iubirea ei pentru Bob Wilkens, fiul lui Frank Wilkens, regele automobilelor. M-a învinuit că nu i-am spus adevărul... şi a plecat, nemaiputând îndura această viaţă... a plecat!... Betty... Betty... ajută-mă... spune-mi ce să fac?!... Felicia nu trebuie

să moară… n-o pot pierde… trebuie să mă asculte!… Betty, tocmai în clipa când am vrut să-i povestesc viaţa mea atât de tristă şi plină de chinuri, am fost înştiinţată că arde barul… Doamne, de l-aş fi lăsat să ardă şi aş fi rămas lângă copila mea! N-aş fi lăsat-o să plece, aş fi îngenuncheat înaintea el şi i-aş fi cerşit dragostea… căci nu sunt rea… nu-i aşa Betty… nu sunt o femeie stricată, de la care toţi îşi întorc faţa cu dispreţ şi dezgust?… Tot ce am făcut, a fost pentru copila mea şi dacă Felicia ar afla tot, m-ar judeca altfel de cum o face acum… Spune Betty, doar n-am devenit de bunăvoie „Contesa blondă din Marsilia”! Numai Cekov m-a silit să joc rolul acesta şi am fost nevoită să-l joc, pentru că nimeni nu s-a îndurat de mine şi nimeni n-a vrut să dea de lucru unei contese tinere şi frumoase, care mai avea şi un copil din flori! Numai jucând rolul acesta, aveam putinţa să-mi cresc copila aşa cum se cuvenea unei contese de Martigny. Am vrut s-o apăr pe Felicia de toate nevoile şi nenorocirile şi de aceea am distrat noapte cu noapte pe clienţii doritori de senzaţie ai barului „Valencia”. Am cântat şi am dansat şi am economisit ban cu ban… şi mă bucuram de fiecare hârtie de o mie de franci pe care puteam s-o depun la bancă… căci era pentru Felicia, pentru copila mea!… Şi acum totul a fost în zadar… totul s-a prăbuşit! Pentru Dumnezeu, Betty, ajută-mă… nu mă lăsa!…

Cuvintele ieşiseră ca un şivoi năprasnic de pe buzele ei şi se pierdură într-un plâns sfâşietor. Dar înainte ca Betty să poată răspunde ceva, Dolores se ridică clătinându-se şi îşi luă mantia, pe care o aruncase pe o canapea.

— Doamne, dar îmi pierd vremea plângând şi tânguindu-mă… Poate nu e încă prea târziu… Felicia e tânără şi tinereţea ţine la viaţă… nu se desparte aşa de uşor de ea!…

— Da, Dolores, o întrerupse Betty, aleargă şi caut-o! Du-te la poliţie, cere-i ajutor! Dacă Dumnezeu va mai avea numai un pic de îndurare cu tine, te va feri de lovitura asta grozavă şi nu-ţi va lua copila, singura bucurie care ţi-a mai rămas.

Dolores se uită deznădăjduită la Betty.

— Roagă-te pentru mine cerului, cere-i milă şi îndurare!

Betty o întrebă îngrijorată:

— N-ar fi mai bine să vin şi eu cu tine?

— Nu, nu; rămâi acasă. Felicia se va răzgândi poate, se va întoarce

şi atunci să nu găsească uşa închisă, să găsească pe cineva care… glasul ei începu să tremure… să-i vorbească de mama ei… să-i vorbească de bine…

Adânc mişcată, Betty îi luă mâinile.

— Da, Dolores, voi spune copilei tale numai lucruri bune şi frumoase şi când va auzi din gura mea povestea tristă şi dureroasă a vieţii tale, va trebui să recunoască şi ea că nimeni n-are dreptate să arunce piatra asupra unei mame ca tine.

— Să dea Dumnezeu să ai dreptate, Betty, murmură contesa. Rămâi cu bine, mă duc să-mi caut copila.

Plecă în grabă, iar Betty rămase încă mult timp în acelaşi loc, ţinând în mână o telegramă, care venise pentru Dolores, dar pe care, în zăpăceală, uitase să i-o dea. Era din partea doamnei Brissart care o înştiinţa de fuga Feliciei de la pension.

Bătrâna ridică privirile spre cer şi împreunând mâinile, se rugă:

— Dumnezeule, timp de douăzeci de ani ai osândit-o pe Dolores la o viaţă îngrozitoare, plină de jale, suferinţe şi nevoi. Drumul i-a fost presărat numai cu spini şi cufundat într-o beznă adâncă. Îndură-te acum, Dumnezeule atotputernic; dă-i şi flori şi raze de soare!… Dacă ai nevoie de un suflet care trebuie să-şi împlinească calea vieţii, ia-mă pe mine, cruţă pe copila nenorocitei femei… Lasă pe mamă să-şi găsească fiica, dă-i fericirea pentru care a luptat şi s-a jertfit, fii milostiv şi îndurător, Dumnezeule sfinte!

13. Unde e Felicia?

— Doamne, de-aş muri!… Să adorm, să nu mă mai trezesc niciodată!

Dorinţa aceasta năvăli cu atâta putere în sufletul Feliciei, încât nu mai avu linişte. Să plece… să plece departe de tot… să sfârşească odată cu toate chinurile!

Cu o grabă înfrigurată Felicia scrise rândurile destinate mamei sale şi, pentru a nu atrage atenţia nimănui pe stradă, prin îmbrăcămintea ei, luă o jachetă scurtă de blană şi o pălărie, pe care le găsi într-un cuier, precum şi cheia de la intrarea principală şi părăsi casa, fără să fi fost văzută de nimeni.

Începu iar să rătăcească pe străzi, îndreptându-şi paşii spre malul

mării, unde voia să caute moartea. Hotărârea aceasta deveni din ce în ce mai nestrămutată în sufletul ei.

I se părea cu neputinţă să mai poată trăi împreună cu mama ei, acum după ce aflase cine era, ce făcea şi cum câştiga banii mulţi cu care îi îndeplinise toate dorinţele, chiar şi cele mai costisitoare.

De câte ori îşi aducea aminte de tot ce auzise despre contesa blondă din Marsilia, simţea cum sângele îi năvăleşte în obraji de ruşine.

Dar şi mai nesuferit, mai chinuitor era gândul ca dânsa – contesa Felicia de Martigny – să fie o copilă din flori, fiica lui Frank Wilkens, regele automobilelor şi că Bob… Bob, pe care îl iubea cu atâta patimă, era fratele ei.

Nu le va fi dat niciodată să se bucure de fericirea pa care o visaseră cu atâta dor! Legăturile lor de sânge erau o piedică de neînlăturat.

Ce grozăvie! Ce va spune Bob când va afla toate acestea?

Poate că şi aflase de la tatăl său, că mama Feliciei lui era contesa blondă din Marsilia şi în clipa asta se gândea cu dezgust la ea însăşi şi la mama ei!

Inima i se încleşta de o durere crâncenă, dar totuşi nu putea să creadă că Bob o dispreţuia.

Dar ea, sărmana, n-avea nicio vină şi până în noaptea aceasta nu ştiuse nimic!

Să scrie oare câteva rânduri de adio, pentru a-l face să păstreze o amintire bună, cel puţin după moartea ei?

Fără să-şi dea seama, îşi încetini paşii, cuprinsă de dorinţa aprigă să trimită lui Bob o ultimă ştire, dar suspină întristată, aducându-şi aminte că n-are nici hârtie, nici creion.

Din întâmplare vârî mâna în buzunarul jachetei şi… în toată deznădejdea de care îi era cuprins sufletul un zâmbet îi flutură pe buze; găsise câteva monede de argint. Cu banii aceştia va putea să intre într-un local, să ceară o hârtie şi un plic, să scrie lui Bob.

Dar unde, să se ducă la ora aceasta târzie din noapte?

Nu se încumeta să intre oriunde, căci îşi aminti cu groază de întâlnirea cu marinarii şi nu voia să se expună din nou la o asemenea întâmplare. Până acum scăpase, dar cât de uşor era să fie supusă din nou la grosolănii de acelaşi fel!

Străzile erau pustii şi îi dădu în gând că toată lumea trebuie să fi alergat la barul „Valencia”, atrasă de focul care izbucnise acolo.

Doamne! şi Bob cu tatăl său fuseseră la bar! Oare putuseră să scape la timp? Şi ce se mai întâmplase, pe urmă?

Se uită în jurul ei şi văzu în depărtare cerul roşu. Acolo trebuia să fie strada Cannebière.

Mânată de teama de care fusese cuprinsă, porni într-acolo.

Uitase de hotărârea de a-şi răpune zilele; nu se mai gândea decât la Bob. Trebuia să se încredinţeze dacă scăpase, dacă mai era în viaţă.

Ajunse repede la locul incendiului şi se uită cu groază la clădirea cuprinsă de flăcări, dar nu simţi nici părere de rău, nici milă pentru cei păgubiţi prin această catastrofă; dimpotrivă, un sentiment de ură luă naştere în sufletul ei, gândindu-se la lucrurile îngrozitoare pe care le aflase în casa aceea.

Să ardă, să se prăbuşească, să se facă cenuşă şi atunci mama ei nu va mai fi nevoită să se întâlnească cu clienţii care veneau acolo, va înceta mai fie contesa blondă din Marsilia!

Nu putu să-şi depene gândurile mai departe, căci, pe când privirea ei rătăcea prin mulţime, deodată... îl zări pe Bob, chiar în apropierea ei. Felicia rămase încremenită; nu fu în stare să facă nicio mişcare, să scoată niciun cuvânt. Numai privirea îi era aţintită asupra iubitului ei...

Cât de palidă îi era faţa şi cât de mult slăbise în puţine ore! O adâncă durere sufleteasca se oglindea în ochii lui şi Feliciei i se păru că îmbătrânise cu ani de zile. Privirile lui rătăceau neliniştite în juru-i şi Felicia îşi dădu seama că o caută pe ea.

Un val de sânge cald îi năvăli în inimă şi un dor aprins se trezi în sufletul ei, o trăgea spre el.

Îl iubea doar... îl iubea atât de mult... cu o dragoste nemărginită!

De-ar putea să alerge la dânsul, să-l cuprindă cu braţele, să-şi lipească capul de pieptul lui, să-l sărute şi... orice s-ar întâmpla în urmă... să fie a lui! Dar deodată... Inima Feliciei încetă să bată. Privirile lui Bob se încrucişară cu ale ei.

Câteva clipe... şi apoi... Un strigăt mai puternic decât tot zgomotul de care erau înconjuraţi... strigătul unui suflet chinuit de durere:

— Felicia!...

Lovind în dreapta şi în stânga spre a-şi face drum, Bob se avântă înainte.

Nu se sinchisi de ocările acelora pe care îi lovea cu coatele, înaintă,

fără să ţină seama de nimeni şi de nimic:

— Felicia!... Felicia!...

14. Deznădejde

Bob Wilkens venise în strada Cannebière pentru a o căuta pe micuţa şi scumpa lui Felicia, de care o soartă nemiloasă îl despărţise în seara aceea.

Ce visuri frumoase făuriseră amândoi, când se aflau în drum spre Marsilia şi acum... totul se schimbase!

Chinuit de gânduri, Bob nu găsise linişte în odaia lui şi coborâse în restaurantul hotelului, dar pe când stătea trist la o masă, auzi deodată vorbindu-se de un incendiu, ce ar fi izbucnit la barul „Valencia”. Întrebă pe un chelner şi când acesta îi confirmă ştirea, fără a-şi da seama ce face, sări de pe scaun, ieşi în fugă din restaurant şi alergă spre strada Cannebière, unde se amestecă în mulţime...

Numele contesei blonde din Marsilia era în gura tuturor şi Bob auzi multe despre această femeie frumoasă.

Unii spuneau ca ar fi o contesă adevărată... Ea, proprietara unui astfel de local?!

Inima lui Bob se strânse de durere.

Era oare într-adevăr mama Feliciei?

Deodată îşi aminti de înfăţişarea tristă şi îndurerată a iubitei lui, când aceasta se întorsese din casa din strada Estelle. Să fi aflat oare atunci adevărul?

Dumnezeule mare! Dacă aşa era, ce trebuie să fi îndurat din clipa aceea sărmana lui Felicia! Şi fără îndoială îşi închipuise că aflând şi el că era fiica unei asemenea femei, o va părăsi, o va dispreţul.

Pe când în creierul său se frământau toate aceste gânduri, deodată... o zări.

— Felicia!... strigă el şi se avântă prin mulţime spre dânsa.

Dar când Bob ajunse la locul unde o zărise pe Felicia, n-o mai găsi acolo.

Se uită năuc în jurul lui. Fusese o nălucire?

Era oare cu putinţă ca Felicia să fi fugit de el, de el care o iubea atât de mult?

Din nou îşi simţi inima cuprinsă de durere. Înţelegea că Felicia era

atât de deznădăjduită, atât de ruşinată, încât îi era teamă de o întâlnire cu dânsul.

Trebuia deci să alerge după ea, s-o caute, să-i vorbească, să-i spună că-i era dragă, că o va apăra de toate nenorocirile şi vitregiile vieţii!

Alergă ca nebun prin străzile învecinate, dar căutarea lui rămase zadarnică, căci n-o mai găsi.

Rătăcind neîncetat pe străzi, ajunse şi în strada Estelle la numărul patru şi când văzu ferestrele de la etajul al doilea luminate, alergă într-acolo. Poate Felicia se întorsese în locuinţa mamei sale! Deşi era noapte, găsi uşa deschisă, aşa că nu mai avu nevoie să-l trezească pe portarul cel morocănos.

Urcă în goană scara şi sună la uşa pe care văzu o placă de alamă cu numele „Martigny”.

Inima îi bătea cu putere, când auzi paşi apropiindu-se.

Şi uşa se deschise într-adevăr, dar nu Felicia era aceea care apăru în faţa lui, ci o femeie bătrână, cu ochii roşii de plâns, care îl întrebă pe cine caută.

— Caut pe Felicia, spuse el repede, dar dându-şi îndată seama de greşeala făcută, se corectă: …pe domnişoara contesă de Martigny.

Bătrâna Betty izbucni în plâns, apoi ştergându-şi ochii, răspunse:

— Şi noi o căutăm.

— Ce, nu-i aici?

— A fost, dar a plecat fiindcă… Ah, Dumnezeule, e îngrozitor!…

Bob Wilkens o apucă de braţ şi o întrebă rugător:

— Când a plecat Felicia?… Ce s-a întâmplat?

Bătrâna îl privi cercetător şi-l întrebă:

— Dumneata cine eşti?... Nu cred să fii de la poliţie…

— Sunt Bob Wilkens şi am adus-o azi pe Felicia… adică pe contesa de Martigny aici. Din nefericire am fost despărţiţi la barul „Valencia” şi ne-am rătăcit unul de altul. O caut acum pretutindeni, căci trebuie să vorbesc neapărat cu ea…

— Asta nu va mai fi cu putinţă, domnule… căci nu cred să o mai găsiţi.

— Dar am revăzut-o, răspunse Bob cu înfrigurare. Era prin mulţimea care se adunase la foc… aproape de tot de mine…

— Atunci mai trăieşte?

Bob deveni atent şi întrebă:

— Ţi-e teamă că i s-a întâmplat o nenorocire?

— Da… da… a lăsat o scrisoare în care spunea că nu mai poate îndura viaţa, răspunse bătrâna, izbucnind din nou în plâns.

Bob se clătină şi îşi duse mâna la frunte.

— Să moară?… Felicia vrea să-moară?! bâlbâi el înspăimântat.

Betty dădu din cap, plângând.

— Nu se poate… trebuie să trăiască… să trăiască pentru mine!

— Şi Dolores a spus acelaşi lucru, dar tare mi-e teamă că totul e prea târziu. Nici poliţia nu va mai putea face nimic.

Bob Wilkens răspunse repede:

— Plec îndată, chiar acum… mă duc s-o caut… şi o voi găsi!

Betty îi luă mâinile şi se rugă:

— Dacă o găseşti pe sărmana copilă, adu-o aici, te rog! Pentru Dumnezeu, adu-o aici… căci altfel se întâmplă cea mai mare nenorocire.

Bob nu mai răspunse nimic, ci coborî scările în goană nebună.

15. Mater Dolorosa

Chinuri de nedescris, dureri sfâşietoare îndurase până atunci sărmana contesă Dolores de Martigny, dar cea mai îngrozitoare lovitură pe care i-o dăduse soarta neîndurătoare, cea mai grea încercare la care fu supusă era fără îndoială cea suferita în noaptea aceea.

Tremurând din tot trupul, ajunse la poliţie şi intră în camera comisarului de serviciu, unde, nemaiputându-se ţine pe picioare, se lăsă să cadă pe o bancă, îşi rezemă capul de perete şi închise ochii.

La vederea elegantei doamne, comisarul, un tânăr cu înfăţişare plăcută, sări de pe scaun, îşi încheia nasturii tunicii şi îşi netezi părul. Dar când o recunoscu pe vizitatoare un zâmbet îi flutură pe buze şi spuse pe un ton familiar:

— Ah, doamna Martigny!… Ce onoare!… Demult doream să te cunosc şi sunt încântat de vizita dumitale.

— Domnule comisar, în seara asta nu sunt deloc dispusă să aud complimente.

— Ah da… iartă-mă, doamnă Martigny; în surprinderea de a te vedea aici, uitasem de focul de la barul „Valencia”. Doamne, ce

lovitura grozavă pentru dumneata. Dar cel puţin, eşti asigurată?

— Da, da, sunt asigurată, îl întrerupse Dolores, agitată.

— Cu atât mai bine. Îmi dai acum voie să te întreb pentru ce ai venit la mine?

— Aş dori… aş vrea…

Izbucnind în plâns, continuă:

— Copila… fiica mea a venit astă-seară… pe neaşteptate, la Marsilia.

— Vasăzică tot e adevărat că ai o fată, observă comisarul zâmbind. Am auzit vorbindu-se de aşa ceva, nu mi-a venit însă să cred, căci dumneata însăţi eşti încă atât de tânără…

Dolores nu luă în seamă vorbele comisarului şi continuă:

— Din pricina focului… sărmana copilă… s-a speriat atât de tare, încât…

— Câţi ani are fiica dumitale, doamnă?

— Nouăsprezece.

— Aşa… aşa… şi s-a speriat atât de tare de foc, încât…

— …nu mai vrea să îndure viaţa, întregi contesa. Mi-a lăsat o scrisoare, din care reiese limpede de tot că vrea să-şi pună capăt zilelor. Dar asta nu trebuie să se întâmple… trebuie să trăiască… e singura mea bucurie şi fericire. Te implor, domnule comisar, ajută-mă să-mi regăsesc copila. Poate nu o încă prea târziu… poate mai rătăceşte pe străzi… trebuie căutată… poliţia are mijloace destule la îndemână… te rog, pentru numele lui Dumnezeu… ajută-mă!…

Ultimele cuvinte se pierdură într-un hohot de plâns.

Comisarul dădu grav din cap.

— Linişteşte-te întâi puţin, pe urmă vom încheia un proces-verbal şi…

— Un proces-verbal?… Pentru ce?

— Pentru că aşa cere regulamentul, doamnă.

— Pierdem însă un timp preţios. N-aţi putea înştiinţa îndată prefectura poliţiei, să trimită repede câteva echipe de biciclişti şi automobile în port, la malul mării?…

— Da, da… asta se va face, dar mai întâi trebuie neapărat să închei procesul-verbal. N-am încotro, regulamentul e regulament.

Dolores îşi frângea mâinile, cuprinsă de tulburare.

Comisarul luă o coală de hârtie şi se pregăti să scrie.

Numele dumitale, te rog?

— Dolores Martigny.

— Doamnă sau domnişoară?

Dolores tresări dureros, dar se reculese şi spuse repede:

— Contesa Dolores de Martigny, necăsătorită...

Comisarul o privi cercetător pe sub gene.

— Vasăzică contesă adevărată?...

Dolores se ridică cu o mişcare bruscă, se apropie de masă şi-l întrerupse iritată:

— Scrie, te rog, mai repede, să nu pierdem timpul: Contesa Dolores de Martigny, proprietara barului „Valenţei”, domiciliată în strada Estelle, numărul patru, etajul al doilea, aduce la cunoştinţă că fiica ei, contesa Felicia...

— Un singur nume de botez? întrebă comisarul.

— Da, numai unul... Felicia de Martigny, în etate de nouăsprezece ani, dezvoltată, părul blond, ochii albaştri, după o scurtă vizită în casa mamei sale, a plecat, lăsând o scrisoare din care reiese că are intenţia să se sinucidă.

— Ai scrisoarea la dumneata? întrebă comisarul.

Dolores căută în buzunarul hainei, în poşetă, şi în cele din urmă spuse:

— În spaima prin care am trecut, am uitat-o acasă. Să mă duc repede s-o aduc?

— Nu e nevoie; te cred pe cuvânt.

— Şi ce vei face acum? întrebă contesa, plină de nerăbdare şi grijă.

— Raportez imediat telefonic la centrală.

— Şi vor porni îndată în căutarea copilei mele?

— Da. Se vor lua toate măsurile şi se va face tot ce stă în puterea poliţiei, doamnă... doamnă contesă.

— Şi... şi eu ce pot să fac? Îmi va fi îngăduit să iau parte la cercetări?

— Nu te-aş sfătui, răspunse comisarul, căci te vei afla în cine ştie ce parte a oraşului, când va sosi poate o ştire şi nu vei putea fi găsită îndată. Cel mai bun lucru e să te duci acasă şi să aştepţi.

Dolores îl privi buimăcită.

— Să mă duc acasă?... N-aş fi în stare... n-aş avea linişte... dă-mi voie să aştept aici... Dacă se află ceva, voi putea să alerg îndată la

copila mea.

Istovită, se lăsă să cadă iar pe bancă şi se uită la comisar cu o privire atât de rugătoare, încât acesta nu fu în stare să-i respingă cererea.

Pe când telefona la prefectură, se uita neîncetat la frumoasa femeie, pe care până acum o privise cu alţi ochi. Sărmana era tot atât de nenorocită şi deznădăjduită ca toţi acei care veneau de obicei la dânsul cu nevoile şi durerile lor.

16. Primejdiile nopţii

— E fratele meu!

Acest gând trecu fulgerător prin mintea Feliciei când îl zări pe Bob. Se tupilă, se ascunse în mulţimea care o înconjura.

— Nu trebuie să mă găsească, îşi spuse ea înspăimântată, căci atunci ar trebui să-i mărturisesc că mama e contesa blondă din Marsilia, amanta părăsită a tatălui lui şi că e fratele meu…

Nu, nu voia să vadă chipul lui drag, cu ochii atât de frumoşi, în clipa când va afla îngrozitoarea veste… Nu voia să-i audă strigătul de durere sfâşietoare, când va cunoaşte adevărul.

Să plece cât mai repede… sa fugă... să dispară!…

Alergă ca nebună pe străzi, fără să se uite în jurul ei şi de câteva ori fu în primejdie să fie călcată de automobile ce treceau în goană, sau de tramvaie.

Deodată Felicia se simţi prinsă de braţ şi când îşi întoarse privirea speriată, zări faţa ofilită a unui domn elegant, care se uita la ea cu ochi lacomi şi care îi spuse:

— Singură, fetiţă blondă?… Îmi placi, vino cu mine… Nu stau departe. Hai să bem împreună un pahar de şampanie. Hai… vino!

Felicia tresari speriată. Iată primejdiile nopţii, de care se temuse!

Cuprinsă de groază, se smunci de la braţul bărbatului şi o luă la fugă.

Alergă mai departe pe străzi necunoscute şi fără să-şi dea seama, ajunse la gara centrală. Abia când zări luminile lămpilor electrice se dezmetici niţel, se reculese şi recunoscu locul unde se află.

Intră în sala cea mare a gării şi se aşeză pe o bancă pentru a se odihni câteva minute. Era atât de obosită, sărmana fată!

Doamne, de-ar muri mai repede, să scape de atâtea chinuri!

Îşi aduse aminte că voia să scrie lui Bob şi se îndreptă spre un chioşc unde cumpără hârtie şi un creion, apoi se întoarse iar la banca pe care şezuse şi începu să scrie:

„Iubitul, scumpul meu Bob,

Să nu plângi când vei afla că mi-am luat rămas bun de la viaţă. Nu mi-e îngăduit să urmez altă cale, iubitul meu drag, căci visurile noastre de fericire nu se mai pot înfăptui. Dragostea noastră, frumoasă ca un basm, ar fi un păcat de moarte. Tatăl tău şi mama îţi vor spune acelaşi lucru…”

Pe când scria, Felicia simţi atingerea unei mâini şi când ridică niţel capul, zări în faţa ei o fată cu părul negru, cu trăsături frumoase, dar în ochii căreia sclipea viciul.

— Ascultă tu, dacă nu vrei să te înhaţe, şterge-o de aici. Poliţia are de gând să facă azi o razie. Am aflat de la altă fată, care are de ibovnic un subcomisar.

Felicia se uită năucă la fată.

— Poliţie?… Razie?… bâlbâi ea fără să înţeleagă. Ce înseamnă asta?

Străina îşi puse mâinile în şolduri şi o privi iscoditor.

— Cum, nu ştii? Se vede că eşti încă nouă, sau abia venită din provincie. Din partea mea, n-ai decât să te laşi prinsă; te vor duce la casa de corecţie, vor face o fată de treabă din tine şi n-ai să ne mai faci concurenţă nouă, ăstorlalte.

Abia spuse aceste cuvinte şi plecă repede mai departe. Felicia se uită după ea şi văzu că tuturor acelora care căutaseră un adăpost în gară, fata le şoptea ceva în grabă şi că toate fugeau. După câteva minute nu mai rămaseră acolo decât vreo câţiva călători.

În chip nelămurit, Felicia bănuia primejdia care o ameninţa şi îşi aduse aminte că citise odată într-un ziar despre razii de noapte în oraşele mari, cu prilejul cărora erau arestaţi toţi vagabonzii şi cei fără niciun adăpost.

Dumnezeule! Şi ea era acum dintre cei fără adăpost! De n-ar cădea în mâinile poliţiei, căci fără îndoială va fi dusă înapoi la mama ei şi doar pe aceasta nu mai voia s-o vadă.

Fugi repede din gară şi porni iar la întâmplare pe străzi. Tulburarea

şi spaima de care era cuprinsă devenise de nesuferit.

În sfârşit, după ce rătăci mai bine de un ceas, ajunse în port şi văzu luciul apei.

Numai câţiva paşi, o săritură şi totul va lua sfârşit!

Se uită cu băgare de seamă în jurul ei. Cheiul era pustiu, nimeni prin apropiere care să-i sară în ajutor, căci nu voia să fie salvată.

Ridică privirea spre cer, un ultim gând de adio pentru Bob şi... câţiva paşi repezi... un avânt...

O umbră sinistră apăru deodată din întuneric, se aruncă asupră-i şi o mână rece ca gheaţa se încleştă de braţul ei.

Un om hidos şi cocoşat era lângă ea şi o privea cu ochi fioroşi şi lacomi.

Era oare o arătare a nopţii?! Era oare însăşi moartea?

— Decât să faci aşa ceva, mai bine vino cu mine...

Fata se smulse cu toată puterea şi îngrozită, o luă la fugă de-a lungul cheiului.

Doamne, numai să scape de acel chip înfiorător.

17. Taine

Bob se întorsese iar la bătrâna Betty.

Înfăţişarea lui era jalnică.

Faţa îi era palidă, părul zburlit, hainele mototolite şi ude.

— N-a venit încă nicio ştire? întrebă el.

— Încă nu, răspunse bătrâna deznădăjduită. Nici de la Felicia, nici de la Dolores.

Istovit, tânărul se rezemă de perete.

— Am fost pretutindeni. În port, prin gări, am cutreierat toate străzile, dar n-am găsit-o nicăieri.

— Nici nu va mai fi găsită în viaţă, murmură Betty. Cel mult moartă.

Un geamăt dureros ieşi din pieptul lui Bob Wilkens.

— Nu-mi vine să cred... Felicia nu poate să mă fi părăsit fără un ultim rămas bun.

Bătrâna se uită la el cu o privire rătăcită şi spuse:

— Tocmai dumneata n-ai s-o mai găseşti niciodată...

— De ce tocmai eu? izbucni Bob. Suntem doar logodiţi şi ne iubim,

ne iubim mai presus de orice!

O împinse pe Betty la o parte şi zise:

— Să nu mai stăm aici în faţa uşii; să intrăm înăuntru şi spune-mi, te rog, tot ce ştii. Mă înconjoară taine pe care nu sunt în stare să le dezleg, oricât mi-aş frământa mintea.

Betty era atât de doborâtă de toate nenorocirile întâmplate, încât nu mai avu puterea să-l respingă pe Bob.

— E mai bine pentru dumneata, să nu găseşti dezlegarea tainei, zise ea, după ce intrară în casă.

— Atunci îmi pierd minţile…

Îi luă mâinile ofilite şi continuă:

— Te implor, spune-mi ce s-a întâmplat aici în noaptea asta? Lămureşte-mă de ce contesa de Martigny, mama Feliciei, se numeşte acum doamna Martigny şi cum se face că e proprietara barului „Valencia”? E chiar ea, sau e o altă persoană cu acelaşi nume? Şi Felicia ştia de toate acestea, sau când a aflat adevărul…?

— Te rog nu mă întreba nimic, tinere, căci nu-ţi pot da nicio lămurire.

— Cine poate să-mi spună adevărul? zise Bob deznădăjduit.

— Întreabă pe doamna Martigny…

— Dar nu e aici…

— Aşteaptă până când se va întoarce.

Neliniştit şi nerăbdător, Bob se plimba agitat prin odaie.

Să aştepte… tot să aştepte… Era nouă dimineaţa, colindase străzile de la miezul nopţii, şi încă nu putuse afla nimic.

Deodată se auzi clopoţelul telefonului.

— Poate o ştire, murmură tânărul şi vru să ridice receptorul, dar Betty i-o luă înainte şi strigă în aparat:

— Aici casa doamnei Martigny.

Bob, nerăbdător, se apropia şi el atât de mult de aparat, încât putu să audă desluşit cuvintele:

— Aici Frank Wilkens. Pot să vorbesc cu doamna Martigny?

Inima lui Bob încetă aproape să bată.

Tatăl său întreabă de doamna Martigny… şi aseară aceasta fusese în loja lui… vorbise cu dânsul. Ce însemnau toate acestea? Tatăl lui o cunoştea deci, ştia ceva despre ea?

Betty aruncă tânărului o privire speriată şi răspunse:

— Îmi pare rău, dar doamna...

Fu întreruptă brusc, căci Bob îi smulsese receptorul din mână şi răspunse în locul ei:

— Doamna Martigny nu s-a întors încă acasă, dar eu sunt aici, tată; ce doreşti?

Tăcere.

Bob ascultă cu încordare, dar nu mai primi niciun răspuns.

— Tată, alo... mai eşti acolo?... Alo, tată!...

Nici de astă dată nu-i răspunse nimeni. Tânărul se întoarse agitat spre Betty şi o întrebă:

— Ai auzit bine că era tatăl meu, nu e aşa?

— Da.

— Vasăzică nu m-am înşelat, murmură Bob gânditor, punând receptorul la loc. De ce nu mi-a răspuns?

Bătrâna ridică din umeri şi zâmbi amar.

— Ai să afli la vreme de ce n-a răspuns.

Bob o apucă de braţ şi zise:

— Ce vrei să spui cu asta?

— Întreabă pe tatăl dumitale tot ce-ai vrut să afli de la mine, tinere. Poate îţi va dezvălui taina, pe care eu, ca servitoare credincioasă a stăpânei mele, nu pot s-o trădez.

Câteva clipe Bob rămase năucit, nefiind în stare să-şi adune gândurile. Apoi, fără să spună un singur cuvânt, ieşi în fugă din casă.

Bătrâna Betty îl urmări cu privirea, dând tristă din cap şi murmură:

— Sărmane băiat, şi pe tine te-a luat vârtejul. Cine ştie dacă va mai scăpa vreunul din toţi pe care i-a prins!

18. Un drum greu

O noapte nesfârşită de aşteptare groaznică, de chinuri fără margini!

Ghemuită pe banca de lemn, Dolores şedea în camera de gardă a comisariatului şi aştepta... aştepta!...

De câte ori suna telefonul, tresărea speriată şi asculta cu încordare, dar de fiecare dată se strângea iar, dezamăgită, în colţul ei.

La fiece pas care se apropia de uşă, inima începea să-i bată cu putere, în speranţa că o va vedea pe Felicia apărând în faţa ei... Veneau pe rând vagabonzi, pungaşi, tot felul de indivizi care fug de

lumina zilei… numai fata ei nu venea!

Era atât de istovită de această lungă aşteptare, încât nu mai putea să lege un gând. Privirea îi era aţintită în gol, fata îi devenise pământie şi sub ochi se iviseră cearcăne negre. Nu mai era în stare să plângă, dar toată înfăţişarea ei trăda atâta durere, încât oricine o vedea, era cuprins de milă.

Pe la nouă dimineaţa, veni schimbul şi comisarul de zi îi spuse:

— Nu se poate să mai rămâi aici, doamnă. În orele de serviciu, prezenţa dumitale ne-ar stânjeni de la lucru…

Nu putu să-şi isprăvească vorba, căci în aceeaşi clipă telefonul sună şi fu nevoit să ridice receptorul pentru a primi comunicarea. După ce închise aparatul, aruncă contesei blonde o privire ciudată, din care aceasta înţelese îndată că primise o ştire despre Felicia. Se ridică clătinându-se, dar înainte de a putea pune o întrebare, comisarul îi zise:

— Din bazinul docurilor a fost pescuit cadavrul unei tinere fete şi dus la morga cimitirului central. Voi chema îndată o maşină care vă va duce acolo, însoţită de unul din oamenii noştri.

Cu mişcări de automat Dolores urma pe poliţistul care avea s-o întovărăşească şi tot drumul rămase nemişcată, cu privirea aţintită în gol. Numai tresăririle neîncetate ale mâinilor ei trădau grozava durere care îi sfâşia sufletul.

Drumul i se păru nesfârşit de lung, mai lung decât noaptea petrecută în aşteptare. În sfârşit ajunseră la ţintă.

La coborâre se sprijini de braţul poliţistului şi cu paşi şovăitori îl urmă pe unul din funcţionarii cimitirului, care îi arăta drumul. Pentru întâia oară venea în acest cimitir, căci n-avea niciun mort scump înmormântat acolo – toţi ai ei erau departe – dar acum, cine ştie, dacă nu va veni zilnic pe acelaşi drum!

Ajunseră în faţa sinistrei clădiri, funcţionarul deschise o uşă mică şi o rugă să-l urmeze. Intrară într-o încăpere rece, lungă, cu pereţii cenuşii, în care lumina zilei pătrundea printr-o singură fereastră. Cinci tărgi erau înşirate una lângă alta, acoperite cu linţolii negre, sub care apăreau desluşit formele unor trupuri înţepenite.

— Iată cadavrul tinerei fete care a fost pescuit azi dimineaţă din bazinul docurilor, auzi Dolores glasul nepăsător şi rece al funcţionarului şi-l văzu trăgând la o parte linţoliul de pe una din tărgi.

Dolores trebui să-şi adune toate puterile, pentru a se putea ţine pe picioare.

De la moartea tatălui ei nu mai văzuse niciun cadavru.

Şi acum va trebui poate, să-şi vadă propria-i copilă!...

Se uită şi... pieptul i se ridică uşurat de o povară nespus de grea. Zări în faţa el chipul unei fete tinere, cu faţa palidă şi părul blond, dar... nu era Felicia.

— Nu e fata mea, murmură ea cu voce stinsă.

— Vasăzică nu o cunoşti pe moartă? întrebă funcţionarul, vrând să-şi facă datoria în mod conştiincios.

— N-o cunosc, răspunse Dolores.

Poliţistul făcu semn funcţionarului să acopere iar cadavrul.

Trupul încovoiat al contesei se înălţă puţin şi pasul îi deveni ceva mai sigur când părăsi trista încăpere.

Poate Felicia mai e în viaţă!

Se agăţă de slaba licărire de speranţă, după cum cel care se îneacă, se agaţă de un fir de pai.

— Poate Felicia mai trăieşte! murmură ea.

19. Naufragiaţii vieţii

A muri, nu era atât de uşor cum îşi închipuise sărmana Felicia, în amarnica durere care în sfâşia sufletul.

Fusese gata să se arunce în valurile mării, dar groaza de sinistrul cocoşat care apăruse lângă ea o gonise şi acum se afla iar în mijlocul unui labirint de străzi întortocheate şi întunecoase.

Deodată Felicia auzi paşi în urma ei.

Se întoarse înfiorată şi îşi apăsă pieptul cu amândouă mâinile, spre a-şi potoli bătăile inimii.

Paşii se apropiau neîncetat.

Chipul sinistrului cocoşat apăru iar în faţa ei. Aşadar o urmărise şi fără îndoială că nu cu gânduri bune.

Vru să fugă, însă tremura atât de tare, încât nu fu în stare să facă măcar un singur pas.

Chipul sinistru se apropia tot mai mult şi se opri în sfârşit chiar înaintea ei.

— N-ai făcut bine că ai fugit adineauri de mine, fetiţo. Nu trebuie

să-ţi fie teamă, căci nu-ţi vreau răul. Văd că eşti o fiinţă nenorocită şi vreau să-ţi vin în ajutor.

Felicia se uită cu teamă la cocoşat şi abia acum îi văzu ochii. Aveau o privire atât de blândă şi deschisă, încât groaza de care fusese cuprinsă adineauri, dispăru ca prin minune.

Cocoşatul continuă:

— Eşti încă tânără şi cu toate acestea viaţa te-a apucat cu atâta cruzime în ghearele ei, încât ai vrut să te lepezi de dânsa, sărmana de tine. Nu mai ştii ce să faci, nu e aşa?

Felicia dădu din cap şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Nu mai pot trăi! zise ea.

Cocoşatul ridică mâna şi îi dezmierdă uşor braţul.

— Nu trebuie să-ţi pierzi curajul, zise el cu glas blând.

— Dar dacă viaţa şi fericirea mi-a fost nimicită, dacă totul s-a năruit în jurul meu?!

— Nu ştiu ce nenorocire te-a lovit şi nici nu te voi întreba, dar orice ar fi, va trece, cum trec toate în lumea asta. Presupun că ai avut o dragoste nenorocită, căci asta e de obicei durerea cea mai aprigă a tinereţii.

Sub înrâurirea vorbelor lui, Felicia îl întrebă:

— Cine eşti dumneata?

El zâmbi şi răspunse:

— Mi se spune „Coţofana”.

— Coţofana?

— Da, aşa am fost poreclit şi nici nu-mi trebuie alt nume. Cel adevărat să rămână mai bine uitat, aşa cum a murit pentru toată lumea acela care l-a purtat odată.

Ce om ciudat! gândi Felicia. Şi cu toate acestea nu e un om de rând. Deşi faţa îi era urâtă, trăsăturile aveau ceva deosebit, iar mâinile lui noduroase şi neîngrijite, aveau totuşi înfăţişarea unor mâini de artist.

Nu avu timp să se mai gândească, deoarece el o întrebă:

— Aşa e că nu ştii încotro s-o iei şi ce să faci?

Pe chipul fetei se ivi un zâmbet dureros.

— Adineauri ştiam…

— Ar fi fost o crimă să-ţi iei singură zilele.

— Dar unde să mă duc?

— N-ai casă, n-ai niciun adăpost?

— Ba da, însă tocmai de acolo am fugit şi nu vreau să mă mai întorc.

— Atunci vino cu mine.

Auzind din nou această propunere, fu cuprinsă iar de teamă.

Putea oare să se încreadă în acest străin?

Ca şi când i-ar fi ghicit gândul, şi vrând s-o liniştească, cocoşatul îi spuse aceleaşi cuvinte pe care i le spusese cu câteva clipe în urmă:

— Nu trebuie să-ţi fie teamă, căci nu-ţi vreau răul, ci vreau să-ţi vin în ajutor.

Vorbele lui sunară atât de sincer, încât neîncrederea fetei dispăru.

— Dacă vrei să fii atât de bun, să-mi dai un adăpost pentru noaptea asta...

— Nu numai pentru noaptea asta. Poţi rămâne la mine cât vei vrea şi eu te voi ajuta oricând vei avea nevoie de mine. Hai să mergem acum.

Şi fata plecă împreună cu bătrânul cocoşat.

O duse prin străzi mai întortocheate, mai întunecoase şi atât de înguste, încât fură nevoiţi să meargă unul în urma celuilalt. În sfârşit, se opriră în faţa unui hambar vechi.

— Am ajuns, zise străinul şi deschise o uşă joasă, în dosul căreia era întuneric beznă.

Felicia se opri, cuprinsă iar de teamă.

— Ce casă e asta? întrebă ea speriată.

— E un hambar vechi, care nu mai are întrebuinţare şi acum îmi serveşte mie de locuinţă. Pe vremuri se depozitau aici mărfuri de valoare, dar acum e adăpostul unor naufragiaţi ai vieţii, ca mine.

Felicia păşi în întunericul care se întindea în faţa ei.

Coţofana scoase o cutie de chibrituri de ceară din buzunar, aprinse unul şi îi lumină calea. O duse astfel prin încăperea aceea mare, spre colţ, unde era un pat de campanie, o masă, partea de jos a unui dulap de bucătărie, pe care se afla un lighean de tablă şi o cană cu apă, iar alături un scaun vechi.

— Aici locuiesc eu, o lămuri cocoşatul, lipind pe colţul mesei chibritul de ceară.

Felicia privi în jurul ei.

Trist adăpost era acesta şi dânsa nu şi-ar fi închipuit niciodată că sunt oameni care trăiesc astfel.

Cercetând cu privirea, descoperi într-un colţ o cutie de vioară şi atunci înţelese că cocoşatul era unul dintre acei muzicanţi ambulanţi, care cântă pe străzi şi prin curţi, trăind din mila oamenilor.

— Trebuie să fii obosită, zise el. Culcă-te în pat şi dormi ca să-ţi uiţi suferinţele pe care le-ai îndurat.

Istovită cum era, se întinse pe pat şi Coţofana o acoperi cu o pătură, apoi trase jilţul cel vechi spre el şi se aşeză.

Chibritul de ceară era gata să se stingă. Cocoşatul aprinse altul, apoi se înveli într-o pelerină şi rămase cu privirea aţintită în gol.

Felicia închise ochii şi încercă să-şi limpezească gândurile, dar nu reuşi, căci prea multe nenorociri se abătuseră deodată asupra ei.

Ca dintr-o mare depărtare, auzi glasul bătrânului cocoşat:

— Mi-ai arătat încredere, venind cu mine, căci nu mă cunoşti şi ştii numai că sunt un om bătrân şi urât, a cărui sluţenie e atât de respingătoare, încât insuflă groază tuturor…

Felicia deschise ochii şi se uită la el. Da, avea dreptate, sărmanul bătrân. Era îngrozitor de urât.

Vru să-i spună câteva cuvinte de mângâiere, dar bătrânul nu-i dădu răgaz, ci continuă:

— Ţi-am spus că am fost poreclit Coţofana şi că acela care a trăit sub adevăratul meu nume, e mort pentru toată lumea. Ţie însă, îţi voi spune cine sunt, ca să ştii cui te-ai încredinţat şi cine e acela care te ajută în aceste ceasuri grele ale vieţii taie. Ai auzit vreodată numele de Rampol?

Felicia se ridică puţin, îl privi cu ochi mari şi dădu din cap.

— Negreşit că da; a fost un mare violonist şi a compus cântece nespus de frumoase, din care eu însumi am învăţat multe la pension.

— Acest Rampol e mort pentru toată lumea, însă în realitate n-a murit… Trăieşte sub numele de Coţofana, cântă pe străzi şi prin curţi, cere de pomană şi locuieşte în hambarul ăsta.

Felicia îi întinse mâna cu o mişcare drăgălaşă, dar totuşi întrebă cam neîncrezătoare:

— Cum?… Dumneata eşti marele Rampol?

— Nu; ţi-am spus că sunt Coţofana; Rampol a murit. Dar îţi voi povesti viaţa lui şi care i-a fost sfârşitul. S-a născut în Marsilia şi a fost un copil frumos şi sănătos, până când într-o zi căzu atât de rău, încât căpătă o leziune la şira spinării şi când crescu mai mare, odată cu

dânsul crescu şi cocoaşa. Deveni tăcut şi sfios şi se ascundea de oameni, căci nu mai ştia ce sunt jocurile vesele de copil, râsetele şi fericirea. Trupul i se făcea tot mai pocit, mai urât, dar sufletul lui crescu mare, mare de tot şi în el se aprinse făclia unui dor nepotolit de frumuseţe. Părinţii nu ştiau ce să facă din sărmanul schilod, dar dânsul ştia. Voia să ajungă un mare muzicant, un violonist, şi a izbutit. Doamne, dacă ai şti cât a muncit, cât a studiat, cât a pătruns de adânc în comoara sunetelor şi cum se îmbăta la auzul lor! Dar cu asta nu s-a mulţumit; căuta o cale pe care să-şi spună dorul cel mare al sufletului său. A început să compună şi astfel au luat naştere cântecele lui. Lumea începu să-l cunoască, îl tulbură din liniştea lui, îl sili să dea concerte. De câte ori se urca însă pe scenă, simţea cum publicul se înfiora în faţa sluţeniei lui. Asta îl chinuia şi atunci îşi cânta durerea, vioara lui plângea şi povestea dorul care îi sfâşia sufletul. Rareori se auzeau aplauze căci succesul pe care îl dobândea era mult mai mare: cu cântecele lui răscolea atât de adânc sufletele, încât toţi care îl auzeau, plângeau.

Cocoşatul tăcu.

Chibritul de ceară de pe colţul mesei se stinse şi întunericul îi învălui pe amândoi. După câteva clipe bătrânul continuă:

— Succesul pe care l-a avut Rampol a fost neînchipuit de mare. Câştigă bani mulţi, căci pentru fiecare concert i se plăteau zeci de mii de franci şi totuşi rămase atât de sărac… lipsit de fericirea pe care ar fi putut-o găsi numai în dragostea unei femei. Dacă una singură s-ar fi apropiat de sărmanul schilod… Doamne, cât ar fi iubit-o, ce n-ar fi făcut pentru ea?! Şi într-o bună zi visul lui de fericire se înfăptui. După un concert făcu cunoştinţa unei fete care, adânc mişcată de cântecele lui, nu mai văzu în el pe omul urât, ci numai pe marele artist. Veni la toate concertele lui şi când Rampol o zărea, inima-i tresălta de fericire şi cântecele lui nu mai erau triste, căci cântau iubirea, iubirea mare şi înflăcărată. Când crezu în sfârşit că-i cucerise cu desăvârşire inima prin cântecele lui, o întrebă dacă vrea să-i fie soţie şi ea răspunse: da. Însă sfârşitul acestui vis atât de frumos a fost îngrozitor. Fata iubea numai pe artistul care îi răscolise sufletul prin cântecele lui, dar bărbatul îi insufla oroare; se înfiora la orice atingere a lui şi se ferea de el; după câtva timp îl înşelă şi plecă cu altul. O singură dată a mai cântat Rampol, pentru a-şi spune durerea

sfâşietoare şi deznădejdea lui. A cântat cum nu mai cântase niciodată, a cântat până când s-a prăbuşit pe scenă şi a fost scos afară pe braţe. În ceasul acela Rampol a murit pentru toată lumea. Îşi luă tot avutul, plecă în ţări străine unde îşi risipi banii în petreceri cu femei care îşi vindeau iubirea, îşi înecă durerea în băutură. După ani îndelungaţi se întoarse, aducând pe singura tovarăşă nedespărţită: vioara lui. Pentru a-şi câştiga pâinea de toate zilele, începu să cânte pe străzi. Trecătorii se opreau, ascultau cu luare-aminte şi se întâmpla uneori că-l întreba unul sau altul: „Dumneata nu eşti Rampol?”, dar el răspunde tuturor: „Nu, Rampol a murit, eu sunt Coţofana”. Porecla asta i-o dăduseră copiii de pe stradă.

Bătrânul tăcu şi în întunericul din hambar nu se mai auzeau decât sughiţuri înăbuşite. Felicia plângea.

Ea, care îndurase atâtea, plângea de durerea lui. Se aplecă, luă mâna bătrânului cocoşat şi i-o dezmierdă blând.

— Nu plânge, copila mea, şopti el, adânc mişcat, căci timpul trece… vindecă toate rănile şi alină toate durerile.

Cum să nu plângă, când durerea ei era încă atât de mare! Ascunzându-şi capul în pernă, Felicia murmură:

— Mamă… Bob!…

20. Subterfugii

Bob se urcă în cel dintâi automobil care îi ieşi în cale şi îndemnă pe şofer la cea mai mare iuţeală. Nerăbdarea lui nu mai cunoştea margini. Voia să ceară tatălui său lămuriri asupra mamei Feliciei, să-l întrebe de ce o chemase la telefon.

Ce legătură era între toate întâmplările din noaptea trecută?

Tatăl său trebuia să le cunoască, să ştie tot ce nu voise să-i spună bătrâna Betty.

Maşina se opri în faţa hotelului, Bob sări repede din ea, plăti şoferului şi intrând în hol întrebă pe portar:

— Domnul Wilkens e în camera lui?

— Cred că da, căci nu l-am văzut ieşind. În orice caz, din hotel n-a plecat încă.

Bob urcă în goană scara – nemaiavând răbdare să aştepte ascensorul – şi fără să mai bată la uşă se năpusti în salonul care făcea

parte din apartamentul ocupat de tatăl său.

— Ce e cu tine, băiete? Intri ca o vijelie, fără să-mi dai măcar bună dimineaţa.

— Bună dimineaţa tată, spuse Bob în silă şi după ce închise uşa, se apropia de masa la care şedea părintele său, luându-şi dejunul.

— Şezi, îl îndemnă Frank Wilkens, şi povesteşte-mi ce te-a tulburat atât de mult!

Vorbea liniştit, voind să se arate nepăsător.

— Adineauri ai chemat la telefon pe contesa de Martigny, începu Bob privindu-l cercetător, ai vrut să vorbeşti cu dânsa.

Frank Wilkens se prefăcu surprins:

— Te înşeli, dragul meu, nici nu mi-a trecut prin gând. De ce s-o chem? Nici n-o cunosc şi persoana ei nu mă interesează deloc.

Bob rămase năucit.

De ce minţea tatăl lui?

Nu găsi niciun răspuns la această întrebate aşa că-l chestionă de-a dreptul:

— De ce tăgăduieşti? Doar ţi-am recunoscut glasul şi când l-ai auzit pe al meu, ai închis repede aparatul.

Frank Wilkens închise pe jumătate ochii, luă o înfăţişare rece şi întrebă ironic:

— Ia spune-mi, băiete dragă, nu cumva flirtul cu micuţa contesă de Martigny te-a zăpăcit de-a binelea?

Bob îşi trecu mâna peste frunte.

— N-ar fi de mirare dacă aş înnebuni după toate câte s-au întâmplat.

— Asta ar fi foarte trist.

— Lucrul cel mai trist e că vrei să-mi ascunzi ceva.

— Eu să-ţi ascund ceva? Dar ce legătură am eu cu toată afacerea asta?

— O cunoşti pe mama Feliciei, cu toate că tăgăduieşti acest fapt, din motive pe care nu le ştiu. Ce-ai vorbit cu dânsa aseară, în lojă?

Frank Wilkens se prefăcu şi de astă dată că nu ştie nimic şi întrebă mirat:

— Ea a fost în loja mea?

Bob îşi pierdu răbdarea, sări iritat de pe scaun şi izbucni privind duşmănos pe tatăl său:

— În zadar încerci să mă zăpăceşti. Te joci cu mine şi ştiu de ce. Ştii că mama Feliciei e femeia aceea care e pe scena barului şi acum vrei să zădărniceşti căsătoria mea cu fiica ei. Fii însă încredinţat că nu vei reuşi şi nu voi îngădui să-mi nimiceşti fericirea.

Frank Wilkens vru să răspundă cu asprime, să ceară fiului său să-i vorbească cu respectul cuvenit, dar se stăpâni şi chibzui.

Era oare momentul potrivit să-i mărturisească acum îndată că Felicia e fiica lui, tot aşa cum Bob e fiul lui, şi că amândoi sunt fraţi?

Nu; nu era încă nevoie de o asemenea mărturisire. Fata dispăruse şi din tulburarea lui Bob era uşor de înţeles că încă nu fusese găsită. Poate nu va mai apărea niciodată, şi atunci întreaga afacere atât de neplăcută, va lua de la sine sfârşit, iar Bob se va potoli cu timpul.

Răspunse deci foarte calm:

— Îmi faci mustrări nedrepte, dragul meu, şi nu ştiu de ce. Fără îndoială că e o neînţelegere, care se va lămuri curând. E drept că în loja mea a fost o doamnă, pe care ai văzut-o şi tu, dar nu ştiu cine este. A intrat nepoftită şi am crezut că e una din acele nenorocite femei, care îşi pierd viaţa prin astfel de localuri şi caută tovărăşia bărbaţilor pentru a petrece şi… câştiga bani. Că am chemat la telefon pe contesa de Martigny, nu-i adevărat şi pesemne că ai confundat glasul meu cu acela al altui bărbat. Îmi faci imputări că vreau să zădărnicesc căsătoria ta cu Felicia de Martigny, dar nici prin gând nu-mi trece. Adu-mi fata s-o cunosc şi eu şi dacă voi vedea că e o tovarăşă de viaţă potrivită pentru tine, îmi voi da consimţimântul cu dragă inimă. Eşti singurul meu copil şi dacă toată viaţa mea am muncit atât de mult, am făcut-o numai pentru tine.

Bob ascultă cu încordare. Vorbele tatălui său sunau atât de sincere şi adevărate, încât se întrebă dacă nu-i făcuse o nedreptate cu bănuielile lui. Şovăi şi începu el însuşi să creadă că se înşelase.

Tăcu câteva clipe, apoi spuse deznădăjduit:

— De-aş putea să-ţi aduc pe Felicia! Dar n-am găsit-o încă, n-am putut vorbi cu dânsa… n-am…

Fu întrerupt de o bătaie în uşă şi un servitor anunţă:

— Mister Mac O'Kerem doreşte să facă o vizită domolului Frank Wilkens şi roagă să fie primit.

— Pofteşte-l înăuntru, răspunse Frank Wilkens.

După câteva clipe uşa fu deschisă din nou şi cel anunţat apăru în

pragul ei.

Era un domn foarte elegant îmbrăcat, în vârstă de vreo treizeci de ani, cu trăsături aspre, fruntea înaltă, ochii cenuşii, cu privirea pătrunzătoare şi iscoditoare.

Frank Wilkens se sculă de pe scaun şi făcu câţiva paşi în întâmpinarea lui, pentru a-l saluta.

— Mi-ai anunţat vizita dumitale printr-o scrisoare şi îmi pare bine că ai venit, mister Mac O'Kerem. Îmi dai voie să-ţi prezint pe fiul meu?

Se întoarse spre Bob şi adăugă pentru lămurirea acestuia:

— Mister Mac O'Kerem. E inginer şi a făcut o invenţie minunată, pe care a oferit-o întreprinderii noastre spre cumpărare.

Apoi se adresă irlandezului:

— Ai adus planurile? Fiul meu le-ar putea examina şi el.

— Nu, domnule Wilkens, căci voiam să vă fac propunerea să vă convingeţi mai întâi de efectul invenţiei mele şi apoi să examinaţi planurile de construcţie.

— Despre ce este vorba? întrebă Bob, care începu să se intereseze de această afacere.

— Un reflector nou pentru automobile, care îngăduie viteza cea mai mare în timpul nopţii chiar pe drumurile cele mai întortocheate, răspunse Mac O'Kerem.

— Şi ai montat reflectorul la un automobil, cu care vrei să facem proba?

— Da, chiar la automobilul meu, un „Lincoln" de şaizeci de cai putere, cu care vom putea face o încercare în timpul nopţii.

— Eu nu mă pricep în chestiuni de tehnică, zise Frank Wilkens, căci nu sunt decât om de afaceri, aşa că ar fi bine să mergi tu, Bob, şi să examinezi reflectorul.

Tânărul îl privi surprins.

— Nu pot, tată: n-am dispoziţie şi nici timp. Aş vrea mai curând să...

Frank Wilkens îi întrerupse cu asprime:

— Interesele întreprinderii sunt mai presus decât ale noastre personale. Dar despre asta vom vorbi mai târziu.

Apoi se întoarse spre irlandez şi începu să discute cu el, aşa că Bob nu mai avu prilej să se împotrivească poruncii tatălui său.

21. Perfidia sorţii

Dolores se întoarse iar la poliţie, unde, cu lacrimi în ochi, îl rugă pe comisar să-i dea ajutor spre a căuta mai departe pe Felicia.

Comisarul dădu însă din umeri şi răspunse:

— Deocamdată nu e nimic altceva de făcut, decât să aşteptăm ştirile care vor intra în cursul zilei. Toţi poliţiştii de serviciu au fost înştiinţaţi şi se va face tot ce este cu putinţă pentru a găsi pe dispărută, aşa că nu trebui să pierzi curajul.

Dolores părăsi încăperea şi ajungând în stradă, se urcă într-o maşină cu care plecă spre casă.

Când o zări pe bătrâna Betty, o îmbrăţişă plângând. Trecură minute lungi, în care cele două femei nu vorbiră niciun cuvânt. În sfârşit Betty întrebă:

— Ce-ai putut afla, Dolores? Ce ştire aduci?

Sărmana contesă răspunse plângând:

— Nicio ştire; nu s-a găsit nici o urmă de-a Feliciei... Dar aici?... Ce s-a mai întâmplat?

Betty plecă încurcată capul şi nu răspunse îndată, aşa că Dolores stărui, nerăbdătoare:

— Nu-mi ascunde nimic, Betty, orice ar fi... sunt pregătită la toate...

Bătrâna o luă de mână şi o duse la un scaun pe care o îndemnă să ia loc.

— Nu te speria, Dolores; despre Felicia n-am primit nicio ştire şi nici nu s-a întâmplat ceva rău... Numai el... Bob Wilkens a fost de două ori aici... Era deznădăjduit, sărmanul.. Toată noaptea a cutreierat străzile şi a căutat-o...

— l-ai spus ce urmări îngrozitoare a avut venirea Feliciei la Marsilia?

— N-am trădat niciuna din tainele tale, Dolores. Tot ce vei vrea să-i spui, îi vei spune tu singură. Mi-e teamă însă, că va fi aflat totul de la altcineva.

— Ce vrei să spui cu asta, Betty?

— Pe când era aici şi-mi punea tot felul de întrebări, tatăl lui te-a chemat la telefon. Bob mi-a smuls receptorul din mână şi i-a spus că e

aici, dar n-a mai primit niciun răspuns. Atunci a plecat în goană.

Dolores rămase înmărmurită, cu ochii măriţi de spaimă. Deodată murmură:

— Trebuie să vorbesc neapărat cu tânărul Wilkens, să-mi spună unde a cunoscut-o pe Felicia, ce a...

Nu-şi isprăvi vorba, nu spuse gândul care se născuse în creierul ei, ci se sculă agitată şi se îndreptă spre uşă.

Bătrâna Betty o opri:

— N-ai vrea să mănânci ceva, Dolores? Tocmai acum ar trebui să-ţi cruţi puterile.

— Nu sunt în stare, mi-e gâtul ca sugrumat.

— Cel puţin o ceaşcă cu cafea tare; o fac repede.

— Nu... nimic... nu pot!

Betty nu mai stărui.

La plecare, Dolores mai spuse:

— Dacă vine vreo ştire în lipsa mea, cheamă îndată hotelul la telefon şi cere să vorbeşti cu mine. Mă voi întoarce imediat.

Când coborî scara simţi un tremur în tot trupul şi o slăbiciune grozavă. Trebui să se sprijine de perete, pentru a nu cădea. Îşi adună însă toate puterile, merse cu paşi şovăitori mai departe, ieşi în stradă şi se urcă într-o maşină, dând şoferului adresa hotelului Bristol. Îndată ce automobilul se puse în mişcare, Dolores nu mai putu să reziste slăbiciunii, închise ochii şi îşi rezemă capul de pernă.

Când ajunse în faţa hotelului, şoferul coborî şi deschise uşa maşinii dar... se dădu speriat înapoi:

Dolores zăcea întinsă ca o moartă... leşinase.

Şoferul rămase câteva clipe buimăcit, apoi intră în holul hotelului şi întrebă pe portar:

— Îmi dai voie să o aduc pe doamna înăuntru. I-a venit rău, pesemne, şi a leşinat. Cu puţină îngrijire ar putea fi readusă în simţiri.

Portarul ieşi până în uşă, dar când zări pe Dolores, spuse speriat:

— Ferească Dumnezeu, e doar contesa blondă din Marsilia şi mi-aş găsi beleaua cu direcţia, dacă aş lăsa să fie adusă înăuntru, mai cu seamă în halul ăsta. Du-o la „Salvare".

În clipa aceea apăru la ieşire Bob Wilkens, care, după o nouă explicaţie avută cu tatăl său, tocmai voia să părăsească hotelul. Auzi cuvintele rostite de portar şi aruncând o privire spre maşină, o

recunoscu pe femeia în jurul căreia se învârteau toate gândurile lui.

Se sperie la vederea ei, căci sărmana Dolores avea înfăţişarea unei moarte.

Înainte de a putea pune o întrebare şi a cere o lămurire, şoferul îi zise:

— Vă rog faceţi loc, domnule, trebuie să o duc pe doamna la „Salvare”.

Bob îi întinse un bacşiş şi spuse cu un ton hotărât:

— Merg şi eu; vreau să ştiu ce e cu doamna.

Se urcă repede în maşină, a cărei uşă o închise în urma lui. Şoferul nu se împotrivi şi, mulţumit de a avea un ajutor, puse motorul în mişcare.

Bob fu nevoit să aştepte mai bine de un ceas într-o sală a „Salvării” şi se plimba nerăbdător prin încăpere, privind nemişcat spre uşa în dosul căreia ştia că se află femeia de la care avea să capete, în sfârşit, dezlegarea tainelor care îl chinuiau.

Dar când apăru doctorul, nădejdea lui pieri, căci acesta îi zise:

— Nefiind rudă cu doamna, nu vă pot lăsa să intraţi la dânsa. S-a deşteptat numai pentru câteva clipe din leşin şi după un acces de plâns, şi-a pierdut iar cunoştinţa. Mi-e teamă de o criză puternică de nervi şi trebuie să o transport pe suferindă la spital, căci are nevoie de cea mai mare linişte.

Bob Wilkens nu mai ştia ce să facă. Toate se ridicau împotriva lui!

Felicia dispărută fără urmă!... Lămuriri nu putuse să capete nici de la tatăl său şi acum nici de la contesa blondă!

Va mai rămâne oare mult în întuneric?

Şi astă-seară mai trebuia să facă şi proba cu inventatorul, probă pe tare i-o poruncise tatăl său cu cea mai mare hotărâre!

În starea sufletească în care se afla, nu va fi în stare să-şi facă o părere limpede despre valoarea invenţiei!

— Dacă doreşti, te pot înştiinţa telefonic despre starea bolnavei, auzi el glasul doctorului, ca de la o mare depărtare.

Dădu din cap şi întinse acestuia carta sa de vizită.

— Locuiesc la hotelul Bristol, unde pot fi găsit în orice clipă. Dacă vei spune bolnavei că sunt Bob Wilkens şi că am ştiri foarte importante, mă va chema fără întârziere la dânsa.

— Bine; îndată ce va fi cu putinţă, o voi înştiinţa pe doamna

Martigny. Deocamdată scuză-mă, dar trebuie să mă duc, să îngrijesc de ea.

Bob plecă şi iar rătăci fără ţintă pe străzi, chinuit de gânduri şi de tainele a căror dezlegare n-o putea găsi.

22. Un plan criminal

Spre dimineaţă Felicia fu doborâtă de oboseală şi adormi. Lângă patul ei veghea Coţofana. Abia când soarele fu sus pe cer, fata deschise ochii şi fu întâmpinată cu un zâmbet blând şi un „bună dimineaţa” prietenos.

Încetul cu încetul îşi dădu seama unde se află şi de întâmplările din ajun şi deznădejdea o cuprinse din nou.

— Şi ce mă voi face de-acum încolo? întrebă ea cu glasul stins şi cu ochii înecaţi în lacrimi.

— Asta vom chibzui mai târziu. Deocamdată spală-ţi faţa, să te înviorezi, spuse cocoşatul, arătând spre ligheanul de tablă. Uite, am şi adus apă proaspătă. Pe urmă vom lua câte o cafea şi apoi vom vedea ce mai putem face. Acum te las singură, să-ţi faci toaleta.

Plecă şi se întoarse după câtva timp, ţinând în mână o pungă cu franzeluţe calde.

Pregăti cafeaua, apoi spuse:

— Acum să ne întărim, pentru a putea îndura greutăţile vieţii.

Îşi băură cafeaua în tăcere. În timpul acesta Felicia se gândea, dacă n-ar fi bine să povestească Coţofanei, tristele întâmplări prin care trecuse. Când începu, bătrânul o întrerupse:

— Mai aşteaptă. Pentru tine totul se mai poate schimba în bine şi atunci îţi va părea rău că ai încredinţat taina ta unui străin. Deocamdată vei rămâne la mine şi vei încerca să te linişteşti, pentru a putea chibzui cu mintea limpede. Poate ieri, sub înrâurirea nenorocirilor care te-au lovit, nu ţi-ai dat încă bine seama de pasul pe care ai vrut să-l faci. Mai gândeşte-te încă o dată bine şi apoi, dacă nu se poate altfel, mergi mai departe pe drumul pe care ai apucat, sau întoarce-te înapoi.

Cât de cuminte vorbea!

Felicia îl privi lung şi simţi în sufletul ei un sentiment de adâncă recunoştinţă pentru sărmanul cocoşat.

Acesta se sculă de la masă, luă vioara sub braţ şi spuse:

— Acum trebuie să cutreier străzile şi curţile. Când se va întuneca mă voi întoarce şi voi aduce o mâncare caldă. Brânză, unt şi pâine vei găsi în dulapul de colo, aşa că nu vei fi silită să rabzi de foame până la venirea mea. Şi încă un lucru: dacă vei auzi zgomote prin perete, nu te speria. De partea cealaltă e un hambar la fel cu ăsta, în care alţi nenorociţi şi-au găsit adăpost. Aici nu vor intra, căci ştiu că e locuinţa mea şi în lumea noastră se respectă drepturile fiecăruia.

Îi întinse mâna, apoi plecă.

Felicia rămase multe ceasuri singură şi se lăsă pradă gândurilor.

Să se întoarcă la mama ei?...

Dacă ar fi fost vorba numai de ea, poate s-ar fi hotărât.

Dar acasă o va căuta Bob şi el nu trebuia s-o mai găsească niciodată.

Nu mai era în stare să se uite în ochii lui. Îi era ruşine din pricina mamei ei, îi era ruşine de fiecare sărutare pe care i-o dăduse lui, fratele ei!l

Acum era singură pe lume, nu mai avea pe nimeni.

Căutase moartea... dar bătrânul cocoşat avea dreptate, despărţirea de viaţă nu e atât de uşoară.

Trebuia însă să-şi câştige existenţa.

Poate noul ei prieten îi va da un sfat. Când se va întoarce, va vorbi cu dânsul, vor chibzui împreună.

Soarele se lăsase spre apus şi o tăcere adâncă o înconjura pe Felicia.

Deodată auzi paşi în hambarul vecin.

Ridică repede capul şi ascultă cu încordare.

După câteva clipe cineva strigă:

— George!

— Ce e? răspunse un glas morocănos.

— Am vorbit cu Mac O'Kerem.

— Ei, şi ce spune pungaşul ăsta?

— A făcut afacerea. A fost la Frank Wilkens la hotelul Bristol şi s-a înţeles cu el.

— Ce anume?

— Să facă o probă în noaptea asta.

— Şi bătrânul merge?

— Nu chiar el, dar fiul lui.

Felicia îşi reţinu răsuflarea.

Frank Wilkens era tatăl lui Bob şi despre el vorbeau oamenii de alături, care fără îndoială erau nişte bandiţi.

Ascultă mai departe cu cea mai mare luare-aminte.

— Vasăzică numai fiul lui merge?

— E totuna. Principalul este să punem mâna pe unul din cei doi Wilkens, căci oricare din ei preţuieşte mult şi trebuie să plătească bine, altfel…

— Asta o spui tu, dar dacă bătrânul se încăpăţânează şi nu vrea să scoată gologanii?…

— Ba o să-i scoată.

— Să presupunem că nu şi că pune poliţia pe urmele noastre. Rămânem cu băiatul şi nu ştim ce să facem cu el.

— Scăpăm noi şi de el. O frânghie de gât, un bolovan şi… marea e adâncă!

Felicia fu cuprinsă de o groază nebună. Acolo alături se punea la cale o nelegiuire, o crimă împotriva lui Frank Wilkens, şi căreia îi va cădea victimă şi Bob.

Tremurând din tot trupul, fata ascultă mai departe.

— Aşa se poate. Atunci nu va mai putea spune nimic.

— Tu îi vei însoţi pe Mac O'Kerem.

— Cu cea mai mare plăcere, căci m-am săturat de trândăvie. Când pornim?

— La nouă.

— De unde?

— De la Canet. Maşina va aştepta chiar la intrarea satului, apoi o va lua mai departe, ocolind toate localităţile.

— De ce nu plecăm chiar de la hotel?

— Eşti un prost. Nimeni nu trebuie să vadă maşina.

— Mac se va întâlni cu tânărul Wilkens la Canet?

— Nu; pe la opt îl va lua de la hotel cu limuzina lui, pe care o voi conduce eu.

— Bine, dar eu?

Tu trebuie să aştepţi la Canet şi să fii gata cu Lincolnul. Benzină are destulă, aşa că n-ai altceva de făcut, decât să porneşti motorul şi s-o iei la drum.

Complicele lui George părăsi hambarul, după cum putu să-şi dea

seama Felicia, după zgomotul paşilor săi care se depărtau; apoi se făcu tăcere.

Fata nu îndrăzni să se mişte, căci celalalt mai era acolo.

Dar trebuia să-l prevină pe Wilkens.

Era vorba de libertatea şi poate chiar de viaţa lui Bob. Aflase din vorbele celor doi bandiţi că se găsea la hotelul Bristol.

Felicia auzi din nou paşi; de astă dată George era acela care pleca.

Trebuia să lucreze repede; dar ce să facă? Cum să procedeze?

De s-ar întoarce Coţofana mai repede, i-ar putea da un sfat. Ca şi când i-ar fi ghicit dorinţa, uşa hambarului se deschise şi cocoşatul apăru în prag.

— Coţofană! strigă Felicia cu o voce din care se putea desluşi toată îngrijorarea şi spaima ei.

— Ce s-a întâmplat, copila mea? Ţi-a fost frică singură?

— Nu, nu; altceva, răspunse fata, arătând spre peretele din fund. Dincolo au fost doi oameni. Am putut auzi tot ce-au spus. Erau doi bandiţi, care au pus la cale o crimă împotriva lui Bob Wilkens.

— Criminali care au pus ceva la cale împotriva lui Bob Wilkens?… Cine e acest Wilkens?

— Este… este… (Felicia se opri. Ce putea să spună? Fratele ei? Logodnicul ei?) Oricine ar fi, trebuie să-l previn.

— Demult am bănuit că în hambarul de alături se adăpostesc oameni care fug de lumina zilei. Dar acum spune repede, ce-ai auzit?

Felicia îi povesti în grabă ce aflase.

— Trebuie să alergăm numaidecât la hotel şi să-l împiedicăm să plece cu acest Mac O'Kerem. Vino repede…

Părăsiră hambarul şi o luară la fugă pe străzi.

În drum, Felicia îl rugă:

— Coţofană, du-te te rog singur şi spune-i tot; eu nu pot să merg.

— Cum vrei, răspunse el liniştit.

— E opt fără zece minute. Numai de n-am întârzia.

— Mai bine să-l chemăm la telefon.

Găsiră repede un telefon public, Felicia ceru legătura cu hotelul Bristol unde îl chemă pe domnul Wilkens la aparat.

După câteva clipe fata auzi o voce bărbătească:

— Aici Frank Wilkens. Cine e acolo?

Felicia tresări. Să-şi spună oare numele? Mai bine nu. Trecu deci cu

vederea întrebarea şi strigă în aparat:

— Fiul dumneavoastră Bob trebuie să facă azi un drum de probă cu un oarecare Mac O'Kerem…

— Da. A şi plecat. Dar cine eşti dumneata şi de ce întrebi?

Felicia nu mai avu puterea să răspundă, lăsă receptorul în jos şi uitându-se buimăcită la Coţofana, zise cu glas stins:

— Prea târziu… a plecat!

— Aşadar tot prea târziu, murmură Coţofană, uitându-se cu milă la fata care devenise înspăimântător de palidă.

Felicia dădu din cap, fără să spună un cuvânt, pe când lacrimi i se prelingeau pe obraji.

— Şi ce ne facem acum? urmă cocoşatul gânditor. Un sfat bun ar face multe parale.

Felicia ridică mâinile, rugătoare.

— Nu mă lăsa. Ajută-mă!…

— Din toată inima, dar mă întreb cum? mormăi Coţofană, dându-şi pălăria pe ceafa.

Apoi luă repede receptorul şi strigă:

— Alo… mai eşti acolo?

Nu primi răspuns. Frank Wilkens închisese aparatul, după ce sunase de câteva ori.

Coţofană stătea nehotărât, neştiind ce să facă. Chibzui câteva clipe, apoi o întrebă pe Felicia:

— Să mai cer o dată legătură şi să spun acestui mister Wilkens tot ce-ai auzit? Ar putea să înştiinţeze poliţia…

Felicia răspunse chinuită:

— Până când se vor lua toate măsurile, criminalii îşi vor ajunge ţinta şi vor dispare cu victima lor… Afară de asta, cine ştie, dacă mister Wilkens ne va crede. Nu, nu, dacă dumneata sau eu nu putem da un ajutor, atunci totul e pierdut.

Cocoşatul îşi freca mâinile deznădăjduit şi se uita neîncetat la faţa Feliciei, pe care se putea citi o întristare care îţi inspira milă.

— Să-ţi dau ajutor? Negreşit că vreau să ţi-l dau; dar singuri nu putem face nimic. Ar trebui să avem şi pe un al treilea… Dacă am putea căpăta de undeva o maşină de curse… atunci…

Deodată faţa i se lumină, căci îi venise o idee.

— Stai… am găsit. Raul Bernard ne va da poate o mână de ajutor.

Vino repede… repede… dacă ne vom grăbi, îl vom putea găsi încă la Clubul Sportiv. Îi vom spune totul şi fii sigură că se va pune la dispoziţia noastră.

În drum o lămuri pe Felicia:

— Raul Bernard e prietenul meu… un băiat drăguţ şi bun… Cam uşuratic, mai cu seamă în ce priveşte femeile, dar altfel o inimă de aur şi un iubitor de muzică cum nu mai e altul. De multe ori, când mă auzea cântând pe stradă, se oprea şi mă asculta, apoi mă lua cu dânsul la club să le cânt şi prietenilor lui. Nu o dată mi-a spus; „Coţofană, când vei avea vreo dorinţă, vino şi mi-o spune şi ţi-o voi împlini cu draga inimă”. Până acum nu i-am cerut nimic, dar azi vreau să-i aduc aminte de făgăduinţa lui. Are o maşina minunată – poate să-şi permită luxul ăsta, căci tatăl său e bogatul senator Bernard – şi ştie să şofeze ca nimeni altul. A câştigat multe premii până acum. Dacă se învoieşte să ne ajute, atunci îi vom prinde repede pe bandiţi. Dar iată, am ajuns la club, încheie Coţofană, arătând spre o clădire impunătoare.

23. O bănuială gravă

Cu mers legănat, cum îi era obiceiul, bătrânul Jean intră în clădirea Prefecturii Poliţiei şi se adresă sergentului de gardă.

— Am fost chemat aici, zise el, arătându-i o hârtie, la care sergentul se uită în treacăt şi-l îndrumă:

— Camera douăzeci şi trei, la parter, gangul din dreapta, uşa a patra.

Jean duse un deget la şapcă şi merse mai departe. Ajungând în dreptul uşii arătate, o deschise şi intră. Un funcţionar îl întrebă morocănos:

— Ce doreşti?

— Asta aş vrea să ştiu şi eu, răspunse Jean, întinzându-i hârtia.

— A da, vei fi interogat cu privire la incendiul de la barul „Valencia”. Ia loc. Când îţi va veni rândul, vei fi chemat la domnul comisar.

Jean se îndreptă spre o bancă şi spre surprinderea lui îl zări acolo pe Cekov.

— Cum, şi dumneata eşti aici?

Cekov avea o înfăţişare descurajată şi răspunse numai dând din

cap.

— Se vede că afacerea cu focul te-a doborât rău de tot.

— E de mirare? Sunt cu desăvârşire ruinat.

— Ei lasă, ai braţe vânjoase şi poţi să munceşti ca să te refaci. Şi tu ai fost chemat?

— Da, şi eu şi Sattier, care a şi intrat la comisar.

— Cum, şi pe şeful chelnerilor l-au chemat? Ei, ăsta ştiu că o să vorbească destul, că e limbut rău de tot.

Între timp, şeful chelnerilor de la barul „Valencia" stătea în faţa comisarului Corbier şi răspundea la toate întrebările ce i se puneau.

— Ai observat, spui, că înainte de izbucnirea incendiului, doamna Martigny era foarte agitată?

— Cum n-am mai văzut-o niciodată, domnule comisar. Parcă o scuturau frigurile.

— Hm… făcu comisarul, frecându-şi bărbia. Ciudat. Şi spui că focul a luat naştere în camera ei particulară pe care o avea la local?

— Da, acolo au izbucnit flăcările mai întâi.

— Se presupune că a fost un scurtcircuit.

— Se poate să fi fost asta pricina, căci cablul electric nu era în regulă în odaia ei.

— De unde ştii asta?

— Fusese chemat un electrician s-o repare, dar doamna Martigny i-a spus să plece, nevoind să fie deranjată.

Comisarul se aplecă peste birou, făcu chelnerului cu ochiul şi-l întrebă, prefăcându-se prietenos:

— Nu e aşa că ai o bănuială?

Sattier ridică din umeri.

— Nu ştiu… dar când stau să mă gândesc…

— La ce le gândeşti?

— Ce să spun!… Doamna Martigny părea foarte nenorocită şi tare ar fi vrut să scape de toată întreprinderea… bineînţeles fără pierdere…

— Şi asta era cu putinţă cu ajutorul unui incendiu?

— Aşa mă gândesc şi eu…

Comisarul se uită cercetător la chelner, apoi îl întrebă cu un ton cu totul schimbat:

— Ia spune-mi, nu te aveai bine cu stăpâna dumitale?

Sattier se încurcă şi nu răspunse îndată.

— Vorbeşte! se răsti comisarul.

— Prea bine nu, domnule comisar, mereu îmi făcea observaţii şi…

— Ajunge! îi curmă vorba comisarul. Acum altceva: Te aflai în post stabil la bar?

— Nu. Eram concediat pentru zi'ntâi.

— Aha, am priceput. Mulţumesc.

Comisarul îi dădu să înţeleagă printr-un semn că interogatoriul s-a sfârşit şi că poate să plece.

Îndată după ce ieşi Sattier, fură chemaţi Jean şi Cekov.

Comisarul îi salută politicos şi începu să pună întrebări celui din urmă.

— Erai coproprietarul barului „Valencia”. Întreprinderea era asigurată contra incendiului?

— Nu, răspunse Cekov trist. Tocmai asta e nenorocirea, domnule comisar. Focul acesta m-a ruinat cu desăvârşire, am pierdut tot. Poliţa de asigurare expirase cu paisprezece zile în urmă şi am neglijat s-o reînnoiesc.

— Nu cumva a avut grijă de asta tovarăşa dumitale, doamna Martigny?

— Nu cred, căci eu eram acela care făceam întotdeauna asigurarea.

— Aşaaa…?

Comisarul aruncă o privire pe o foaie de hârtie, care se afla în faţa lui pe birou, apoi continuă:

— Presupunerea dumitale că localul n-ar fi fost asigurat, e greşită. Societatea de asigurare ne-a înştiinţat că, chiar cu o zi înaintea incendiului, doamna Martigny a încheiat o nouă asigurare pentru suma de cinci sute de mii de franci.

La auzul acestei ştiri, Cekov sări înveselit de pe scaun.

— Cinci sute de mii?! repetă el entuziasmat. Atunci am scăpat de griji. Am spus întotdeauna că doamna Martigny preţuieşte mai mult decât un bărbat. Ce bine a făcut că a încheiat asigurarea pentru o sumă mai mare decât cea dinainte!

— Aşaa… a mărit suma?

— Da; prima poliţă era numai pentru două sute cincizeci de mii.

— Făcea toată instalaţia cinci sute de mii de franci?

— Numai dacă s-ar fi executat lucrările de îmbunătăţire pe care le

plănuisem.

— Aşadar suma asigurată era mai mare decât valoarea întreprinderii? Bine. Mai departe! Ai observat vreo tulburate la doamna Martigny înainte de izbucnirea incendiului?

— Am avut impresia că era foarte agitată.

— Cunoşti pricina?

— Nu, dar poate o ştie Jean, care e bun prieten cu doamna Martigny.

Comisarul se uită întrebător la bătrân.

— Ei. Dumneata ştii ceva?

— Nu.

— Nici nu bănuieşti care ar putea fi pricina?

— Nu.

— Doamnei Martigny nu-i plăcea ocupaţia ei?

— Cine spune asta?

— Am aflat-o de la Sattier.

— E un palavragiu care spune mai multe decât ştie.

Jean spuse aceste cuvinte cu o mutră atât de dispreţuitoare, încât comisarul zâmbi.

— Poate că ai dreptate.

— Ce-a mai îndrugat?

— Mai nimic. A spus numai că focul a luat naştere din camera doamnei Martigny.

— Vasăzică şi acolo şi-a vârât nasul, nătărăul.

— Cum, nu e adevărat?

— Ba da, se amestecă Cekov în vorbă, înainte ca Jean să poată răspunde. Cauza incendiului a fost un scurtcircuit.

— Asta s-a stabilit.

Comisarul se adresă iar lui Jean:

— Eşti bun prieten cu doamna Martigny?

— Negreşit.

— Circulă felurite zvonuri despre dânsa. I se spune contesa blondă din Marsilia şi se povesteşte că a avut un trecut foarte romantic. Ce e adevărat din toate astea?

Jean încruntă sprâncenele supărat.

— Vrei să spun palavre ca şi neghiobul de Sattier? Nu, domnule comisar, pentru aşa ceva caută pe altul.

— Dacă nu vrei să vorbeşti, nu te pot sili.

— La urma urmei, ce vrei de la stăpâna mea?

— Nu-ţi pot spune acum. Să vedem ce rezultate vor da cercetările.

— Ce cercetări vrei să faci?

Comisarul zâmbi, căci bătrânul îi plăcea.

— Vrem să aflăm cine a pus focul.

— Cine l-a pus?... Nu l-a pus nimeni, a izbucnit de la sine.

— Vom vedea. Pentru azi am isprăvit; puteţi pleca.

Comisarul notase toate depoziţiile şi după plecarea celor doi se duse cu ele la judecătorul de instrucţie Torval.

— Ei, ce-mi aduci, domnule comisar? întrebă acesta, întinzând lui Corbier mâna.

— Am făcut cercetări cu privire la incendiul de la barul „Valencia” şi am ajuns la convingerea că focul a fost pus.

— Din ce deduci asta? S-au găsit urme care ar îndreptăţi o astfel de bănuială?

— Urme nu s-au putut găsi, căci casa a ars până la temelie, dar o întâmplare ciudata mi-a trezit o astfel de bănuială. Cu două zile înainte de incendiu, coproprietara barului „Valencia” a reînnoit poliţa de asigurare, dublând aproape suma.

— Asta poate să fie şi o întâmplare.

— Admit; dar înainte de izbucnirea incendiului, doamna Martigny a fost foarte tulburată şi, împotriva obiceiului ei, a părăsit în grabă localul înainte de închidere şi cu puţin timp înainte de foc. Afară de asta, cuibul incendiului a fost în odaia ei.

— Mda... asta e într-adevăr ciudat. Presupui că doamna Martigny a pus focul?

— Am ajuns la convingerea asta. După cât se pare, voia demult să se retragă din întreprindere, să scape de ea şi atunci s-a servit de acest mijloc criminal, spre a-şi ajunge scopul.

— Ceea ce spui sună foarte logic...

— De aceea propun, domnule judecător, să emiteţi un mandat de arestare pentru doamna Martigny.

Judecătorul de instrucţie se gândi câteva clipe, apoi zise:

— Astfel stând lucrurile, trebuie să dau curs propunerii dumitale.

24. În spital

Când se deşteptă contesa de Martigny din starea de nesimţire în care căzuse, amurgul se lăsa asupra marelui port.

Uimită, privi în jurul ei cu ochi mari şi îşi trecu de mai multe ori mâna peste frunte şi peste ochi, pentru a se încredinţa că nu visează.

Se văzu într-o odaie mică, cu o singură fereastră, într-un pat de bronz, lângă care se afla o măsuţă de noapte, iar pe aceasta o lampă cu abajur verde, o sticlă cu apă şi un pahar.

Dolores dădu nedumerită din cap şi se ridică în capul oaselor. Nu cunoştea odaia asta. Cum ajunsese aici?

Înainte de a-şi putea aminti de cele întâmplate, uşa fu deschisă încet şi în odaie intră o infirmieră.

Dolores scoase un strigăt.

— Doamne, sunt bolnavă?! Soră dragă, pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi ce s-a întâmplat?

Cu un zâmbet nespus de blând, sora mângâie mâinile tremurânde ale bolnavei şi răspunse cu glas liniştitor:

— Nu te irita, doamnă contesă, eşti în bună îngrijire

— Nu mă îndoiesc de asta, dar cine m-a adus aici? De ce nu sunt acasă?

— Pe când te aflai într-o maşină de piaţă, ai căzut într-un leşin adânc şi fiind nevoie de ajutor grabnic, şoferul te-a dus la Salvare, iar de acolo ai fost adusă aici la spitalul nostru.

Dolores îşi apăsă tâmplele cu degetele şi se gândea cu încordare. Fulgerător îi trecură prin minte întâmplările grozave din noaptea trecută şi din dimineaţa următoare.

În drum spre hotel îşi pierduse cunoştinţa, vasăzică!

— De când sunt aici, soră? întrebă ea agitată.

— Ai fost adusă pe la amiază şi acum e opt seara.

Dolores tresări speriată.

— Doamne, cum de am putut să dorm aşa de mult?

Sora zâmbi şi o mângâie:

— A fost foarte bine că după leşin ai căzut într-un somn adânc, doamnă contesă. Doctorii au spus că e un semn bun, şi că boala nu va fi atât de gravă, cum se arătase la început.

— De ce s-au temut?

— De izbucnirea unor friguri nervoase. Din fericire seara n-ai avut

temperatură şi dacă vei sta câteva zile liniştită şi te vei feri de emoţii, te vei întrema în curând.

Dolores făcu o mişcare violentă cu mâna.

— N-am timp să stau liniştită, soră. Am foarte multă treabă şi trebuie să părăsesc imediat spitalul.

Pe când vorbea, uşa fu deschisă din nou şi în cameră intră medicul şef, un bărbat blond şi chipeş, îmbrăcat într-un halat alb. Când văzu pe bolnavă sculată, o ameninţă cu degetul şi zise glumind:

— Frumoase isprăvi faci, doamnă contesă! Nu m-aş fi aşteptat să te văd ca pacientă aici. Ieri încă zdravănă şi sănătoasă, azi la pat! De altminteri e explicabil… după focul cel mare… Cred însă că eşti asigurată şi vei putea reface totul?

— Da, sunt asigurată, răspunse Dolores repede. Nu mă îngrijesc de asta… pagube mari nu voi avea. Cu totul altceva e în joc pentru mine.

Apucă mâinile doctorului şi-l privi cu teamă, apoi continuă:

— Domnule doctor, n-a venit vreo ştire pentru mine? Nu s-a telefonat de la poliţie?

— De la poliţie? întrebă el uimit. Nu, până acum n-a telefonat nimeni. De altfel nici n-am anunţat că ai fost adusă aici în stare de nesimţire. Am aşteptat, până când îţi vei fi venit în fire…

— Bine ai făcut, îl întrerupse Dolores agitată. Mă voi pune eu însumi în legătură cu poliţia; voi telefona şi acasă. N-am timp să fiu bolnavă, trebuie să plec îndată, domnule doctor, căci am multe treburi de rezolvat.

— Exclus, doamnă contesă, astă-seară nu te las să pleci. Deocamdată trebuie să mănânci ceva, apoi îţi voi face o injecţie, ca să poţi dormi liniştită în noaptea asta.

— Nu, nu vreau să dorm, strigă Dolores, şi nici nu rămân aici. Nu mă poţi opri împotriva voinţei mele, doar nu sunt la închisoare.

Doctorul încruntă sprâncenele şi răspunse supărat:

— Ca medic sunt răspunzător de sănătatea dumitale şi nu pot îngădui s-o primejduieşti cu atâta uşurinţă.

Dolores îşi frângea mâinile, aruncă doctorului o privire imploratoare şi se rugă:

— Iartă-mă, domnule doctor, în noaptea trecută am avut de îndurat chinuri sufleteşti îngrozitoare; nu din pricina incendiului, ci…

Se opri şi aruncă o privire sfioasă spre soră, care îşi făcea de lucru

lângă o masă dintr-un colţ al camerei, apoi urmă în şoaptă:

— Domnule doctor, dumneata eşti client de-al barului meu şi ca mulţi dintre ei, ştii câte se povestesc despre trecutul meu. Vei fi auzit că am o fată... Da, am o fată, domnule doctor, care a fost comoara mea sfântă, fericirea mea, la care mă refugiam, când eram sătulă de viaţa pe care sunt silită s-o duc. Până ieri copila mea n-a ştiut că mama ei e o femeie pierdută, pe care femeile cinstite o dispreţuiesc... Însă ieri Felicia mea a aflat tot... şi m-a părăsit... a dispărut... nu mai poate îndura viaţa... vrea să se omoare. Domnule, doctor, nenorocirea asta m-a doborât, dar bolnavă nu sunt... Dacă aş şti că fata mea trăieşte, că o voi regăsi... atunci voi putea îndura orice. Dar acum, dragă doctore, fie-ţi milă de mine, lasă-mă să plec... Dă-mi numai puţină cafea, să prind iar puteri ca să pot face tot ce mai am de făcut...

Cuvintele ei mişcătoare nu rămaseră fără înrâurire asupra doctorului. Petrecuse multe nopţi vesele în localul contesei blonde din Marsilia, dar acum o vedea într-o lumină cu totul alta.

Nu mai era femeia rafinată care se juca cu inimile bărbaţilor; era o nenorocită vrednică de milă, care lupta pentru a nu pierde ultima ei bucurie şi fericire.

În sufletul lui se dădu o luptă de câteva clipe între sentimentul datoriei şi mila pentru marea durere a acestei femei. Se aplecă asupra ei, îi luă pulsul, îi examină ochit şi spuse:

— Primejdia unor friguri nervoase nu e încă înlăturată, doamnă contesă. Emoţii noi ar putea să strice tot binele pe care l-au făcut cele câteva ceasuri de somn.

— Dar nu mai pot rămâne, domnule doctor, trebuie să plec. Încearcă să mă înţelegi...

— Bine, dacă nu se poate altfel, te voi lăsa să pleci, dar cu o condiţie: îmi vei da o adeverinţă că ai părăsit spitalul din propria dumitale voinţă.

— Da, da... îţi dau orice adeverinţă vei vrea, domnule doctor. Fii fără grijă, nimeni nu-ţi va imputa ceva.

Doctorul se adresă infirmierei şi spuse:

— Soră, adu doamnei contese o ceaşcă cu cafea tare şi ceva de mâncare. Între timp voi face cele necesare ca să poată părăsi spitalul.

Apoi se întoarse spre Dolores, îi luă mâna şi îi zise:

— Îţi doresc tot binele şi nădăjduiesc să ne revedem în curând, dar într-o situaţie mai fericită.

— Să dea Dumnezeu, răspunse Dolores.

Îndată după ce părăsi spitalul, alergă la un telefon public şi ceru legătura cu locuinţa ei; dar neprimind niciun răspuns, teama şi îngrijorarea ei crescură şi mai mult. Apoi telefonă la poliţie şi întrebă dacă nu se găsise încă nicio urmă a copilei sale.

— Nu, fu răspunsul. Cercetările de până acum n-au dat niciun rezultat. Tânăra domnişoară n-a fost găsită nici moartă, nici vie. Avem să vă comunicăm însă ceva important şi vă rugăm să veniţi îndată.

— Da, vin chiar acum, răspunse Dolores cu glasul sta, căci îşi pierduse iar curajul, aflând că Felicia nu fusese încă găsită. Îi mai rămânea o licărire de speranţă. Poate avea Bob vreo ştire despre Felicia, aşa că se hotărî să se ducă iar la hotel, să vorbească cât mai curând cu dânsul.

25. Coţofană are succes

Când intră în curtea Clubului Sportiv, cocoşatul zări mai multe grupuri de domni, care stăteau de vorbă şi după câteva clipe descoperi, într-unul din ele pe Raul Bernard.

Luă pe Felicia de mână şi alergă spre el.

— Domnule Bernard, strigă bătrânul când fu aproape.

Tânărul întoarse capul şi zărind pe acela care îl strigase, exclamă voios:

— Ah, dumneata eşti, Coţofană? Mă bucură că ţi-ai adus aminte de mine şi ai venit să mă vezi.

Zărind-o pe Felicia, pe care cocoşatul o ţinea încă de mână, îi făcu un salut politicos, apoi continuă:

— Ei, ei, Coţofană, de când ţi-ai luat o tovarăşă atât de drăgălaşă? Ai de gând să cutreieri cu ea străzile şi să joace când vei cânta?

Cocoşatul făcu o mişcare cu mâna şi răspunse:

— Lasă astea acum, domnule Bernard şi spune-mi mai bine dacă îţi mai aduci aminte de făgăduiala dumitale de a mă ajuta, când voi fi la nevoie?

— Negreşit că da, Coţofană.

— Înainte de toate, o întrebare: ai maşina aici?

— Da, uite-o colo.

Ochii, cocoşatului avură o lucire de bucurie şi continuă:

— Şi ai vrea s-o duci pe domnişoara asta cât mai repede până la Canet?

Uimit, Raul Bernard se uită când la Coţofană, când la Felicia.

— De ce tocmai la Canet? Ce e acolo?

— Asta îţi va spune fata pe drum, deocamdată e vorba să nu pierdem timp. Până la nouă trebuie să fiţi acolo.

— Nu mă lua aşa repede, zise Raul Bernard, uitându-se la ceas şi făcând o strâmbătură. O să fie aproape cu neputinţă. Până la Canet sunt douăzeci şi cinci de kilometri de la bariera oraşului şi acum e opt şi jumătate…

— O să ajungi la vreme, numai să vrei; ştiu că dumneata conduci ca nimeni altul, îl întrerupse bătrânul.

Felicia interveni şi ea rugătoare:

— Încercaţi, domnule Bernard, e în joc viaţa unui om.

Tânărul se uită la dânsa ca fermecat de atâta frumuseţe şi răspunse:

— Fiindcă mă rogi aşa de frumos, domnişoară, şi nevoind să-l las pe Coţofană la nevoie, voi face tot ce-mi stă în putere.

Se îndreptă spre maşină, urmat de Felicia.

— Dar dumneata nu vii cu noi? îl întrebă ea pe cocoşat.

— Nu, căci am altceva mai bun de făcut.

— Ce anume?

— Să mă duc la mister Wilkens şi să-i spun cum stau lucrurile.

— Bine; dar te rog să nu-i spui numele meu. Nu trebuie să afle că eu sunt aceea care vrea să-l scape pe Bob.

Coţofană o privi uimit.

— Ciudate mai sunteţi voi femeile, câteodată. Vă puneţi viaţa în joc pentru un bărbat, şi nici nu vreţi s-o ştie…

— Când mă voi întoarce îţi veni povesti totul, dragă Coţofană, şi atunci ai să-mi dai dreptate, ai să recunoşti că nu pot face altfel.

Felicia luă loc lângă Raul Bernard şi acesta porni îndată cu o iuţeală nebună, fără să se sinchisească de poliţiştii prin faţa cărora trecea, care notau numele maşinii.

În drum, Felicia îi dădu lămuririle trebuincioase.

— Ce bandiţi! izbucni Bernard. Sunt de o îndrăzneală nemaipomenită. Nădăjduiesc să-i ajung din urmă şi atunci vai de ei!

Inima Feliciei bătea cu putere. Doamne, de-ar ajunge la timp, să-l scape pe Bob!

Se uită la ceas. Numai douăzeci de minute mai erau până la nouă şi încă nu ieşiseră din oraş. Apoi mai aveau de străbătut încă douăzeci şi cinci de kilometri.

Va reuşi oare Raul Bernard să ajungă la vreme? Încordarea Feliciei creştea din clipă în clipă. În sfârşit ajunseră pe şosea... încă cincisprezece minute. Bernard mări viteza, care deveni ameţitoare.

Vor ajunge oare la timp?

26. Omul fără nervi

Buimăcit, cu ochii holbaţi, Frank Wilkens se uita la telefonul de pe masa lui.

Cine era femeia care îi vorbise? De ce îi tremura vocea? De unde ştia de proba pe care urma s-o facă Bob în seara aceea cu invenţia lui Mac O'Kerem? Să fi vorbit oare Bob cu cineva? Cu o femeie?

O presupunere neplăcută pentru dânsul, luă naştere în creierul lui Frank Wilkens.

Nu cumva era Felicia de Martigny aceea care îi chemase la telefon? Poate că Bob o găsise, îi povestise de încercarea ce avea să facă, să se întâlnească cu prilejul acesta, să fugă împreună?

O bătaie în uşă îi întrerupse şirul gândurilor. Un om de-al hotelului intră şi îi prezentă pe o tavă de argint un plic alb, spunându-i:

— Doamna doreşte să vă vorbească domnule Wilkens.

Milionarul rupse plicul şi scoase la iveală o carte de vizită, pe care citi: „Dolores, contesă de Martigny”.

Wilkens chibzui câteva clipe, apoi spuse:

— Roagă pe doamna să intre.

Îşi îndreptă trupul, trăsăturile feţei i se înăspriră, ca şi când se pregătea pentru o luptă şi cu privirea întunecată se uită spre uşa prin care în clipa aceea intra contesa.

Se salutară foarte rece. Wilkens îi oferi un scaun, pe care Dolores se lăsă obosită. Câteva clipe domni o tăcere adâncă, numai privirile lor se încrucişară ca două spade duşmane. Dar pe când faţa contesei era palidă şi buzele îi tremurau de emoţie, Frank Wilkens păstră o înfăţişare calmă şi rece.

— Ce te aduce la mine, doamnă? începu el cu un zâmbet ironic.

Dolores se reculese, deşi sufletul îi era sfâşiat de durere şi răspunse:

— Acelaşi lucru ca ieri, Frank Wilkens.

— Ah, iar începi cu poveştile astea?! Lasă trecutul să doarmă.

O străfulgerare de mânie se ivi în ochii contesei.

— Nu pot, mi-e cu neputinţă, căci an cu an, ba aş putea spune zi cu zi, am aşteptat clipa când ne vom afla faţă-n faţă, pentru a-ţi arunca tot dispreţul meu! În zadar mă priveşti cu ochi în care citesc toată cruzimea sufletului tău şi zâmbeşti, văzându-mă atât de tulburată...

— ...de prostia pe care am făcut-o în tinereţe, o întrerupse Wilkens cu cinism.

— Şi pe care ai vrea poate s-o tăgăduieşti şi azi, cum ai tăgăduit-o ieri, continuă contesa, cu un zâmbet amar.

Wilkens dădu din cap.

— Oh, nu... astăzi nu mai tăgăduiesc nimic, căci în noaptea asta s-au petrecut lucruri atât de însemnate, încât – oricât de greu mi-ar veni – trebuie să mărturisesc că am iubit odinioară pe contesa de Martigny.

— Asta n-ai fi mărturisit-o niciodată, dacă fiul tău nu s-ar fi îndrăgostit de fiica mea... de a ta?

Wilkens se înclină.

— Ai ghicit, stimată doamnă.

Dolores avu un surâs şi mai amar.

— Mi-am închipuit aşa ceva, căci faptul că aceşti copii ai noştri sunt frate şi soră, e o armă binevenită pentru tine, pentru a-i despărţi.

— Pot face altceva? răspunse Wilkens, dând din umeri. Fratele şi sora doar nu se pot căsători.

— Dar adevărul acesta grozav, care a căzut ca un trăsnet peste iubirea lor, îi va ucide.

— N-ai grijă, băiatul meu nu va muri de inimă rea.

— De asta sunt încredinţată, căci e fiul tău şi va fi moştenit de la tine o fire tot atât de rece şi nemiloasă ca a ta. Însă Felicia mea, copila mea micuţă şi blândă, pe care am ferit-o ca pe ochii din cap să nu simtă durerile vieţii, fata mea pentru care am adus atâtea jertfe, ea va muri din pricina acestei iubiri.

Vocea contesei începu să tremure şi deveni nespus de tristă, când continuă:

— Poate că şi zace undeva şi a închis pentru vecie ochii ei frumoşi

şi gura care ştia să râdă atât de voios!

— De ce te chinuieşti cu astfel de gânduri? Tinereţea ţine la viaţă şi nu se desparte aşa de uşor de ea. Poate a moştenit şi ea ceva din tăria firii mele.

— Ah nu, slavă Domnului, Felicia n-a moştenit nimic de la tine, are firea mea.

Wilkens se înclină iar şi zise pe un ton uşor, ca şi când ar fi dus o conversaţie de salon:

— Cu atât mai uşor îi va fi să găsească pe altul în locul fiului meu.

Dolores tresări ca sub o izbitură de măciucă.

— Te înşeli; Felicia e o fire aleasă, căci dacă n-ar fi aşa, atunci grozavul adevăr pe care am fost nevoită să i-l mărturisesc în noaptea trecută, n-ar fi lovit-o atât de dureros, încât să părăsească locuinţa mea, lăsând o scrisoare că vrea să se omoare…

Speriată privi în jurul ei, îşi trecu mâna peste frunte, apoi continuă:

— Trebuie să vorbesc cu fiul tău… vreau să-l întreb ce a…

— Fiul meu nu e aici, o întrerupse Wilkens, aspru. Şi chiar dacă ar fi, te-aş opri să vorbeşti cu el.

În ochii contesei se ivi o străfulgerare ameninţătoare.

— Nu mi-ai da voie să vorbesc cu el?

— Ţi-am spus doar că nu.

— De ce?

— N-are nevoie să afle că între noi a fost odată o legătură care… cum să spun?… Ei bine… care a avut urmări.

Dolores îl măsură din creştet până în tălpi cu o privire plină de cel mai adânc dispreţ.

— Aşadar, ai avea curajul să ascunzi fiului tău că Felicia e sora lui?

— Da, m-aş încumeta să fac asta, răspunse Wilkens calm. N-am deloc poftă să mă spovedesc fiului meu, povestindu-i păcatele tinereţii.

— Nici în cazul când n-ar vrea să renunţe la dânsa, dacă mai trăieşte?

Wilkens luă o atitudine trufaşă:

— Bob e fiul meu, al unui american conştient de demnitatea lui şi nu s-ar căsători cu o fată a cărei mamă e o prostituată.

Dolores se ridică clătinându-se.

— Asta îndrăzneşti să mi-o spui tu… tu care m-ai făcut ceea ce

sunt? De aceea ai tăgăduit ieri că eşti acela care m-a ademenit şi m-a înşelat, folosindu-se de nevinovăţia şi neştiinţa mea?… Dar voi găsi prilejul să vorbesc odată cu fiul tău şi atunci îi voi spune acelaşi lucru, pe care l-am spus şi fiicei mele, când mi-a vorbit de dragostea ei pentru fiul tău; îi voi spune că Frank Wilkens e un ticălos, un nemernic, şi nădăjduiesc că voi avea cel puţin satisfacţia ca fiul tău să se depărteze cu scârbă de tine. Aşa cum mi-ai nimicit tu viaţa, tot aşa o voi nimici şi eu pe a ta!

Zâmbetul ironic care se ivi pe faţa lui Frank Wilkens îi păru contesei atât de infernal, încât nu se mai putu stăpâni şi din pieptul ei izbucni toată ura care clocotise acolo ani de zile. Cu pumnii încleştaţi stătea în faţa lui Wilkens şi vocea îi deveni tăioasă ca o lamă de pumnal.

— Ochi pentru ochi… dinte pentru dinte… Lupta va fi înverşunată între noi… Şi dacă este o dreptate pe pământ, atunci soarta îmi va da puterea să plătesc tot răul pe care mi l-ai făcut…

Ameninţările ei nu-l tulburară deloc pe Frank Wilkens. Îi puse mâinile pe umeri şi o făcu astfel să se aşeze iar pe scaunul de pe care se ridicase.

— Isprăveşte acum cu mofturile astea şi să vorbim ca doi oameni cuminţi, începu el. Sunt gata să îndrept greşeala pe care am comis-o în tinereţe şi aş fi făcut asta demult, dacă aş fi ştiut unde te găseşti. Din câte am aflat, ai avut o pagubă mare cu focul de astă-noapte, dar să n-ai nicio grijă, te voi despăgubi…

— Îndrăzneşti să-mi oferi bani? Cu bani vrei să îndrepţi…?

— Dar înţelege-mă, pentru Dumnezeu! – o întrerupse Wilkens. Cred că e în interesul amândurora să se păstreze şi mai departe tăcere asupra acestei afaceri demult uitate. Sau crezi poate că ne faci nouă şi copiilor noştri un serviciu, dacă se va răscoli iar trecutul şi toate ziarele din lume se vor ocupa de această afacere scandaloasă? Îţi voi da trei milioane de franci…

— N-am nevoie de bani, sunt destul de bogată… am făcut avere cu meseria la care m-ai împins tu. Vreau răzbunare, numai răzbunare! Din partea mea poate să afle lumea întreagă trista poveste a vieţii mele. Numele bun mi l-am pierdut demult; sunt şi rămân contesa blondă din Marsilia în localul căreia îşi dau întâlnire toţi craii din lume. Ţie însă… ţie ţi-e teamă să nu cadă o pată pe numele tău cinstit

şi onorabil! Dar să afle lumea întreagă ce om de onoare eşti; îţi voi smulge masca de pe faţă!

— N-ai să reuşeşti, zise Wilkens râzând, căci dacă ajungem la luptă făţişă, voi tăgădui şi n-ai să poţi dovedi negru pe alb, că eu sunt acel Frank Wilkens a cărui amantă ai fost odinioară.

— Ba am să dovedesc, răspunse ea cu hotărâre.

La auzul acestei afirmaţii, Frank Wilkens avu o tresărire uşoară, dar se stăpâni repede şi răspunse aspru:

— N-ai nicio dovadă în mână...

— Aşa crezi tu? Nu-ţi mai aduci aminte că atunci când ai fugit, în graba plecării ai uitat să-ţi iei paşaportul şi în acest paşaport e indicat ca semn deosebit; „inelarul de la mâna stângă mutilat prin împuşcătură”?

Cu o mişcare rapidă apucă mâna lui Wilkens şi ridicând-o, adăugă:

— Iată, ăsta e...

Dar se opri brusc şi rămase cu ochii holbaţi la mâna lui, care n-avea nici cel mai mic semn.

Dolores era atât de zăpăcită, încât nu fu în stare să mai scoată măcar un singur cuvânt şi nici să-şi ia ochii de la mâna vânjoasă pe care o ţinea într-a ei.

Wilkens izbucni într-un râs ironic şi o întrebă:

— Ei, de ce-ai tăcut deodată, frumoaso? Ţi-ai dat în sfârşit seama că tot eu voi fi mai tare în lupta asta... de altminteri ca în toate pe care le-am dus până acum?

În mintea contesei se născu o bănuială grozavă.

Dădu drumul mâinii lui Wilkens, se uită la el cu ochii holbaţi ca şi când l-ar vedea pentru întâia oară în viaţa ei, îşi trecu mâna peste ochi şi zise:

— Dumneata nu eşti Frank Wilkens acela pe care îl ştiu eu... dumneata nu...

Plânsul îi îneca glasul.

— Dumnezeule sfinte, de ce n-am băgat de seamă ieri? Mi-aş fi putut cruţa copila... şi pe mine...

Fu întreruptă din nou de râsul lui Wilkens, al cărui glas ironic îi sună în ureche:

— Sunt Frank Wilkens şi... rana de la deget a fost înlăturată de un chirurg dibaci...

— Minţi, căci ar fi rămas un semn cât de mic… Atât de departe n-a ajuns încă arta medicală, încât să şteargă orice urmă a unei răni… Minţi, fiindcă îţi convine să fii luai drept tatăl fiicei mele, pentru a-l putea despărţi pe Bob de Felicia. Fără îndoială că ai alte planuri cu dânsul… Doamne, ce întuneric e în jurul meu!

Îngrozită se depărtă de Wilkens. El n-o opri, ci luă înfăţişarea unui om sigur de izbânda lui şi zise:

— Cât timp voi trăi eu, fiul meu nu se va căsători cu fiica dumitale.

Ochii contesei blonde sclipiră de mânie.

— Între noi doi nu s-a sfârşit încă, domnule Wilkens, căci hotărârea nu stă în mâinile noastre, ci într-acelea ale copiilor noştri.

Fără să-l mai învrednicească cu o singură privire, părăsi camera; dar când coborî scara, era atât de tulburată încât nu observă pe sărmanul cocoşat, care trecu pe lângă dânsa şi o salută respectos.

27. Pe urmele banditilor

Cu faţa întunecată şi fălcile încleştata şedea Bob Wilkens rezemat în pernele automobilului, cu privirea aţintită în gol.

Gândurile i se învălmăşeau în minte.

Din faptul că tatăl său îl silise să ia parte la proba ce urma să se facă cu invenţia lui Mac O'Kerem, fără să admită nicio împotrivire, îşi dădu înc-o dată seama de firea tare şi neînduplecată a părintelui său, căruia în America i se zicea, în glumă, „omul fără nervi".

În drum spre Canet, Mac O'Kerem se arătă foarte vorbăreţ, dar Bob îi răspundea scurt, neavând poftă de vorbă.

— Ai să rămâi uimit, mister Wilkens, spunea inginerul, fără să se sinchisească de tăcerea lui Bob; – întâi vom merge cu lumina obişnuită, apoi voi pune în funcţiune noul reflector… În sfârşit… ai să vezi. E o invenţie admirabilă şi dacă tatăl dumitale se va hotărî s-o cumpere, va avea un câştig nemaipomenit. Ai să-mi fii recunoscător că ţi-am oferit această invenţie şi că te-am invitat să iei parte la proba asta.

Bob privea neîncetat înaintea lui, aşa că nu observă zâmbetul ironic al lui Mac O'Kerem, când spuse ultimele cuvinte.

Trecură printr-un sat şi inginerul îl lămuri:

— Ajungem îndată la ţintă.

Încetini iuţeala maşinii, apoi opri pe şosea, la marginea unei pădurici.

Bob şi inginerul coborâră, iar şoferul întoarse maşina şi o luă înapoi spre oraş.

Se apropiară de o altă maşină care aştepta acolo. Motorul acesteia era pus în mişcare şi un om îmbrăcat într-un costum albastru de mecanic, îşi făcea de lucru la el.

— Ei, George, totul e în regulă?

Omul îşi îndreptă trupul şi răspunse:

— Da, domnule, am ţinut motorul în funcţiune.

Bob îl cercetă cu privirea şi constată că înfăţişarea lui nu prea inspira încredere. Mai dădea de bănuit faptul că Mac O'Kerem ţinuse numaidecât, ca plecarea să se facă dintr-un loc atât de singuratic.

Se adresă inginerului şi-l întrebă de ce ceruse acest lucru.

— Foarte simplu, mister Wilkens; numai pe o şosea liberă se poate merge cu plină viteză şi numai aici întunericul e destul de mare, pentru a-ţi putea da seama de valoarea invenţiei mele.

Explicaţia era logică şi făcu să dispară neîncrederea care începuse să încolţească în sufletul său.

Mac O'Kerem arătă spre maşină şi spuse:

— Să ne urcăm.

*

Cu mâinile încleştate pe volan, cu privirea aţintită înainte, Raul Bernard îşi conducea maşina cu o viteză nebună.

Felicia avea privirea îndreptată asupra indicatorului de viteză.

— Câţi kilometri mai avem până la Canet? întrebă ea pe Ralul, cu vocea tremurândă de emoţie.

— Vreo zece-doisprezece. Dacă n-am fi întâlnit limuzină aceea de-a curmezişul drumului, silindu-mă să opresc, am fi fost acum acolo.

— Vom mai ajunge oare la timp?

— Îmi dau toată osteneala. Optzeci de kilometri pe oră, în timpul nopţii, e o viteză respectabilă.

Arătătorul ceasului înainta mereu.

Nouă fără cinci… fără patru… fără trei minute.

Raul încetini mersul; se apropiau de sat.

— Unde îi vom găsi? întrebă el.

— La ieşirea din sat, pe şoseaua spre Arles.

*

Bob se urcă în maşină, Mac O'Kerem luă loc lângă dânsul, la volan; şoferul închise capota motorului şi se urcă la spatele lor.

Irlandezul se uită la ceas şi zise:

— Nouă fix.

Se auzi o şuierătură scurtă. O'Kerem întoarse capul. George arătă înapoi unde se zăreau pe şosea luminile a două faruri. Inginerul porni maşina. Automobilul din urma lor se apropia repede... Un semnal de claxon!...

— Vrea să ne ia înainte, dar nu-l las.

Mări viteza şi Lincolnul începu să zboare.

Iar un semnal lung.

Nu mai era semnul că vrea să treacă înainte, ci suna mai mult ca un ordin de oprire.

Bob îi spuse irlandezului:

— De ce nu-l laşi să treacă? Doar avem timp.

— Asta-i acum! Pe mine nu m-a întrecut încă nimeni.

Mac O'Kerem mări şi mai mult viteza şi maşina porni ca o săgeată.

Dar nici urmăritorul nu se lăsă mai prejos, se ţinea aproape de ei şi mereu răsuna urletul claxonului.

— Iată-i colo, în faţa noastră, strigă Felicia, ridicându-se şi arătând cu mâna înainte.

Raul Bernard dădu din cap.

— Îi văd; n-au pornit încă.

— Uite, acum pleacă.

— Nu face nimic, îi vom ajunge cu siguranţă.

Apăsă pe butonul claxonului.

— Văd că nu ne apropiem.

— Dar nici ei nu câştigă distanţă. Ne ţinem de ei şi în primul sat, când vor trebui să încetinească viteza, îi vom ajunge uşor şi punem mâna pe dânşii.

Indicatorul arăta o viteză de nouăzeci de kilometri... trecu la nouăzeci şi cinci...

Deodată se ivi o cotitură... Trebuiră să micşoreze viteza...

Acul indicator coborî la optzeci... la şaptezeci şi cinci... apoi se

urcă iar la optzeci…

La cotitură prima maşină pierduse din distanţă şi Raul se apropiase o bucată bună.

— Îi ajung! strigă el entuziasmat.

Dar…

O pocnitură puternică…

Maşina alunecă la stânga, apoi la dreapta, ca târâtă de o putere nevăzută…

Deodată Raul văzu în faţa lui un pom, care părea că se mişcă de la dreapta la stânga, că se apropie ţopăind.

Încă o clipă… şi…

În ultimul moment Raul Bernard reuşi să cotească şi cu iuţeală nebună maşina trecu pe lângă pomul de care fusese gata să se izbească. Încă vreo câteva sute de metri şi automobilul se opri.

Scăpaseră ea prin minune de o catastrofă grozavă şi şedeau încremeniţi la locurile lor, tremurând din tot trupul, căci văzuseră moartea cu ochii.

Felicia se reculese în sfârşit şi întrebă, cu glas stins:

— Ce s-a întâmplat?

Raul Bernard izbucni într-un râs nervos.

— Mai nimic, a plesnit un cauciuc!

„Mai nimic”, era atât de puţin; dar la viteza cu care merseseră, acest „mai nimic”, în nouăzeci de cazuri dintr-o sută, însemna moartea!

Raul Bernard îşi descleştă mâinile de pe volan, cu mişcări încete şi tot atât de încet se întoarse spre Felicia.

Dumnezeule! Dar cum arăta sărmana fată! Era galbenă ca o moartă, ochii îi erau măriţi de groază şi privirea îi era îndreptată în depărtare, urmărind luminiţa roşie de la spatele maşinii dinaintea lor, care îşi continua drumul cu o viteză ameţitoare.

Raul o luă de braţ şi o scutură.

— Vino-ţi în fire! Doar nu s-a întâmplat nimic; am scăpat teferi.

Felicia se uită la el cu o expresie de adâncă deznădejde.

— Au plecat şi nu-i mai putem ajunge!

Acesta era singurul ei gând: nu va mai putea preveni pe Bob şi bandiţii îşi vor îndeplini planul lor grozav.

Deodată sări în picioare şi strigă:

— Trebuie să plecăm mai departe... să-i ajungem!... Să nu ne scape!

Raul Bernard dădu din umeri.

— Mi-e teamă că nu va fi cu putinţă. N-am niciun cauciuc de rezervă, aşa că sunt nevoit să-l cârpesc pe cel plesnit şi până când isprăvesc lucrul, ei vor fi departe.

— Dumnezeule! De ce a trebuit să ni se întâmple asta? gemu Felicia, frângându-şi mâinile, deznădăjduită.

— Da, şi tocmai în momentul cel mai nepotrivit. Încă zece... douăzeci de minute şi i-am fi ajuns. Dar nu înţeleg cum s-a putut întâmpla; cauciucurile erau în cea mai bună stare. Fără îndoială că am dat peste ceva ascuţit.

Coborî pentru a cerceta stricăciunea şi să înceapă reparaţia. Aprinse lanterna electrică, examină roata şi zise:

— Am avut dreptate... un cui cismăresc, cu capul lat... Dar ce e asta?... Toată şoseaua e presărată cu astfel de cuie... Afurisiţii de bandiţi, le-au semănat în urma lor, ca să scape de noi.

Bănuiala lui era îndreptăţită. George presărase cuiele pe şosea. Ticăloşii fuseseră pregătiţi împotriva unei eventuale urmăriri şi nu se dăduseră înapoi de a se folosi de acest mijloc, chiar dacă prin el primejduiau viaţa altora.

Felicia căzu iar pe locul ei şi îşi ascunse faţa în mâini.

Aşadar tot veniseră prea târziu?

Cât de îngrozitor suna acest „prea târziu”.. Sărmanul Bob! Ce se va întâmpla cu el? La gândul acesta, inima fetei se strângea de durere.

Îşi aduse aminte de cuvintele pe care le auzise prin peretele hambarului: „Dacă bătrânul se încăpăţânează şi nu scoate gologanii, îi legăm băiatului o sfoară de gât... un bolovan şi... marea e destul de adâncă!”

Voiau să-l ucidă!

Era îngrozitor!

Între timp, Raul Bernard demontase roata dinapoi al cărei cauciuc plesnise, şi începuse a lipi camera.

Şi Felicia coborî din maşină, se apropie de dânsul şi-l întrebă deznădăjduită:

— Ce ne facem acum?

— Nu ne rămâne altceva decât să ne întoarcem la Marsilia. De

altminteri putem spune că am avut noroc. Dacă plesnea cauciucul de la una din roţile din faţă, am fi fost pierduţi, căci la viteza cu care mergeam, maşina s-ar fi dat peste cap şi mi-aş fi găsit moartea.

— Mai bine ar fi fost dacă s-ar fi întâmplat cum spui şi mi-aş fi găsit moartea.

— De ce vorbeşti aşa? Eşti tânără, frumoasă şi ai înaintea dumitale o viaţă care îţi poate aduce toate bucuriile.

Felicia dădu din cap şi se gândi în sinea ei: Nu fericire, ci suferinţă, durere şi deznădejde! Apoi îl întrebă pe Raul:

— Dar la Marsilia ce vom face? Doar nu-i putem lăsa pe bandiţi să scape?

— Vom înştiinţa îndată poliţia, care, va porni pe urma lor.

— Poliţia îi va putea găsi?

— Cred că da, fiindcă putem să-i indicăm direcţia în care au fugit.

28. În mâinile criminalilor

Bob auzise pocnitura pricinuită de spargerea cauciucului la automobilul din urma lor şi îi atrase atenţia lui Mac O'Kerem.

— Trebuie să oprim, să vedem ce s-a întâmplat. Poate au nevoie de ajutor.

Irlandezul dădu din cap.

— Lasă-i la naiba. Ce ne pasă nouă! Să-i ajute cine vrea.

Bob fu foarte neplăcut impresionat de acest răspuns.

Ce individ antipatic, acest O'Kerem.

Pentru a scurta timpul cât trebuia să mai fie în tovărăşia lui, îi spuse:

— Arată-mi acum invenţia dumitale.

— Încă nu. Mai ai răbdare.

— Nu înţeleg de ce am luat-o razna ca nebunii şi mergem atât de departe? N-am poftă să pierd prea mult timp cu afacerea asta.

— Pentru dumneata poate n-are importanţă, însă pentru mine da şi îmi sacrific bucuros timpul.

— Eu cer însă să-mi arăţi în sfârşit cum funcţionează reflectorul dumitale şi apoi să ne întoarcem.

— N-ai de cerut nimic!

Doamne! Dar ce era asta? Atâta obrăznicie! Cum se încumeta

individul să vorbească astfel cu el?

În vinele lui Bob, sângele începu să clocotească de mânie şi se răsti la inginer:

— Nu mai cer acum, ci poruncesc să opreşti imediat şi să ne întoarcem la Marsilia.

O'Kerem râse batjocoritor:

— Nu ţipa aşa, căci ai să răguşeşti şi nu-ţi va folosi la nimic.

Bob deveni din ce în ce mai bănuitor.

Înnebunise oare irlandezul?

— Opreşte! Nu auzi?! zbieră la dânsul.

— Nici prin gând nu-mi trece.

— Ce înseamnă asta?

— Ai să vezi îndată.

Bob se strădui să-şi recapete liniştea.

Îşi dădu seama, că se află în primejdie. Acest Mac O'Kerem era sau nebun, sau… un criminal…

Bob era gata să-şi piardă cumpătul, să se năpustească asupra irlandezului şi să-l silească cu forţa să oprească maşina.

Dar se stăpâni, căci dacă-l ataca pe inginer, acesta putea să piardă direcţia şi un accident ar fi fost de neînlăturat.

Ce să facă însă?

Tânărul chibzui repede, şi în clipa următoare şi găsise scăparea.

Va întoarce cheia maşinii, o va scoate şi astfel va opri motorul.

Se aplecă înainte şi întinse mâna.

Dar în acelaşi moment se simţi apucat cu putere pe la spate şi tras înapoi pe locul lui.

Acum era limpede că se afla în mâinile unor bandiţi.

Încordându-şi toată puterea, încercă să se desfacă din strânsoare, dar în zadar, căci braţele care îl apucaseră, îl ţineau ca într-un cleşte.

Mac O'Kerem întoarse capul, îl privi rânjind şi spuse batjocoritor:

— Ei, prietene, vezi acum că nu poţi face nimic şi că trebuie să le supui?

— Nu văd nimic, urlă Bob, luptând mai departe cu George, care înjura.

— Fir-ar al dracului! E puternic ca un taur! Opreşte, Mac, să-l legăm.

Da, să oprească şi va isprăvi el repede, cu ticăloşii ăştia, gândi Bob,

liniştindu-se, spre a nu-şi irosi puterile.

Inginerul opri maşina, trecu prin faţa ei, şi veni pe partea unde şedea Bob.

— Ai frânghii, George?

— Nu, ia curelele de la geamantane.

— Aşa! Acum fii cuminte şi dă braţul încoace, băieţaşule, spuse el, adresându-se lui Bob.

George slobozi puţin strânsoarea, dar tânărul se desfăcu de tot cu o smucitură puternică, sări din maşină şi se năpusti asupra lui Mac O'Kerem. Începu o luptă aprigă între amândoi şi Bob era gata să-l doboare pe irlandez, când primi pe la spate o lovitură zdravănă în cap, care îl făcu să se clatine, apoi se prăbuşi la pământ.

— Bravo, George! Hai să-l legăm.

Ticăloşii îi duseră mâinile la spate, le strânseră bine cu nişte curele şi-l ridicară iar în maşină. Când îşi veni în simţiri, Bob văzu că maşina era în plin mers, spintecând întunericul de pe şoseaua pustie. Simţi o durere mare la ceafă şi era ca ameţit. Totuşi îşi dădu repede seama de situaţia în care se afla.

Nu mai încăpea nicio îndoială că Mac O'Kerem şi şoferul erau nişte bandiţi care aveau gânduri rele cu dânsul; totuşi nu putu să-şi închipuie ce voiau.

Cu greu se îndreptă din poziţia neplăcută în care îl aruncaseră ticăloşii şi adresându-se irlandezului, îi spuse:

— Ia ascultă, mizerabile!

— Oho, mai încet – bagă de seamă cum vorbeşti! răspunse Mac O'Kerem, dar în acelaşi timp râse, dovedind că nu se simţea deloc jignit de calificativul pe cale i-l dăduse Bob Wilkens.

Acesta continuă:

— Plănuiţi vreo ticăloşie împotriva mea. Spuneţi-mi ce vreţi?

— O să afli la timp, drăguţule, nu-ţi pierde răbdarea.

— Răbdare am destulă, răspunse Bob, prefăcându-se liniştit, dar m-ar interesa să ştiu ce gând aveţi cu mine şi poate am isprăvi mai repede afacerea. Să vorbim dar înţelepţeşte şi să ne înţelegem.

— Văd că eşti băiat de treabă. Afacerea o putem isprăvi foarte repede, dacă vei scrie tatălui dumitale să plătească tot aşa de repede.

— Ce să plătească?

— Ca să-ţi dăm iar drumul.

— Aşaa… asta e vasăzică…? Vreţi să mă duceţi în vreun ascunziş şi apoi să-l stoarceţi pe tata de bani?

— Să-l stoarcem… Asta, e o vorbă urâtă; spune mai bine că vrem să-i dăm prilejul să arate că fecioru-său preţuieşte pentru el o sută de mii de dolari.

— Numai o sută, de mii? Măi… măi… dar modeşti mai sunteţi!

— Pentru Wilkens, regele automobilelor o sută de mii de dolari sunt o nimica toată, un fleac.

— Se poate, dar de plătit n-are să plătească.

— Ar face o greşeală, care nu s-ar mai putea îndrepta.

— De ce?

— Pentru că te-am lecui de toate durerile vieţii.

Ameninţarea asta păru să-l lase pe Bob Wilkens foarte rece.

— Cum văd, lucraţi după metoda americană. La San-Francisco, Chicago, sau în orice alt oraş din apusul Statelor Unite nu m-ar fi surprins peste măsură o asemenea ispravă, dar aici, în Franţa, n-aş fi crezut-o cu putinţă. Pesemne, aţi făcut şcoală în America?

Bob vorbea atât de liniştit, ca şi când ar fi dus o conversaţie obişnuită cu irlandezul.

Mac O’Kerem îi aruncă o privire cercetătoare şi zise cu satisfacţie:

— N-am ce spune, băiete, curaj văd că ai. Mă închin.

Bob începu chiar să râdă, deşi nu-i ardea defel de râs…

— Mulţumesc pentru compliment. Din păcate nu ţi-l pot întoarce. Despre dumneata nu pot spune, decât că eşti un ticălos, care merită să i se pună ştreangul de gât. Dar mai bine să vorbim. Vrei să scriu tatei să-ţi plătească o sută de mii de dolari pentru răscumpărarea mea. Ei bine dragul meu, ţi-ai greşit socotelile, căci n-am să-i scriu nimic tatei.

— Şi fără să scrii o să plătească, deoarece îi vom cere noi.

Bob dădu din cap.

— Degeaba vă osteniţi, cu Frank Wilkens n-o scoateţi la capăt. El ştie cât preţuiesc o sută de mii de dolari şi a muncit pentru bani, aşa că nu-i aruncă atât de uşor pe fereastră cum crezi dumneata.

— Dar să facă socoteli ştie?

— Mai bine ca oricare altul.

— Atunci o să socotească cum că preţuieşti mai mult pentru dânsul şi o să plătească.

— Nici să nu te gândeşti la aşa ceva. Va face cu totul altă socoteală

şi anume aceea că va pune poliţia pe urmele voastre.

— Nu fi prost! Îţi închipui că n-am luat toate măsurile, pentru a ne pune la adăpost de orice urmărire? N-are decât să asmută toată poliţia şi tot nu va pune mâna pe noi. Şi înainte de a te putea găsi pe dumneata ţi-am spus doar ce vom face!

Bob tăcu. Se afla într-o situaţie mai mult decât neplăcută. Ticăloşii ăştia erau în stare să-şi înfăptuiască ameninţarea.

Pe de altă parte era adevărat şi ceea ce spusese despre tatăl său. Acestuia nici prin gând nu-i va trece să plătească o sută de mii de dolari; în schimb va înştiinţa pe dată poliţia.

Aşadar, sărmanul Bob putea să se aştepte te orice, dacă întâmplarea nu-i va veni în ajutor, dându-i putinţa să fugă.

Dacă şi la maşina lor ar plesni un cauciuc şi ar fi nevoiţi să oprească… şi ar veni oameni?… Dacă!… Însă cauciucurile ţineau bine, nu voiau deloc să-i facă lui Bob pe plac.

Când vor trece prin vreun sat, va putea striga după ajutor… Nu trecură însă prin niciunul, căci Mac O'Kerem le ocolea pe toate.

Oare unde îl duceau? După câtva timp, Bob aspira cu putere aerul. Parcă era vânt de mare?

Bob privi în jurul său şi văzu că se apropiaseră de coastă.

29. Însărcinare anevoioasă

Coţofană nu ajunsese încă bine la capătul de sus ai scării, când se simţi oprit în loc şi un glas aspru se răsti la el:

— Ei drăcia dracului, cum ţi-a dat voie să intri aici?

Coţofană ridică ochii şi văzu în faţa lui un domn elegant. Era unul din directorii hotelului. Coţofană salută liniştit, făcu o plecăciune şi răspunse cam ironic:

— Am intrat pe uşă ca toată lumea.

— Cum te-a lăsat portarul să treci?

— Nici nu m-a văzut, căci altfel nu mi-ar fi dai voie să intru. De altfel nici nu l-aş fi luat în seamă căci vin cu o însărcinare foarte importantă.

— O însărcinare importantă? repetă directorul, batjocoritor.

— Crezi oare că nu pot să am şi eu o dată o însărcinare de mare însemnătate, fiindcă sunt numai un biet cerşetor? Vreau să mă duc la

mister Wilkens, regele automobilelor, să-i spun că fiul său se află în mare primejdie.

Directorul răspunse supărat:

— Nu vorbi prostii, Coţofană. Un om ca dumneata nu poate intra netam-nesam la mister Wilkens fără să fie anunţat.

Coţofană îl măsură pe director cu o privire mândră.

— Dacă aş merge pe calea obişnuită în cercurile înalte, n-aş ajunge niciodată la mister Wilkens, stimate domn. Dacă n-aş fi intrat împreună cu mai mulţi călători, dosindu-mă în spatele lor aş mai fi şi acum afară în stradă, şi dacă aş fi spus portarului că vreau să vorbesc cu mister Wilkens, ar fi pus servitorul să mă dea afară. Dar nici dumneata n-ai să mă poţi opri, să-mi urmez calea, căci trebuie să vorbesc neapărat cu mister Wilkens şi asta chiar îndată. Fiece clipă de întârziere preţuieşte foarte mult.

În momentul acela, una din uşile din apropiere fu deschisă şi apăru Frank Wilkens, îmbrăcat de plecare.

Întâmplarea făcu să audă ultimele cuvinte ale cocoşatului şi întrebă mirat:

— Ce s-a întâmplat? Cine e omul ăsta?

Directorul îşi freca mâinile, încurcat şi răspunse, cu un zâmbet silit:

— I se spune Coţofană, mister Wilkens şi e un muzicant pe care îl cunoaşte toată lumea din Marsilia.

Pe când vorbea, îl trase pe Wilkens la o parte şi îi şopti:

— Trăieşte din cerşit, de obicei e beat şi regret foarte mult că a reuşit să pătrundă până aici. Scuzaţi supărarea, mister Wilkens. Voi lua imediat măsuri, să nu vă poată plictisi.

Mister Wilkens aruncă o privire spre Coţofană, care stătea rezemat de balustrada scării, într-o atitudine sfioasă şi modestă. Ceva în toată înfăţişarea lui îi atrase în mod deosebit atenţia.

Înainte ca Frank Wilkens să poată spune un cuvânt bătrânul începu cu glas rugător:

— Mister Wilkens, vă rog să mă ascultaţi. Nu vă voi răpi mult timp, numai câteva minute, dar am să vă spun ceva foarte important despre fiul dumneavoastră, ceva ce nu suferă nici cea mai mică întârziere.

Directorul se întoarse iritat spre Coţofană şi se răsti la el:

— Te rog să taci şi să nu-i plictiseşti pa clienţii noştri.

Însă Frank Wilkens îl dădu la o parte şi zise cocoşatului:

— Vino în odaia mea.

Directorul se uită mirat la american, căci nu s-ar fi aşteptat niciodată ca acesta să primească pe un cerşetor. Coţofană îi aruncă o privire triumfătoare şi-l urmă pe mister Wilkens.

Abia intrară în odaie, că americanul îi şi spuse:

— Vorbeşte, dar cât mai scurt, domnule…

— Coţofană, îl întrerupse acesta. Nu mai sunt domn, ci un sărman cerşetor, care îşi petrece viaţa pe străzi.

— Bine, bine; dar acum spune-mi repede pentru ce ai venit la mine şi ce ştii despre fiul meu. Te rog însă înc-o dată, cât mai scurt, căci n-am timp.

— Nici nu e timp de pierdut, mister Wilkens, răspunse Coţofană, căci fiul dumneavoastră a căzut în mâinile unor criminali, care aveau de gând să vă prindă pe dumneavoastră. Dar aţi scăpat, trimiţându-l pe domnul Bob în locul dumneavoastră să ia parte la proba cu reflectorul.

Wilkens încruntă sprâncenele şi se uită mai încordat la bătrân:

— Ce tot sporovăieşti, omule?

Coţofană povesti repede cele auzite de femeie şi încheie:

— Unul din prietenii mei a plecat cu maşina la Canet pentru a încerca să împiedice răpirea fiului dumneavoastră. Nu ştiu ducă va reuşi, căci dacă maşina lui va avea vreo pană, atunci pungaşii vor scăpa. Trebuie să înştiinţaţi numaidecât poliţia ca să pornească pe urmele criminalilor.

— Dumneata ai fost acela care m-ai chemat ta telefon? îl întrebă Wilkens, agitat.

Coţofană rămase câteva clipe încurcat; îşi aduse aminte că Felicia îl rugase să nu spună nimic lui Wilkens despre dânsa, astfel că răspunse:

— Da, eu v-am chemat, mister Wilkens. Credeam că voi reuşi să vă previn încă înainte de plecarea fiului dumneavoastră.

— Dar la telefon am auzit o voce de femeie?

— Da, era casieriţa de la o cafenea unde mă duc câteodată şi pe care o rugasem să vorbească în locul meu, fiindcă eu nu mă prea pricep să umblu cu telefonul.

Wilkens nu răspunse îndată, ci se plimbă câteva clipe prin odaie îngândurat. După vizita contesei blonde, nu fusese în stare să-şi reia îndată lucrul, căci deşi se arătase foarte calm, totuşi acea întrevedere

îl tulburase până în adâncul sufletului, chiar pe dânsul – omul fără nevoi.

Şi acum mai venea şi acest cocoşat ciudat să-i spună o întreagă poveste despre răpirea fiului său de către nişte bandiţi.

Clătină capul, neîncrezător şi oprindu-se în faţa cocoşatului, îi zise:

— Mi se pare că toate astea le-ai visat, Coţofană. Astfel de isprăvi fac numai bandiţii noştri din America, dar aşa ceva nu se poate întâmpla într-o ţară liniştită şi ordonată ca Franţa.

— Vă înşelaţi, mister Wilkens, aici în Marsilia, unde se adună drojdia din toată lumea, se întâmplă lucrurile cele mai grozave. Credemă că v-am spus adevărul şi nu întârziaţi să înştiinţaţi poliţia, ca să nu scape bandiţii.

Wilkens mai şovăi câteva clipe, apoi scoase din portofel o bancnotă de cinci sute de franci, îi întinse lui Coţofană şi spuse:

— Bine, voi înştiinţa poliţia, iar dumneata ia asta ca răsplată pentru serviciul pe care mi l-ai făcut.

Coţofană se dădu câţiva paşi înapoi şi răspunse:

— Să iau bani? N-am venit încoace pentru a cere bani. Cu vioara mea îmi câştig pâinea de toate zilele. Dacă am venit la dumneavoastră, am făcut-o pentru că…

Îşi curmă vorba şi se gândi la Felicia pe care o văzuse tremurând de îngrijorare pentru viaţa lui Bob. Deşi nu-i spusese taina inimii ei, cocoşului înţelesese totul. După o tăcere de câteva clipe, continuă:

— …pentru a vă cruţa de supărări şi pentru a scăpa din primejdie viaţa unui om tânăr. Pentru aşa ceva nu primesc bani, mister Wilkens.

Înainte ca americanul să prindă de veste, Coţofană dispăru pe uşă, coborî repede scările şi părăsi hotelul. Wilkens ieşi repede în gang, după el, dar nu-l mai văzu.

Îngândurat intră iar în odaie şi se opri în faţa biroului. Întinse mâna şi ridică receptorul; în clipa însă când să cheme centrala, se răzgândi şi închise iar aparatul.

Se hotărî să mai aştepte. Poate ciudatul bătrân visase tot ce-i spusese.

Wilkens îşi luă iar pălăria şi mânuşile şi ieşi din cameră. Simţea nevoia să se plimbe puţin la aer, pentru a se potoli, căci întâmplările şi emoţiile din ziua aceea îl tulburaseră şi pe el.

Şi Coţofană se afla într-o agitaţie nemaipomenită. Alerga de-a

lungul străzilor, fără să răspundă trecătorilor care îi vorbeau.

Nu putea înţelege cum un părinte era în stare să rămână atât de liniştit la auzul unor ştiri atât de neliniştitoare cum erau acelea pe care i le dăduse lui Wilkens despre fiul său.

Dar cine putea să ştie ce se ascundea în sufletul lui?

Poate tatăl şi fiul erau certaţi şi bătrânul nici nu se sinchisea de ce se întâmplase băiatului său.

Coţofană chibzui dacă n-ar fi mai bine să ce ducă el însuşi la poliţie şi să spună tot ce ştia. Se aştepta însă să i se întâmple acelaşi lucru ca la mister Wilkens: să nu i se dea crezare.

Nu-i rămase deci altceva mai bun de făcut, decât să se ducă iar la club şi să aştepte întoarcerea lui Raul Bernard şi a Feliciei.

De-ar fi ajuns, cel puţin dânşii la timp, pentru ca sărmana Felicia să nu mai fie atât da întristată.

Coţofană fu abătut repede de la gândurile lui, deoarece când ajunse la club, câţiva tineri care şedeau pe o terasă la un pahar de vin, îl chemară la masa lor.

— Ei, Coţofană, ai venit tocmai la vreme! Cântă-ne ceva. În seara asta minunată de primăvară nu strică şi puţină muzică.

Coţofană aruncă o privire pofticioasă spre sticlele cu vin şi răspunse:

— Aş cânta cu plăcere, domnilor, dar n-am vioara la mine.

— Cum ai putut să vii încoace fără vioară, Coţofană? zise unul dintre tineri, mustrător. Trebuia să-ţi închipui că ne-ar fi făcut plăcere să te auzim cântând!

— Am avut treburi mai importante. Am venit să-l aştept pe domnul Bernard.

— Ei, atunci stai aici lângă noi şi bea un pahar de vin, zise un altul. O să aduc vioara intendentului nostru, şi cu toate că n-are un sunet tot atât de frumos ca aceea a Coţofanei, tot ne va cânta frumos, căci e un mare maestru.

Ceilalţi îl aprobară cu bucurie şi pe când ciocneau pe rând cu Coţofană, tânărul se duse să aducă vioara, pe care o puse în mâinile cocoşatului.

După ce goli câteva pahare de vin, Coţofană începu să cânte.

Şi ca întotdeauna când Coţofană cânta, se făcu tăcere în jurul lui. Glumele încetară şi chipurile tinerilor deveniră grave şi gânditoare.

Însuşi Coţofană păru alt om. Faţa lui urâtă, se înfrumuseţă, trupul său schilodit se îndreptă şi mâinile lui păreau ale unui vrăjitor care ştie să facă minuni.

Vioara plângea şi râdea, te făcea să uiţi de viaţa de toate zilele, înălţa sufletele tuturor. Fiecare îşi dădea seama că o mână de maestru mânuieşte arcuşul fermecat. Visuri de trezeau în inimile tuturor, visuri din ţări îndepărtate, de frumuseţi neasemuite, de fericiri neînchipuite.

Aplauze înflăcărate îl răsplătiră pentru cântecul lui nespus de frumos.

Bătrânul tresări ca deşteptat dintr-un somn adânc, privi în jurul lui, ca şi când s-ar întoarce din alte lumi.

Când cânta, îşi uita întotdeauna durerile şi suferinţele, dar astăzi vedea înaintea lui numai pe mica şi drăgălaşa Felicia, care intrase în viaţa lui ca o minune din „O mie şi una de nopţi”. De aceea cântecul lui fusese mai frumos, mai minunat, mai duios ca niciodată.

Coţofană uită de misiunea lui, nu se mai gândi la dezamăgirea pe care i-o pricinuise Frank Wilkens, vedea viitorul într-o lumină strălucitoare şi în sufletul lui se născu credinţa nestrămutată că Felicia şi prietenul său Raul Bernard îşi vor ajunge ţinta şi-l vor putea scăpa de la moarte pe Bob Wilkens.

De aceea nu se împotrivi când tinerii îi umpleau pahar după pahar. Bău, râse şi cântă mai departe.

30. Pe insulă

Drumul pe care maşina condusă de Mac O'Kerem înainta cu o viteză nebună, se sfârşi într-o mare de nisip. Totuşi irlandezul merse mai departe spre mare şi opri abia când ajunse la ţărm. Privi cercetător în jurul lui, apoi se adresă complicelui său:

— Se pare că Norval n-a venit încă.

— E ascuns pesemne prin apropiere cu barca lui. Trebuie să-i dăm semnalul.

Mac O'Kerem stinse reflectoarele, aşteptă câteva minute, apoi le aprinse iar; o dată scurt, de două ori mai lung şi iar o dată scurt.

Bob Wilkens observă toate acestea cu luare-aminte.

Îşi dădu seama că are de-a face cu o bandă bine organizată şi era foarte mirat că aşa ceva era cu putinţă într-o ţară bine organizată ca

Franţa.

Cum se va sfârşi oare aventura lui? Deşi îşi dădea bine seama de situaţia primejdioasă în care se afla, aştepta cu încordare desfăşurarea evenimentelor, fără să simtă nicio teamă.

Unde-l vor duce oare?

Norval?!... Cine mai era şi acest individ misterios?...

Deodată auzi zgomot de vâsle şi cineva strigă cu glas tare:

— „Valencia!”

Bob Wilkens tresări, căci acest cuvânt îi reamintea întâmplările prin care trecuse, îi reamintea pe Felicia lui şi se simţi cuprins iar de nelinişte.

Era legat strâns de mâini şi de picioare, nu putea face nicio mişcare, pe când el voia să-şi caute iubita, să dezvăluie taina care îi despărţise.

Smuci de curelele cu care mâinile îi erau legate la spate, dar toate încercările lui de a desface legătura rămaseră zadarnice, căci curelele erau tari şi nodurile bine făcute.

— „Valencia!” răspunse Mac O’Kerem cu acelaşi strigăt şi sări din automobil.

Aprinse din nou reflectorul, îl îndreptă spre mare şi după o căutare de câteva clipe, lumina căzu asupra unei bărci care se apropia de ţărm, vâslită de un singur om.

După câteva minute barca ajunse la mal, omul sări din ea şi se apropie de maşină.

— Aţi pus mâna pe el? întrebă omul de departe.

— Pe el nu, dar pe băiatul lui, răspunse Mac O’Kerem.

— Tot una e.

— Aşa credem şi noi.

Norval trecu prin faţa maşinii şi Bob putu să-i vadă faţa.

— Ăsta e al treilea, se gândi Bob. Nu mă pot aştepta la nimic bun de la nemernicii ăştia. Dar răbdare, voi vedea ce se poate face.

Norval trecu pe partea maşinii unde şedea Bob şi îl privi rânjind.

— Vasăzică ăsta e băieţaşul regelui automobilelor Wilkens... Prinţul de coroană!... Frumuşel băiat... Dar de ce l-aţi legat?

— Fiindcă nu voia să se astâmpere, răspunse Mac O’Kerem. Mi-a sărit în cap. Şi dacă nu l-aş fi avut pe George cu mine, m-ar fi dat gata, căci e puternic ca un taur.

— Ia te uită, măi! Ei lasă, când îl vom avea dincolo, îl voi pune eu cu botul pe labe.

— Ce mai e pe dincolo, cocioaba mai există?

— Tot aşa cum o ştii. La ultimul flux apa mi-a ajuns până la genunchi.

— A fost furtună?

— Da de unde, numai un vântişor, dar din nefericire bătea înspre uscat.

Apoi se întoarse spre Bob şi îi zise:

— Dă-te jos, prietene, trebuie să plecăm.

— Unde vreţi să mă duceţi?

— Dacă ţii numaidecât, putem să-ţi spunem; căci acum nu mai avem nevoie să ne ferim. Nu departe de aici este o insulă plutitoare, care în timpul fluxului e mai mult sub apă. Pe insula asta avem o vilă, o casă foarte frumoasă... Ei, ai s-o vezi şi tu. Te vom duce acolo şi vei rămâne cu noi până când bătrânul tău va plăti preţul de răscumpărare pe care i-l vom cere.

— Aşa, aşaa... Şi fără îndoială că tu vei fi acela care îmi va lega o piatră de gât şi mă va arunca în mare, dacă tata nu vrea să plătească? zise Bob, întrebuinţând acelaşi ton ca şi banditul.

Norval izbucni într-un râs zgomotos.

— Voi face întocmai cum spui. Dar acum haide, înainte marş! – zise el, apoi se adresă lui Mac O'Kerem: Veniţi şi voi pe insulă?

— Nu. Vrem să ne întoarcem îndată; pentru a isprăvi afacerea, cu bătrânul Wilkens.

— Vasăzică să rămân singur cu ăsta?

— Ţi-e frică? N-ai decât să nu-l dezlegi şi atunci nu-ţi poate face nimic.

Făcu un semn de adio complicilor şi-l împinse pe Bob spre barcă. Tânărul şovăi să între în apă.

— Hai, nu mai sta pe gânduri, căci în vila noastră şi aşa ai să-ţi uzi picioarele.

Îl ridică pe Bob în barcă, o împinse de la mal şi sări şi el înăuntru.

Între timp Mac O'Kerem întoarse maşina şi porni înapoi pe drumul pe care veniseră.

— Aşaa... zise Bob, ca trezit din gânduri, acum suntem singuri.

Norval îl privi şi-l întrebă aruncându-i o privire iscoditoare:

— Crezi poate că vei scăpa mai uşor?

Bob nu răspunse, dar în creierul lui începu să-şi croiască un plan de scăpare.

Când vor fi la faţa locului, va vedea dacă nu se va ivi prilejul să-l doboare pe paznicul său, să ia barca şi să se întoarcă la ţărm.

Norval începu să vâslească din toate puterile, barca plutea repede pe apă şi după scurt timp ajunse la insulă.

— Aşaa… iată-ne acasă la noi.

Trase vâslele, ajută prizonierului său să coboare din barcă, pe care o legă de un stâlp, apoi îl împinse pe Bob spre o cocioabă de scânduri, acoperită cu o pânză veche de corabie.

— Ei, cum îţi place vila noastră?… E frumoasă, nu? – întrebă Norval, rânjind ironic.

— Încă, prea frumoasă, pentru nişte ticăloşi ca voi.

— Ia ascultă, măi băiete…

Norval vru să mai spună ceva, dar Bob îi curmă vorba:

— Te rog să mă laşi în pace!

Drept răspuns, banditul îi dădu un pumn în spate, îmbrâncindu-l în colibă.

Norval aprinse o lumânare care se afla pe o masă de lemn, în mijlocul colibei.

Bob privi în jurul său. În afară de masă se mai afla în cocioabă o bancă îngustă şi un hamac prins de doi pari bătuţi în pământ.

— Şi acum să dormim, zise Norval, dezbrăcându-şi haina şi întinzându-se în hamac. Stinge lumina şi culcă-te.

— Unde să mă culc?

— Pe duşumea.

— Nu vrei să-mi desfaci cel puţin legăturile?

— Nici prin gând nu-mi trece. Ai auzit doar ce am vorbit cu prietenii mei.

Tânărul fu nevoit să se supună, dar nu pierdu nădejdea că se va ivi un prilej de scăpare.

31. Nori ameninţători

— Dolores… Dolores! Bine că te-am găsit. Unde te duci?

Contesa se opri din fugă şi se uită buimăcită la bătrânul Jean, care

apăruse pe neaşteptate în faţa ei. Îşi trecu mâna peste frunte, apoi răspunse cu un surâs dureros:

— Unde mă duc?… Nici eu nu ştiu.

Căutând un sprijin, luă braţul bătrânului care clătina capul, cuprins de milă.

— Ai o înfăţişare ca şi când te-ai afla pe o corabie asupra căreia s-a năpustit uraganul.

Dolores dădu din cap.

— Aşa şi este, bunul meu Jean. Uraganul vuieşte în jurul meu şi ameninţă să mă nimicească. De ieri s-au abătut numai nenorociri asupra mea. Întâi întâlnirea cu bărbatul care mi-a nimicit viaţa, apoi revederea cu copila mea şi cele din urmă focul. Jean, nu mai ştiu ce să fac!… Şi despre Felicia, încă nicio ştire!…

— Asta mi se pare a fi un semn bun. Dacă fi fost moartă, ar fi fost găsită până acum.

Dolores îşi apăsă mâna pe piept şi spuse suspinând:

— Dumnezeule Doamne, dacă ar fi aşa cum spui, Jean!… Aş îndura orice, numai Felicia să trăiască!

— De unde vii acum? o întrebă Jean, trăgând-o într-o stradă mai dosnică.

— Am fost la Wilkens, crezând că prin el voi afla ceva despre Felicia.

— Sărmana de tine, câte mai trebuie să înduri şi tu! Betty mi-a povestit tot. Dar nu-ţi pierde curajul, poate se va îndura Cel de Sus. Deocamdată vino cu mine, căci am să-ţi spun lucruri de mare însemnătate.

Dolores îl privi speriată.

— Ce s-a întâmplat, Jean? Ai o înfăţişare atât de gravă, cum n-am văzut-o încă niciodată la tine.

— Aş vrea să te cruţ, Dolores, căci ai destule norociri pe capul tău, dar nu se poate, trebuie să-ţi spun.

— Ce?

Jean se uită cu băgare de seamă în jurul lui pentru a se încredinţa că nu e nimeni prin apropiere care să-l audă. Dar tocmai prin această atitudine a lui, spaima contesei crescu şi mai mult.

— Pentru Dumnezeu, vorbeşte, Jean! Ce este?

Bătrânul îi puse mâna pe braţ, pentru a o linişti şi zise:

— Nu te speria, Dolores. Nu uita că mă ai pe mine şi încă mulţi alţi prieteni, care sunt gata te ajute.

— Vorbeşte mai lămurit, Jean. Nu vezi că în cuvintele tale mă înspăimânţi şi mai mult?

Bătrânul îi luă braţul pentru a o sprijini, apoi începu:

— Ei bine, ascultă. Azi am fost chemat la poliţie şi am fost interogat în privinţa focului la bar. Ei presupun că focul a fost pus.

— Dar bănuiala asta o avem şi noi, Jean!

— Aşa este, însă noi credem că focul a fost pus din răzbunare, de vreunul din oamenii din serviciul barului. Poliţia e însă de altă părere.

— Îl bănuieşte cumva pe Cekov, întrebă Dolores cu glas înăbuşit.

Jean o privi cu milă şi clătină capul, aşa că Dolores continuă:

— Cine atunci, dacă nu Cekov?

— Bănuiala cade asupra ta, răspunse Jean, după o scurtă şovăire.

— Asupra mea? strigă Dolores, înspăimântată.

Jean dădu iar din cap.

— A fost o greşeală că ai fost singură când ai prelungit poliţa de asigurare… Ei bine, ca să nu mai lungesc vorba, am aflat de la comisar, care e un bun prieten al meu, că vor să te aresteze.

Dolores se clătină, dar Jean o sprijini şi o îmbărbătă:

— Nu trebuie să-ţi pierzi nădejdea, chiar dacă deocamdată lucrurile stau prost. În orice caz nu vor pune mâna pe tine. Ai avut noroc că ne-am întâlnit. Am să te scot şi din beleaua asta, întocmai cum te-am scos din apă la Londra.

Câteva clipe Dolores nu fu în stare să scoată niciun cuvânt. Spaima îi îngheţase sângele în vine. Dumnezeule, chinurile nu vor mai lua oare niciodată sfârşit?

Un gemăt dureros izbucni din pieptul ei.

— Cum vrei să mă ajuţi?!… Poliţia nu cunoaşte îndurare! Îndată ce mă va prinde, mă va închide… voi fi aruncată în temniţă!

— Tocmai asta e… nu trebuie să te prindă!

— Dar unde să mă ascund?

— Ştiu pe cineva care te va primi cu braţele deschise şi unde vei fi la adăpost, unde nu te va căuta nimeni.

Dolores închise câteva clipe ochii şi rămase pe gânduri.

— Barnabe!… zise ea încet.

— Da, căpitanul Barnabe! Te iubeşte şi e gata să facă orice pentru

tine.

— Ştiu... Dar nu vreau să primesc nicio jertfă de la dânsul. E un om atât de bun – cel mai bun: din câţi am cunoscut. Tocmai din pricina asta merită o femeie mai bună, nu una care şi-a vândut iubirea, pe care a avut-o cine a vrut, pe care o cunoaşte tot oraşul!

— Toate câte le spui, sunt fleacuri! Nu trebuie să te faci mai rea decât eşti. Barnabe nu întreabă de trecutul tău şi el ştie prea bine că nu cu voia ta ai dus viaţa pe care ai fost nevoită s-o duci. Te iubeşte fiindcă ştie, că sufletul tău e curat şi că va fi un noroc pentru dânsul, dacă vei voi să-i fii soţie.

— Taci Jean, nu mai vorbi aşa. Nu-mi pot închipui că iubirea unui bărbat ar putea fi atât de mare, încât să fie în stare să uite un trecut ca acela pe care l-am avut eu. Iar eu n-aş putea îndura mustrări din partea unui bărbat pentru trecutul meu... E adevărat, am căzut... mi-am vândut trupul... toată lumea mă ştie că sunt contesa blondă din Marsilia... că singurul meu scop a fost să câştig bani cât mai mulţi, dar numai tu şi Betty ştiţi pentru ce am dus viaţa asta!... Un bărbat nu va putea înţelege însă jertfa pe care am adus-o.

— Barnabe o va înţelege şi nu te va mustra niciodată.

— Nu pot crede. Am avut prea mari dezamăgiri în dragoste. Îndată ce trece prima beţie, bărbatul devine un tiran. E mai bine deci, să nu mai vorbim de toate aceste lucruri care nu se pot înfăptui niciodată.

Bătrânul dădu din umeri.

— Atunci nu mai ştiu ce sfat să-ţi dau. Toată nădejdea mea era la Barnabe.

Dolores îşi duse mâinile la tâmple şi se tângui:

— Doamne Dumnezeule! Totul se ridică împotriva mea! Ce am păcătuit, pentru a fi supusă la încercări atât de grele şi dureroase? Dacă n-ar fi grija de Felicia, prea puţin m-aş sinchisi dacă m-ar aresta. Dar pentru a o putea căuta pe fata mea, trebuie să fiu liberă. N-am pierdut încă nădejdea că Felicia mai trăieşte, şi că se va întoarce la mine; dar la o mamă care zace în închisoare sub învinuirea unei crime atât de grozave, nu se va întoarce niciodată!... Ah, Jean, dacă m-ai fi lăsat să mor odinioară, aş fi fost cruţată de toate aceste chinuri!

Bătrânul fu adânc mişcat de durerea sfâşietoare a sărmanei contese şi îi cuprinse umerii cu braţul.

— Hai să mergem deocamdată la „Felinarul Albastru”, unde vom

putea vorbi în linişte. Pentru câteva ceasuri vei fi şi la adăpost de poliţie. Vei găsi acolo pe toţi clienţii noştri din localul marinarilor şi fiecare din ei e gata să se arunce în foc pentru tine.

Sărmana Dolores era atât de istovită, încât nu se mai împotrivi şi-l urmă pe bătrân.

Când intrară în cârciumă, fură primiţi cu bucurie de toţi cei care erau de faţa şi la vederea dragostei pe care o citi pe feţele tuturor, Dolores se mai învioră puţin. Totuşi nu putu să învingă cu desăvârşire întristarea de care era cuprinsă şi obosită se lăsă pe o bancă, sprijinindu-şi capul în mâini. Singurul ei gând era la Felicia.

Jean făcu în ascuns semn unui marinar. Când acesta se apropie de el, îi spuse în şoaptă să alerge repede să-l caute pe căpitanul Barnabe şi să-l aducă neapărat la cârciuma unde o va găsi pe contesa blondă.

32. Pană în noapte

Repararea cauciucului plesnit dură mai mult decât se aşteptase Raul Bernard şi abia după vreme mai îndelungată putu să pună iar maşina în mişcare, pornind înapoi spre Marsilia.

Felicia stătea tăcută lângă el şi toate încercările lui Raul de a-i alunga gândurile negre, rămaseră zadarnice

La depărtare de vreo patru kilometri de satul Canet, Raul Bernard fu nevoit să oprească din nou maşina.

— Iar stăm pe loc, zise el.

Felicia ridică obosită capul şi îi aruncă o privire întrebătoare.

— Ce s-a întâmplat?

— Cârpeala pe care am făcut-o n-a folosit la nimic. Iar s-a dezumflat camera. O nouă reparaţie n-ar mai avea rost şi trebuie să caut undeva un cauciuc nou.

— Dar unde o să poţi găsi aici unul?

— La Canet trebuie să fie vreun garaj. Mă voi duce pe jos până acolo. Nu-i departe.

Felicia făcu un semn din cap şi Raul coborî din maşină, pornind cu paşi repezi pe şosea, spre satul apropiat.

Văzându-se singură, în întuneric, pe şoseaua pustie, fata se înfioră şi se ghemui în colţul ei.

Pretutindeni în juru-i domnea o tăcere adâncă şi chiar pomii de pe

marginea şoselei păreau că dorm.

Deodată, tresări speriată.

Ce era asta?

Zgomotul unui motor puternic de automobil se auzea în depărtare. Era acelaşi sunet ca al maşinii cu care fusese răpit Bob. Felicia se întoarse şi zări luminile farurilor, care acum se îndreptară asupra automobilului în care se afla ea.

Zgomotul motorului încetă. Felicia fu cuprinsă de spaimă, dându-şi seama că o primejdie o ameninţă. Trebuia să fugă, să se ascundă undeva. Dar abia coborâse din maşină şi făcuse câţiva paşi, când celălalt automobil se şi oprise lângă al ei şi auzi o voce răguşită:

— Să mă ia dracu' dacă nu-i asta hodoroaga care ne-a urmărit adineauri!

Pentru Felicia nu mai exista acum nicio îndoială, că oamenii din automobilul străin erau aceeaşi a căror convorbire o auzise în hambar.

O clipă rămase ca încremenită, apoi îşi adună toate puterile şi o luă la fugă spre o pădurice care nu era departe de şosea.

George care avea privirea aţintită spre maşina lui Bernard, zări pe Felicia fugind şi îi atrase atenţia complicelui său.

— Mac, ia uită-te colo! O femeie care fuge de noi, zise el, arătând cu mâna în direcţia în care Felicia fugea cât o ţineau picioarele.

— Dacă fuge, înseamnă că nu are cugetul curat.

— Trebuie să punem mâna pe ea şi s-o examinăm mai de aproape.

— Mă iau după dânsa.

George sări repede din maşină şi alergă după Felicia.

— Ei, ia stai! strigă el în urma fetei.

Aceasta îl auzi, dar spaima îi dădu puteri nemaipomenite şi fugi mai repede ca niciodată.

Totuşi, cu toate sforţările ei, George se apropria tot mai mult şi, înainte ca Felicia să fi intrat în pădurice, urmăritorul ei o ajunse şi o apucă de braţ cu o mişcare brutală. Fata scoase un ţipăt de groază.

— Ţipă cât vrei, căci nu te aude nimeni, zise George cu un râs ironic. Deocamdată vino cu mine, să te văd la lumină.

Felicia încercă în zadar să se desfacă din strânsoarea puternică a mâniei lui George.

— Te rog dă-mi drumul!... Doar nu ţi-am făcut nimic, se rugă ea, plângând.

— Ţineţi gura şi hai cu mine. Până acum n-ai făcut nimic, dar mi se pare că ai de gând să faci ceva şi anume să ne denunţi.

Sărmana fată nu se mai împotrivi şi cu puterea lui brutală banditul o târî după dânsul spre şosea.

Când ajunseră aproape de maşină, Mac O'Kerem le ieşi înainte.

— Ia să văd şi eu păsărică pe care ai prins-o.

— Ai s-o vezi îndată.

George o trase pe Felicia în faţa automobilului şi îndreptă lumina farului spre ea.

— Ah, făcu irlandezul, uitându-se surprins la fata speriată. Frumuşică a naibii!… Ia spune, fetiţo, de ce ai fugit de noi?

Felicia nu fu în stare să răspundă, ci se uita la el cu o privire atât de îngrozită, încât ar fi mişcat pe oricare altul.

— Ce facem cu ea, George? întrebă Mac O'Kerem pe tovarăşul său.

— Trebuie să ne asiguram că nu se poate duce la poliţie să ne denunţe.

— Atunci o luăm cu noi?

— Negreşit. Grea nu e, răspunse George.

Apoi se uită spre maşina lui Raul Bernard şi zise:

— Ăstuia i-a plesnit iar un cauciuc – şi adresându-se Feliciei, o întrebă: A cui e hodoroaga asta?

Nici de astă dată Felicia nu fu în stare să scoată o vorbă, dar când George o întrebă mai departe:

— S-a dus pesemne să aducă un cauciuc nou? atunci ea dădu din cap.

— Dacă e aşa, s-o ştergem de aici, se amestecă Mac O'Kerem în vorbă.

Când vru s-o urce pe Felicia în maşina lui, se auzi dinspre Canet zgomotul unui motor.

E oare salvarea? se gândi fata, căpătând noi speranţe.

Bandiţii rămaseră însă nemişcaţi şi Mac O'Kerem zise:

— Asta trebuie să fio Vardan cu limuzina.

— Dar dacă e altcineva?

— Ţi-e teamă să nu facă fata vreun bucluc? Astupă-i gura să nu poată ţipa.

Felicia se apără din răsputeri, dar George o înşfăcă cu braţul stâng

iar mâna dreaptă i-o apăsă cu putere pe gură.

Maşina care venea dinspre Canet se apropie repede şi se opri în dreptul lor.

— Doamne, de-ar veni acum Raul Bernard cu vreun ajutor! gândi sărmana Felicia.

Dar aşteptarea ei fu zadarnică. În schimb, din limuzina care sosise, coborî Vardan. Era individul care-l prevenise pe George în hambar şi care îl condusese pe Bob şi pe Mac O'Kerem la Canet.

— Bine v-am găsit, zise el. Totul e în regulă?

— Până acum da.

Deodată o zări pe Felicia.

— Dar asta cine mai e? întrebă el.

— Vei afla mai târziu. Deocamdată trebuia s-o ştergem cât mai repede de aici. Şoseaua e liberă?

— Da. N-aveţi nicio grijă. Voi pleca înainte şi dacă voi vedea ceva, claxonez şi voi o luaţi repede înapoi.

— Pe fată trebuie s-o iei în limuzină. Merge şi George cu tine s-o păzească.

— Fie şi aşa cum spui tu.

Vardan întoarse limuzina, George o sili pe Felicia să se urce în ea, se aşeză lângă dânsa şi porniră: limuzina înainte şi la vreo sută de metri în urmă Lincolnul condus de Mac O'Kerem.

Abia plecaseră de câteva minute şi se apropiau de satul Canet, când Felicia zări pe şosea chipul unui bărbat care venea cu paşi grăbiţi spre ei.

Cu toată lumina nestatornică a reflectoarelor, îl recunoscu pe Raul Bernard. În nădejdea că poate va fi auzită, Felicia bătu în geamul de la luşa limuzinei şi strigă:

— Ajutor!... Ajutor!...

— Ai să taci!... şi urmă un cuvânt murdar de ocară şi în aceeaşi clipă Felicia se simţi smucită înapoi.

Cu un geamăt se prăbuşi pe pernele automobilului.

Ajungând la Canet, Raul Bernard trezise din somn pe proprietarul garajului, cumpărase de la dânsul o cameră nouă şi pornise fără întârziere înapoi.

Zări de departe cele două maşini care veneau spre dânsul, şi când fură aproape auzi un strigăt nedesluşit, văzu pe cineva bătând în

geam, apoi în clipa următoare totul dispăru ca o nălucă. Tot atât de repede zbură pe lângă el şi a doua maşină. Nu era aceasta aceea pe care o urmărise?!... Se uită în urma ei şi mai putu citi numărul: M-18379.

Cuprins de teamă păşi mai repede spre a se întoarce la maşina lui şi la Felicia. În cele din urmă începu chiar să alerge, dar când se apropie de maşină, privi nedumerit în juru-i. Felicia nu era nicăieri. O strigă, dar nu primi niciun răspuns.

33. În goană nebună

Cele două automobile goneau cu iuţeală ameţitoare pe şosea. Încetul cu încetul teama din sufletul Feliciei, făcu loc îngrijorării care o chinuia, gândindu-se la Bob. Nu putea să-şi explice de ce bandiţii se întorseseră singuri. Unde îl lăsaseră pe Bob şi ce aveau de gând cu el? Fără îndoială că-l duseseră într-un loc ascuns unde îl vor ţine până când Frank Wilkens va plăti preţul de răscumpărare.

Ce soartă îl aştepta însă, dacă tatăl său nu va voi să plătească?!

La gândul acesta ochii i se umplură de lacrimi şi neliniştea ei deveni atât de mare, încât nu se mai putu stăpâni şi sări în picioare.

George o smuci înapoi.

— Stai locului, sau de nu... mormăi el, arătându-i pumnul ameninţător.

Se apropiară de Marsilia, intrară în oraş, însă trecură numai prin străzile cele mai întunecate şi pustii.

Uitându-se afară, Feliciei i se păru că recunoaşte străzile prin care o dusese Coţofană.

În sfârşit maşinile se opriră în faţa unei porţi mari de lemn. Uşa limuzinei fu deschisă şi Mac O'Kerem scoase capul afară.

— Am ajuns, daţi-vă jos, zise el cu un glas poruncitor.

— N-ar fi bine să-i legăm gura? îl întrebă George, scoţând din buzunar o batistă mare, roşie.

Irlandezul clătină capul.

— Nu e nevoie, dar ţine-o aşa, ca să-i poţi strânge beregata, dacă o încerca să ţipe.

George o trase pe Felicia din maşină şi îi zise răstit:

— N-ai auzit că am ajuns şi trebuie să ne dăm jos?!

Pentru a nu se expune la alte brutalităţi, Felicia se supuse. După ce coborî, fu luată în primire de Mac O'Kerem, lângă care stătea Vardan.

— Intraţi repede. Eu voi duce maşinile în curte, să nu le zărească vreun poliţist.

Deschise poarta cea mare, apoi se sui la volanul limuzinei şi o îndreptă spre şopron.

— Mac O'Kerem şi George intrară în curte, ţinând pe Felicia în mijlocul lor. Fără îndoială o duceau în ascunzătoarea de lângă adăpostul lui Coţofană.

O rază de speranţă se ivi în sufletul fetei. Poate va reuşi să dea bătrânului un semn şi acesta va putea alerga la poliţie, care va veni s-o scape din ghearele banditilor.

Cei doi ticăloşi o duseră printr-o trecere strâmtă până la o uşă mică, dar în partea opusă aceleia pe unde fusese cu Coţofană.

Intrară şi Mac O'Kerem închise uşa în urma lui. Apoi aprinse o lumânare şi Felicia putu să vadă că se află într-o încăpere asemănătoare cu cea de alături. Şi aici se aflau într-un colţ câteva mobile vechi.

George îi dădu drumul şi spuse:

— Şezi colo pe scaunul ăla.

Fata se supuse şi rămase în aşteptare.

Ce vor face oare cu ea?

Şi cei doi bandiţi luară loc la masă, Mac O'Kerem îşi sprijini capul în mâini, se aplecă spre Felicia, îi aruncă o privire pătrunzătoare şi zise:

— Aşa e că te aflai în maşina care ne-a urmărit?

— Da, răspunse fata.

— Cine o conducea?

— Nu vreau să-ţi spun cine.

— La urma urmei, asta nici n-are importanţă! Dar o să faci bine să-mi spui cum ai aflat că aveam de gând să-l răpim pe fiul lui Frank Wilkens?

Felicia clătină cu putere din cap.

— Nici asta n-am să spun. În zadar vă daţi osteneala să aflaţi ceva de la mine.

Pe buzele lui Mac O'Kerem se ivi un surâs cinic.

— Ia te uită, măi! Se pare că fata asta nici nu ştie ce e frica?

Felicia îşi înălţă trupul şi o sclipire de mânie se ivi în ochii ei.

— De voi nu mi-e frică, ticăloşilor, strigă ea înfuriată.

Cei doi nemernici izbucniră în râs.

— Ce naiba i-o fi dând atâta curaj? se miră irlandezul. De altminteri, frumuşică fată!

— Sunteţi nişte tâlhari, ţipă Felicia nemaiputându-se stăpâni, nişte bandiţi neruşinat care prindeţi oamenii pentru a-i stoarce apoi de bani şi în urmă, Dumnezeu ştie ce faceţi cu ei! Dar să ştiţi că planul vostru nu va reuşi. Am avut eu grijă să se ia măsurile trebuincioase pentru ca poliţia să pună mâna pe voi!

Mac O'Kerem şi George, precum şi Vardan, care intrase între timp, ciuliră urechile.

— Ce tot spui că ai luat măsuri ca planul nostru să nu reuşească? o întrebă Mac O'Kerem.

Mânia Feliciei ajunsese la culme.

— Da, strigă ea, mister Frank Wilkens a fost înştiinţat, Coţofană ştie de toată afacerea asta, de asemenea şi Raul Bernard, care v-a urmărit. Cu mine puteţi face ce vreţi, dar vă sfătuiesc să-i daţi drumul lui Bob Wilkens, căci nu vă veţi ajunge scopul.

Cei trei oameni se uitară unul la altul cu ochii holbaţi.

— Bătrânul Wilkens a fost înştiinţat. Coţofană ştie de toată afacerea… de asemenea şi Raul Bernard? repetă Mac O'Kerem.

George îşi dădu şapca pe-o ureche şi se scărpină în cap.

— Ei drăcia dracului! Proastă afacere!

— Da, proastă afacere! întări şi Vardan.

— Te pomeneşti că poliţia a şi pornit pe urmele noastre, ne caută şi va pune mâna pe noi, înainte de a putea încasa gologanii lui Wilkens?

— Negreşit că aşa se va întâmpla, zise Felicia triumfătoare, constatând cu mulţumire zăpăceala pe care o pricinuise cu vorbele ei.

— Taci, se răsti Mac O'Kerem la dânsa, făcând un gest ameninţător.

Dar Felicia nu se lăsă intimidată şi spuse încă o dată:

— Daţi-i drumul lui Bob Wilkens.

— Nici prin gând nu ne trece. Mai bine îl aruncăm de pe acum în mare, cu o piatră de gât:

Felicia se înspăimântă.

Făcuse oare o greşeală şi primejduise încă şi mai mult situaţia în care se afla Bob? Dacă într-adevăr nu vor mai crede în reuşita

planului lor, erau în stare să se răzbune împotriva lui Bob.

Mac O'Kerem îi aruncă o privire duşmănoasă.

— Cum văd, ţie trebuie să-ţi mulţumim pentru toate astea?!

Vardan îi curmă vorba:

— Lasă acum. Deocamdată trebuie să ne gândim ce este de făcut.

— Trebuie să isprăvim ce am început, hotărî George şi Mac O'Kerem fu de aceeaşi părere.

— Şi trebuie să lucrăm repede, dar cu mare băgare de seamă, căci se prea poate ca poliţia să fie pe urmele noastre.

— Ai dreptate. Dar ce facem cu fata?

— O coborâm jos, zise George rânjind. Acolo o să înveţe ce înseamnă frica.

— Bine ar fi dacă am putea să-i dăm şi pe Coţofană să-i ţină de urât. El ne poate deveni şi mai primejdios, căci cunoaşte locurile pe aici.

Mac O'Kerem se întoarse spre Vardan:

— Du-te până dincolo şi vezi dacă e acasă. Adu-l încoace dacă îl găseşti.

Vardan plecă; după câteva clipe îl auziră strigându-l pe Coţofană, apoi scoţând o înjurătură. Când se întoarse, zise:

— Bătrânul nu e acasă. Cine ştie pe unde rătăceşte în noaptea asta.

— Poate nu îndrăzneşte să vină, simţindu-se cu musca pe căciulă şi îi e frică de noi.

— Vom pune altă dată mâna pe el şi îi vom închide gura. Deocamdată să isprăvim cu fata. George, deschide chepengul.

Felicia îl urmări cu privirea, îi văzu trăgând de un inel de fier şi ridicând un chepeng, sub care apăru o deschizătură întunecoasă, care, fără îndoială, dădea într-o pivniţă.

Teama o cuprinse, căci era în mâna acestor ticăloşi şi situaţia ei era tot atât de primejdioasă ca şi aceea a lui Bob.

Vardan se apropia de ea, o apucă de braţ şi o trase după el spre deschizătura întunecoasă.

— Stai puţin, îi spuse irlandezul. Poate îi va trece prin gând să facă zgomot acolo jos, să ţipe şi să asmută pe toţi vecinii. Mai bine s-o legăm.

George scoase la iveală o frânghie şi-i legă mâinile Feliciei la spate.

— Aşa, îngeraşule, aripile ţi le-am legat, acum să-ţi astup şi

botişorul.

Cu aceste cuvinte, scoase din buzunar batista lui roşie, pe care voia s-o vâre drept căluş în gura Feliciei.

Nu apucă însă să-şi înfăptuiască gândul, căci deodată se auzi de afară zgomot de paşi… Câteva clipe mai târziu uşa fu izbită cu putere de perete.

34. Iubirea învinge

În prada celei mai grozava deznădejdi, contesa blondă şedea ghemuită pe o bancă din cârciuma marinarilor, unde o dusese bătrânul şi credinciosul ei Jean.

Câte unul sau altul din cei de faţă, care o cunoşteau toţi pe Dolores, vru să se apropie de dânsa, să-i spună cuvinte de mângâiere. Dar Jean îi trăgea pe toţi la o parte, rugându-i s-o lase în pace.

Aceşti oameni cu înfăţişarea aspră aveau inimă bună şi înţeleseră durerea sărmanei femei.

Nimeni nu cunoştea adevărata pricină a disperării ei. Erau încredinţaţi că focul de la barul „Valencia” şi pierderile suferite prin acesta erau cauza întristării ei.

Ici-colo, la câte o masă, mulţi dintre marinari începuseră să chibzuiască cum i s-ar putea veni în ajutor.

Văzând însă că din clipă în clipa Dolores devenea tot mai palidă, Jean se apropie de tejghea şi spuse cârciumarului, un bun prieten al lui:

— Dragă Fortier, n-ai vrea să fii atât de bun, să mă laşi s-o duc pe contesă în camera ta, să se odihnească puţin?

— Negreşit, Jean, răspunse bătrânul. Dar de ce n-o duci mai bine acasă?

— Nu pot să-ţi spun acum de ce. Mai târziu…

— Bine, bine, Jean; lasă că nu sunt curios din fire.

Se duse cu Jean spre Dolores, îi puse mâna pe umăr şi zise prietenos:

— Vino, contesă, aici aerul e prea greu pentru dumneata. Să trecem mai bine în odaia mea, unde vei fi mai liniştită. Arăţi rău de tot.

Contesa blondă avu un zâmbet dureros, se sculă cu mişcări obosite şi îi urmă în cameră unde se întinse pe o canapea. Dar liniştea ei nu tu

de lungă durată, căci deodată tresări speriată şi apucându-l pe Jean de braţ, îl întrebă plină de îngrijorare:

— Oare sunt în siguranţă aici, Jean? Nu mă va găsi poliţia?

Bătrânul îi mângâie mâinile tremurânde şi răspunse:

— Fii fără grijă. Deocamdată nu ştie nimeni ca eşti aici şi mai târziu va veni altcineva să te ia sub ocrotirea lui.

Dolores se uită la dânsul.

— Te gândeşti la Barnabe, Jean?

Bătrânul dădu din cap şi răspunse:

— E singurul care te poate ajuta şi în care te poţi încrede.

— Nu cumva i-ai şi dat de veste?

— Da, şi nădăjduiesc că va veni în curând.

Un suspin dureros ieşi din pieptul contesei.

— N-ar fi trebuit să faci asta, Jean. Nu vreau să trezesc din nou speranţe în sufletul lui şi eram mulţumită că renunţase la mine. Dacă voi primi acum ajutorul lui, îi voi redeştepta dragostea…

— Pe care ar trebui s-o asculţi, Dolores, căci şi tu îl iubeşti, o întrerupse Jean.

Dolores dădu din cap.

— Nu, nu! Trebuie să fiu cuminte.

O bătaie uşoară se auzi la uşă, contesa tresări şi se îngălbeni la faţă.

— Poate a şi venit poliţia să mă ia, murmură ea cu glas stins.

Când se deschise însă uşa, în pragul ei apăru căpitanul Barnabe, îmbrăcat în haine civile.

Îndată ce o zări pe Dolores, păşi repede spre dânsa, îi luă mâinile şi i le sărută.

— În sfârşit, te-am regăsit, zise el, respirând uşurat.

— M-ai căutat, căpitane?

— Ceasuri de-a rândul am cutreierat toate locurile unde nădăjduiam să te pot găsi. Eram foarte îngrijorat, după toate ce ai avut de îndurat. L-am întâlnit pe mister Wilkens…

Dolores tresări, agitată.

— Ai vorbit cu el?

— Nu mult, dar din puţinul pe care mi l-a spus şi din ceea ce am aflat de la Betty, am înţeles tot şi ştiu în ce situaţie grozavă te afli, sărmana mea prietenă. Toate astea nu s-ar fi întâmplat, dacă mi-ai fi încredinţat viaţa dumitale.

Cu o expresie chinuită pe faţă, Dolores închise ochii.

— Să nu mai vorbim de asta, dragul meu Barnabe. Ştii doar de ce ţi-am respins dragostea… Meriţi o femeie mai bună decât mine!

— Care femeie poate fi mai bună decât dumneata, care te-ai jertfit pentru copila dumitale?!… De ce te-ai învăluit în taină?… Cu câtă dragoste te-aş fi ocrotit, cu câtă bucurie aş fi devenit tatăl copilei dumitale!

— Ştiu, dragă căpitane, dar înainte de a te respinge, am chibzuit bine lucrurile, m-am gândit la viitor. N-am vrut ca, dacă am fi avut copii, să se uite pieziş la Felicia mea, pe care ar fi socotit-o străină. Felicia e toată fericirea, toată viaţa mea; e singura bucurie pe care o am! Pentru ea am făcut totul…

Cu un plâns dureros, Dolores îşi ascunse faţa în mâini.

— Dar totul a fost zadarnic, continuă ea după câteva clipe. Într-o singură noapte totul s-a prăbuşit, toată viaţa mi-a fost nimicită. Copila mea a aflat cine sunt…

— Şi ţi-a lăsat o scrisoare prin care te înştiinţează că nu mai poate suporta viaţa, îi curmă căpitanul Barnabe vorba. Am aflat asta de la bătrâna dumitale Betty, care şi-a pierdut capul de îngrijorare.

— Betty şi Jean sunt singurii care ştiu că viaţa pe care am dus-o, a fost numai pentru a feri pe Felicia de lipsuri şi nevoi şi că odată cu moartea ei se sfârşeşte şi viaţa mea.

— Nu pierde nădejdea, scumpa mea Dolores, totul se va îndrepta spre bine, căci copila dumitale trăieşte.

Contesa sări în picioare şi se uită cu ochi mari la Barnabe.

— Ai aflat ceva!… Ai vreo ştire?…

— Nişte marinari de pe „Maritana” s-au întâlnit cu ai mei şi le-au povestit că ieri noapte au dat peste o fată blondă şi nespus de frumoasă, care semăna cu dumneata şi ei erau încredinţaţi că e fiica dumitale, căci te-au văzut pe dumneata şi pe Jean speriaţi şi căutând-o.

— Da, era într-adevăr, Felicia aceea care fusese cu marinarii la bar. O şi regăsisem, am vorbit cu dânsa, dar din pricina focului am fost nevoită să plec de acasă şi când m-am întors, n-am mai găsit-o.

— Cu toate acestea nu trebuie să pierzi nădejdea, Dolores, căci Felicia trăieşte. Pierre Chenal a zărit-o acum un ceas într-un automobil cu un tânăr. A vrut să-i vorbească, dar maşina a plecat

repede mai departe.

O rază de speranţă lumină faţa contesei. Îşi împreună mâinile şi murmură:

— Doamne Dumnezeule, ia-o sub ocrotirea Ta, fereşte-o de moarte.

Agitată, strânse mâinile lui Barnabe într-ale ei şi continuă:

— Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, pentru ştirea asta!

— Aş vrea să te pot ajuta şi mai mult, Dolores, răspunse Barnabe cu căldură.

O umbră întunecă faţa contesei.

— Poliţia e pe urmele mele, mă caută.

— Ştiu; chiar şi în ziare am citit că asupra dumitale cade bănuiala de a fi pus focul. E o nebunie! Cine te cunoaşte, ştie prea bine că nu eşti în stare să faci aşa ceva.

— Atunci dumneata nu mă crezi vinovata, căpitane?

— Eu?... Cum îţi poate trece prin gând ca aş putea crede aşa ceva? Cu viaţa mea răspund pentru nevinovăţia dumitale!

Dolores fu adânc mişcată de această mărturisire. Dar teama o cuprinse din nou.

— Nu vreau să cad în mâna poliţiei; mai mult ca oricând trebuie să fiu liberă.

— De aceeaşi părere sunt şi eu, căci şederea la închisoare şi nesfârşitele interogatorii te-ar dobori cu desăvârşire. Trebuie să te ascunzi şi peste câteva zile se va găsi adevăratul vinovat. Vezi, dar, că cel mai bun lucru ce ai de făcut, este să vii cu mine, Dolores.

— Unde?

— Acasă la mine.

— Dar, pentru Dumnezeu, căpitane! Te expui să fii bănuit de complicitate!

Barnabe o învălui cu o privire plină de dragoste şi răspunse:

— Mai bine aşa, decât să te văd chinuindu-te. Voi îngriji îndată de o trăsură şi vom pleca de aici. Nimeni nu te va căuta în casa mea şi acolo vei fi la adăpost de orice urmăriri.

Dolores îi aruncă o privire, în care se citea oarecare teamă. Văzând-o, Barnabe continuă:

— Nu-ţi fie teamă, Dolores! Nu voi cere nimic de la tine. Vreau numai să te apăr de primejdii, să te ocrotesc. Dacă crezi în prietenia mea, vino cu mine. Nu-mi lua această bucurie, lasă-mă să-ţi vin în

ajutor.

Dolores nu mai avu puterea să-l respingă pe acest bărbat bun şi credincios, ştiind bine că se poate bizui pe cuvântul lui. Îi luă mâna, o mângâie şi spuse încet:

— Voi merge cu dumneata, căci aşa vrea soarta.

În ochii căpitanului se ivi o lucire de bucurie, de fericire. Ar fi vrut s-o cuprindă pe Dolores în braţe, s-o sărute, dar se stăpâni şi zise liniştit:

— Voi telefona chiar acum surorii mele, spre a o înştiinţa de venirea noastră.

Ieşi repede în local unde se afla o cabină telefonică şi ceru legătura cu casa. După ce vorbi câteva clipe, se putea citi pe faţa lui o expresie de mânie. La înştiinţarea că va veni cu contesa de Martigny, sora lui îi răspunsese:

— Să nu îndrăceşti să-mi aduci în casă pe prostituata aceea, care ţi-a sucit capul. Crezi că nu ştiam unde îţi petreceai timpul şi îţi cheltuiai banii, de câte ori te aflai în Marsilia? Acasă însă am aceleaşi drepturi de stăpână ca şi tine şi îţi interzic să-mi aduci pe femeia aceea.

Barnabe răspunse plin de mânie:

— Dacă nu vrei să rupi orice legătură între noi, te rog s-o primeşti cum se cuvine pe contesa de Martigny. Dacă eu o socotesc demnă s-o primesc în casa mea, n-ai dreptul să te împotriveşti. Peste o oră vom fi acasă, aşa că ai timp să te gândeşti ce ai de făcut.

Fără să mai aştepte un răspuns, Barnabe închise aparatul. Totuşi se întoarse plin de îngrijorare în odaia unde se afla Dolores, ştiind că ura surorii sale ar putea primejdui situaţia contesei.

35. La atac

Raul Bernard se opri buimăcit în faţa automobilului său. Însoţitoarea lui dispăruse şi nu încăpea nicio îndoială că fusese răpită de bandiţi, de aceiaşi bandiţi care-l răpiseră şi pe Bob Wilkens! Toată vina era numai a lui şi îşi făcea cele mai amare mustrări că o lăsase pe Felicia singură. Dacă ar fi fost mai prevăzător, nenorocirea nu s-ar fi întâmplat!

Dar acum toate aceste mustrări nu mai foloseau la nimic! Trebuia

să alerge în ajutorul ei, s-o caute, s-o salveze din mâna răpitorilor!

Cu o grabă înfrigurată, schimbă cauciucul defect şi în goană nebună porni înapoi spre Marsilia.

Pe drum se gândi ce măsuri să ia mai întâi, când va ajunge în oraş.

Să anunţe poliţia? N-avea niciun rost. Se va pierde timp cu formalităţi şi interogatorii şi în vremea asta banditii puteau ajunge departe. Trebuia deci să lucreze singur, să îndrepte greşeala pe care o făcuse, lăsând pe Felicia în mijlocul şoselei, noaptea, fără nicio apărare.

Îşi aduse aminte că Felicia venise la dânsul însoţită de Coţofană. Acesta îi va putea fi de folos.

Maşina mergea cu iuţeală ameţitoare şi după scurt timp ajunse în oraş, trecu ca o vijelie pe străzi şi în sfârşit se opri în faţa clubului de unde plecase.

Raul intră în sada cea mare, dar rămase foarte mirat în pragul uşii. Îşi găsi prietenii ameţiţi de băutura, în toiul unui chef mare. Oare şi Coţofană mai era pe aici? Îl căută cu privirea şi-l zări la o masă. Bătrânul părea şi el ameţit şi cânta cu glas răguşit un cântec vesel.

Raul alergă repede spre dânsul, îl apucă de umăr şi îl scutură cu putere.

— Coţofană!... Vino-ţi în fire!...

Bătrânul ridică privirea spre el şi răspunse cu un zâmbet prostesc:

— Da, da, scumpul, admirabilul meu prieten Raul... eşti... eşti un băiat... de zahăr!

— Lasă prostiile, trezeşte-te... S-a întâmplat o nenorocire grozavă!

— Doamne Dumnezeule, iar o nenorocire... Ooof, urâtă mai e şi viaţa asta! răspunse Coţofană.

— Dar pentru Dumnezeu, Coţofană, nu mă înţelegi? Adună-ţi minţile... N-auzi, o nenorocire mare!

Coţofană făcu un semn obosit cu mâna.

— Viaţa nu... mai are... nici... niciun rost!... Mai bine s-o dăm dracului.

Raul Bernard făcu o mişcare deznădăjduită cu mâna şi se uită supărat spre prietenii lui, care făcuseră gluma de a da bătrânului atâta de băut, până când acesta îşi pierduse firea.

Prietenii îl zăriră, se adunară în jurul lui şi începură să râdă.

— Unde ai fost, haimana ce eşti?... Ai uitat că avem de sărbătorit

ziua de azi? strigă unul din ei.

— Acum trebuie să bei cu cât ai rămas în, urmă, ca să fii la fel cu noi, zise un altul, întinzându-i un pahar plin.

Supărat, Raul îi dădu mâna la o parte.

— De ce n-ai adus pe fetişcana cea frumoasă cu care ai plecat? Am fi putut dansa, zisa un al treilea, arătând spre gramofonul care se învârtea neîncetat, cântând un tango îndrăcit.

Raul Bernard nu-i răspunse nimic, se îndreptă iar spre Coţofană, şi-i zise zgâlţâindu-l de umăr.

— Ei, încă nu te ai trezit?!

Bătrânul începu să scâncească ca un copil şi răspunse:

— Ce tot ai cu mine?... Nu vezi că sunt treaz?

— Atunci ascultă la ce-ţi spun: fata a fost răpită de bandiţi.

Coţofană căscă ochii mari ca şi când abia acum şi-ar veni în fire.

— Ceee... spuiii? făcu el.

Apoi începu să dea din cap şi continuă:

— Mare şmecher mai eşti! Vrei să mă sperii pe mine, om bătrân!

Henry Havard, unul din cei mai buni prieteni ai lui Raul, îl luă pe acesta de braţ, îl trase deoparte şi îi spuse:

— Lasă-l în pace, Raul, nu vezi că e beat turtă? Aşteaptă până mâine dimineaţă şi atunci o să poţi vorbi cu el.

— Nu se poate, răspunse Raul agitat. Ar fi prea târziu. N-aţi avut ceva mai bun de făcut, decât să vă bateţi joc de sărmanul bătrân.

— Dar de ce vorbeşti, că ar fi prea târziu?

— Afacerea cu fata.

— Ce-i cu ea?

— Mi se pare că eşti mai treaz decât toţi ceilalţi, Henry. Hai cu mine afară şi îţi voi povesti tot. Trebuie să mă ajuţi s-o caut pe fată şi s-o eliberez din mâinile bandiţilor.

Henry Havard, care nici el nu se mai ţinea tocmai bine pe picioare, făcu un gest de împotrivire.

— Nu se poate, dragă prietene. Las-o pe altă dată; azi nu mă mişc de aici cât timp mai este ceva de băut. Rămâi şi tu cu noi.

Raul Bernard se smuci de lângă dânsul şi se răsti supărat:

— Să vă fie ruşine la toţi! Îmi sunteţi prieteni şi niciunul din voi nu vrea să-mi dea o mână de ajutor. Ei bine, mă voi duce singur.

— Raul, stai... aşteaptă... nu fi aşa de îndârjit!!

Bernard nu mai auzi răspunsul, căci se repezise spre uşă, ieşi în curte şi se urcă în maşină, cu care porni îndată.

Făcuse drumul până la club în zadar şi pierduse vremea.

Oare unde o duseseră bandiţii pe Felicia? Îşi aduse aminte de cele povestite de fată, când surprinsese convorbirea tâlharilor în hambar. Fără îndoială că acolo îşi aveau ascunzătoarea şi tot acolo o târâseră şi pe Felicia. De la Coţofană ştia unde este situat hambarul şi plecă într-acolo.

Oricare altul ar fi stat pe gânduri, înainte de a se aventura singur într-o afacere atât de primejdioasă. Raul nu şovăi însă nicio clipă. Cel puţin să se convingă, dacă fata era într-adevăr acolo şi apoi va vedea ce este de făcut

Să se ducă cu maşina până acolo?

Nu.

Ar fi fost prea bătător la ochi şi ar fi atras prea devreme atenţia bandiţilor. Întoarse maşina, o lăsă în curtea clubului şi porni pe jos în direcţia în care ştia că se află hambarul cu pricina.

Când ajunse în străzile înguste şi întortocheate din vecinătatea acestuia, zări un sergent de stradă, care mergea agale, fumând o ţigară.

— Ăsta ar fi un ajutor bun, se gândi Raul şi îndreptându-se spre sergent îi spuse:

— Domnule sergent, te rog să vii cu mine până aici în apropiere. O fată a fost răpită…

Şi în câteva cuvinte îi povesti poliţistului cele întâmplate.

— Eu am serviciu de stradă, răspunse acesta şi nu mă pot îndepărta de aici. Dacă ai nevoie de ajutor, trebuie să te adresezi poliţiei detective.

— Dar sunt numai vreo câţiva paşi până la hambar, stărui Raul. Însoţeşte-mă cel puţin până acolo şi dacă vrei, poţi aştepta afară. Aş vrea numai să fie cineva în apropiere care să audă strigătul meu, dacă voi fi în primejdie.

Poliţistul se gândi câteva clipe apoi răspunse:

— Te-aş sfătui să nu te duci singur E un cartier primejdios şi se prea poate să nu mai ieşi viu de acolo. Doar ştii cât de uşor dispar pe aici oameni care sunt găsiţi apoi morţi în apă.

— Am să mă feresc, dar de dus trebuie să mă duc. Ei, ce spui, vii cu

mine?

— Drumul meu duce pe aici mai departe. Pe la hambarul ăla am trecut şi nu mă mai întorc înapoi.

Raul vru să-i spună o vorbă urâtă, dar se răzgândi şi fără să mai adauge nimic, se îndreptă spre hambare.

Ajunse la acela unde ştia că se află locuinţa lui Coţofană şi căută intrarea. Nu văzu nicio zare de lumină şi bâjbâi prin întuneric. În apropiere trebuia să fie vreun canal, căci se simţea miros de apă stătută.

Raul Bernard se opri în loc şi se uită în jurul lui. Ochii începură să i se deprindă cu întunericul şi în sfârşit zări o uşă. Stătu câteva clipe pe gânduri. Ce să facă? Să intre singur?…

Felicia era în primejdie; trebuia s-o scape! Nu era timp de pierdut!

Cu o mişcare bruscă deschise uşa, o izbi de perete şi intră în hambar, tocmai în clipa când George se pregătea să lege gura Feliciei cu batista lui cea roşie.

Toţi ridicară capetele şi priviră speriaţi spre uşă.

Mac O'Kerem, care se reculese cel dintâi, ridică lumânarea şi o ţinu în aşa fel, încât lumina ei căzu asupra lui Raul.

— Raul Bernard! strigă Felicia bucuroasă, când îl zări.

O'Kerem puse repede lumânarea la locul ei şi se repezi la Raul, strigând:

— Ai venit la ţanc, băiete!

Înainte ca acesta să-şi poată da seama de ce se întâmplă, irlandezul îl şi apucă de gât. Se apără din răsputeri, îl lovi pe Mac O'Kerem cu pumnii, dar Vardan şi George săriră în ajutor şi în câteva clipe reuşiră să-l doboare pe Raul la pământ.

Gâfâind, irlandezul se opri lângă el, şi zise triumfător:

— Am mai pus mâna pe unul care şi-a vârât nasul în afacerile noastre. O să-l prindem şi pe Coţofană şi atunci nu mai rămâne decât bătrânul Wilkens.

Îl legară şi pe Raul apoi O'Kerem spuse:

— Acum jos cu amândoi.

— Am uitat căluşul, zise Vardan.

— Lasă-i, dacă nu se astâmpără, cobor la ei şi le închid eu gura, făcu George, împingând-o pe Felicia pe scara care ducea în pivniţă.

În urma lui venea Vardan cu Raul Bernard.

George apucă chepengul, se mai aplecă o dată deasupra deschizăturii şi strigă celor doi prizonieri:

— Petrecere bună. Vedeţi să nu vă plictisiţi! Apoi îl trânti la loc.

36. Ura nu cunoaşte îndurare

Pentru a nu o nelinişti pe Dolores, căpitanul Barnabe îi spuse că sora lui o aşteaptă cu plăcere.

Când ajunseră însă acasă la Barnabe, acesta văzu că nicăieri nu era lumini.

După convorbirea pe care o avusese la telefon cu sora lui – cu care nu trăise niciodată în bună înţelegere, aceasta fiind cu optsprezece ani mai mare ca dânsul – se aşteptase la o astfel de primire.

Sub un pretext oarecare se scuză faţă de Dolores şi o duse el singur în camera pentru oaspeţi.

Contesa era atât de istovită, încât aproape nu-şi dădu seama că sora lui Barnabe nu-i ieşise întru întâmpinare. Era mulţumită să rămână cât mai repede singură, să se poată odihni, şi cu toată încordarea nervilor, după scurt timp, căzu într-un somn adânc şi binefăcător.

Cu atât mai agitat era însă căpitanul Barnabe. Se duse îndată la camera surorii sale şi bătu în uşă, dar nu primi niciun răspuns. Abia când spuse că va sparge uşa, sora lui se hotărî să deschidă.

Intră plin de mânie şi se răsti la ea:

— Cum îndrăzneşti să mă faci de râs în felul acesta? Ai uitat poate ce-mi datorezi? Chiar dacă am moştenit împreună casa asta, eu sunt însă acela care îngrijesc să poţi duce o viaţă îndestulată şi am tot dreptul să-ţi cer să primeşti bine pe oaspeţii mei!

Ecaterina Barnabe îşi puse mâinile în şolduri şi izbucnind într-un râs batjocoritor, răspunse:

— Nu sunt servitoarea ta, ca să-ţi servesc oaspeţii. Te înşeli dacă crezi că ai dreptul să-mi porunceşti. În tot cazul să ştii că nu rămân sub acelaşi acoperământ cu o femeie cum e contesa blondă din Marsilia şi dacă mâine mai este aici, atunci plec eu şi n-ai decât să faci din casa asta o sucursală a barului „Valencia”. Tot ai avut demult de gând să te laşi de meseria de marinar. Ai cel mai bun prilej acum să-ţi faci o viaţă frumoasă şi fără griji, întovărăşindu-te cu prostituata asta.

— Taci, zbieră Barnabe, dacă nu vrei să uit că eşti sora mea!...

— Loveşte! răspunse Ecaterina rânjind. Poate se vor aduna vecinii, auzind scandalul şi atunci le voi povesti pricina certei noastre. Ptiu!... Ar trebui să-ţi fie ruşine că din pricina unei astfel de femei...

— Contesa de Martigny nu-i „o astfel de femeie”, cum crezi tu. E de o mie de ori mai bună decât tine şi are mai mult suflet decât toate care se cred mai presus de ea. În tine e numai venin şi îmi pare bine că lucrurile au ajuns în sfârşit aşa de departe, încât să-ţi pot spune tot adevărul. Din partea mea poţi pleca chiar mâine; du-te la neamurile tale, care nu sunt mai bune decât tine. Îţi voi plăti cât mai repede partea de moştenire ce ţi se cuvine, numai să nu te mai văd în ochi.

Cu ochii sclipind de ură, Ecaterina se uita la fratele ei.

— Vasăzică vrei s-o ţii pe femeia asta în casă?

— Da, da, ţi-am spus doar o dată că va rămâne aici! Şi dacă nu vrei să stai sub acelaşi acoperiş cu ea, îţi repet că n-ai decât să pleci. Dacă e vorba să aleg între tine şi dânsa, nu voi sta mult pe gânduri, căci o iubesc demult şi singura mea dorinţă e să fie soţia mea. Aşa, acum ştii ce ai de făcut.

Fără a mai aştepta un răspuns, ieşi din odaie, trântind uşa în urma lui. Trecu însă multă vreme până când putu să se liniştească şi abia spre ziuă căzu într-un somn adânc.

Pe la opt fu trezit de sunetul telefonului şi când ridică receptorul, un funcţionar al societăţii de navigaţie în al cărei serviciu se afla Barnabe, îl rugă să vină cât mai repede la birou, fiind vorba de o afacere urgentă.

Vestea asta îl stingheri foarte mult, căci ar fi vrut să vorbească cu Dolores, dar în odaia acesteia era încă linişte desăvârşită. Nici pe sora lui n-o zări.

Nu avu însă încotro şi trebui să plece, nădăjduind însă să se poată întoarce cel mult peste un ceas. Spre marea lui nemulţumire, la birou i se spuse că trebuie să înlocuiască pe un camarad de-al lui, care fusese operat în ajun, şi să ia comanda vasului „Neptun” ce urma să plece peste două ore spre Australia.

Nu-i era cu putinţă să refuze şi trebui să se supună ordinului primit. Deznădăjduit se întoarse acasă, chinuit de grijă. Ce se va face Dolores, care acum va rămâne fără niciun sprijin?!

Când intră în vestibulul locuinţei sale, rămase încremenit, căci din odaia vecină se auzea glasul mânios al surorii sale, care spunea:

— Da, domnule comisar, o veţi găsi aici pe aceea pe care o căutaţi. De ieri noapte se află în casa căpitanului Barnabe.

Doamne sfinte, totul era pierdut! În ura ei neîmpăcată, sora lui trădase poliţiei pe contesa de Martigny.

În primul moment căpitanul vru să deschidă uşa, să se năpustească asupra surorii lui şi să-i ceară socoteală pentru mârşăvia pe care o săvârşise. Se stăpâni însă şi judecata rece luă locul nechibzuinţei.

O ceartă cu sora lui n-ar mai avea niciun rost. Trebuia să se folosească de fiece clipă, să lucreze repede, dacă voia s-o mai salveze pe femeia pe care o iubea din toată inima.

Se repezi pe scara care ducea la etajul întâi şi fără să mai bată, deschise uşa de la odaia în care se afla Dolores. Din fericire, contesa era sculată şi gata îmbrăcată.

Se înspăimântă, când văzu faţa tulburată a lui Barnabe şi-l întrebă cu vocea sugrumată:

— Ce ai, dragă căpitane?… Ce s-a întâmplatul

— Nu mă întreba nimic acum, Dolores. Vino repede, trebuie să fugim.

Ea îşi dădu seama de primejdia care o ameninţa şi îşi duse mâinile la piept, pentru a potoli bătăile inimii, care îi zvâcnea cu putere.

— Poliţia… Nu e aşa?

— Da.

— Dumnezeule, atunci sunt pierdută.

— Încă nu, Dolores. Ai şi mai departe încredere în mine. Vino repede; în stradă aşteaptă o maşină. Pe drum îţi voi spune ce avem de făcut. Deocamdată însă, trebuie să plecăm cât mai repede din casa asta.

Dolores vru să-şi ia haina, dar Barnabe o opri şi intră într-o încăpere alăturată de unde se întoarse cu o haină mai veche şi o pălărie de catifea.

— Îmbracă haina asta a surorii mele. Îţi va fi cam largă, dar nu face nimic. Pălăria pune-o în aşa fel, încât să-ţi ascundă părul. Trage-o cât mai mult peste faţă.

Barnabe o ajută, căci mâinile ei tremurau aşa tare, încât abia era în stare să se îmbrace.

— Dacă ne va vedea vreun vecin, va crede că sunt cu sora mea. Aşa, acum să mergem în vârful picioarelor, ca sora-mea să nu audă

când vom ieşi din casă.

Auzind aceste vorbe, Dolores înţelese ce se întâmplase.

— Aşadar. Ea este aceea care a anunţat poliţia?

Barnabe făcu un gest de părere de rău.

— Deocamdată să nu mai vorbim de asta. Mai târziu îţi voi povesti tot. Hai acum repede, căci fiece clipă e preţioasă.

Ieşiră încet în gang şi coborâră scara. În toată casa era tăcere adâncă. Norocul părea să le vină în ajutor, căci reuşiră să iasă din casă fără să fie văzuţi de nimeni. Se urcară repede în maşină, care porni cu o viteză ameţitoare.

După câteva clipe Dolores îl întrebă pe căpitan:

— Şi acum ce facem? Unde mergem?

— Nu ştiu altă scăpare, decât să vii cu mine.

— Unde?

— Pe vapor. Acum o oră am primit ordinul să iau comanda vasului „Neptun".

— Atunci pleci, căpitane? îl întrebă ea înspăimântată.

— Da. Peste o oră vaporul „Neptun" va ridica ancora.

— Şi unde merge?

— În Australia.

Dolores avu un zâmbet deznădăjduit.

— Şi vrei să mă iei cu dumneata?

— Din toată inima, Dolores.

— Ce să fac în Australia?

— Vei fi în siguranţă.

— Dar n-aş avea nicio clipă de linişte, căci aş muri de dorul copilei mele. Până când nu ştiu ce soartă va avea Felicia, nu mă pot gândi la mine. Trebuie să rămân în Franţa, s-o caut, să mai vorbesc măcar o singură dată cu dânsa.

— Te înţeleg foarte bine, Dolores, dar înainte de toate trebuie să scapi de primejdia de a fi arestată. Aici la Marsilia nu ştiu unde te-aş putea ascunde. Mai bine ar fi să vii cu mine până la Neapole sau la Atena şi să aştepţi acolo până când se va fi lămurit situaţia aici. Doar trebuie să se stabilească odată nevinovăţia dumitale şi atunci te vei putea întoarce la Marsilia.

Dolores era într-o stare sufletească de nedescris şi gândurile i se învălmăşeau în minte. Îi era groază de poliţie şi îşi dădea seama că nu

va scăpa, dacă nu-l va mai avea pe Barnabe ca ocrotitor.

Căpitanul continuă:

— Nu mai şovăi, scumpa mea Dolores. Ascultă-mi sfatul şi vino cu mine. Deocamdată nu există altă scăpare.

— Dar n-am nici acte, nici bani la mine şi au mi-am luat nici bagaje. Nu pot să umblu ca o cerşetoare într-un oraş străin.

— De toate astea voi îngriji eu.

Deodată se auzi în urma lor sunetul sirenei unui automobil de-al poliţiei şi Dolores tresări înspăimântată. Înainte de a putea spune un singur cuvânt, o maşină verde trecu în goană pe lângă ei. Barnabe se uită îngrijorat la contesă.

— Dacă am fi întârziat numai un minut acasă, n-aş mai fi putut să te salvez. Dar acum dacă mă vei asculta, cred că te voi putea scăpa.

Dolores îl privi cu ochii plini de lacrimi şi murmură:

— Îţi mulţumesc, căpitane. Îmi pun toată viaţa în mâinile dumitale. Mă duc cu dumneata unde vrei.

Barnabe îi luă mâinile şi le acoperi cu sărutări fierbinţi. În sfârşit visul lui de fericire era pe cale să se înfăptuiască, dacă soarta îi va ajuta.

37. În primejdie

Totul se petrecuse atât de repede, încât Raul Bernard îşi veni în fire abia când se văzu înconjurat de întunericul pivniţei în care fusese aruncat.

Auzi lângă dânsul o respiraţie gâfâitoare.

— Domnişoară Felicia...?!

— Da, domnule Bernard!... veni răspunsul slab.

— În frumoasă situaţie ne aflăm.

— Dar unde suntem?

— Pe cât pot să-mi dau seama, trebuie să fie o pivniţă care a servit la depozitarea vinului.

— Eu sunt în apă până la glezne.

— Nici eu nu stau pe uscat şi la fiecare mişcare alunec.

— Cât au oare de gând să ne ţină în beciul ăsta grozav?

— Dracul ştie. Poate pentru vecie.

— Ar fi îngrozitor. Dar nu e cu putinţă aşa ceva!

— De ce nu? Suntem în mâna lor şi pot să facă ce vor. De-aş putea cel puţin să-mi dezleg mâinile, să mă mişc, dar ticăloşii m-au strâns atât de tare, încât nu mi-e cu putinţă să desfac legătura.

— Şi mâinile mele sunt atât de strâns legate, încât au amorţit şi nici nu le mai simt.

— Sărmană fată! zise Raul cu milă.

Apoi furia îl cuprinse, încercă încă o dată să rupă legătura de la mâini şi mormăi:

— Ticăloşii ăştia ar merita să fie spânzuraţi!... Bandă de nemernici şi tâlhari!

După câteva clipe se mai linişti şi începu să pipăie pământul cu picioarele, până când dădu peste treapta de jos a scării.

— Vino încoace, domnişoară Felicia. Am găsit scara. Să urcăm câteva trepte şi aşa vom fi cel puţin pe uscat.

Fata se apropie de el şi amândoi se aşezară unul lângă altul pe o treaptă.

Câtva timp tăcură, apoi Raul Bernard spuse:

— Nu e o aventură cu adevărat romantică aceea prin care trecem?

Felicia nu dădu niciun răspuns. Îşi pierduse cu totul cumpătul şi acum plângea înăbuşit.

Mişcat până în adâncul sufletului de deznădejdea sărmanei fete, Raul Bernard încercă s-o mângâie:

— Nu plânge, dragă domnişoară Felicia. Nu pierde nădejdea, căci pe o cale sau alta vom reuşi să scăpăm de aici.

— Dar e atât de îngrozitor tot ce ni se întâmplă!...

— Ei da, situaţia noastră nu e tocmai plăcută, dar nu trebuie să ne pierdem curajul. Înainte de a intra în hambar, am vorbit cu un poliţist şi i-am spus că am de gând să vin încoace. Poate ne va veni în ajutor.

Cuvintele lui Raul îi dădură oarecare speranţă, dar sărmană fată nu era chinuită numai de soarta ei, ci şi de aceea a lui Bob.

— Toată vina e a mea, continuă Raul Bernard. Am fost foarte neprevăzător. Întâi, pentru că te-am lăsat singură pe şosea şi al doilea ar fi trebuit să nu vin singur încoace. Aş fi putut să mă duc la poliţie, să cer ajutor şi atunci n-am fi ajuns aici, ci bandiţii ar fi fost prinşi.

— Intenţia dumitale a fost bună. Ai vrut să-mi vii cât mai repede în ajutor.

— Ce folos, dacă am stricat totul cu graba mea? Dacă ar fi vorba

numai de mine, ar mai merge; dar dumneata, sărmană fată, cum ai să poţi îndura să stai legată, poate toată noaptea!

— Dacă nu se poate altfel, voi îndura.

— Ticăloşii se sfătuiesc acum ce să facă cu noi. Bine ar fi dacă am putea auzi ce vorbesc.

Raul ridică capul şi ascultă.

— Îi aud mormăind, dar nu înţeleg niciun cuvânt.

— N-ar fi bine să te urci mai sus?…

— Ai dreptate; să încerc.

Ferindu-se să facă zgomot, urcă încet treaptă cu treaptă, până când ajunse la capătul de sus al scării unde îşi lipi urechea de chepeng.

Vorbele celor de sus se auziră mai desluşit şi Raul recunoscu glasul irlandezului.

— Înainte de toate trebuie să-i scriem lui Wilkens, spunea acesta.

Se auzi zgomotul unui sertar tras, foşnet de hârtie, apoi vocea groasă a lui Vardan:

— Ce vrei să-i scrii, Mac?

— Ceea ce ne-am înţeles. Îi voi cere o sută de mii de dolari.

— Bine. Începe şi spune-ne şi nouă ce scrii.

Mac O'Kerem începu să scrie şi să citească cu glas tare cuvintele pe care le aşternea pe hârtie:

„Domnului Frank Wilkens,
La Hotelul Bristol,
Marsilia,

Presupunem că veţi fi îngrijorat de soarta fiului dumneavoastră, văzând că nu s-a mai întors de la cursa de probă pe care a întreprins-o. Îngrijorarea aceasta e îndreptăţită, căci fiul dumneavoastră se află în mare primejdie. Oferta pe care v-a făcut-o un oarecare Mac O'Kerem n-a fost decât o cursă, căci voiam să facem o afacere bună cu „invenţia" noastră, prinzându-vă pe dumneavoastră. N-am reuşit întru totul, dar în schimb am pus mâna pe fiul dumneavoastră, ceea ce revine cam la acelaşi lucru. L-am dus într-un loc atât de ascuns, încât nici cel mai ager copoi ai poliţiei nu-l va putea descoperi. Pentru eliberarea lui cerem o sută de mii de dolari, pe care îi aşteptăm joi seara la ora şase, la intrarea satului Canet. Îndată ce vom primi banii, fiul dumneavoastră va fi pus în libertate. Dacă veţi anunţa însă poliţia, îl vom face să dispară. Ştiţi ce înseamnă asta."

Irlandezul lăsă tocul din mână şi se ridică de pe scaun.
— Ei, ce spuneţi?
— E bine aşa.
— Atunci să punem scrisorica într-un plic şi George o va preda la hotelul Bristol pentru stimabilul mister Wilkens.
George stătuse tot timpul tăcut şi cufundat în gânduri, dar acum spuse îngrijorat:
— Ştiţi ceva? Am presimţirea că treburile au să ne iasă pe dos.
— Lasă-ne în pace cu presimţirile tale. De ce să nu reuşim? zise Mac O'Kerem răstit.
— Pentru că sunt prea mulţi care cunosc planurile noastre.
— Numai Coţofană mai ştie.
— Dar Wilkens? Fata a spus doar că a fost înştiinţat. Trebuie să mărturisesc că afacerea nu-mi mai place defel.
Vardan dădu din cap şi adăugă:
— Cam are dreptate George. Dovadă că sunt pe urmele noastre, este ivirea neaşteptată a lui Bernard. Vasăzică acesta ne cunoştea ascunzătoarea.
Şi irlandezul deveni şovăitor.
— Da; proastă afacere. Dar ce să facem acum?
— Să trimitem scrisoarea, dar nu cu George, ci prin poştă.
— Şi aşa e bine, căci o va primi mâine dimineaţă. Şi noi ce ne facem?
— Spălăm putina.
— Unde?
— Ne vom duce pe insulă, unde se află Norval şi Bob Wilkens.
— Dar cine va rămâne să primească banii?
— Asta ar trebui s-o facă Vardan, căci pe dânsul nu-l cunoaşte încă poliţia.
— Dacă plecaţi voi, nu rămân nici eu aici, declară însă Vardan.
— Nici nu e nevoie. Poţi să te plimbi prin oraş, până când se apropie timpul să primeşti banii şi atunci te vei duce la locul de întâlnire pe care l-am arătat în scrisoare.
— Bine, dar ce facem cu prizonierii noştri din pivniţă?
— Îi lăsăm unde sunt.
— Aici nu-i va mai găsi nimeni şi vor muri de foame.

— Ce ne pasă?!

Raul Bernard auzise destul şi coborî scara cu aceeaşi băgare de seamă cu care o urcase.

— Ai putut auzi ceva? îl întrebă Felicia cu încordare.

— Am auzit tot.

Era atât de agitat, încât îi trebuiră mai multe minute până când să se reculeagă şi stătu la îndoială dacă trebuie să-i spună Feliciei tot ce aflase. Se hotărî să tacă, spre a nu mări şi mai mult spaima şi deznădejdea sărmanei fele.

— Dar vorbeşte odată? stărui Felicia nerăbdătoare.

— Am aflat unde l-au dus pe Bob: pe o insulă.

— Pe care? Sunt mai multe prin apropiere.

— Fără îndoială pe una care nu e departe de şoseaua pe care i-am urmărit.

— Doamne, de am fi liberi!...

— Da, l-am putea scăpa îndată.

— Şi ce-au mai vorbit?

— I-au scris lui Wilkens, cerându-i preţul de răscumpărare.

— De l-ar plăti numai, să poată scăpa Bob din grozava captivitate!

Raul Bernard gândi în sinea lui: De ai şti, sărmană fată, că noi suntem într-o situaţie mai îngrozitoare ca aceea a lui Rob, ameninţaţi să murim aici de foame!...

38. Încercări care dau greş

Ghemuită într-un colţ al unei cabine de pe vaporul „Neptun”, Dolores stătea înspăimântată, privind printr-o fereastră ce dădea spre chei, la mişcarea de afară. O frică grozavă îi sugruma gâtlejul.

În cabina strâmtă avea impresia că s-ar şi afla la închisoare.

Pentru Dumnezeu, trebuia să scape cu orice preţ. Nu era cu putinţă ca dânsa, contesa de Martigny, să ajungă la temniţă!

Dar va reuşi oare planul lui Barnabe?!... Îi va fi cu putinţă s-o scape?

Cât de încet trecea timpul!... Cât de chinuitoare era această aşteptare grozavă!... De-ar pleca odată vaporul!

Ce fericită ar fi fost, dacă ar fi avut-o şi pe Felicia lângă dansa!... Poate va mai primi o ştire în ultima clipă!

Clopotul vaporului sună strident, dând semnalul acelora care nu plecau, să părăsească puntea.

Încă vreo câteva minute şi vor ridica ancora, maşinile vor începe să duduie şi vaporul va părăsi portul.

Încă puţină răbdare! Numai câteva minute!

Şi totuşi, inima contesei zvâcnea cu putere, frica o ţinea încleştată.

Numai câteva clipe încă... dar deodată!...

Sirena puternică a unui automobil poliţienesc făcu să răsune văzduhul, maşina se opri pe chei şi patru poliţişti săriră grăbiţi din ea, făcând semne să nu se ridice puntea.

— Totul s-a sfârşit!... Sunt pierdută, gemu sărmana contesă, prăbuşindu-se la pământ.

Pe scara care ducea spre cabină se auziră paşi grăbiţi, uşa fu deschisă cu putere şi palid ca un mort, căpitanul Barnabe, se năpusti înăuntru.

Cu o privire îndurerată se uită la Dolores şi exclamă deznădăjduit.

— A venit poliţia! Totul a fost în zadar!

Îndată în urma lui apărură şi poliţiştii. Unul dintre ei puse mâna pe umărul contesei şi zise cu glas hotărât:

— În numele legii, eşti arestată!

Sărmana Dolores se supuse cu resemnare sorţii neîndurate şi cu glasul stins murmură:

— Te urmez.

Apoi se mai întoarse o dată spre căpitanul Barnabe şi cu privirea îndurerată, îi zise:

— Îţi mulţumesc, scumpul meu prieten, pentru tot ce-ai făcut şi ce-ai vrut să faci pentru mine.

Barnabe îi luă mâinile.

— Sunt deznădăjduit, Dolores, că în ultimul moment planurile noastre au fost zădărnicite. Dacă aş putea rămâne cel puţin aici, aş pune totul în mişcare pentru a dovedi cât mai repede nevinovăţia dumitale. Dar datoria mă cheamă departe şi săptămâni, ba chiar luni de zile voi fi fără ştiri de la dumneata.

Contesa făcu o mişcare obosită.

— Soarta e mai puternică decât noi, dragul meu prieten. Să nu ne mai plângem, să nu ne mai tânguim, căci totul e în zadar. Rămâi cu bine... adio!

— Nu, nu adio, scumpa mea Dolores, ci la revedere, răspunse Barnabe.

Ea clătină încet capul şi zise:

— Cine ştie dacă ne vom mai revedea vreodată?!

— Făgăduieşte-mi că vei rămâne tare, Dolores. Orice s-ar întâmpla, nu te lăsa doborâtă. Gândeşte-te mereu că ai mulţi prieteni buni şi credincioşi, care te vor ajuta să-ţi refaci viaţa, Dolores, iubita mea, nu uita că mă ai pe mine…

Privirea lui rugătoare şi caldă o pătrunse până în adâncul inimii şi sărmana femeie se simţi cuprinsă de dorul de a se arunca în braţele acestui bărbat atât de bun şi iubitor.

Dar în clipa aceea, poliţistul, care se retrăsese pentru câteva clipe spre a lăsa pe Dolores singură cu Barnabe, intră iar în cabină şi spuse:

— Vino repede, nu mai avem timp de pierdut, căci vaporul pleacă.

O ultimă strângere de mâna, o ultima privire prin care îşi spuseră mai mult decât ar fi putut s-o facă prin cuvinte şi Dolores, cu capul plecat, cu privirea întunecată de lacrimi, păşi în urma poliţistului. Îşi adună toate puterile, pentru a nu se prăbuşi şi a trece într-o atitudine demnă prin mulţimea de pe chei. Nu mai avu curajul să se uite înapoi spre vapor, unde îl ştia pe Barnabe cu sufletul îndurerat.

Cu toată starea de slăbiciune în care se afla, Dolores fu dusă îndată în faţa judecătorului de instrucţie.

Actele privitoare la incendiul de la barul „Valencia” fiind încheiate, judecătorul începu fără întârziere interogatoriul.

— După cum ştii, asupra dumitale cade bănuiala că ai pus focul. Ce ai de răspuns la această învinuire?

Dolores avu un zâmbet trist şi obosit.

— Că sunt nevinovată. Nu sunt în stare să făptuiesc o crimă atât de înfiorătoare.

— Martorii spun însă că în seara focului te aflai într-o tulburare neobişnuită.

— Asta e adevărat, dar oricine altul ar fi fost în aceeaşi stare, dacă ar fi îndurat ce am avut eu de îndurat.

— Da, adevărat. De la poliţie am primit înştiinţarea despre reclamaţia depusă de dumneata şi dispariţia fiicei dumitale ar fi o explicaţie pentru tulburarea în care te aflai, spuse judecătorul cu bunăvoinţă. Dar dacă te simţi nevinovată, de ce te-ai ascuns şi de ce-ai

vrut să pleci în străinătate cu vaporul „Neptun”?

Dolores rămase câteva clipe cu privirea aţintită în gol, apoi răspunse:

— Voiam să fiu liberă pentru a-mi putea căuta fata, şi afară de asta, ar fi fost îngrozitor pentru mine, să mă ştie arestată. Tot mai aveam nădejde că se va reîntoarce acasă, însă la închisoare n-ar fi venit niciodată.

— De ce nu? Eu cred că judeci cu totul greşit situaţia, doamnă contesă, căci dacă fiica dumitale va fi găsită, va fi adusă şi ea aici şi va trebui să te vadă.

— Ar fi îngrozitor dacă ar trebui să ne revedem aici, zise Dolores, ducându-şi mâna la frunte.

— Deocamdată sunt nevoit să le reţin în arest preventiv, doamnă contesă. Nu pot altfel, răspunse judecătorul. Dacă n-ai fi făcut imprudenţa, de a te ascunde şi de a încerca să pleci, ţi-aş fi putut da drumul în baza unei cauţiuni în bani, dar acum nu mai pot face asta.

Contesa murmură istovită:

— Puteţi face ca vreţi cu mine: supuneţi-mă la interogatorii, închideţi-mă, totul îmi este indiferent. Cugetul meu e curat, mă simt nevinovată şi dacă este un Dumnezeu în ceruri, atunci mă va scăpa de o pedeapsă nemeritată, după toate suferinţele pe care le-am îndurat în viaţa mea.

Judecătorul era un om bun şi îşi dădu seama ca sărmana femeie avea nevoie de linişte, înainte de a putea urma interogatoriul. Făcu semn unui poliţist şi îi spuse s-o ducă pe contesă în celula cu numărul 39.

Dolores îl urmă tăcută pe poliţist.

Trecu cu paşi obosiţi prin nenumăratele ganguri şi când ajunseră în faţa celulei, poliţistul deschise uşa, o lăsa să intre şi zise:

— Voi trimite îndată o gardiană, să-ţi aducă ceva de mâncare. Dacă vrei să primeşti un sfat bun de la mine, doamnă Martigny, nu lua lucrurile prea în serios şi nu pierde nădejdea. Mulţi au fost la arest preventiv şi după scurt timp li s-a dat drumul. Ai prieteni destui care te vor ajuta să-ţi recapeţi libertatea.

Dolores îi mulţumi bătrânului poliţist şi zise:

— De-ar da Dumnezeu să ai dreptate!

Când rămase singură în încăperea tristă şi cu ziduri goale,

deznădejdea o cuprinse din nou şi izbucni într-un plâns amar.

39. În aşteptare

Mac O'Kerem puse într-un plic scrisoarea pe care o scrisese lui mister Wilkens, scrise adresa, apoi se ridică de la masă şi zise scurt:

— Să mergem.

Vardan îl opri însă:

— Aşteaptă puţin, să mai pun o greutate deasupra chepengului, să nu le treacă prin gând prizonierilor noştri s-o şteargă. Hai, George, ajută-mi să car vinciul ăla de colo.

Amândoi apucară un vinci greu şi îl târâră deasupra chepengului, apoi părăsiră hambarul. Când ieşiră în strada întunecată, se uitară cu băgare de seamă în toate părţile, pentru a vedea dacă nu-i pândeşte cineva, apoi înaintară spre străzi mai luminate unde merseră alături ca nişte cetăţeni paşnici şi de treabă.

— Pe ce drum vreţi să vă duceţi până la insulă? întrebă Vardan, căci despre aceasta nu vorbiseră încă.

— Vom merge cu maşina până la ţărm, acolo vom da semnalul luminos şi Norval va veni cu barca să ne ia, propuse George.

Dar irlandezul nu se învoi.

— Dacă ne vom bizui numai pe luntre, atunci vom fi pe insulă ca într-o capcană. Gândeşte-te că s-ar putea ca poliţia să ne dea de urmă. Cum vom putea scăpa cu barca?

— Ai dreptate. Propune tu ceva mai bun.

— Trebuie să facem neapărat rost de o barcă cu motor.

— De unde vrei s-o iei aşa de repede?

— Foarte uşor. Pe ţărm sunt o mulţime de bărci cu motor de-ale Clubului Sportiv şi pe vremea asta nu e nimeni pe acolo.

— Ideea e bună, dar bărcile sunt prinse cu lanţuri şi lacăte.

— N-ai un cleşte cu tine?

— Numai pe cel mic. Cel mare e în cutia de unelte a maşinii.

— Ajunge şi cel mic, căci lanţurile de la bărci nu sunt prea groase şi nici lacătele prea solide.

Se îndreptară spre ţărm unde erau mai multe pavilioane de-ale cluburilor sportive.

— Să încercăm chiar la prima barcă.

George o luă înainte, urmat de Vardan şi Mac O'Kerem. Ajungând la o punte de debarcare unde erau legate mai multe bărci cu motor, George scoase cleştele din buzunar şi începu să taie lacătul cu care era prins lanţul uneia din bărci. După câteva minute lanţul căzu zornăind la pământ şi George zise râzând:

— S-a făcut!

Se urcă cu Mac O'Kerem în barcă şi îi spuse lui Vardan:

— Tu şterge-o acum cât mai repede şi vezi de fă treaba bine. Ai grijă să nu întârzii la întâlnire.

— Nu vă fie teamă, voi ajunge la timp.

— Îndată ce vei avea banii, vii după noi.

— Voi pleca cu Lincolnul.

— Fă cum vrei.

George împinse barca de la mal, servindu-se de o prăjină şi se depărta în larg, până când zgomotul pe care l-ar fi făcut motorul nu mai putea fi auzit.

— Aşa, acum putem da drumul şi motorului ca să înaintăm mai repede.

Mac O'Kerem, care se pricepea mai bine la mânuirea motoarelor de la bărci, îl puse în mişcare şi porniră în largul mării. Merseră mai bine de un ceas şi zăriră în sfârşit insula la oarecare depărtare.

— Vila noastră nu se vede deloc, zise George care avea privirea aţintită înainte.

— Cu atât mai bine, căci nimeni nu-şi va putea închipui că se află cineva pe insulă. E o ascunzătoare minimală pentru noi şi poliţia poate să ne caute mult şi bine fără să ne găsească.

— Ar putea să ne descopere, numai dacă i-ar trăda cineva locul.

— Cine ar putea să facă aşa ceva?

George dădu din umeri.

— De multe ori se întâmplă lucruri la care nici nu te aştepţi.

— Ce e cu tine, George? De câtva timp cobeşti neîncetat a rău; pretutindeni vezi primejdii. Ai început de când eram încă în hambar.

— E mai bine când omul se gândeşte la toate. În felul acesta se fereşte de surprize neplăcute.

Se apropiaseră de insulă şi Mac O'Kerem opri motorul. Amândoi luară vâslele şi mânară barca încet mai departe.

— Cine e acolo? auziră un glas strigând.

— Noi suntem, răspunse George.

Norval ieşise din colibă şi îi aştepta la mal.

— Ajută-ne să tragem barca, îi strigă Mac O'Kerem.

Norval intră în apă, George şi Mac se dădură şi ei jos şi toţi trei împinseră barca, până când Norval spuse:

— Ajunge, am proptit-o.

Se urcară pe mal unde Norval îi întrebă, uimit de venirea lor neaşteptată:

— Dar ce e cu voi de aţi apărut aşa deodată?

— Dă-ne întâi ceva da mâncare, căci ne este foame. Pe urmă îţi vom povesti aventurile noastre.

Când intrară în colibă, Mac O'Kerem îl zări pe Bob, care şedea tăcut pe o bancă, şi-l întrebă râzând:

— De ce eşti aşa de supărat, dragă mister Wilkens? Nu te simţi bine?

Bob îi aruncă o privire plină de dispreţ, nu-i răspunse însă niciun cuvânt.

Norval puse pe masă o sticlă cu rachiu, o pâine şi o bucată de slănină, scoase cuţite din sertarul mesei, apoi îşi îndemnă tovarăşii:

— Beţi şi mâncaţi şi povestiţi-mi ce-aţi făcut şi ce v-a adus pe neaşteptate încoace.

— În oraş ni s-a înfierbântat pământul sub picioare, răspunse irlandezul – şi îi povesti apoi cum dăduseră peste Felicia.

Vorbind de ea, Mac O'Kerem o numea „fata" căci nu-i cunoştea încă numele. Totuşi Bob auzind mereu vorbindu-se de o fată, deveni atent şi întrebă:

— Cum arată fata de care tot vorbiţi?

— Te interesează?

— Da, foarte mult.

— E foarte frumoasă. Nu cumva e logodnica dumitale?

— Descri-o mai lămurit.

— E un îngeraş blond şi drăgălaş, şi frumoasă ca o zână.

— Şi, ce-aţi făcut cu dânsa?

Bob puse această întrebare cu vocea sugrumată de emoţie, fiind încredinţat că e vorba de Felicia lui.

— Am lăsat-o la hambar. Dacă bătrânul tău ne va da banii, atunci poţi să te duci s-o iei de acolo. E în pivniţă, împreună cu Raul

Bernard.

Bob nici nu mai întrebă cine e Raul Bernard. Înţelesese un singur lucru: că şi Felicia încăpuse pe mâinile acestor bandiţi şi că fusese închisă într-o pivniţă.

Dacă tatăl său va plăti suma cerută de ei, va putea scăpa şi se va duce s-o scoată pe Felicia din închisoarea unde o aruncaseră aceşti ticăloşi. Dar dacă bătrânul Wilkens nu va plăti?!

Nemaiputându-se stăpâni, sări în picioare şi se plimbă agitat prin colibă.

— Te roade la inimă ce ţi-am spus, ai? spuse irlandezul batjocoritor. Ai vrea să ne…

— Să vă plătesc cu pumnii mei tot ce i-aţi făcut fetei.

— Nu i-am făcut nimic altceva, decât că am închis-o. Poţi fi liniştit. Dacă bătrânul tău va plăti, îţi vei revedea drăguţa; dacă nu, rămâne acolo unde am închis-o şi nimeni n-o va mai vedea.

Bob se simţi cuprins de ameţeală.

Felicia lui!… În primejdiei… Era îngrozitor!

40. Îngrijorare

Frank Wilkens petrecuse o noapte foarte agitată.

Pentru întâia oară în viaţa lui nu reuşi să se liniştească când văzu că Bob nu se întorsese până la miezul nopţii de la cursa de încercare. Nici Mac O'Kerem nu mai dăduse vreun semn de viaţă.

Lui Frank Wilkens îi reveneau mereu în minte vorbele lui Coţofană.

Să fi spus oare adevărul?

Dar mai era şi cu putinţă ca Bob s-o fi regăsit pe Felicia şi să fi plecat cu dânsa.

Era în stare să facă aşa ceva, căci de copil începuse să dea dovezi de o voinţă dârză şi îndărătnicie.

Din această pricină, cu toată întârzierea lui Bob, Frank Wilkens nu se putu hotărî să anunţe poliţia. Poate nici nu era vorba de o răpire a lui Bob, ci de o aventură de dragoste şi nu voia să afle alţii despre ea.

Pentru nimic în lume n-ar fi vrut să se ştie că fiul lui fugise cu fata cunoscutei contese blonde din Marsilia.

Se hotărî să mai aştepte până a doua zi şi atunci va vedea dacă este nevoie să ia alte măsuri.

Neputând dormi, începu să lucreze şi reuşi să mai uite de necazurile din timpul din urmă.

În dimineaţa următoare, foarte devreme, auzi o bătaie în uşă. Răspunse repede, crezând că poate va fi Bob. Dar se înşelase. În odaie intră un servitor care îi aduse o scrisoare. În primul moment crezu că e de la Bob, dar aruncând o privire asupra plicului, văzu că adresa era scrisă de o mână cu totul străină. Făcu semn servitorului să plece şi când fu singur, deschise scrisoarea.

Abia citi însă primele rânduri, când un blestem îi ieşi de pe buze şi începu să se plimbe agitat prin odaie.

Vasăzică Coţofană spusese adevărul. De astă dată avea dovada în mână că Bob fusese prins de bandiţi.

Aceştia aveau neruşinarea să-i ceară o sută de mii de dolari pentru băiatul lui!

Wilkens avu un râs silit. Deşi, era bogatul rege al automobilelor, totuşi, n-avea disponibili la dânsul o sumă atât de mare.

Bob era în primejdie şi el, tatăl lui, nu făcuse niciun pas pentru a-l scăpa, fiindcă îi fusese teamă de un scandal prin care prestigiul lui ar fi suferit.

Acum însă nu mai era timp de pierdut.

Wilkens se îmbrăcă repede şi părăsi hotelul. Sări în primul automobil care îi ieşi în cale şi plecă la Prefectura Poliţiei unde fu primit de doi comisari, care ascultară reclamaţia lui şi citiră scrisoarea bandiţilor.

Câteva clipe domni tăcere: cei doi comisari se uitară unul la altul, apoi unul din ei zise:

— Pare să fie o bandă foarte primejdioasă aceea în mâinile căreia a căzut fiul dumitale mister Wilkens.

— Credeţi că veţi reuşi să-i prindeţi pe aceşti tâlhari?

Comisarul zâmbi.

— Îţi închipui poate că e suficient să ne ducem la locul de întâlnire arătat în scrisoare, pentru a pune mâna pe ei?

— Negreşit.

— Nu e chiar aşa de simpla şi uşor, mister Wilkens. Câinii ăştia sunt trecuţi prin ciur şi prin dârmon şi lucrează după un anumit sistem. Ei îi cunosc pe toţi de la poliţie şi dacă s-ar duce cineva de la noi, nici n-ar veni la întâlnire. Cel mai bun lucru e să te duci chiar

dumneata.

Wilkens izbucni în râs.

— Ca să mă prindă şi pe mine şi să ceară de două ori mai mulţi bani! Nici nu mă gândesc. Nu vreau să am de-a face cu aceşti nemernici.

— Atunci trimite un mijlocitor.

— Nu cunosc pe nimeni la Marsilia, căruia să-i pot încredinţa o asemenea însărcinare.

Unul din comisari, care până acum tăcuse, se amestecă în vorbă:

— Eu aş şti pe cineva, care ar fi bun pentru o astfel de misiune.

— Pe cine?

— Coţofană. Îl avem chiar la îndemână. Astă-noapte a fost găsit beat pe stradă şi adus la poliţie. Cred că până acum şi-a făcut somnul şi i-a trecut beţia. Va primi cu plăcere însărcinarea. Când e treaz, e un om foarte de treabă.

— Ideea e bună, spuse celălalt comisar.

Apasă pe un buton şi când intră un poliţist, îi porunci să-i aducă pe Coţofană.

Pe când aşteptau, se auzi soneria telefonului. Unul din comisari ridică receptorul, ascultă câteva clipe, apoi începu să ia note, repetând cuvintele:

— Daaa... Raul Bernard... Fiul senatorului Bernard a dispărut de ieri seară... Ultima oară a fost văzut la Clubul Sportiv împreună cu Coţofană şi o fată tânără cu care a plecat apoi cu automobilul... Daa... Pe la miezul nopţii a fost văzul iar la club, dar prietenii de acolo fiind cam cu chef când l-au văzut, nu mai pot da indicaţii precise.

Pe când comisarul vorbea încă la telefon, Coţofană fu adus în cameră şi ascultă o parte din convorbire. Când comisarul închise aparatul, bătrânul începu să se vaiete:

— Doamne, ce-am făcut?! Acum voi fi tras la răspundere că eu l-am îndemnat pe domnul Bernard să plece cu fata. Dar am vrut numai binele ei!

Începu apoi să povestească tot ce se petrecuse, cum oprise pe Felicia de la sinucidere, cum ea surprinsese convorbirea bandiţilor, cum aceştia fuseseră urmăriţi, cum îl chemase pe Wilkens la telefon şi acesta răspunsese că Bob plecase, aşa că veniseră prea târziu.

— Veţi recunoaşte şi dumneavoastră că n-am vrut să fac nimic rău,

când l-am rugat pe domnul Bernard să ne vină în ajutor, încheie bătrânul lunga lui povestire. L-am înştiinţat şi pe mister Wilkens, rugându-l să ceară ajutorul poliţiei şi să împiedece pe bandiţi de la înfăptuirea planului lor. Dar el nu m-a crezut şi aşa s-a întâmplat nenorocirea.

Deznădăjduit, sărmanul Coţofană căzu pe un scaun şi îşi acoperi faţa cu mâinile.

Frank Wilkens se plimba agitat prin cameră, căci se adeverise bănuiala lui, că Felicia ar fi amestecată în toată această afacere şi pe lângă dânsa şi fiul unui senator.

De ce nu dăduse de ieri crezare spuselor lui Coţofană?... De ce nu anunţase îndată poliţia?

Dar acum toate mustrările erau în zadar.

— N-am crezul cu putinţă că şi în Franţa bandiţii sunt în stare să dea astfel de lovituri. Dar acum nu mai e timp de pierdut şi trebuie să procedăm repede.

Comisarul nu luă în seamă vorbele lui Wilkens, ci se îndreptă spre Coţofană şi-l întrebă:

— Cum arăta fata pe care ai găsit-o? Dă-mi toate lămuririle. Cum o cheamă?

Coţofană n-avu multe de povestit, căci ea nu-i spusese povestea vieţii ei. Singurul lucru pe care îl ştia sigur, era că o cheamă Felicia.

Comisarul aruncă o privire plină de înţeles colegului său şi spuse:

— Acum nu mă mai îndoiesc câtuşi de puţin că fata asta e fiica contesei blonde.

— Şi eu sunt încredinţat de asta, răspunse celălalt, – apoi adresându-se lui Frank Wilkens îl întrebă:

— Ştii cumva, dacă între fiul dumitale şi contesa de Martigny era vreo legătură?

Wilkens şovăi o clipă, apoi răspunse:

— Nu ştiu nimic.

Cu această declaraţie cei doi comisari socotiră această parte a afacerii ca rezolvată. Pentru moment era vorba să ia toate măsurile pentru prinderea bandiţilor.

Unul din comisari se adresă lui Coţofană şi-i zise:

— Fiindcă dumneata cunoşti toată afacerea, ne-ai face un mare serviciu, dacă te-ai duce la locul de întâlnire şi te-ai preface că vrei să

tratezi cu tâlharii aceştia. Câţiva oameni de ai noştri vor fi ascunşi în apropiere pentru a pune mâna pe bandit. Te încumeţi să-ţi ei însărcinarea asta?

Coţofană dădu din cap şi răspunse bucuros:

— Sunt gata să fac orice, mai cu seamă că nu e vorba numai de viaţa lui Bob Wilkens, ci şi a altor doi tineri.

— Vasăzică ne-am înţeles, Coţofană. Ţi se va da o sumă de bani, pe care tei vei preface că vrei s-o oferi banditului. Bineînţeles că vei căuta pe toate căile să-l ţii de vorbă, până când se vor apropia îndeajuns oamenii noştri, ca să nu ne scape.

Coţofană duse mâna la piept şi răspunse:

— Vă puteţi bizui pe mine. Dacă e vorba să la venim de hac unor asemenea tâlhari, sunt gata să-mi dau şi viaţa.

Se mai sfătuiră asupra amănuntelor planului, apoi Coţofană plecă spre locul de întâlnire.

La oarecare depărtare în urma lui veneau câţiva poliţişti voinici, îmbrăcaţi în haine civile, spre a nu fi recunoscuţi.

Mister Frank Wilkens se întoarse la hotel, pentru a aştepta acolo desfăşurarea evenimentelor. În primele ceasuri nerăbdarea lui crescu la culme şi pentru întâia oară în viaţa lui simţea o încordare a nervilor cum n-o mai cunoscuse până atunci.

Era doar în joc viaţa singurului său copil. Îl va revedea oare? Sau va cădea victimă a nelegiuiţilor? Nu îndrăznea să-şi răspundă la aceste întrebări.

41. Dispăruţi

Mac O'Kerem, George şi Norval duceau pe mica insulă o viaţă de adevăraţi bandiţi. Toată ziua jucau cărţi, înşelându-se unul pe altul şi trăgeau la măsea dintr-o damigeană mare cu rachiu. De câteva ori se luaseră la ceartă, se înjuraseră, pentru a se împăca apoi şi a juca mai departe, ca buni prieteni.

Lui Bob Wilkens nu-i făcuseră loc la masă, aşa că acesta şedea pe o ladă în care se aflau proviziile bandiţilor. Era dus pe gânduri. Emoţiile din ultimele zile păreau să-l fi istovit şi nici nu-şi mai dădea osteneală să caute vreo cale de scăpare.

Deodată Mac O'Kerem îl trezi din gândurile lui cu întrebarea:

— Ia spune, ai parale la tine?

— Negreşit că am ceva bani. Mă miră că nu mi i-aţi şterpelit până acum.

— Nu suntem hoţi şi nu prădăm pe nimeni, răspunse Mac O'Kerem cu mândrie.

— Sunteţi nişte tâlhari nemernici şi nimic mai mult, îi aruncă Bob în faţă.

— Ia nu ne mai ocări. Până acum n-ai niciun motiv să te plângi de noi, căci ne-am purtat destul de bine cu tine. Ştii să joci poker?

— Vrei cumva să joc cu voi?

— Da.

— Atunci trebuie să mă dezlegaţi.

Mac O'Kerem se uită întrebător la tovarăşii lui...

— Ce ziceţi, să încercăm?

— Fără nicio grijă. De aici au poate să fugă şi nici să ne doboare nu poate, căci suntem trei, şi el unul singur.

George se sculă şi desfăcu curelele cu care era legat Bob.

Mâinile acestuia erau amorţite, aşa că nici nu putu să le mişte îndată.

— Vino încoace şi trage un gât de rachiu. O să te dezmorţească, zise Mac O'Kerem, umplând un pahar şi întinzându-i-l lui Bob.

Tânărul goli paharul şi se simţi mai bine.

— Mai vrei unui? întrebă irlandezul.

Bob dădu din cap, îşi frecă mâinile, goli al doilea pahar, apoi se aşeză la masă. Zări o cutie cu ţigări şi fără a mai cere voie, luă una şi o aprinse. Îi era tare foame şi nădăjduia s-o mai potolească prin fumat.

Irlandezul făcu cărţile, le împărţi şi jocul începu iar.

Bob n-ar fi crezut niciodată, că în situaţia în care se afla, jocul i-ar putea procura distracţie. După scurt timp toată atenţia lui era însă îndreptată asupra cărţilor. Mânca şi bea voios, fuma o ţigară după alta şi începu să se simtă destul de bine. Fiind un jucător bun de poker şi ştiind să facă şi cacealmale îndrăzneţe, începu să câştige, aşa că la un moment dat Mac O'Kerem zise supărat:

— Mai bine făceam dacă îmi căutam de treabă şi nu te pofteam la joc.

— Ei lasă, îl mângâie George, bătrânul o să ne dea înmiit înapoi, ce

pierdem acum.

Irlandezul se uită la ceas.

— Dar ce e cu Vardan de nu mai vine? Ar fi putut să fie demult aici.

— Pesemne că ia măsuri să nu fie urmărit, aşa că îi trebuie timp mai mult

În clipa aceasta se auzi sunetul puternic al unui claxon.

George sări în picioare şi zise:

— Ăsta-i el!

Şi ceilalţi se sculară de la locurile lor.

— Du-te cu barca la ţărm şi adu-l încoace, strigă Mac O'Kerem lui George, care şi ieşise din colibă.

Ceilalţi doi plecară după dânsul şi îl ajutară să împingă barca în apă.

După vreo jumătate de oră cei de pe insulă, zăriră barca întorcându-se. Priveau toţi cu încordare, fără să spună un cuvânt.

În sfârşit, unul din ei spuse, respirând uşurat:

— E Vardan!

Încă vreo câteva lovituri de vâslă şi barca se lovi de mal.

Mac O'Kerem nici nu aşteptă bine să coboare Vardan, şi-l întrebă:

— Ţi-a dat banii?

Vardan răspunse cu un surâs înciudat:

— Nu mi-a dat nimic. Totul a mers pe dos.

Mac O'Kerem se dădu un pas înapoi şi zise buimăcit:

— Cum?… Totul a mers de-a-ndoaselea?…

Vardan clătină din cap.

— De altminteri ar fi trebuit să ne aşteptăm la aşa ceva.

— Vasăzică nici n-a venit? întrebă irlandezul, înfuriat.

— N-a venit.

Plin de mânie, Mac bătu din picior şi se răsti la ei:

— Mii de draci! Vorbeşte lămurit; ce s-a întâmplat?

— La timpul hotărât m-am dus la locul de întâlnire şi m-am ascuns după un tufiş de unde puteam cuprinde cu vederea toată şoseaua. Maşina o lăsasem în sat.

— Lasă dracului amănuntele, spune mai repede cum au mers lucrurile mai departe, se răsti irlandezul, nerăbdător.

— Ei bine, după ce am stat câtva timp la pândă, văd deodată o

mogâldeaţă care se apropia. Cine credeţi că era?

— Lasă dracului cimiliturile şi vorbeşte.

— Coţofană… cocoşatul!...

— El?…

Mac O'Kerem dădu neîncrezător din cap.

— Ai vorbit cu dânsul?

— Nu.

— De ce?

— Fiindcă bănuiam o capcană. Fără nicio îndoială că prin apropiere erau ascunşi poliţişti care voiau să pună mâna pe mine. Vă aduceţi aminte de vorbele fetei, că şi Coţofană cunoaşte toată afacerea?

— Poate fusese trimis de Wilkens?

— Nu l-ar fi ales pe Coţofană, pentru asemenea, însărcinare. Eu sunt sigur că era capcană; asta, nu mi-o scoate nimeni din cap.

— De, se prea poate, dar totuşi ar fi trebuit să încerci.

— Şi să mă las prins!… Ţi-e uşor să vorbeşti, căci nu era pielea ta în joc. Tu întotdeauna pui pe alţii la treburi de-astea grele, ca să nu ţi se întâmple ţie nimic, şi pe urmă faci pe grozavul. De ce nu te-ai dus tu să iei banii?

Pe măsură ce vorbea, mânia lui Vardan creştea şi se uita înfuriat la irlandez.

— De ce să ne mai certăm acum? zise acesta, împăciuitor. Dacă lovitura n-a reuşit, cu atât mai rău.

— Nu mai putem face nimic, zise George şi trebuie să ne îngrijim de siguranţa noastră. Dacă poliţia ne-a dat de urmă, atunci numai suntem siguri aici.

— Da, trebuie s-o luăm la sănătoasa şi asta cât mai repede, încuviinţă Norval.

Mac O'Kerem se uită întrebător la complicii lui.

— Ce ziceţi?… Sunteţi de părere să ne întoarcem la ţărm?

— Da, însă nu chiar aici în apropiere.

— Dar trebuie să luăm maşina.

— Las-o dracului de maşină. Dacă vom avea nevoie, vom face rost de alta. Eu sunt de părere să ne urcăm în barca cu motor şi să plecăm în Italia; acolo nu ne vor căuta.

— Să plecăm chiar acum?

— Negreşit.

— Atunci ar fi timpul să-i legăm băiatului piatra de gât şi să-l aruncăm în mare.

— La ce bun? E destul dacă îl lăsăm aici, fu de părere Norval. Am nas bun şi îmi miroase a furtună. Atunci şi aşa e pierdut, fără să-i mişcăm un deget. Insula va fi inundată şi apa va lua coliba cu tot ce e în ea. Numai barca trebuie s-o găurim, ca să nu se poată folosi de ea.

Spunând aceste cuvinte, ticălosul luă un topor, se duse la mal şi dădu câteva lovituri în fundul bărcii, făcând o gaură destul de mare, pentru a lăsa să pătrundă apa.

42. Torturi

Tăcuţi şi înspăimântaţi, Felicia şi Raul Bernard şedeau pe scara înfiorătoarei lor temniţe şi aşteptau.

Ce?

Nici ei n-ar fi fost în stare să dea un răspuns la această întrebare, căci nu mai aveau nicio licărire de speranţă.

Raul auzise cum banditii rostogoliseră un obiect greu deasupra chepengului care închidea ieşirea din pivniţă şi cum părăsiseră hambarul.

Vezică îşi înfăptuiseră ameninţarea şi îi lăsaseră în voia sorţii lor grozave.

După plecarea nemernicilor, tânărul, cuprins de furie, mai încercă o dată să se desfacă din legături, dar frânghia îi tăia şi mai adânc în carne şi mâinile-i amorţiră şi se umflară.

Acum şedea resemnat şi abătut, neştiind ce să mai facă.

Nişte şobolani se apropiau de ei cu îndrăzneală, văzându-i nemişcaţi. Felicia se feri cu dezgust.

Din când în când se auzea clipocitul apei din pivniţă, din care venea un miros rău, de putregai.

Trecu ceas după ceas şi cei doi tineri se simţeau din ce în ce mai istoviţi. Abia se mai puteau ţine drept pe scara pe care şedeau.

Dar după câtva timp Raul îşi adună toate puterile şi se ridică brusc în picioare, încât scara şubredă trosni.

— Ce vrei să faci? îl întrebă Felicia cu voce obosită.

— Trebuie să căutăm o scăpare. Doar nu vom aştepta aici până

când vom muri de foame.

Urcă treptele şi apăsă cu umărul chepengul, dar acesta nici nu se mişcă din loc. Aşadar pe aici nu era nicio posibilitate de a ieşi afară din pivniţă! Coborî iar treptele şi se opri lângă Felicia, care îl întrebă:

— Aşa e că nu putem ieşi?

— Trebuie să ieşim.

— Pe unde şi cum? Nu putem face altceva decât să aşteptăm ce au de gând bandiţii cu noi.

— Nu vor mai face nimic. Au spălat putina şi ne-au lăsat în voia sorţii. Ştii ce înseamnă asta? Că trebuie să murim de foame.

Felicia scoase un strigăt de spaimă.

— De unde ştii?

— Am auzit doar ce au vorbit, când am ascultat adineauri.

— Dumnezeule!... Asta ar fi îngrozitor.

— Nu-ţi fie teamă, că nu se va întâmpla chiar aşa cum vor aceşti nelegiuiţi.

— Dar cine să vină să ne scape? Ai avut nădejde în ajutorul poliţistului cu care spui că ai vorbit. Dar se vede că a uitat de noi, altfel ar fi venit cineva până acum.

— Nu mai trebuie să ne bizuim pe alţii, ci să vedem singuri ce este de făcut. Voi încerca încă o dată să desfac legăturile.

Raul coborî cele câteva trepte şi dibui pe întuneric până când ajunse la un perete. Căută o asperitate oarecare de care să frece frânghia până când se va rupe, dar rămase dezamăgit, căci zidul era neted. Se întoarse iar la Felicia şi o întrebă:

— Ai dinţi buni?

— De ce mă întrebi? Vrei să rod sfoara?

— Nu; însă să încerci să desfaci nodul cu dinţii.

— De ce nu ne-am gândit de la început, la asta?... Ai dreptate, poate va merge.

Raul se aşeză astfel în faţa Feliciei, încât aceasta să poată apuca nodul cu dinţii, apoi începu să tragă.

Felicia dădu drumul nodului şi zise:

— Nu aşa tare, căci îmi rupi dinţii.

Apoi încercă încă o dată şi, în sfârşit, reuşi să desfacă prima înnodătură. A doua merse mult mai uşor.

— Gata! strigă ea bucuroasă.

Raul trase cu toate puterile de frânghie, care se desfăcu şi, în sfârşit, putu să mişte mâinile, să pună iar sângele în mişcare.

— Aşa, acum e rândul dumitale.

Începu s-o dezlege şi pe dânsa, dar deodată se opri.

— Ce-a fost asta? întrebă el ascultând încordat.

Deasupra lor se auziră paşi grăbiţi. Cine să fie? Ascultară, tremurând de încordare. Să se fi întors oare bandiţii?

Dacă, într-adevăr, ai lor erau paşii care se auzeau, atunci nu le putea folosi la nimic că reuşiseră să desfacă legăturile.

Rămaseră nemişcaţi şi abia îndrăzneau să respire.

— E numai unul singur, şopti Raul.

— De-ar fi Coţofană! făcu Felicia.

— N-ar fi bine să strigăm?

Tânărul urcă repede scara şi începu să bată cu putere în scândurile chepengului, strigând:

— Ei! Cine-i acolo?

Urmă o tăcere de câteva clipe, apoi un glas răspunse:

— Eu sunt... Coţofană! Cine mă strigă?

— Raul Bernard.

— Dumnezeule!... Dar unde eşti?

— Aici, jos, în pivniţă. Scapă-ne, Coţofană!.. Repede... Dă-ne ajutor!

Cocoşatul rămase câteva clipe buimăcit, neştiind ce să facă.

Din nou răsună strigătul după ajutor şi bătăile în duşumea.

Bătrânul se uita în jurul lui şi în sfârşit descoperi chepengul, peste care era aşezat un vinci greu.

Nu stătu mult pe gânduri şi adunându-şi toate puterile începu să-l mişte puţin câte puţin din loc. Era o muncă grea pentru sărmanul bătrân, dar erau în joc două vieţi omeneşti.

Se opinti din răsputeri, punând ba un umăr, ba altul şi, în sfârşit, după vreun sfert de ceas reuşi să dea vinciul la o parte. Ridică repede chepengul şi în aceeaşi clipă Raul Bernard sări afară.

— Coţofană, dragul meu Coţofană! strigă el, îmbrăţişându-l.

Dar Coţofană nu se lăsă mişcat de bucuria tânărului, căci mai avea o greutate pe suflet şi prima lui întrebare fu:

— Unde e fata?

— Aici! răspunse un glas subţirel şi bătrânul o zări pe Felicia, care

urcase treptele şi apăru acum din deschizătura întunecoasă a pivniţei.

Cocoşatul respiră uşurat, luă mâinile Feliciei, le strânse într-ale sale şi zise:

— Slavă Domnului că te-am găsit! Am îndurat chinuri grozave şi am avut cele mai amare remuşcări. Mulţumesc lui Dumnezeu că am putut să te scap.

Se uită lung la cei doi tineri, dar se înspăimântă când văzu feţele lor palide şi privirile stinse.

Raul Bernard râse însă bucuros şi spuse:

— Nu fi îngrijorat, bunul meu prieten. Ai venit la timp. Dumitale îţi datorăm că am scăpat din vizuina asta grozavă.

— Lasă acum mulţumirile şi spune-mi mai bine cum aţi ajuns aici?

— Doar ţi-am spus şi la club că…

Bătrânul se scărpină încurcat la ceafă şi mormăi:

— Da, mda… la club… Ai văzut ce-au făcut băieţii cu mine… Mi-e ruşine când îmi aduc aminte… S-o ia dracu de băutură…

— Ei lasă acum, Coţofană, zise Raul râzând, nu te mai întrista. Ascultă mai bine cum s-au petrecut lucrurile – şi Bernard îi povesti toate întâmplările şi tot ce aflase.

— Minunat! strigă cocoşatul. Poate tot vom reuşi să punem mâna pe nelegiuiţii ăştia?

Raul îl privi cu îndoială.

— Crezi că va fi cu putinţă?

— Eu una am pierdut toată nădejdea, se amestecă Felicia în vorbă, suspinând. Cine ştie unde l-au dus pe sărmanul Bob?

— Nu fi îngrijorată, răspunse Coţofană. Câtă vreme e încă în viaţă, nu trebuie să pierdem speranţa.

La rându-i, Coţofană, povesti tot ce i se întâmplase în dimineaţa acelei zile şi încheie:

— Ceea ce avem de făcut acum, e să mergem cât mai repede la poliţie şi să spunem tot ce ştim.

Raul Bernard îi curmă vorba, clătinând capul:

— Să lăsăm poliţia să-şi vadă de treburile ei. Pentru mine lucrează mult prea încet; am avut dovada. Dacă vrem să-l scăpăm pe Bob, trebuie să lucram noi înşine.

— Ai de gând să-l scapi singur de pe insulă?

În ochii lui Raul se ivi o lucire de bucurie şi în el se deşteptă pofta

de aventuri. Uitase din ce situaţie scăpase numai cu câteva clipe înainte, aşa că spuse cu însufleţire:

— Da. Eu însumi am să-l scot de pe insulă. Ai să vezi că voi reuşi.

Coţofană avu un zâmbet cam ironic şi neîncrezător:

— Se vede că nu te-ai săturat încă de aventuri şi vrei să mai încapi o dată în mâinile bandiţilor?

— De astă dată nu-mi vor mai putea face nimic. Mă voi feri şi îi voi da gata..

— Singur?

— Bineînţeles că nu. Dacă voi povesti cele întâmplate câtorva prieteni de ai mei, îmi vor da cu plăcere o mână de ajutor. Voi vorbi cu trei din ei, aşa că socotindu-ne şi pe noi doi, vom fi cu totul cinci – deci destui ca să-l putem scăpa pe Bob Wilkens de pe insulă. Mă bucur de pe acum de aventura asta.

Şi Felicia strigă încântată:

— Merg şi eu cu voi.

— Plecăm, plecăm! E uşor de spus, dar cu ce vreţi să ajungem până la insulă?

— Foarte uşor, voi lua barca cu motor a clubului.

— Dar ştii pe ce insulă l-au dus ticăloşii pe Bob Wilkens?

— O voi găsi cu ajutorul hărţii. Cunosc locul de pe coastă până unde s-au dus cu automobilul şi nu departe de acolo trebuie să fie şi insula.

— După vorbele dumitale, totul pare să fie foarte simplu şi uşor.

— Aşa şi este. Când bandiţii ne vor vedea venind, vor spăla putina… vor lăsa pe tânărul Wilkens pe insulă şi noi îl vom lua lesne de acolo.

— Mi-e teamă că sunt nişte tâlhari îndrăzneţi care se vor apăra şi nu vor lăsa atât de uşor să le scape prizonierul.

Raul făcu o mişcare nepăsătoare cu mâna.

— Nu trebuie să-ţi fie teamă de nimic, căci nemernicii de teapa lor sunt de obicei laşi. Ştiu numai să atragă oamenii în cursă, dar când e vorba de o primejdie adevărată, o iau la fugă.

Coţofană păru să mai stea la îndoială şi îl sfătui încă o dată:

— Renunţă mai bine la planul dumitale şi dă toată afacerea pe mâna poliţiei. E mai sigur.

— Şi poliţia va veni, ca de obicei, prea târziu. Noi însă n-avem timp

de pierdut. Situaţia e astfel că de fiece clipă depinde viaţa lui Bob Wilkens. Dacă vor vedea că nu le-a reuşit lovitura, bandiţii sunt în stare să-l omoare, pentru a se răzbuna.

— Ai dreptate, încuviinţă Felicia. N-avem nicio clipă de pierdut şi trebuie să lucrăm repede, dacă nu vrem să primejduim viaţa sărmanului Bob.

Raul Bernard dădu din cap.

— Haideţi atunci, să plecăm. Ce mai stăm aici?

— Şi unde mergem?

— La club.

Părăsiră hambarul şi ieşiră în stradă, Felicia şi Raul încântaţi că vedeau iar lumina soarelui. Tânăra fată era fericită, putând să nădăjduiască din nou că va reuşi să-l scape pe Bob din ghearele bandiţilor.

43. Iubirea nu uită

Când ajunseră la club, era foarte devreme, aşa că sala în care intrară o găsiră pustie. Niciunul din tinerii sportivi nu veniseră încă.

Felicia fu mulţumită că în felul acesta putea să găsească linişte şi să-şi potolească tulburarea în care se afla din pricina lui Bob.

Raul se duse îndată la locuinţa gardianului clubului şi de la fata acestuia împrumută îmbrăcăminte uscată pentru Felicia, a cărei rochie se udase şi se murdărise în pivniţă. Apoi îngriji să i se aducă un ceai fierbinte şi ceva de mâncare.

Chemă la telefon pe trei din cei mai buni prieteni ai lui şi explicându-le despre ce este vorba îi rugă să-i dea ajutor pentru al scăpa pe Bob Wilkens.

Plină de recunoştinţă, Felicia îl urmărea cu privirea în toate mişcările lui şi când se apropie iar de masa la care şedea, îi spuse:

— Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc pentru ajutorul pe care mi-l dai, punându-ţi chiar viaţa în primejdie.

Raul Bernard se uită lung la dânsa şi răspunse:

— Deocamdată n-avem timp să vorbim de vreo răsplată. Vom vedea mai târziu. În orice caz sunt fericit că te pot ajuta să-ţi descarci sufletul de o povară apăsătoare.

Deşi în timpul captivităţii lor comune, tânăra fată nu-i povestise

nimic, bănuia totuşi că între ea şi Bob Wilkens era o legătură mai strânsă. Cu toate acestea o rază de speranţă se ivi în sufletul lui, căci frumuseţea gingaşă a acestei fete îl impresionase adânc.

Felicia nu bănuia nimic din ceea ce se petrecea în sufletul lui Raul Bernard. Toată grija ei era pentru sărmanul Bob, pe care îl ştia în primejdie.

Nici la dânsa nu se mai gândea. Ce preţ mai avea viaţa pentru ea?!

Pe când gândurile ei zburau astfel la dragul ei prieten, auzi deodată la aparatul de radio, pe care gardianul îl deschisese:

„Serviciul de informaţii. – Până astăzi nu s-a găsit nicio urmă a contesei Felicia de Martigny, dispărută de alaltăieri. Se spune că a fost văzută într-un automobil, dar nimeni nu poate da indicaţii precise. Între timp, mama tinerei fete, contesa Dolores de Martigny, cunoscută sub numele de contesa blondă din Marsilia, a fost arestată sub bănuiala că ar fi pus focul de la barul „Valencia”. Cu puţine zile în urmă, prelungise poliţa de asigurare, mărind suma asigurată şi se crede că pe calea aceasta voia să fraudele societatea de asigurare pentru o sumă importantă. Acuzata n-a mărturisit nimic, susţinând că e nevinovată, cu toate dovezile care s-au acumulat împotriva ei”.

Felicia nu vru să audă mai mult, căci îşi astupase urechile.

Limpede îi apăru chipul mamei ei, dar nu cum o văzuse la barul „Valencia”, nu contesa blondă din Marsilia, ci adevărata contesă de Martigny, a cărei iubire îi înfrumuseţase copilăria şi tinereţea, femeia care o rugase cu voce imploratoare:

„Lasă-mă să-ţi spun povestea tristă a vieţii mele. Ai îndurare! Dacă mai este numai o scânteie de iubire în sufletul tău, ascultă-mă!”

Felicia îşi lăsă capul pe piept.

Făcuse oare bine când îşi părăsise mama?… – Mama, care toată viaţa îi arătase numai dragoste!…

Un geamăt dureros izbucni din pieptul Feliciei. Ce fericită ar fi fost dacă n-ar fi aflat adevărul!… Iubirea nemărginită pe care i-o purta, n-ar fi pierit!…

Dar putea oare să piară deodată o iubire atât de mare?!… Cât de îndurerată şi înspăimântată trebuie să fi fost mama ei, când citise scrisoarea pe care i-o lăsase?!… Şi acum o arestaseră ca

incendiatoare!... Ce grozăvie... Sărmana, sărmana ei mamă!...

Fără să-şi dea seama, se simţi cuprinsă de o milă adâncă pentru mama ei, pe care cu două zile în urmă credea că o urăşte, pentru că nu-i spusese adevărul asupra vieţii ei.

Şi acum, o putere tainică o îndemna parcă să alerge cât mai repede la dânsa.

„Mamă, scumpa mea mamă!” murmură Felicia.

Avea ea oare vreun drept să arunce piatra asupra mamei sale, de la care nu avusese decât dragoste şi bunătate?!

„Tot ce-am făcut, a fost numai pentru tine, copila mea!” Îi sunau parcă în ureche cuvintele mamei ei.

Şi acum... Toată bunătatea şi dragostea ei, i-o răsplătea cu dispreţ şi răutate!

— Felicia!... Copila mea!... Ce ai?... Ce s-a întâmplat?

Cuvintele acestea o treziră din gândurile ei. Ridică încet capul şi îl văzu în faţa ei pe Coţofană, care o privea îngrijorat.

— Bunul meu prieten, mi-ai făcut atâta bine, încât nu ştiu cum ţi-l voi putea răsplăti vreodată şi totuşi mai am încă o rugăminte.

Coţofană se aşeză lângă dânsa şi îi mingâie mâinile.

— Spune, scumpa mea copilă şi dacă stă în puterile mele, îţi voi împlini orice rugăminte.

Felicia îi mulţumi cu o privire înduioşătoare dar îşi plecă iar capul şi îşi duse mâna la frunte.

„Cum să-i spun? gândi ea. Cum să-i mărturisesc totul?”

Cu toate că o durere amarnică îi sfâşia pieptul, îşi dădu seama că nu mai poate să tacă, şi că trebuie să-i spună tot. Începu cu voce înecată:

— Dragul meu Coţofană... a trebuit... am fost nevoită... Adineauri la radio... am auzit o ştire...

— ....că te caută poliţia, întregi Coţofană, când văzu că Felicia şovăie să vorbească mai departe.

Fata ridică repede privirea spre dânsul.

— Cum, ştii...?

Bătrânul dădu din cap cu un zâmbet blând.

— Ştiu tot, copila mea. Am aflat totul la poliţie... despre tine, despre mama ta şi acum înţeleg tot.

— Înţelegi atunci... de ce... de ce am plecat de la mama... De ce

am vrut să mor?...

Coţofană o privi în adâncul ochilor şi zise:

— Cine a îndurat atâtea câte am îndurat eu, e în stare să înţeleagă tot, dar ştie în acelaşi timp că un copil nu trebuie să-şi blesteme niciodată mama. Orice ar fi făcut, tot mamă rămâne, pentru dânsul... şi mama, ta, Felicia, te iubeşte... te iubeşte mai presus de orice.

— O cunoşti, Coţofană?

— Cine n-o cunoaşte pe contesa blonda din Marsilia?

Tânăra fată tresări îndurerată.

— Tocmai asta e îngrozitor. Cum a putut să ajungă aici?...

— Întreab-o pe dânsa, copila mea. Numai puţini oameni cunosc povestea vieţii ei şi aceşti oameni tac. Însă cine s-a uitat o dată în ochit trişti ai mamei tale, a înţeles că toată viaţa ei a fost un şir neîntrerupt de chinuri şi suferinţă, de dor de fericire.

— Singura ei fericire şi bucurie am fost eu, murmură Felicia. Şi acum a pierdut-o şi pe asta. Zace singură, părăsită, la închisoare...

Se opri câteva clipe, apoi urmă cu glas hotărât:

— Coţofană, trebuie să-i dau de ştire mamei că trăiesc. În nenorocirea ei, îi va fi o mângâiere. Până când Raul Bernard va face toate pregătirile pentru plecarea la insulă, vor mai trece câteva ceasuri. Vreau să mă folosesc de timpul acesta şi să-i scriu mamei, iar pe dumneata, bunul meu prieten, te rog să-i duci scrisoarea şi să-i spui că sunt sănătoasă, să nu fie îngrijorată din pricina mea. Vrei?...

Felicia se uită cu încordare la bătrân, aşteptând răspunsul.

Acesta o atrase spre dânsul şi uitându-se ţintă în ochii ei, o întrebă:

— Copila mea, inima ta nu te îndeamnă să te duci chiar tu la mama ta?

Se făcu o tăcere de câteva clipe, apoi cocoşatul mai spuse o dată:

— Felicia, fă ce-ţi spune inima.

Coţofană spuse aceste cuvinte cu un glas atât de blând şi duios, încât Felicia simţi cum i se ia toată greutatea de pe suflet. Strânse mâinile bătrânului într-ale ei şi răspunse:

— Acum ştiu ce am de făcut. Mi-ai arătat calea cea bună, Coţofană.

Şi fără a mai şovăi o clipă, Felicia plecă... la mama ei.

44. În voia sorţii

Plin de uimire, Bob urmărea pregătirile pe care le făceau bandiţii pentru plecare.

Adunară tot ce era în colibă şi înainte de toate proviziile. La început Bob nu spuse nimic. Dar când văzu că Norval strânge şi hamacul, îl întrebă:

— Ce aveţi de gând? Ce înseamnă, asta?

— Că o luăm la sănătoasa, băiete, răspunse Norval ironic.

— Dar cu mine ce faceţi?

— Pe tine le lăsăm aici.

Indignat, tânărul se răsti la el:

— Sunteţi nebuni?... Doar nu mă puteţi lăsa singur aici?!

— Ba putem tot ce vrem. Îngrijeşte-te singur de tine şi dacă în lumea cealaltă te vei întâlni cu bătrânul tău, n-ai decât să-i ceri socoteală, căci numai el e vinovat de tot ce ţi se întâmplă, fiindcă n-a vrut să plătească banii pe care i-am cerut. Se vede că nu preţuieşti mult în ochii lui.

— Cum puteţi spune că tata n-a vrut să plătească, cât timp nici n-aţi vorbit cu mijlocitorul lui?

Norval îl întrerupse cu violenţă:

— Taci, nu mai vorbi! Nici prin gând nu i-a trecut să plătească, plănuise altceva, onorabilul tău bătrân. Cum n-avem însă poftă să facem cunoştinţă cu poliţia, preferăm să renunţăm la afacerea asta. Rămâi cu bine, băiete... Petrecere frumoasă... Fii mulţumit că nu te aruncăm chiar acum în apă.

Bob încleştă pumnii:

— Sunteţi nişte sălbatici. Mă lăsaţi să mor cu încetul de foame...

Norval nu mai luă în seamă cuvintele lui, ci părăsi coliba pentru a se duce după complicii săi, care o luaseră înainte.

Dar deodată Bob se năpusti asupra lui şi îi tăie calea.

— Nu te las să pleci...

Înainte însă de a-şi putea isprăvi vorba, Norval îi dădu o lovitură puternică sub bărbie şi cu un strigăt de durere, Bob se prăbuşi la pământ.

Când îşi reveni iar în simţiri, Bob Wilkens nu-şi putu da seama cât timp trecuse de la plecarea bandiţilor. Se ridică anevoie de jos şi ieşi din colibă.

Vântul sufla cu putere, dar el nici nu-l luă în seamă, ci cercetă mica insulă. Pretutindeni era înconjurat de apă şi de nicăieri nu putea aştepta un ajutor.

Deodată zări barca lor cu vâsle şi o licărire de speranţă se ivi în sufletul său. Dar când se apropie, văzu spre dezamăgirea lui, că vâslele fuseseră luate şi barca era găurită.

Nici de gândit nu era să se poată folosi de dânsa. Ticăloşii îi tăiaseră orice cale de scăpare.

Deznădăjduit, privea în largul mării.

Dar nu… nu se putea să moară ca un câine… Trebuia să scape…

Îşi aduse aminte că bandiţii fuseseră urmăriţi, pe când mergeau cu maşina. Vasăzică era, cineva care ştia de răpirea lui.

Reamintindu-şi toate întâmplările şi făcând o legătura între fapte, ajunse la încredinţarea că numai Felicia putea fi aceea care încercase să-i vină în ajutor.

Aşadar mai trăia şi poate va încerca din nou să-l scape.

Va reuşi oare?

45. Mângâiere

Felicia tremura de nerăbdare, în aşteptarea permisiunii de a vorbi cu mama ei. Cât de lungi erau formalităţile al căror rost nu-l înţelegea! La câte întrebări nu fu nevoită să răspundă!

În sfârşit, un gardian o conduse prin ganguri lungi, pe acelaşi drum pe care, cu câteva ceasuri în urmă mersese şi mama ei.

— Ai timp zece minute de vorbit. Grăbeşte-te deci să spui mamei dumitale ce ai de spus, căci nu te pot lăsa nicio clipă mai mult, îi zise gardianul, apoi deschise uşa celulei şi îi făcu semn să intre.

Inima Feliciei zvâcnea cu atâta putere, încât ameninţa să-i spargă pieptul, când trecu pragul tristei încăperi unde era închisă scumpa ei mamă.

Privirile celor două femei se întâlniră. Dolores stătea nemişcată pe pat, nefiind în stare să spună un singur cuvânt.

— Mămico…

Tremurând din tot trupul şi abia ţinându-se pe picioare, contesa se ridică, se apropie de fiica ei, îi mângâie obrajii, părul blond, se uită în ochii ei, o strânse la piept, dar nu fu în stare să spună ceva.

Abia când Felicia exclamă a doua oară, „Mămico… scumpa mea mămică!”, Dolores putu să prindă în cuvinte tot ce avea pe suflet:

— Felicia… copila mea iubită!.. Trăieşti… ai venit la mine… te văd cu ochii mei, odorul meu scump! Dumnezeule, câtă fericire!.. Şi ai venit la mama ta în închisoare!... Zi şi noapte m-am rugat lui Dumnezeu să facă o minune, să te aducă iar la mine… Şi minunea s-a înfăptuit! Oh, copila mea, nici nu poţi să-ţi închipui ce înseamnă pentru mine clipa aceasta!

Ochii i se umplură de lacrimi şi o strânse iar pe Felicia la piept.

— Mamă scumpă, iartă-mă că am fugit de lângă tine, că ţi-am pricinuit atâta durere!

Dolores o trase pe Felicia spre pat şi o aşeză lângă dânsa.

— Ah, Felicia, dacă m-ai fi ascultat când am vrut să-ţi spun tot, atunci n-ai fi plecat de la mine.

— Iată, mamă, am venit iar şi acum…

— Da, copila mea, ai venit iar, – repetă contesa, dar zâmbetul de fericire îi pieri de pe buze şi adăugă întristată:

— Din nenorocire nu putem rămâne împreună… sunt arestată.

— Îţi vor da drumul, scumpa mea mămică, căci se va dovedi nevinovăţia ta.

Contesa se uită neîncrezătoare la copila ei.

— Aşadar şi tu, care te-ai îndepărtat ca dispreţ de mine, şi tu crezi în nevinovăţia mea?

Felicia plecă ochii şi murmură:

— N-am ştiut ce fac, mamă, când am plecat de lângă tine; prea multe nenorociri se abătuseră asupra mea.

Contesa îi mângâie părul şi dădu din cap, înţelegătoare.

— Da, copila mea dragă, prea multe nenorociri şi cu toată dragostea mea nemărginită, n-am putut să te feresc de ele, deşi mi-aş fi jertfit şi viaţa pentru tine, aşa cum mi-am jertfit-o şi până acum. Da, Felicia… Şi eu aveam numai optsprezece ani, aveam ochi albaştri şi eram blondă ca şi tine, când mi-a ieşit în cale bărbatul care a hotărât soarta mea. Până la vârsta de cincisprezece ani am trăit în bogăţie şi strălucire. Tatăl meu mă răsfăţa şi îmi împlinea toate dorinţele. Niciodată nu mi-aş fi putut închipui că viaţa aceea va lua sfârşit, până când… într-o zi… am găsit pe sărmanul tată în biroul lui, cu tâmpla găurită de un glonţ. Îşi pusese capăt vieţii, fiindcă pierduse averea şi

nu mai voia să trăiască în sărăcie. Un bancher înşelător îl încurcase în felurite speculaţii nenorocite. Ce am îndurat în acele zile pline de groază, n-aş mai putea să spun. Singurul lucru care mi-a mai rămas în amintire, este înmormântarea strălucită pe care prietenii i-au făcut-o tatei şi prin care dovedeau cât de mult îl iubiseră. Dar când a fost coborât în pământul rece, alături de mama mea, am avut şi eu impresia că mă cufund într-o prăpastie neagră şi din nenorocire, presimţirea asta avea să se adeverească prea curând.

Contesa rămase ca privirea îndurerată la amintirea tristului trecut.

— Lasă, mămico scumpă, nu mai vorbi de lucruri care te dor atât de mult. Totul a trecut... o să-mi povesteşti altădată, când vei fi mai liniştită...

Dolores dădu însă din cap şi continuă:

— Nu Felicia, nu altă dată; lasă-mă să-ţi spun acum toată durerea care îmi apasă sufletul... să-mi descarc tot amarul... Cine ştie dacă vei mai putea veni la mine, dacă vom mai avea putinţa să vorbim despre trecutul atât de dureros, dar pe care trebuie să-l cunoşti şi tu...

Felicia tăcu şi mama ei povesti mai departe.

— Creditorii tatei mi-au luat tot: casa noastră frumoasă, castelul Martigny care ne rămăsese de la străbuni... nu ne-au lăsat decât îmbrăcămintea...

— Dar fraţi n-aveai, mamă? o întrerupse Felicia.

— Ba da, un frate, cu cinci ani mai mare ca mine. Era unul din cei mai chipeşi ofiţeri; dar în urma nenorocirii noastre, a fost nevoit să-şi dea demisia din armată, şi cum era prea mândru să trăiască din mila rudelor, a plecat în lume şi n-am mai auzit niciodată de el. Cine ştie prin ce colţ pierdut a pierit neştiut de nimeni. Da, Felicia... noi cei din urmă din neamul conţilor de Martigny am fost oropsiţi de soartă. Am trăit câtva timp la nişte rude mai bogate, unde am îndurat însă cele mai grozave înjosiri. Mi se număra fiecare îmbucătură pe care o vâram în gură, trebuia să muncesc ca o roabă în gospodărie şi nicio rază de bucurie nu-mi lumina viaţa. Dar deodată, totul se schimbă. Într-o zi veni în casa rudelor mele un american tânăr, care urma să locuiască mai multă vreme acolo. Era un om blând şi bun, care înţelese situaţia mea şi se strădui să-mi îndulcească viaţa. De multe ori, când ceilalţi erau plecaţi de acasă, mă chema în odaia lui, îmi dădea bomboane, prăjituri şi mă mângâia, îndemnându-mă să nu

pierd nădejdea în viitor.

A fost primul om care, după moartea tatei, s-a purtat frumos cu mine şi mi-a vorbit cu blândeţe, aşa că e uşor de înţeles, dacă după scurt timp l-am iubit şi m-am dat lui cu tot avântul unei inimi doritoare de dezmierdări. Fericirea mea nu dură însă mult, căci după scurt timp dragostea noastră fu descoperită. Spre a mă sustrage de sub tirania rudelor mele, îmi ceru să plec cu dânsul la Londra, unde îmi făgădui să ne cununăm. Îţi închipui cu câtă bucurie am primit propunerea lui. Aveam toată încrederea în el. Plecarăm şi luarăm o cameră într-o pensiune unde spunea că aşteaptă numai actele lui, spre a ne căsători. Dar săptămână după săptămână trecu şi actele nu mai soseau şi într-o bună zi dispăru, lăsându-mă în voia sorţii, fără niciun ban, în oraşul acela străin, unde nu cunoşteam pe nimeni. La început am crezut că i s-a întâmplat o nenorocire şi am înştiinţat poliţia să-l caute. Trecură zile de aşteptare grozavă. Şi când în sfârşit se aduse o ştire despre dânsul, abia atunci am aflat că avusesem nenorocirea să cad pe mâinile unui seducător nemilos şi lipsit de conştiinţă. În America avea soţie şi copil şi când s-a săturat de mine, a plecat. Nenorocirea mea era cu atât mai mare cu cât rămăsesem însărcinată.

— Dumnezeule, cât trebuie să fi suferit, mămico iubită! spuse Felicia, mişcată până în adâncul sufletul ui.

— Dar asta n-a fost tot. Cu nenorocirea aceasta nu luaseră încă sfârşit suferinţele mele. În starea în care eram n-am putut găsi de lucru şi eram expusă la cea mai neagră mizerie. Când te-am avut pe tine, a fost ca o rază de lumină în viaţa mea întunecată, dar atunci durerea deveni şi mai mare. N-aveam bani, nici atât cât să-ţi cumpăr puţinul lapte de care aveai nevoie… erai bolnavă, trebuia să te scap şi atunci… atunci…

Aici Dolores se opri şi se uită îndurerată la Felicia.

Aceasta plecă capul şi se rugă încet:

— Taci, mămico… mămica mea adorată… nu mai vorbi… e prea dureros!

Dar contesa stărui:

— Trebuie să afli tot, Felicia, ca să mă poţi înţelege, căci am nevoie de înţelegerea şi iertarea ta, spre a-mi putea găsi în sfârşit liniştea sufletească. După toate nenorocirile care s-au abătut asupra mea, mă mir eu însumi că mai trăiesc, că mai este o licărire de speranţă în

sufletul meu. Dar de când am fost la Frank Wilkens şi am vorbit cu dânsul, am rămas cu nădejdea că soarta se va îndura de noi şi nu ne va nimici cu desăvârşire viaţa. Ştiu că de când ţi-am mărturisit că Frank; Wilkens, regele automobilelor, e tatăl tău, suferinţa s-a abătut năprasnică şi asupra ta, dar ascultă-mă, Felicia mea scumpă, să nu…

În clipa aceasta uşa celulei fu deschisă, gardianul apăru în pragul ei şi spuse:

— Au trecut zece minute, vă rog să întrerupeţi convorbirea.

Întristată, Felicia se ridică şi strângând mâinile mamei sale, zise cu lacrimi în ochi:

— Rămâi cu bine, mamă.

Dar Dolores o opri:

— Nu pleca încă, Felicia; mai am să-ţi spun atâtea…

Gardianul făcu un semn de împotrivire cu mâna, o luă pe Felicia de braţ, o duse spre uşă şi zise:

— Ordinul e ordin, doamnă.

Tânăra fată întinse braţele spre mama ei:

— Nu plânge, mămico, voi veni iar, cât de curând.

Gardianul nu se sinchisi de plânsul contesei, nici de disperarea Feliciei, ci închise uşa celulei, în care Dolores se prăbuşi la pământ, strigând:

— Vino iar, fetiţa mea scumpă, vino cât mai repede, ca să-ţi spun că Frank Wilkens pe care l-am văzut nu e tatăl tău şi că fiul său nu ţi-e frate!

46. Cursa morţii

Ameţită, Felicia se întoarse la club, unde îl găsi pe Raul Bernard şi prietenii lui, încântaţi de aventura care îi aştepta.

Fata avu un zâmbet îndurerat şi abia ascultă la ce spuneau tinerii. Numai când Coţofană se apropia de dânsa şi o întrebă: — Ei, te-ai mai liniştit, micuţa mea? ea dădu din cap şi răspunse în şoaptă:

— Sfatul dumitale a fost bun, Coţofană. Orice s-ar mai întâmpla mamei, va putea îndura mai uşor, căci acum ştie că sunt şi voi rămâne copila ei şi asta ţi-o datorează numai dumitale, căci dacă nu te-aş fi întâlnit, aş fi fost şi mai departe orbită, n-aş fi cunoscut-o pe mama aşa cum o cunosc acum.

Coţofană zâmbi fericit.

— Vasăzică tot am fost bun la ceva, micuţa mea Felicia.

Fata îi strânse recunoscătoare mâna.

— Noi nu trebuie să ne mai despărţim niciodată, dragul meu prieten. Când mă voi întoarce…

Coţofană se uită îngrijorat spre cer şi zise suspinând:

— De te-aş vedea înapoi…

— Ţi-e teamă, de ceva: Ne ameninţi vreo primejdie?

— Nu ştiu, e ceva nelămurit. Dar mi se pare că se apropie o furtună.

Raul Bernard şi prietenii săi nu le mai lăsară timp să stea de vorbă, fiind grăbiţi să plece cât mai repede. Se urcară în barca cu motor a clubului, una din cele mai frumoase şi mai repezi din Marsilia, puseră motorul în mişcare şi porniră. Barca mergea cu o iuţeală atât de mare, încât abia mai atingea suprafaţa apei.

Felicia şedea tăcută la locul ei şi gândurile îi zburau la Bob.

Vor ajunge oare la timp?… Vor reuşi ei să-l scape din mâinile bandiţilor?

Nerăbdarea ei creştea din clipă în clipă şi pentru a o potoli, îl întrebă pe Raul:

— Când crezi că vom ajunge la insulă?

— Dacă vremea va rămâne bună, cam pe la miezul nopţii… Dar mi-e teamă că n-am ales o zi bună pentru plimbarea noastră, răspunse el uitându-se spre cer.

Speriată, Felicia ridică repede capul şi zări şi ea la orizont nori negri, ameninţători. Barca înainta cu aceeaşi iuţeala, însă vântul începu să bată tot mai puternic. Tinerii se uitară îngrijoraţi la Felicia, dar nu spuseră niciun cuvânt, nevoind s-o sperie. Ea nu-şi dădea încă seama de primejdia în care se aflau cu toţii.

Deodată unul din ei strigă:

— Trebuie să ne întoarcem. Suntem aproape de insule, dar valurile sunt atât de mari şi puternice, încât dacă ne vom apropia mai mult, barca e ameninţată să se sfarme de mal şi suntem pierduţi.

Raul cercetă cu reflectorul suprafaţa apei. Marea era grozav de agitată şi valurile se năpusteau năprasnic asupra bărcii.

Felicia nici nu le luă în seamă. Cu privirea înspăimântată, urmărea

razele reflectorului şi deodată zări ceva care o făcu să scoată un ţipăt de groază.

Îl apucă pe Raul de braţ şi zise cu vocea sugrumată de spaimă:

— Priveşte, colo… un om agăţat de o scândură… în mijlocul valurilor…

Raul sa aplecă înainte, plimbă iar lumina reflectorului peste apă şi după câteva clipe descoperi şi el pe nenorocitul care se afla în primejdie de moarte.

— Da. Ai dreptate, un om… se luptă cu valurile.

— El e… Bob, murmură Felicia cu glasul stins.

— Îndreaptă numaidecât barca spre el, strigă Raul şi când văzu că prietenul său nu reuşeşte să menţină cursul bărcii, apucă el însuşi cârma şi continuă:

— Poate vom reuşi să-l scăpăm în ultima clipă.

Barca luă direcţia spre naufragiat, însă valurile o aruncau cu atâta putere încolo şi încoace, încât razele reflectorului nu mai rămaseră în direcţia în care se afla naufragiatul şi acesta se pierdu iar în întuneric.

Valuri puternice se năpustiră din nou asupra bărcii, încât tinerii nu mai putură să vadă nimic. Din clipă în clipă primejdia grozavă creştea tot mai mult.

Deodată un ţipăt străbătu prin urletul furtunii. Îl scosese omul pe care îl zăriseră cu câteva clipe în urmă şi care acum era în apropierea bărcii.

— Scăpaţi-l! se rugă Felicia plângând.

— Vom face tot ce ne stă în putinţă, răspunse unul din tineri.

Barca se apropia mereu de omul care se lupta cu moartea. Doi din tovarăşii lui Raul se duseră spre prora bărcii, se legară cu frânghii pentru a nu fi aruncaţi în mare şi aşteptau clipa când barca va trece destul de aproape de naufragiat, ca să-l poată apuca.

— Mai la dreapta! strigă el celui de la cârmă.

Barca îşi schimbă cursul şi zbura deasupra valurilor.

Deodată unul din cei doi tineri se aplecă mai de tare în afară, încât se părea că vrea să se arunce în mare. Întinse braţul, făcu o smucitură puternică şi se trase înapoi.

— L-am prins! strigă tânărul ca glas triumfător. Veniţi repede încoace… ajutaţi-mi să-l trag în barcă.

După câteva clipe nenorocitul se afla întins în fundul bărcii.

— Mai trăieşte? întrebă unul din tineri.

— Da, respiră, răspunse un altul. Se pare că a înghiţit prea multă apă. Să-i dăm coniac şi să-l învelim într-o pătură. Îşi va reveni repede în simţiri.

Felicia se apropie de omul care zăcea pe fundul bărcii. Îl cercetă cu privirea şi deodată întinse braţele, căzu în genunchi lângă dânsul şi strigă:

— Bob!... Scumpul meu Bob!

Îi dezmierdă faţa, îi dădu la o parte părul de pe frunte, îl apucă de umeri şi-l scutură cu putere, ca şi când ar fi vrut să-l deştepte dintr-un somn adânc.

— Bob... tu eşti?

Bob Wilkens deschise în sfârşit ochii, se uita buimăcit în jurul lui, o recunoscu pe tânăra fată şi un zâmbet de fericire îl flutură pe buze.

— Felicia... scumpa mea Felicia!...

47. Un martor

După ce lucrările se mai liniştiseră, Cekov se dusese la societatea de asigurare, dar acolo i se spuse că plata sumei asigurate nu se va putea face decât atunci când cercetările poliţiei vor dovedi că focul n-a fost pus intenţionat.

Poliţia adunase însă dovezi grave împotriva contesei şi aceasta se afla acum la închisoare.

Când fusese interogat şi aflase de la comisar că poliţa de asigurare fusese prelungită de Dolores, Cekov respirase uşurat; acum însă lucrurile păreau să se complice din nou.

Se duse la chelnerul Sattier şi acesta îi repetă ceea ce spusese şi la interogatoriu.

Înfuriat, Cekov se răsti la el:

— Idiotule, ce ţi-ai închipuit?!.. Nici tu nu crezi tot ce-ai spus. Ar trebui să te snopesc în bătăi pentru gogomănia pe care ai făcut-o. Dacă n-ai fi povestit afacerea cu electricianul, comisarului nici nu i-ar fi trecut prin gând s-o bănuiască pe doamna Martigny. Dar ştiu pentru ce ai făcut asta, ticălosule! Ai vrut să te răzbuni, fiindcă te-a dat afară, după ce te-a prins că ai furat. Să fii aşa de bun acum şi să te duci iar la judecătorul de instrucţie şi să-i spui că toată depoziţia ta n-a fost decât

o minciună sfruntată!

Sattier avu un zâmbet ironic.

— Nici prin gând nu-mi trece să fac aşa ceva. Ce-am spus e bun spus. Nu cumva vrei să mă sileşti să-mi retrag mărturia, să mă dezmint pe mine însumi?

— Da am să te silesc, nemernicule!

Cekov vru să-l apuce de braţ, dar fiind pe stradă, Sattier se desfăcu repede din strânsoarea lui şi o luă la fugă.

Cekov alergă la judecătorul de instrucţie, dar acesta îl primi foarte rece şi-l întrebă aproape cu asprime:

— Ce mai doreşti?

— Am venit în chestiunea focului de la barul „Valencia”.

— Bine, bine. Te cunosc. Vorbeşte mai repede ce ai de vorbit.

— Sattier a depus o mărturie falsă.

— De unde ştii?

— Mi-a repetat tot ce a depus la interogatoriu.

— Poţi dovedi că mărturia lui e falsă?

Cekov tăcu câteva clipe, aşa că judecătorul continuă şi cu mai multă asprime:

— Dacă nu, lasă-mă în pace. N-am timp de pierdut cu dumneata.

— Trebuie să ai timp, domnule judecător. Toată averea mea e în joc şi o voi pierde dacă se va da crezare calomniilor lui Sattier.

Judecătorul dădu nepăsător din umeri.

— Adu-mi dovezi că bănuiala nu e dreaptă, şi le voi cerceta. Până atunci, scuteşte-mă de palavrele dumitale.

Cekov vru să mai spună ceva, dar judecătorul sună, şi când un gardian intră în cabinetul lui, îi spuse:

— Condu-l pe domnul afară.

Neavând încotro, Cekov trebui să se supună, şi ieşi.

De unde să aducă dovezi?

Îşi frământă creierul, dar nicio idee bună nu-i veni.

Deodată îşi aduse aminte de electrician, despre care spusese Sattier. Îi cunoştea numele şi adresa, aşa că se îndreptă îndată spre atelierul acestuia. Din fericire, îl găsi acasă şi putu vorbi îndată cu dânsul.

— Îţi aminteşti că ai fost chemat să examinezi cablul electric din camera doamnei Martigny, la barul „Valencia”?

— Negreşit că da. Doamna Martigny mă chemase la telefon şi mă

rugase să vin repede.

— Te-ai dus când te-a chemat?

Electricianul dădu din cap.

— Da, am fost în după-amiaza acelei zile, iar seara a izbucnit focul.

— E adevărat că doamna Martigny te-a oprit să faci reparaţia?

— Cine a spus asta?

— Chelnerul Sattier, la interogatoriu. Din pricina aceasta a căzut asupra doamnei Martigny bănuiala că a pus focul şi a fost arestată.

Electricianul, un om mai bătrân, dădu supărat din cap.

— Ce de ticăloşi mai sunt şi pe lumea asta! Sunt încredinţat că doamna Martigny n-a pus focul.

Cekov rămase încântat de vorbele electricianului. În sfârşit găsise un martor favorabil. Se adresă deci acestuia, spunându-i cu înfrigurare:

— Trebuie să vii neapărat cu mine la judecătorul de instrucţie şi să-ţi dai declaraţia.

— Vin cu plăcere, dacă e vorba s-o scap pe doamna Martigny.

Cu mişcări încete, care puseră la grea încercare răbdarea lui Cekov, îşi scoase halatul de lucru, îşi lua pălăria şi, în sfârşit, plecară.

Când ajunseră la cabinetul judecătorului de instrucţie, acesta îl primi şi mai rău pe Cekov:

— Iar ai venit să-mi baţi capul, domnule?

Cekov nu se lăsă intimidat de tonul aspru al judecătorului şi răspunse:

— Da, am venit iar, şi am adus dovada că Sattier a depus mărturie falsă, numai pentru a se răzbuna împotriva doamnei Martigny.

Judecătorul îşi îndreptă privirea asupra electricianului şi-l întrebă:

— Dumneata, cine eşti?

— Monteurul electrician Arnould.

— Aha, înţeleg, Vrei să fii interogat în afacerea focului de la barul „Valencia”?

— Da. Vreau să spun cum s-au întâmplat lucrurile cu adevărat.

— Bine. Aşteaptă puţin.

Judecătorul ridică receptorul telefonului şi ceru legătura cu comisarul care făcuse cercetările, rugându-l să vină îndată la dânsul. După câteva minute comisarul apăru şi judecătorul îi spuse:

— S-a prezentat încă un martor în afacerea incendiului de la barul

„Valencia”. Fiindcă dumneata ai condus ancheta, te rog să-i iei interogatoriul.

Comisarul Corbier se îndreptă spre electrician, îi aruncă o privire pătrunzătoare şi-l întrebă:

— Cine te-a îndemnat să vii încoace şi să te oferi ca martor.

Arnould arătă spre Cekov şi răspunse:

— Domnul a venit la atelierul meu şi m-a rugat să vin.

— Hm…

Comisarul se uită la Cekov şi zise:

— Dumneata ai fost coproprietar al barului „Valencia”?

— Da.

— Te rog să nu mă întrerupi. Deocamdată stabilesc numai fapte. Te voi întreba mai târziu. Vasăzică ai fost coproprietar al barului şi ţi se cuvine şi dumitale o parte din suma pentru care întreprinderea a fost asigurată. Ai deci tot interesul de a îndepărta bănuiala că focul a fost pus, pentru a ajunge în posesiunea banilor.

Cekov nu ştia unde voia să ajungă comisarul şi se uită buimăcit la el.

— De ce vrei să mai stabileşti toate acestea, doar sunt cunoscute.

Corbier nu-i dădu niciun răspuns, ci aruncă o privire semnificativă judecătorului Tornal, apoi se adresă lui Arnould:

— Dumneata ce ai de spus?

— Că doamna Martigny m-a însărcinat să repar cât mai repede cablul electric din camera ei. Văzând că întârzii, m-a chemat la telefon şi mi-a cerut cu stăruinţă să vin îndată pentru a face lucrarea cât mai repede. După prânz m-am dus la bar şi am reparat cablul, dar numai provizoriu, căci n-am avut timp să stau mai mult. Aveam de gând să vin în ziua următoare şi să pun un cablu nou, fiindcă cel vechi nu mai era bun. Seara însă a izbucnit focul.

— Care crezi că a fost cauza incendiului?

— Presupun că un scurt-circuit.

— Cu toate că ai reparat cablul?

— Am spus doar, că am făcut numai o reparaţie provizorie.

— Doamna Martigny ar fi putut să provoace intenţionat un scurt-circuit?

— Ar fi putut, dacă ar fi avut oarecare cunoştinţe de electrotehnică. Dar n-ar fi avut niciun rost să ceară reparaţia cablului, pentru a-l

distruge pe urmă.

— Crezi că doamna Martigny are cunoştinţe de electrotehnică?

Electricianul dădu din cap.

— O nu... habar n-are de astfel de lucruri.

— Altceva. Domnul Cekov te-a rugat să vii şi să dai o declaraţie. Cât ţi-a oferit pentru acest serviciu?

Arnould răspunse indignat:

— Îţi închipui cumva, domnule comisar, că m-am învoit să depun mărturie pentru bani? Pot repeta mărturia sub prestare de jurământ şi jurământul meu nu va fi fals, căci sunt un om cu frica lui Dumnezeu. Am îmbătrânit ca om cinstit şi n-ai niciun drept, domnule comisar, să mă bănuieşti de o faptă necinstită.

Indignarea lui era sinceră, şi comisarul căută să-l îmbuneze:

— Bine, bine. Nu te bănuiesc. Să încheiem acum procesul-verbal şi să semnezi declaraţia dumitale.

Formalitatea fu îndeplinită repede, aşa că Cekov şi Arnould putură pleca.

După ce ieşiră, comisarul spuse judecătorului:

— Afacerea se arată acum într-o cu totul altă lumină.

Judecătorul Tornal dădu din cap.

— De la început am avut impresia că declaraţia lui Sattier nu era sinceră şi că voia numai să se răzbune împotriva doamnei Martigny.

— Ce facem acum?

— Trebuie să suspendăm acţiunea şi să dispunem eliberarea doamnei Martigny.

48. Clipe de fericire trecătoare

Felicia şi Bob erau în culmea fericirii. În sfârşit erau iar împreună. Toate nenorocirile erau date uitării. Tinerii nu auzeau vuietul furtunii, nici strigătele prietenilor, care se temeau de a catastrofă. Trăiau numai în clipa de faţă, se gândeau numai la bucuria revederii, la fericirea de a fi aproape unul de altul.

— Felicia, adorata mea, nu e oare un vis? Te am într-adevăr lângă mine? Tu mi-ai adus salvarea?

Fata zâmbi cu lacrimile în ochi şi îi mângâie sfioasă, părul ud.

— Nu e vis, Bob, scumpul meu...

— Tu ai fost cea care mai scăpat de la moarte?... Tu, Felicia?

— Te ştiam în primejdie şi era firesc să fac tot ce-mi sta în putere, pentru a-ţi veni în ajutor. Mi-a fost o teamă grozavă că voi sosi prea târziu.

— Mult n-a lipsit să fie prea târziu, iubita mea. Căci puterile începuseră să mă părăsească. Am trecut prin clipe îngrozitoare!

— Şi eu, Bob.

Tânărul îi luă mâinile, o atrase mai aproape de el şi şopti:

— Ah, Felicia, de ce am fost despărţiţi în clipa când credeam că am cucerit fericirea?

— Aşa hotărâse soarta, iubitul meu.

— N-ar fi trebuit să fugi de mine, când l-am văzut pe tatăl meu.

— Bob, nu înţelegi?... În aceeaşi clipă am zărit şi pe mama, care era lângă tatăl tău.

— Contesa blondă din Marsilia?

Felicia dădu tristă din cap.

— Ştii, deci, că e mama mea?

— Am avut presimţirea asta.

— Şi acum poţi înţelege de ce am fugit?

— Da, iubita mea adorată.

— În clipele acelea se prăbuşise totul în jurul meu.

— Dar tocmai pentru asta ar fi trebuit să rămâi la mine, Felicia. Ştiai doar cât de mult te iubesc!

Ea închise ochii şi murmură îndurerată:.

— Mi-a fost ruşine, Bob... mama mea... contesa blondă din Marsilia!... Mi-a fost ruşine că sunt fiica unei femei care...

Se opri din vorbă şi după câteva clipe continuă cu glasul înecat de lacrimi şi rugător:

— Cruţă-mă, Bob. Nu mă sili să vorbesc despre chinurile pe care le-am îndurat în clipele acelea grozave. Viaţa întreagă mi-a fost luminată de soare, şi deodată s-a făcuse întuneric în jurul mea, un întuneric atât de înfiorător... N-am mai ştiut ce să fac, mi-am pierdut minţile şi... am fugit.

— Felicia, dar nu te-ai gândit, măcar o clipă, că nu voi arunca asupra ta vina mamei tale?

— Tu nu, dar tatăl tău!...

Bob suspină din adâncul sufletului.

— Da, ai dreptate; tata nici nu va voi să audă de contesa blondă din Marsilia.

— Şi cu toate acestea numai el e vinovatul, el e acela care a sfărâmat viaţa mamei mele, care a făcut-o să ajungă o…

Bob tresări înspăimântat şi holbă ochii la Felicia, ca şi când n-ar fi înţeles cuvintele ei.

Trecură câteva clipe de tăcere apăsătoare. În sfârşit tânărul se reculese şi zise agitat:

— Tatăl meu e vinovat că mama ta?…

Tăcu şi clătină nedumerit capul.

— Nu e cu putinţă, Felicia! Cum a ajuns tatăl meu?…

— A cunoscut-o pe mama când era tânără, îi curmă Felicia vorba şi izbucnind în plâns continuă: Doamne Dumnezeule! Bob, am aflat ceva îngrozitor!

— Ce ai, Felicia, pentru Dumnezeu? De ce eşti atât de disperată, iubita mea?! Mama ta poate să fie de o mie de ori contesa blondă din Marsilia, asta nu va ştirbi nimic din iubirea mea, dimpotrivă. După ce ai pierdut totul, după ce viaţa ta a fost nimicită, nu mă mai ai decât pe mine şi de aceea nu trebuie să ne despărţim. Dacă ai şti, Felicia, cât de deznădăjduit am fost la gândul că poate ţi-ai răpus viaţa!… Ca un nebun am alergat toată noaptea pentru a te găsi, pentru a-ţi spune că iubirea mea a rămas neschimbată, că a devenit mai puternică, mai adâncă. Oricine ar fi mama ta, pentru mine rămâi fecioara curată şi nevinovată… fericirea vieţii mele! Şi de s-ar împotrivi lumea întreagă, tu trebuie să fii a mea, Felicia mea adorată!

În ochii tinerei fete se ivi o sclipire de bucurie.

— Mă iubeşti atât de mult, Bob?

— Fără tine, viaţa nu mai are niciun preţ pentru mine!

Felicia lăsă capul în piept şi murmură îndurerată:

— Şi totuşi visul nostru de fericire nu se poate înfăptui, Bob. Ceasul în care ne-am regăsit înseamnă pentru noi despărţirea.

— Nu, Felicia, nu se poate!

— Soarta e mai tare decât noi, Bob.

— Te înşeli. Eu mă încumet să lupt şi împotriva sorţii, şi dacă amândoi vom fi uniţi, nimeni şi nimic nu ne mai poate despărţi!

— Încă o dată îţi spun, Bob: soarta e mai tare decât noi.

— Nu te înţeleg, Felicia mea dragă.

— Fiindcă nu cunoşti încă grozăvia pe care am aflat-o de la mama.

— Ce-ar putea să ne nimicească dragostea?

— Trecutul, Bob!

— Vorbeşte lămurit, Felicia, nu mă chinui.

Cu glasul răguşit de emoţie, Felicia continuă:

— Îţi aduci aminte că în clipa când l-ai văzut pe tatăl tău la barul „Valencia”, mama se afla în loja lui?

— Da.

— Ştii pentru ce era acolo?... Pentru a cere socoteală tatălui tău!

— Pentru a-i cere socoteală?...

— Da, căci el e bărbatul care a necinstit-o şi care a părăsit-o în mizerie, când a aflat că va deveni mamă...

Bob Wilkens îşi duse mâna la frunte, apoi ţipă deznădăjduit:

— Nu... nu... nu se poate!...

Cu un zâmbet amar Felicia răspunse:

— Da, scumpul meu Bob! Şi acum trebuie să afli şi tu întreaga grozăvie: tatăl tău e şi al meu!

— Pentru Dumnezeu... taci... nu... nu e cu putinţă!

Ca un strigăt de moarte ieşiră aceste cuvinte din gura nenorocitului.

Cu tot vuietul furtunii, fură auzite şi de ceilalţi tineri, care se uitară speriaţi spre ei.

Nimeni nu avu însă timpul să se ocupe de cei doi îndrăgostiţi, căci toţi erau în primejdie de moarte. Valurile se năpusteau năprasnice şi ameninţau în fiece clipă să înghită barca.

Trecură clipe de tăcere chinuitoare, apoi Bob o apucă pe Felicia de braţ şi îngăimă:

— Eu... fratele tău...?!

Fata dădu din cap şi murmură:

— Da, Bob. Sunt sora ta.

La auzul acestor cuvinte, Bob Wilkens încleştă pumnii şi strigă plin de furie şi răzvrătire:

— Nu, soarta nu poate fi atât de crudă cu noi. Nu vreau şi nu pot să cred aşa ceva, Felicia, căci atunci tata n-ar fi numai un înşelător care a nimicit viaţa mamei tale, dar s-a făcut vinovat şi de adulter, a înşelat-o şi pe mama mea.

Felicia dădu din umeri cu o mişcare obosită.

— Întreabă pe tatăl tău, Bob; nu-şi va tăgădui vina… după ce, prin întâlnirea cu mama, totul s-a descoperit.

— Dar ce ne vom face noi, Felicia? S-a spulberat oare întregul nostru vis de fericire?!

— Nu mai ştiu nimic, Bob; sufletul mi-e sfâşiat de durere.

— Felicia, cum vom putea îndura mai departe viaţa? Singurul meu dor, singura mea nădejde era să devii soţia mea şi acum… să nu mai văd în tine decât o soră?! Să nu-mi fie îngăduit să te iubesc, fiindcă între noi este o legătură de sânge?!… Atunci ar fi mai bine să pierim amândoi acum… Poate furtuna grozavă care s-a năpustit asupra noastră, se va îndura de noi şi ne va arunca în adâncul mării?!…

O strânse mai cu putere la pieptul lui şi zise:

— Dacă nu-mi este îngăduit să trăiesc cu tine, atunci mai bine să murim împreună. Priveşte, în jurul nostru!… Mânia lui Dumnezeu s-a dezlănţuit!… Dă-mi gura ta, Felicia… cea din urmă sărutare… şi astfel împreunaţi să murim amândoi… Fără tine nu pot trăi!…

Cu patimă înfocată o cuprinse în braţe şi buzele lui se lipiră de ale fetei, într-o sărutare fierbinte.

Dar deodată Felicia simţi cum trupul lui Bob devine greu în braţele ei şi cuprinsă de groază, ţipă:

— Ajutor… ajutor! Nu vreau să moară!

Raul şi unul din prietenii săi se apropiară îndată de cei doi îndrăgostiţi. Unul din ei îi duse o sticlă cu coniac la gură, şi îi turnă lichidul binefăcător pe gât. După câteva minute, Bob îşi reveni în simţiri.

Se agăţă cu toată puterea de Felicia şi strigă:

— Întâmplă-se orice, însă pe noi nu ne va putea despărţi nicio putere din cer sau de pe pământ!

Felicia se lăsă pradă dezmierdărilor lui şi în clipa aceea nu dorea nimic, decât să moară, în îmbrăţişarea iubitului ei.

49. Urmări fatale

Lui Coţofană i se îngăduise să aştepte la club întoarcerea lui Raul Bernard şi a prietenilor săi, iar Homer Creil îl invită să petreacă noaptea în locuinţa lui. Acest Homer Creil era tipul marinarului bătrân, cu fata înăsprită de vânt şi o barbă albă, zburlită.

În cinstea oaspetelui său, făcuse un grog tare şi acum stăteau amândoi de vorbă, sorbind băutura caldă şi întăritoare şi fumând.

La început, conversaţia lor se mărgini la exclamări care lăudau bunătatea băuturii, dar după al patrulea pahar, Homer Creil deveni mai vorbăreţ şi zise:

— Mi se pare că vine o furtună grozavă.

— Crezi? întrebă Coţofană nepăsător.

Bătrânul marinar arătă spre barometrul de lângă fereastră.

— A căzut mult. Semn de vijelie. Afară de asta, mă doare umărul şi asta e pentru mine semnul cel mai sigur de vreme rea.

Coţofană dădu îngrijorat din cap.

— Şi barca e în largul mării.

— Hm… prost lucru… răspunse Homer, ridicându-se şi ieşind din odaie, urmat de Coţofană.

Când ajunseră la debarcader, Homer se uită de-a lungul ţărmului şi îi zise lui Coţofană:

— Vezi colo, la intrarea portului, au ridicat felinarul roşu. Ăsta e semnalul pentru acei ce vor să plece, să fie cu băgare de seamă.

Câtva timp cei doi oameni statură tăcuţi, privind spre largul mării. Vântul sufla din ce în ce mai tare. Se întoarseră iar în odaie unde, după ce sorbiră din paharele cu grog, Coţofană îl întrebă pe Homer.

— Barca e destul de trainică să poată rezista unei vijelii?

— Dacă furtuna nu va fi prea puternică, atunci da.

— Şi dumneata eşti neliniştit, Homer!

— Nu-mi place că prea mă doare umărul.

— Ei şi?

— E semn de nenorocire.

— Ia nu mai tot cobi, spuse Coţofană, aruncându-i o privire mustrătoare.

Homer Creil îşi umplu al cincilea pahar, îl goli dintr-o singură dată, se ridică şi se duse la telefonul care era în odaia lui. Ridică receptorul şi ceru staţia meteorologică, de unde rugă să i se dea ştiri despre starea atmosferică.

Când se întoarse iar la masă, zise lui Coţofană:

— Vântul are tăria a zecea.

Coţofană n-ar fi trebuit să fie născut ia Marsilia, ca să nu ştie ce înseamnă aceasta. Plin de îngrijorare îl întrebă pe Homer Creil:

— Atunci sărmanii băieţi sunt în mare primejdie?

— Am spus eu… când mă doare umărul…

Coţofană îi curmă repede vorba.

— Ia mai încetează cu umărul dumitale şi spune-mi mai bine ce putem face pentru a preîntâmpina o nenorocire.

— Noi nu putem face nimic.

— Dar bine, omule, nu putem şedea aici cu mâinile în sân, pe când nenorociţii sunt în primejdie să se înece.

— N-avem altceva de făcut decât să aşteptăm.

— Ce?… Să aşteptăm dacă?…

— …se vor întoarce.

Homer Creil îi umplu şi lui Coţofană paharul şi-l îndemnă:

— Bea, asta te va linişti.

Timpul trecea încet şi lui Coţofană aşteptarea i se păru nespus de lungă. Deşi urmase sfatul lui Homer Creil şi mai dăduse pe gât un pahar de grog, neliniştea lui creştea din ceas în ceas.

— Mai cheamă o dată staţia meteo şi întreabă cum e vremea în larg, zise el lui Homer.

Acesta se duse iar la telefon şi vorbi câteva minute.

Când se întoarse, Coţofană îl întrebă îngrijorat:

— Ei, cum stau lucrurile?

— Foarte rău. Furtuna s-a înteţit. Vântul e la puterea a douăsprezecea.

Asta însemna că vântul se prefăcuse în uragan.

— Dacă ar fi luat la timp drumul înapoi, ar fi trebuit să fie aici.

— Da, demult.

Coţofană nu mai avu linişte să stea la locul lui, ci sări în picioare şi îşi luă pălăria.

— Încotro? îi întrebă Homer Creil.

— Mă duc să dau alarma.

— Unde? Pe cine vrei să anunţi?

În primul moment, Coţofană rămase nehotărât locului, căci într-adevăr nu ştia unde să se ducă şi pe cine să alarmeze.

Deodată îi veni un gând salvator. Se va duce la mister Frank Wilkens. Acesta va şti să ia măsurile trebuincioase, căci era doar vorba şi de fiul său.

Fără a mai spune nimic, ieşi repede din odaie, şi luă drumul spre

hotel Bristol. Alergă cât îl ţineau picioarele şi ajunse gâfâind la hotel. În vestibul îl luă în primire portarul de noapte şi-l întrebă:

— La cine vrei să te duci?

— Trebuie să vorbesc cu mister Wilkens.

— Acum, în toiul nopţii? Pesemne că nu eşti în toate minţile?!

— Trebuie să-i vorbesc numaidecât, repetă Coţofană, suflând greu şi repede.

— Imposibil. Mi-ar trage un perdaf numărul unu, dacă l-aş deştepta din somn la ora asta.

Coţofană, care n-avea deloc poftă să-şi piardă timpul cu vorbe multe, trecu repede pe lângă portar şi se repezi pe scară. Numărul camerei lui Wilkens îl cunoştea şi nu mai avea nevoia să întrebe.

Ocărând, portarul se luă după dânsul pentru a-l opri, dar până când să-l ajungă, Coţofană şi începuse să bată cu amândoi pumnii în uşa lui Wilkens.

Portarul se năpusti ca un taur asupra lui şi tocmai voia să-l tragă înapoi de la uşă, când aceasta fu deschisă şi în pragul ei apăru Frank Wilkens, îmbrăcat într-un halat de noapte.

— Ce s-a întâmplat? strigă el cu glas aspru, dar recunoscându-l pe Coţofană, îi făcu semn să se apropie.

Portarul îi dădu drumul şi bătrânul începu:

— Mister Wilkens, fiul dumneavoastră…

— Ce-i cu el?

Coţofană îi povesti tot ce se petrecuse şi cum Raul Bernard plecase cu prietenii lui să-l salveze pe Bob.

Frank Wilkens îşi duse mâna la frunte. Nu era oare vis tot ce auzea? Îl trase pe Coţofană după dânsul în odaie şi aici îl întrebă buimăcit:

— Dar ce putem face?

— Veniţi cu mine la poliţia portului, acolo vom afla pe ce cale le putem veni în ajutor.

Frank Wilkens se îmbrăcă repede, dar încă înainte de a fi gata, îl întrebă pe Coţofană:

— N-ar fi bine să chemăm poliţia portului la telefon? În felul acesta am câştiga timp.

Wilkens ceru îndată legătura, înştiinţă poliţia că barca clubului cu mai mulţi tineri este în primejdie şi adăugă:

— Vă rog să luaţi toate măsurile pentru a veni în ajutorul celor

primejduiţi.

— Vom înştiinţa îndată staţia da salvare, fu răspunsul. Mai mult nu putem face.

— Voi plăti o recompensă de zece mii de franci pentru salvarea celor care se află în barcă, zise Frank Wilkens.

— Nu e nevoie de aşa ceva, căci şi fără premiu staţia de salvare va face tot ce-i va sta în putere. Însă pe furtuna asta va fi greu de găsit barca. De câteva ceasuri vijelia a crescut şi mai mult şi din toate părţile sosesc semnale de ajutor.

— Fiul meu se află pe barca de cere v-am spus şi care barcă a plecat spre o insulă să-l aducă de acolo. Cine îl va aduce viu acasă, va primi o răsplată de o sută de mii de franci.

— Bine. Voi da îndată avizul mai departe.

Frank Wilkens închise apăratul şi se întoarse spre Coţofană.

— De ce n-ai venit îndată la mine, când ai aflat că fiul meu se afla pe insulă?

Din felul în care spusese aceste cuvinte străbătea o oarecare mustrare.

— Raul Bernard a vrut aşa şi am crezut că e de-ajuns dacă pleacă dânsul cu prietenii lui. Nimeni nu s-a aşteptat la furtună.

Frank Wilkens isprăvise cu îmbrăcatul şi începu să se plimbe agitat prin odaie.

Coţofană, istovit de goana făcută până la hotel, luă loc pe un scaun, unde rămase cufundat în gânduri.

După câtva timp se auzi zbârnâind telefonul. Frank Wilkens se repezi la aparat şi duse receptorul la ureche.

— Fiul meu a fost salvat? fu prima lui întrebare.

— Încă nu, veni îndată răspunsul. Am vrut să vă înştiinţăm numai, că o barcă a poliţiei a plecat în căutarea lui şi îndată ce vom avea o ştire vă vom anunţa.

Ceasuri grele de aşteptare trecură încet şi înfrânseră chiar şi firea puternică a lui Frank Wilkens.

50. Întoarcerea

Din clipa în care o revăzuse pe Felicia, contesa de Martigny reuşi să-şi recapete puţină linişte. Nu se mai plimba ceasuri întregi prin

celula ei, cum făcuse înainte şi nu-şi mai chinuia creierul cu gânduri negre, ci şedea tăcută pe un scaun şi visa.

Toată bucuria ei din anii din urmă părea să-i fi revenit. Felicia se întorsese la dânsa… Felicia, toată viaţa şi fericirea ei!…

Totul se lumina în juru-i. În cele din urmă şi judecătorii vor trebui să recunoască nevinovăţia ei, vor trebui să-i dea drumul din închisoare şi atunci va reîncepe o viaţă nouă alături de copila ei iubită, pe care n-o va mai părăsi niciodată.

Fu trezită din gândurile acestea de zgomotul uşii care se deschise, şi când ridică privirea, îl zări pe Cekov care intrase împreună cu gardianul.

La vederea lui fu cuprinsă de spaimă şi ducându-şi mâinile la piept pentru a-şi potoli bătăile inimii, îl întrebă cu vocea sugrumată:

— Ce vrei, Cekov?… Pentru ce ai venit?…

— Am venit să-ţi aduc libertatea, Dolores, răspunse el zâmbind.

Buimăcită, contesa holbă ochii la dânsul.

— Libertatea?!…

Gardianul dădu din cap şi răspunse în locul lui Cekov:

— Da, doamnă; iată ordinul de eliberare. Puteţi părăsi închisoarea împreună cu domnul Cekov, care vă va da toate lămuririle.

Dolores rămase câteva clipe zăpăcită, nevenindu-i să creadă cele auzite, dar Cekov se apropie de ea, îi puse mâna pe umăr şi zise:

— Vino-fi în fire, Dolores. E adevărat, eşti liberă şi numai mie îmi datorezi că toată afacerea a fost descurcată atât de repede. Hai, nu mai sta şi vino cu mine.

Între timp gardianul adusese haina şi pălăria contesei. Fără să-şi dea seama ce face, contesa se îmbrăcă şi părăsi celula împreună cu Cekov. Nu era în stare să spună un cuvânt. Un singur gând era limpede în mintea ei; în sfârşit era liberă!

Ca din mare depărtare auzea glasul lui Cekov care îi povestea cum se străduise să aducă dovada nevinovăţiei ei, îi spuse de mărturia electricianului şi încheie:

— Aşa am putut obţine anularea mandatului de arestare şi cred că acum vei fi mulţumită de mine.

Contesa îşi revenise puţin din surprinderea ei şi cu un zâmbet ciudat, îi zise lui Cekov:

— E pentru întâia oară că-mi faci un bine, Cekov, dar îmi închipui

că şi de data asta ai gânduri egoiste.

Cekov nu luă în seamă mustrarea şi dând nepăsător din umeri, răspunse:

— Aş fi un prost om de afaceri, dacă aş lăsa să planeze o astfel de bănuială asupra asociaţiei mele, căci învinuirea de a fi pus focul nu numai că ar fi stricat bunul nume al întreprinderii noastre, dar nici n-am fi putut ridica suma de la societatea de asigurare.

Zâmbetul contesei deveni amar:

— Vezi că ţi-am ghicit gândul?!

— Asta n-are nicio importanţă. Principalul e că eşti liberă şi viaţa îşi va putea relua cursul normal.

Dolores deveni atentă şi întrebă:

— Ce vrei să spui cu asta?

— Foarte uşor de înţeles. Îndată ce vom ridica banii de la societatea de asigurare, vom reface barul, dar mult mai elegant şi mai luxos, după modelul american. Am şi făcut planul în capul meu. Noua întreprindere va întrece tot ce s-a putut vedea până acum şi faima i se va duce în lumea întreaga. Să vezi ce bani vom câştiga atunci!

— Noi? întrebă contesa cu voce tărăgănată, uitându-se pieziş la el.

— Negreşit că noi. Ce-ar fi barul „Valencia” fără contesa blondă din Marsilia?!

— Dar eu nu vreau să mai continui afacerea, Cekov.

— Eşti nebună??

— Nu, slavă Domnului, mintea mea e limpede, dar am încheiat cu viaţa de până acum. Voi pleca din Marsilia, voi pleca undeva unde nu ştie nimeni de contesa blondă, unde nu mă cunoaşte nimeni şi nu se ştie nimic de trecutul meu.

Cekov izbucni într-un râs aspru.

— Crezi că îţi va fi aşa de uşor să ştergi tot trecutul?

— În orice caz, nu voi mai relua viaţa pe care am fost nevoită s-o duc până acum. Tot ce am făcut a fost numai pentru copila mea. Acum însă Felicia ştie tot şi iubirea ei o pot păstra numai dacă voi înceta de a mai juca rolul trist şi înjositor pe care km jucat până acum.

— E curată nebunie ce vorbeşti, izbucni Cekov. Dacă deschidem un local nou, vom putea câştiga în scurt timp sute de mii de franci. În loc de a te retrage cu fata ta în vreun colţ uitat de lume, mai bine ar fi s-o aduci şi pe ea la bar. Doamne, ce senzaţie ar face, dacă mama şi fiica

ar apărea pe scenă! Toţi bărbaţii ar înnebuni după voi!

— Taci, canalie! Pe mine ai reuşit să mă momeşti, să mă târăşti în mocirlă, fiindcă eram deznădăjduită şi tremuram pentru viaţa copilei mele. Numai pentru a o salva pe dânsa, am făcut tot ce-ai cerut de la mine, dar acum s-a isprăvit, Cekov! Ai câştigat tot atât cât şi mine şi dacă ni se va plăti suma de asigurare, atunci fiecare din noi e liber să facă ce vrea ca banii. Tu n-ai decât să-ţi urmezi calea, dar pe mine lasă-mă în plata lui Dumnezeu. Să nu te gândeşti o clipă că Felicia ar putea să fie târâtă la o viaţă ca aceea pe care am dus-o eu.

Ajunseră la locuinţa contesei din strada Estelle şi urcară scara. Bătrâna Betty, care aflase de la Cekov despre eliberarea stăpânei sale, o aşteptase de ceasuri întregi la fereastră şi îi ieşi înainte, cuprinzând-o în braţe şi dezmierdând-o.

— Sărmana de tine! Câte a trebuit să înduri!

Dar Cekov se răsti la cele două femei:

— Aveţi de gând să mai staţi mult în uşă şi să bociţi?!

Dolores intră înainte şi uitându-se peste umăr la Cekov, care o urmase, îl întrebă:

— Ce mai vrei de la mine?

— Te rog să vii cu mine la direcţiunea societăţii de asigurare, pentru a face formalităţile trebuincioase pentru ridicarea banilor.

Dolores făcu o mişcare obosită.

— Îmi ceri un lucru cu neputinţă. Abia am ajuns acasă şi am alte treburi mai importante şi mai grabnice, aşa că nu mi-e capul la afaceri.

— Bine. Atunci dă-mi împuternicirea să fac eu singur tot ce trebuie şi nu vei mai fi supărată cu nimic.

Fără a sta mult pe gânduri, Dolores se duse la biroul ei, luă o foaie de hârtie şi îi zise lui Cekov:

— Dictează-mi tu împuternicirea, căci eu nu mai sunt în stare să gândesc măcar şi nici nu pot trata cu directorii societăţii. Tu cunoşti mai bine lucrurile astea şi vei face tot ce trebuie.

Ochii lui Cekov sclipiră. Îi dictă repede împuternicirea şi Dolores iscăli actul pe care îl întinse lui Cekov, spunând:

— Acum lasă-mă. Când se vor plăti banii, mă vei înştiinţa.

După ce rămase singură cu Betty, îşi încolăci braţele în jurul gâtului ei şi plângând o întrebă:

— Unde e Felicia?... Unde e copila mea?

51. Planuri întunecate

Deşi Dolores nu voia să mai audă nimic de planurile de viitor ale lui Cekov, acesta era totuşi mulţumit cu ceea ce obţinuse. Un zâmbet de satisfacţie îi flutură pe buze când ieşi în stradă. Banii erau salvaţi şi el nu pierduse nimic.

Se îndreptă spre strada Cannebière şi se opri în faţa locului unde fusese barul „Valencia". Începuseră lucrările pentru îndepărtarea dărâmăturilor. În curând se va ridica aici o nouă clădire mai strălucită, mai frumoasă decât aceea dinainte, îşi zise Cekov. Pe când era astfel cufundat în gânduri, simţi deodată o atingere pe umăr şi se întoarse speriat.

— Ah, tu eşti, Renard?! întrebă el, şi chipul i se înveseli când dădu cu ochii de un vechi cunoscut al lui.

Renard, un bărbat încă tânăr, cam cu aceeaşi înfăţişare grosolană ca a lui Cekov, îl întrebă râzând:

— Jeleşti avuţiile pierdute, nu-i aşa? Focul ţi-a suflat tot?!

— Nimic nu mi-a suflat. Priveşte-mă, am aerul de a jeli?

— Dar am auzit că n-ai fost asigurat?

— N-ai auzit bine. Nu numai că n-am pierdui nimic, dar am mai şi câştigat. Societatea de asigurare trebuie să-mi plătească cinci sute de mii de franci. Frumuşică sumă, ce zici?!

Renard îl privi uimit

— Ia nu te mai lăuda atâta, că nu tu ai câştigat aceşti bani. Dacă n-ar fi fost contesa blondă, barul tău n-ar fi făcut aceşti bani. Dar ce stăm şi căscăm gura aici; hai mai bine şi fă cinste.

Cekov se învoi bucuros.

— Ai dreptate. Hai să ne udăm gâtlejurile.

Se îndreptară spre port şi intrară într-o bodegă, zisă „La Africanul" fiindcă proprietarul ei fusese pe vremuri în Africa şi adusese de acolo tot felul de amintiri, cu care împodobise localul său şi îi dăduse o înfăţişare exotică.

Cei doi prieteni luară loc la o masă şi comandară doi ţapi cu bere, apoi Cekov îl întrebă pe Renard:

— Şi tu ce mai învârteşti acum?

Renard răspunse cu un surâs amar:

— Socotesc câte găuri mai am de strâns la cureaua mea.

— Da, da… sunt timpuri grele!

— Ei lasă, tu nu te poţi plânge. Mai bine ai face să mă ajuţi cu ceva. Ce-i la tine o bumaşcă de o sută?! Suntem doar prieteni vechi.

— Deocamdată sunt şi eu pârlit, căci societatea de asigurare nu mi-a plătit încă banii. Chiar adineauri am fost la contesa blondă şi am luat o împuternicire de la dânsa, ca să pot încasa suma. Aveam nevoie de împuternicirea asta, fiindcă poliţa era pe numele ei.

Spunând acestea, scoase actul din buzunar şi îl arătă lui Renard. Acesta îl citi cu luare-aminte, apoi îl întrebă pe Cekov:

— Şi ce-ai să faci după ce vei încasa banii?

— Voi reconstrui barul. Dolores nu prea vrea să audă de aşa ceva, dar o voi face să se cuminţească, să-şi vâre minţile în cap.

— Dar dacă nu vei reuşi?

— Ar fi cam prost lucru.

— Ştii ceva?… Aş avea altă afacere… chiar mai bună decât barul.

Curios, Cekov se aplecă peste masă, şi-l întrebă:

— Ce afacere?

— O casă.

Cekov îl înţelese îndată despre ce fel de casă era vorba.

— E vreuna de vânzare în Marsilia?

— Nu aici, în altă parte. Costă şapte sute de mii de franci.

— N-am atâtea parale.

Renard rânji şi zise:

— Cum n-ai? Ia mai arată-mi o dată procura pe care ţi-a dat-o Dolores.

Cekov scoase iar hârtia din buzunar şi o întinse lui Renard care citi: „Prin aceasta împuternicesc pe domnul P. Cekov să încaseze orice sume de bani pentru mine. Dolores Martigny”

Renard dădu din cap şi zise:

— Hârtia asta face multe parale.

Cekov se răsti nerăbdător la dânsul.

— Spune odată. Unde vrei să ajungi?!

— Vino mai aproape, căci Africanul ciuleşte demult urechile şi nu e nevoie să audă ce vorbim.

Se apropiară unul de altul şi Renard începu să-i explice planul său

care părea să-i placă mult lui Cekov, căci ochii începură să-i lucească de bucurie.

După ce isprăviră de discutat amănuntele, Renard îl întrebă pe Cekov:

— Ei, ce zici?… Ideea mea e bună?

— Minunată!

— Şi dacă reuşim, mă iei şi pe mine la parte?

— Negreşit, cu zece la sută.

— S-a făcut. Bate palma aici.

Renard îi întinse mâna lui grosolană şi Cekov o strânse cu prietenie.

— Şi când începem treaba?

— Cât mai curând posibil.

Cekov dădu din cap şi mormăi:

— Ai dreptate; cât mai repede, ca să nu se ivească vreo piedică neaşteptată.

52. În prada valurilor.

Furtuna vâjâia năprasnic şi valurile se năpusteau cu furie asupra micii bărci, care juca pe creasta lor ca o coajă de nucă. Cuprinşi de groază, cei din barcă tăceau, aşteptând din clipă în clipă moartea. Numai o minune îi mai putea scăpa.

Felicia şi Bob şedeau în mijlocul bărcii, ţinându-se încleştaţi de bancă. Tânărul luă o mână a fetei şi dezmierdând-o îi spuse:

— Curaj, micuţa mea scumpă… Vom scăpa şi din primejdia asta grozavă, – dar el însuşi nu credea în ce spunea.

— E sfârşitul, Bob… Sfârşitul…

— Nu, nu se poate!… Vom fi salvaţi!…

Felicia clătină capul.

— Cine să ne scape?… Dar poate e mai bună moartea, căci viaţa ne-ar aduce noi suferinţe şi chinuri mai grozave!

Da, avea dreptate sărmana fată. Viaţa nu mai putea să le aducă decât chinuri şi jale.

Raul Bernard se ridică de la locul lui şi se duse spre cârmă, pentru a schimba pe unul dintre prietenii săi, care părea istovit.

— Lasă-mă pe mine la cârmă, zise el.

— Crezi că ai s-o poţi mânui mai bine? îl întrebă prietenul..

— Nu, dar eşti obosit şi vreau să te schimb.

— Lasă-mă tot pe mine. Cât timp, stau la cârmă am impresia că lupt şi e mai bine să mori luptând, decât şi te laşi în voia sorţii, fără să faci nicio mişcare.

— Vasăzică şi tu crezi că totul s-a isprăvit... că nu mai este nicio scăpare?!

— Nu mai încape îndoială. Din vijelia asta nu mai scăpăm niciunul.

— Îmi pare rău de sărmana fată... E vina mea, dacă va pieri cu noi, căci eu am fost acela care m-am avântat în afacerea asta.

— Ea ar putea fi salvată, în lada bărcii este un colac de salvare. Dă-l fetei. Poate cu el va scăpa.

Raul Bernard dădu din cap, scoase colacul din ladă şi zise Feliciei:

— Lasă-mă, să-ţi pun colacul acesta. E bine să-l ai, pentru orice eventualitate...

— Nu-l vreau, răspunse Felicia, dă-l mai bine lui...

Înainte de a-şi isprăvi vorba, Bob, care înţelesese ce voia să spună, se împotrivi cu putere:

— Cum îţi închipui că aş primi...

Raul Bernard îl susţinu.

— E de la sine înţeles că înainte de toate trebuie să facem tot ce ne va sta în putinţă pentru a te salva pe dumneata. Noi bărbaţii putem înota şi orice s-ar întâmpla, ne putem ţine mai uşor la suprafaţa apei. Aşadar, fără multă vorbă, lasă-mă să-ţi prind colacul cu curele...

Tânăra fată nu se mai împotrivi, dar întrebă:

— Nu mai este nicio speranţă să putem ajunge la ţărm?

— Cât timp plutim, nu trebuie să ne pierdem nădejdea, răspunse Raul, fără să adauge însă, că mult nu vor mai putea pluti, căci în orice clipă valurile ameninţau să răstoarne barca.

Raul Bernard se întoarse la ceilalţi prieteni ai lui şi le zise:

— Ar trebui să schimbăm cursul, căci singura cale de scăpare ar fi să ne îndreptăm spre ţărm şi barca să fie aruncată pe uscat.

— Aş fi încercat demult asta, răspunse unul din prieteni, dar mi-e teamă că va intra prea multă apă în barcă când o vom cârmi.

— Trebuie să manevrăm repede.

— Nu se poate, căci motorul nu mai funcţionează cu destulă putere.

— Stai să încerc dacă nu-i pot mări viteza.

Tânărul se apropie de motor, manipulă câteva clipe la el şi maşina

începu să lucreze cu o iuţeală vertiginoasă.

— Întoarceţi acum, repede, zbieră el cât îl ţinea gura.

Viaţa lor depindea acum de o singură mişcare. Şi Bob recunoscu primejdia grozavă în care pluteau şi o strânse pe Felicia, mai aproape de dânsul.

Deodată, un val puternic se năpusti asupra bărcii şi o răsturnă. Ţipete de groază se auziră şi după câteva clipe apăru iar barca, dar cu fundul în sus. De un cârlig de la proră era agăţat un om. Era Bob, care cu o mână se încleştase de barcă iar cu cealaltă o ţinea pe Felicia, căreia nu-i dăduse drumul nici în clipa când se răsturnase barca. Valurile se năpusteau mai departe asupra acesteia, o ridicau pe creasta lor, pentru a o prăbuşi apoi în adâncime. Mâna lui Bob începu să amorţească şi simţea cum puterile îl părăsesc. Răceala apei îi pătrunsese până în măduva oaselor şi începu să tremure. Deodată simţi că Felicia fu smulsă de un val şi un ţipăt de groază ieşi din pieptul său. Cuprins de o deznădejde fără margini, se lăsă dus de valuri.

53. Noi îngrijorări

Bucuria contesei de Martigny de a fi scăpat în sfârşit de la închisoare fu de scurtă durată, când află de la bătrâna Betty că Felicia nu se întorsese acasă.

— Dumnezeule, unde să fie copila mea? – strigă Dolores deznădăjduită.

Betty se strădui s-o liniştească, dar nu putu să-i dea nicio desluşire.

Deodată auziră sunând la intrare; nu era însă Felicia, cum sperase Dolores, ci bătrânul Jean, care întră vesel şi îi întinse amândouă mâinile.

— Slavă Domnului că te-ai întors iar acasă. N-am mai putut închide ochii de când te ştiam la închisoare. Acum trag nădejde că totul se va întoarce spre bine. Nu pierde curajul, Dolores.

Contesa clătină cu tristeţe capul.

— Nu mai sper nimic, Jean. Mă simt cuprinsă de o teamă grozavă şi mă aştept, la noi nenorociri. Ştii doar cât mi-e de dragă copila mea?

— Da, Dolores, în zilele din urmă, mi-am dat seama da dragostea ta nemărginită pentru Felicia.

— A fost la închisoare, scumpa mea copilă şi mi-a spus că nu mă dispreţuieşte, că nu se va mai despărţi de mine.

— Are o inimă bună, ca şi a ta, Dolores, o întrerupse bătrânul.

— Şi totuşi sunt nenorocită, Jean, căci Felicia nu s-a mai întors acasă. Unde o fi… unde s-o caut?! Fără Felicia nu mă pot bucura de libertatea mea.

— În port am auzit vorbindu-se multe, Dolores.

— Ce-ai aflat?

— Că Bob Wilkens a fost răpit şi că o barcă a plecat cu mai mulţi tineri în ajutorul lui. L-am întâlnit pe Coţofană şi nu ştiu ce tot spunea de o fată blondă, frumoasă, pe care o cheamă Felicia…

— Felicia… şi… Bob Wilkens… sunt împreună?!

— Da, Coţofană a vorbit de amândoi. Se pare că el a găsit-o pe Felicia în seara când a fugit de la tine.

— Şi ce-ai mai aflat? Spune repede, Jean…

Bătrânul îi povesti cum îl întâlnise pe Coţofană şi cum acesta îi spusese tot ce ştia de Felicia.

— Nu mă mai îndoiesc, că bietul Coţofană a salvat-o pe Felicia mea de la moarte şi că i-a dat un adăpost. Dar dacă ar fi adevărat că Felicia a plecat cu Raul Bernard şi prietenii lui şi a fost surprinsă de furtună, atunci e pierdută şi poate n-o voi mai revedea niciodată.

— Nu trebuie să te gândeşti îndată la o nenorocire, Dolores. Raul Bernard şi prietenii lui au plecat cu o barcă foarte trainică şi vor putea rezista furtunii.

— Tu vrei numai să mă mângâi, Jean, să-mi faci curaj.

— Ba nu, m-am informat bine şi crede-mă că primejdia nu-i atât de mare după cât se pare.

Contesa îşi sprijini capul în mâini şi suspină din adâncul sufletului.

— De-ar fi adevărat ce spui, Jean… dar mi-e frică, o, ce frica mi-e! De ce a plecat şi Felicia cu dânşii?

— Mai întrebi? răspunse Jean uimit.

— Ai dreptate. Ar trebui să ştiu că Felicia e în stare să înfrunte orice primejdie, în dragostea ei pentru Bob. Dar ar fi trebuit să se gândească şi la mine. Dumnezeule, nici nu-mi pot închipui că i s-ar fi întâmplat o nenorocire!

— Nu te mai chinui cu gândul ăsta, Dolores. Mai ai răbdare câteva ceasuri şi până atunci vom primi vreo ştire.

— E uşor de spus, Jean. Ceasuri de aşteptare înseamnă pentru mine tot atâtea ceasuri da chinuri sfâşietoare şi puterile mă părăsesc.

— Cred că şi bătrânul Wilkens va lua măsuri pentru a se da ajutor celor primejduiţi.

— Crezi?

— Doar şi viaţa fiului său e în joc!

Dolores făcu o mişcare obosită cu mâna.

— Tu nu-l cunoşti, Jean. E în stare să nu mişte un deget pentru salvarea lui Bob, mai cu seamă dacă va afla că Felicia e cu dânsul.

Contesa tăcu câteva clipe şi se plimbă agitată prin odaie, apoi zise suspinând:

— Ce-mi foloseşte libertatea, dacă nu-mi voi regăsi copila?

— Fii tare, Dolores, cum ai fost în toată viaţa ta.

Contesa se apropie de Jean, îi puse mâinile pe umăr şi-l întrebă rugătoare:

— Noi nu putem face nimic pentru scăparea lor, Jean? Gândeşte-te bine dacă nu există vreo cale.

Bătrânul clătină îngrijorat capul.

— Nu ştiu ce sfat să-ţi dau, Dolores. Să plecam cu o barcă în largul mării, spre a-i căuta, n-are niciun rost, căci furtuna ne-ar abate din drum. Singurul lucru ce putem face, e să mergem de-a lungul ţărmului, căci se poate întâmpla să-i găsim în vreo colibă de pescari, dacă au fost aruncaţi cu barca la mal.

Dolores căzu istovită pe un scaun şi îşi acoperi faţa cu mâinile.

— Să aşteptăm… să aşteptăm mereu… Dar nici nu-ţi poţi închipui, Jean, ce înseamnă aşteptarea asta pentru mine.

Jean nu răspunse nimic şi privi gânditor înaintea lui. Şi el era adânc mâhnit, ştiind că oricât de trainică ar fi barca, nu putea să reziste la o vijelie ca aceea care se dezlănţuise acum pe mare.

Contesa plângea şi deznădejdea o cuprinse din ce în ce mai mult.

— Sunt blestemată de soartă şi nu potsă am parte de o bucurie. Cât de fericită am fost când am scăpat din închisoare şi acum a căzut altă nenorocire asupra mea.

— Şi încercarea asta va trece, Dolores, încercă Betty s-o îmbrăţişeze şi atunci te vei bucura şi mai mult de a-ţi fi regăsit fata.

— Încearcă să te ocupi şi de altceva; îţi va trece mai repede timpul până când va veni o ştire, o sfătui Jean.

— Nu mai nicio altă treabă decât să aştept. Pentru reglarea afacerilor i-am dat procură lui Cekov.

Jean deveni atent şi o întrebă uimit:

— E adevărat? L-ai împuternicit pe Cekov cu reglarea afacerilor?

— Da, nu mai vreau să ştiu nimic de afaceri.

Bătrânul dădu din cap supărat.

— N-ar fi trebuit să faci asta, Dolores.

— De ce nu?

— Pentru că în afaceri băneşti nu poţi avea încredere în Cekov.

— Ce-mi pasă de bani? Nici nu vreau să aud de ei. Singura mea grijă este să-mi regăsesc fata, s-o văd lângă mine, la adăpostul primejdiilor.

— Tocmai pentru că te îngrijeşti de soarta Feliciei, n-ar trebui să neglijezi afacerile băneşti, căci dacă o vei regăsi pe copila ta, vei avea nevoie de bani pentru a-i face o viaţă fericită şi fără griji.

Contesa se uită speriată la bătrânul Jean.

— Crezi oare că Cekov ar fi în stare să mă înşele, să-mi fure partea mea de avere?

Jean dădu din umeri.

— Să sperăm că nu va fi aşa, căci atunci tot chinul tău de până acum, toată viaţa pe care ai dus-o, ar fi fost zadarnică.

Timp de câteva clipe contesa rămase ca înmărmurită şi îşi aduse aminte că Cekov niciodată nu-i voise binele. Dar oare mârşăvia lui va merge atât de departe încât să-i fure tot rodul muncii ei?

Înainte însă de a putea da un răspuns lui Jean, se auzi iar sunând la intrare. Betty alergă să deschidă şi după câteva clipe apăru Coţofană. Plină de nelinişte, Dolores îl întâmpină:

— Ce s-a întâmplat, Coţofană? Ce veşti îmi aduci?

Cocoşatul o privi îndurerat şi îi răspunse:

— Barca s-a răsturnat, iar fiica dumitale nu se ştie unde este.

53 bis. Providenţă

Trecură ceasuri după ceasuri, fără ca Frank Wilkens să fi primit vreo ştire şi încordarea nervilor săi ajunsese de nesuferit. În sfârşit, după o aşteptare chinuitoare, i se anunţă că a venit un comisar care

voia şi vorbească cu dânsul.

Frank Wilkens îl primi imediat şi întâia lui întrebare fu:

— L-aţi găsit pe fiul meu?

Comisarul dădu din cap şi răspunse:

— Da, mister Wilkens, sunt în plăcuta situaţie să vă aduc o ştire bună.

Bătrânul Wilkens respiră uşurat şi luă loc la biroul lui.

— Vasăzică Bob e salvat?

— Da. A fost găsit plutind pe o scândură şi barca de salvare l-a scos din mare.

— Unde este acum?

— Fiind în nesimţire l-am dus îndată la spital spre a i se da fără întârziere îngrijirile necesare.

— Foarte bine, şi îţi mulţumesc pentru măsurile pe care le-ai luat.

— Dacă doriţi, îl puteţi vizita la spital, mister Wilkens.

Americanul dădu din cap şi răspunse:

— Mă voi duce chiar acum să-l văd.

Se ridică, întinse comisarului mâna şi zise:

— Îţi mulţumesc înc-o dată pentru tot ce ai făcut pentru salvarea fiului meu.

— Nu-i nevoie de nicio mulţumire, mister Wilkens; nu ne-am făcut decât datoria. Ne pare însă foarte bine că am reuşit să-l salvăm pe fiul dumitale şi pe curajoşii tineri care au alergat în ajutorul lui.

— Aşadar nu s-a pierdut nicio viaţă da om?

— Din nefericire, doi din acei care se aflau în barca clubului n-au fost încă găsiţi, mister Wilkens. Toate străduinţele noastre de a-i găsi au rămas zadarnice.

— Cine sunt aceştia? întrebă Frank Wilkens cu înfrigurare.

— Unul din prietenii domnului Raul Bernard şi o domnişoară despre care se spune că a făcut tot ce i-a stat în putere pentru salvarea fiului dumneavoastră.

Felicia de Martigny! – trecu fulgerător prin mintea lui Frank Wilkens. Pentru câteva clipe închise ochii şi gândurile i se învălmăşeau în minte.

Dacă într-adevăr a căzut victimă, dacă s-a înecat, atunci Bob o va uita curând şi nu se va împotrivi planurilor lui.

Dar Wilkens nu-şi trăda gândurile, ci zise cu o prefăcută părere de

rău în glas:

— E dureros şi foarte trist că n-aţi reuşit să-i salvaţi pe toţi.

Comisarul înalţă din umeri şi răspunse:

— Furtuna era atât de grozavă, încât am fost nevoiţi să renunţăm a-i căuta mai departe, căci am fi primejduit şi viaţa acelora pe care reuşisem să-i salvăm cu atâta trudă. Totuşi mai avem o speranţă. Poate cei doi au fost salvaţi de altă barcă.

De nu s-ar întâmpla aşa ceva, se gândi Frank Wilkens, căci numai dacă Felicia e moartă, Bob îşi va vârî minţile în cap.

Apoi se întoarse spre comisar şi îi spuse:

— Iartă-mă că trebuie să plec, dar vei înţelege nerăbdarea mea de a-mi revedea fiul. Bineînţeles că mă voi arăta recunoscător pentru tot ce aţi făcut, domnule comisar, aşa că ne vom revedea peste câteva zile.

Comisarul se înclină şi zise:

— Îmi va face plăcere să aflu numai ştiri bune despre fiul dumneavoastră.

Îşi strânseră mâinile şi comisarul părăsi camera lui Frank Wilkens.

Rămas singur, acesta căzu câtva timp pe gânduri, apoi se îmbrăcă repede şi părăsi hotelul spre a se duce să-şi vadă fiul la spital. Aici fu primit de medicul şef, care îi întinse mâna şi zise compătimitor:

— Îmi pot închipui ce aţi îndurat în noaptea asta, căci şi eu am trei fii şi înţeleg te înseamnă durerea de tată.

— N-aş vrea să mai trec o dată prin ceea ce am trecut, mai cu seamă că e singurul meu copil. Pot să-l văd?

Medicul dădu îngrijorat din cap.

— Nu v-aş sfătui să-l tulburaţi, mister Wilkens, căci fiul dumneavoastră e foarte slăbit şi are nevoie de linişte desăvârşită, aşa că ar fi mai bine să mai aveţi răbdare până diseară. E spre binele bolnavului să fie ferit de orice emoţie.

— Te înţeleg şi mă supun, domnule doctor, cu atât mai mult cu cât doresc ca fiul meu să se însănătoşească cât mai curând, pentru a se putea întoarce cu mine în America.

— Sper că nu se vor ivi complicaţii, zise medicul.

Frank Wilkens se uită speriat la dânsul.

— Ţi-e teamă de urmări grave?

— Nu uitaţi că fiul dumneavoastră a stat ceasuri întregi în apă, aşa

că s-ar putea să fi răcit.

— Deocamdată cum se simte?

— E cu desăvârşire istovit şi cu mare greutate a putut răspunde la întrebările mele. I-am făcut o injecţie şi cred că va dormi până la vreo cinci după-amiază. Sper că se va deştepta întărit, aşa că pe la şase îl veţi putea vedea. Aţi venit singur în Franţa, mister Wilkens?

— Da, domnule doctor. Dar cu ce scop îmi pun întrebarea asta?

— Fiindcă fiul dumneavoastră a întrebat de mama sa, răspunse medicul zâmbind. De altminteri asta se întâmplă întotdeauna. Când omul e în mare primejdie, îşi cheamă mama. Dacă ar fi cu putinţă ca soţia dumneavoastră să vină, am putea nădăjdui într-o însănătoşire mult mai grabnică. O mamă poate face minuni în asemenea împrejurări.

Frank Wilkens închise câteva clipe ochii şi după o tăcere scurtă, zise:

— Dacă crezi că e de folos, aş putea-o chema pe soţia mea telegrafic. În cinci zile poate fi la Marsilia.

— V-aş sfătui să faceţi asta, spre binele bolnavului, răspunse doctorul.

— Bine, atunci voi telegrafia îndată soţiei mele.

Doctorul îi întinse mâna şi zise:

— Veţi face o mare bucurie bolnavului şi veţi ajuta mult la restabilirea lui.

Cufundat în gânduri, Frank Wilkens părăsi spitalul. Ajungând în stradă, dădu drumul maşinii cu care venise şi o luă încet pe jos.

Să dea oare ascultare sfatului doctorului şi să-şi cheme soţia la Marsilia?

Bob avea o dragoste adâncă pentru mama lui şi fără îndoială că vederea ei îi va face o mare bucurie.

Dar, pe de altă parte, în afacerea cu contesa de Martigny, prezenţa soţiei sale l-ar putea stingheri mult.

Îi trecu însă prin gând că deocamdată nu se ştie nimic de soarta Feliciei. Dacă dânsa pierise în valurile mării, atunci totul se va putea aranja mai uşor.

Un zâmbet răutăcios îi flutură pe buze. Până acum reuşise în toate întreprinderile lui; va înfrânge deci şi aceste greutăţi. Pentru aceasta trebuia însă să rămână ce a fost şi până acum; omul fără nervi.

Era încă departe de scopul pe care îl urmărea. În America, era într-adevăr regele automobilelor, dar el voia să-şi asigure supremaţia în lumea întreagă. Pentru a ajunge aici, trebuia să-l înlăture pe cel mai puternic concurent al său, James Drof, care se ţinea foarte dârz.

James Drof avea o fiică. Aceasta nu prea era frumoasă şi, afară de asta, mama ei fusese indiană, aşa că, cu toată educaţia care i se dăduse fetei în cele mai distinse pensioane din Franţa şi Elveţia, nu era primită în societatea bună din New-York. James Drof ştia că fiica lui nu va putea intra în cercurile distinse ale metropolei americane, decât printr-o căsătorie cu un tânăr din cea mai bună societate. Astfel luase naştere planul unei căsătorii între Ethel Drof şi Bob Wilkens, şi fata aştepta cu dor întoarcerea lui Bob în America.

Părinţii tinerilor se învoiseră repede, căci ei aveau în vedere interesele întreprinderilor lor. Deodată Bob mărturisi însă tatălui său dragostea lui pentru o franţuzoaică, aşa că toate planurile sale erau primejduite.

Totuşi, în urma întâmplărilor din zilele din urmă, nădăjduia că totul se va întoarce spre bine, căci o căsătorie între frate şi soră nu era cu putinţă.

Frank Wilkens se hotărî deci să-şi cheme soţia; intră la primul oficiu poştal şi expedie următoarea telegramă:

„Bob grav bolnav. Vino imediat cu Ethel Drof”.

54. O pradă bună

Între nenumăratele vase care fuseseră surprinse de furtună din noaptea trecută se afla şi vaporul de mărfuri „Regina Mărilor”, care venea din Danemarca, sub conducerea căpitanului Bouché.

Vaporul era foarte vechi şi ar fi trebuit să fie scos demult din curs, dar fiind proprietatea căpitanului Bouché, acesta nu se îndura să se despartă de vasul său.

El transporta cu vasul lui orice mărfuri i se prezentau, fără să aleagă mult. Vasul avea şi mai multe cabine de pasageri, care de astă dată erau toate ocupate, căci în clipa plecării, venise un bun prieten al căpitanului, polonezul Kapelski, cu un transport de „marfă vie” pe care căpitanul Bouché o primise bucuros.

În dimineaţa care urmase furtunii, căpitanul stătea pe puntea de

comandă şi privea în largul mării, care începuse să se liniştească. În ochii umezi ai căpitanului se putea citi că în loc de cafeaua cu lapte, îşi luase porţia obişnuită de absint.

Pe când stătea astfel pe gânduri, deodată apăru pe punte Kapelski, îmbrăcat elegant şi ferchezuit ca un crai.

— Ei, căpitane, s-a potolit marea?

— După cum vezi, răspunse Bouché, mormăind.

Kapelski râse.

— Se vede că n-ai dormit bine în noaptea asta.

— N-am putut închide o clipă ochii. Tot timpul am fost nevoit să stau pe punte.

— Ţi-a fost teamă să nu se scufunde rabla?

— N-a lipsit mult şi am fi înghiţit cu toţii apă sărată.

Kapelski adulmecă aerul şi zise:

— Mi se pare că ai şi serbat salvarea vaporului tău. Miroşi a băutură, cale de-o poştă.

Bouché îi răspunse pe acelaşi ton:

— Şi mie mi se pare că te-ai parfumat ca o calfă de bărbier. Pleacă mai bine de pe punte şi lasă-mă în pace să-mi caut de treabă.

— Nici prin gând nu-mi trece. Rămân aici, căci priveliştea e frumoasă şi aerul plăcut.

Kapelski lua ocheanul pe care îl avea atârnat de o curea şi începu să cerceteze suprafaţa apei şi coasta care se zărea în depărtare ca o linie întunecată.

Căpitanului îi veni chef de vorbă.

— Ia spune-mi, cum a petrecut noaptea „marfa” ta?

— Câteva din fete s-au îmbolnăvit de rău de mare şi zac în paturile lor.

— Cu atât mai bine, voi face economie la mâncare.

— Tu nu te gândeşti decât la profitul tău şi nu ţi-e milă de bietele fete.

— Şi ţie ţi se rupe inima, ai?

Kapelski avu un râs urât.

— Ai dreptate, cu milă nu se fac afaceri, – răspunse el – apoi îşi îndreptă iar ocheanul spre mare.

Deodată tresări şi îşi aţinti ocheanul asupra unui punct.

— Căpitane, ia priveşte colo!

Întinse ocheanul pe care căpitanul îl duse la ochi şi exclamă:

— Un naufragiat!

— Vasăzică am văzut eu bine?

— Trebuie să-l salvăm, poate vom căpăta un premiu.

— Te cred. Dacă nu te-ai aştepta la o răsplată, n-ai mişca niciun deget pentru a salva pe nenorocitul acela.

Căpitanul dădu ordinele de trebuinţă şi o barcă de salvare fu lăsată în apă. Când barca se apropie iar de vapor, după ce scosese pe naufragiat din mare, polonezul se adresă căpitanului:

— Ia te uită, o femeie!

— O fată tânără!

— Şi foarte frumoasă.

— O pradă bună pentru noi.

— Nu te bucura prea devreme. Mi se pare că e moartă. Trebuie să vedem dacă n-o putem readuce la viaţă.

Timp de o oră o fricţionară, îi mişcară membrele şi în sfârşit naufragiata scoase o respiraţie uşoară.

— Ei, tot mai e un pic de viaţă în trupul ăsta. Acum cred că vom reuşi s-o deşteptăm de-a binelea, zise căpitanul Bouché.

Felicia, căci ea era aceea care fusese scăpată de la moarte, deschise ochii, dar nu se putu dezmetici numaidecât.

Kapelski o privea încântat.

— Frumoasă fată!

— Frumoasă, frumoasă... dar deocamdată să vedem ce facem cu ea. Unde o ducem?

— În cabina unde se află şi celelalte fete. Vor îngriji de dânsa.

— Alt loc nici n-avem, zise căpitanul.

Apoi porunci oamenilor săi:

— Haide, luaţi-o şi duceţi-o jos!

Polonezul porni înainte, coborî scara spre cabina de care vorbise cu căpitanul şi când deschise uşa, zise cu un zâmbet prietenos:

— Bună dimineaţa, domnişoarelor!

— Bună dimineaţa, i se răspunse încet.

— Mi se pare că nu v-aţi dezmeticit încă bine din dansul de astă-noapte? Ei, lăsaţi, că altora le-a mers şi mai rău.

În clipa aceea marinarii intrară ducând-o pe Felicia pe braţe.

Speriate, fetele se uitară la polonez, care le lămuri:

— E o naufragiată pe care am găsit-o plutind în mare şi pe care am salvat-o. Vă rog să aveţi grijă de dânsa. Dezbrăcaţi-o şi culcaţi-o într-un pat.

O suedeză zveltă şi frumoasă, răspunse:

— Las-o aici cu noi. Vom îngriji de sărmana fată. Dumneata, domnule Kapelski, spune numai să ni se trimită ceai fierbinte, să-i dăm să bea pentru a se încălzi.

— Bine, voi porunci să se aducă îndată.

Marinarii o culcaseră pe Felicia pe duşumea şi se retraseră. Polonezul plecă după dânşii şi pe punte se întâlni cu căpitanul, căruia îi spuse:

— Pe minunată pradă am pus mâna, căpitane.

— Am văzut, e mai frumoasă decât toate celelalte la un loc.

— Cred că voi căpăta bune parale de pe urma ei.

— O şi socoteşti ca marfa ta?

— Negreşit.

— Mai încet, prietene. Mai am şi eu un cuvânt de spus.

— Tu?... Cine a fost acela care a zărit-o în mare?

— Dar cine a salvat-o? Ce-ai fi putut face fără mine?... Dar mai bine să nu ne certăm. Vino îţi cabina mea să tragem o duşcă de absint şi pe urmă vom mai vorbi.

Îl luă pe Kapelski de braţ şi-l trase după el.

Între timp, suedeza, împreună cu o prietenă a ei, o rusoaică drăguţă, o dezbrăcară pe Felicia şi începură să-i fricţioneze mădularele înţepenite.

— Sărmana fată! Cine ştie câte ceasuri a fost purtată de valuri şi ce spaimă trebuie să fi îndurat?

După multe străduinţe reuşiră să restabilească circulaţia sângelui în membrele amorţite ale Feliciei, îi îmbrăcară o cămaşă uscată, o culcară într-unul din paturi şi o acoperiră cu mai multe pături calde.

55. O învinuire grozavă

După ce dădu telegramă către soţia sa, Frank Wilkens rătăci câtva timp pe străzi, fără nicio ţintă.

Oare soţia lui îl va ajuta în realizarea planurilor sale?

Dar înainte de a putea avea un răspuns la această întrebare, trebuia

să vorbească cu Bob, să-i cunoască gândurile.

Pentru a scăpa de neliniştea chinuitoare în care se zbătea, luă drumul spre spital unde fu primit de una din surori, căreia îi zise:

— Am venit mai devreme decât îmi spusese doctorul, dar n-am mai avut răbdare să aştept. Nu se poate să vorbesc acum cu fiul meu?

Sora dădu din cap şi răspunse:

— Cred că bolnavul se va deştepta peste scurt timp, şi va fi bine să vă vadă. Se va linişti când îi veţi răspunde la întrebările pe care, fără îndoială, le avea de pus.

Frank Wilkens era foarte tulburat când intră în camera în care zăcea fiul său. Abia luă loc la căpătâiul lui, când tânărul făcu o mişcare, apoi chipul lui căpătă o înfăţişare încordată şi, în sfârşit, murmură:

— Felicia, unde eşti?… Ţine-te bine de mine, să nu ne despartă furtuna…

Frank Wilkens încruntă sprâncenele şi iar îi trecu prin gând: Ce bine ar fi, dacă fata s-ar fi înecat!

Câteva clipe urma o tăcere adâncă, apoi Bob se ridică deodată, privi uimit în jurul lui şi exclamă:

— Unde sunt?… Ce s-a întâmplat?… Cum am ajuns aici?

Frank Wilkens avusese timp să se reculeagă şi aplecându-se zâmbind asupra fiului său, răspunse cu blândeţe:

— Fii liniştit, dragă Bob, ai scăpat de orice primejdie.

Tânărul făcu o mişcare de mânie.

— Nu e vorba de mine, tată. Ce-i cu Felicia? A fost şi ea salvată?

Bătrânul Wilkens se afla într-o mare încurcătură. Ce să răspundă? Să-i spună adevărul?

Îşi aduse aminte de recomandata doctorului de a-l feri pe bolnav de orice emoţie, şi fără a mai sta mult pe gânduri, răspunse:

— Toţi au fost salvaţi.

Bob răsuflă uşurat, se lăsă iar pe pernă şi închise ochii.

— Toţi?… Ce bine îmi pare… murmură el mulţumit…

Dar în clipa următoare se ridică iar şi întrebă plin de îngrijorare:

— Unde e Felicia?

Frank Wilkens dădu din umeri şi răspunse:

— Nu ştiu, Bob. Înţelegi că întâi m-am îngrijit de tine. Am trecut prin ceasuri de chinuri grozave.

Pe buzele lui Bob se ivi un zâmbet ironic.

— Dacă te-ai fi informat mai bine asupra acelui ticălos de Mac O'Kerem şi nu m-ai fi silit să fac cursa de încercare cu dânsul, atunci ai fi fost cruţat de chinurile pe care spui că le-ai îndurat. Pe bune mâini m-ai dat!

— Nu m-am aşteptat să dau peste astfel de bandiţi aici în Franţa.

— Dacă n-ar fi fost Felicia, care a făcut tot ce i-a stat în putinţă pentru a mă salva, azi n-aş mai fi fost în viaţă.

— Mofturi! Eu te-am salvat, eu am fost acela care a alarmat poliţia, când am văzut că nu te-ai întors de la cursa da încercare. Dar de ce să mai vorbim de toate acestea? Bine, că ai scăpat.

Bob izbucni într-un râs aspru.

— Crezi că între noi totul va mai putea fi cum a fost odată?

Frank Wilkens se răsti supărat:

— Ce vrei să spui cu asta?

— Că nu mai vreau să am nimic de a face cu un om ca tine.

— Bob, mi se pare că aiurezi iar?

Frank Wilkens îi puse mâna pe frunte, dar Bob o dădu cu putere la parte şi răspunse:

— Nu aiurez, mintea mi-e limpede, dar am aflat tot şi ştiu acum că eşti un om fără inimă, care a fost în stare să nenorocească o fată tânără şi nevinovată...

Frank Wilkens sări în picioare, înfuriat.

— Te rog să taci, îi curmă el vorba lui Bob. Nu vreau să mai aud niciun cuvânt de toată afacerea asta şi n-ai niciun drept să-mi ceri socoteală. Afară de asta, toată întâmplarea e atât de veche, încât astăzi nimeni nu mai vorbeşte de ea.

— Te înşeli, căci această întâmplare veche îmi nimiceşte viaţa.

Deodată Bob se reculese, schimbă tonul şi întinzând mâinile spre tatăl său cu o mişcare rugătoare, zise:

— Iartă-mă tată, că am început îndată cu învinuiri, dar sunt încă sub impresia celor povestite de Felicia. Te rog, vorbeşte tu, spune-mi tot adevărul, spune-mi că poate mama Feliciei s-a înşelat. Nu-i cu putinţă, nu-mi vine să cred că tu, tatăl meu, să ne fi înşelat atât de îngrozitor pe mama şi pe mine!... Nu-i aşa, tată, mama Feliciei se înşală?... Nu tu eşti acela care ai sedus-o... nu tu eşti tatăl Feliciei?!

Urmă o tăcere apăsătoare.

Bob rămase cu privirea aţintită asupra tatălui său, ca şi când ar fi voit să-i citească gândurile.

Chipul lui Frank Wilkens era însă ca împietrit, n-avu nici cea mai mică tresărire.

Bob continuă:

— Ai face din mine cel mai fericit dintre oameni, dacă mi-ai spune că nimic nu-i adevărat din câte am aflat. Dacă Felicia e sora mea, ar trebui să renunţ la toată fericirea vieţii mele şi mai bine mi-aş sfărâma creierii cu un glonte.

Frank Wilkens se întoarse brusc spre dânsul:

— Nu ştii ce vorbeşti, Bob. Chiar dacă Felicia de Martigny n-ar fi sora ta, n-ai putea să te însori cu fiica unei femei ca mama ei.

— Pentru mine Felicia va rămâne întotdeauna, o fată curată şi nevinovată şi nenorocirea de a fi fiica contesei blonde din Marsilia nu se poate răsfrânge asupra ei. Şi la urma urmei, avem oare dreptul să condamnăm pe această femeie, care a fost împinsă la viaţa pe care e nevoită s-o ducă, numai de ticăloşia unui bărbat, care a părăsit-o în mizerie?

Frank Wilkens izbucni într-un râs batjocoritor.

— Şi tu crezi în povestea asta, Bob?

— O poveste? repetă acesta buimăcit.

Wilkens dădu cu putere din cap şi zise cu aprindere:

— Da, e veşnica poveste cu care astfel de femei înşală pe naivi. Niciuna din ele nu va mărturisi că duce o viaţă urâtă din pricina poftei lor de a trăi în lux fără să muncească. Şi contesa blondă din Marsilia face parte din această categorie.

— Vasăzică o cunoşti, tată?

— Da, o cunosc, o cunosc mai bine decât tine şi mulţi alţii pe care i-a dus de nas cu comedia pe care a jucat-o. Pentru fiica unei astfel de femei nu se împuşcă nimeni, dragul meu Bob. Asta s-o ştii de la mine.

— Atunci Felicia e într-adevăr sora mea?

— Da, răspunse Frank Wilkens cu glas aspru şi hotărât.

Un geamăt dureros izbucni din pieptul sărmanului Bob.

— Aşadar totul s-a sfârşit…

Frank Wilkens îl apucă de umăr, îl întoarse aproape cu brutalitate spre dânsul, silindu-l astfel să se uite în ochii lui şi grăi fără milă:

— Ascultă-mă, Bob, vino-ţi în fire. Până acum câteva zile n-am ştiut

nici eu de existenta acestei surori a ta. Acum vreo douăzeci de ani, într-o călătorie de afaceri pe care am făcut-o în Franţa, am cunoscut o fată tânără şi cum în seara aceea băusem cam multă şampanie, eram ameţit şi nu mai ştiam bine ce fac. Şi tu trebuie doar să cunoşti astfel de aventuri, aşa că nu e nevoie să-ţi dau prea multe lămuriri. Fata era frumoasă şi veselă, mi-a plăcut şi n-am avut nevoie de vorbe multe, spre a o face să vină cu mine şi să petrecem o noapte de plăceri. Se numea contesa de Martigny, dar de atunci am fost încredinţat că nu ăsta e numele ei adevărat. Când a aflat că sunt un american bogat, s-a ţinut scai de mine şi n-am mai putut scăpa de ea. Am cheltuit o mulţime de bani cu dânsa şi i-am făcut toate gusturile. Când am plecat la Londra, m-a rugat s-o iau cu mine, astfel că toată aventura a durat vreo patru săptămâni şi începuse să mă plictisească. Într-o zi am primit de acasă o telegramă prin care eram chemat urgent în America, şi fără a spune nimic fetei, am plecat. Bineînţeles că i-am lăsat o sumă mai mare de bani, ca să se poată întoarce în Franţa şi să trăiască acolo câteva luni fără griji. De atunci n-am mai auzit nimic de dânsa şi încă mai puţin de fata ei. Abia acum, după douăzeci de ani, venind iar la Marsilia, întâmplarea a făcut să mă duc la barul „Valencia" şi atunci acea femeie m-a recunoscut şi a crezut că are dreptul să-mi ceară socoteală. Am înţeles îndată că scopul ei era să mă facă să-i plătesc o sumă mai mare de bani. Totul s-ar fi aranjat în linişte, dacă n-ar fi fost fata ei, de care, din nefericire, te-ai îndrăgostit tu. Dar şi în cazul tău, nu-i vorba decât de un truc prin care vor să scoată bani de la mine. Crede-mă, Bob, aceste două femei au lucrat în bună înţelegere.

Bob protestă îngrozit.

— Nu, nu-i adevărat! Niciodată n-ai să mă faci să cred aşa ceva. Felicia n-a ştiut nimic de viaţa mamei ei şi nici că e sora mea. Şi nici nu-mi vine să cred că mama Feliciei a fost a femeie uşoară…

— Cu alte cuvinte vrei să spui că mint? se răsti Frank Wilkens la dânsul. Pentru asta îmi vei cere iertare.

Bob dădu cu încăpăţânare din cap.

— Nici prin gând nu-mi trece. După cum ţi-am spus adineauri, nu mai vreau să am nimic de-a face cu tine, tată.

— Ce vrei să spui cu aste?

— Că de azi înainte drumurile noastre se despart. Neputând avea fericirea de a trăi cu Felicia, ea fiind sora mea, mă voi despărţi şi de

tine şi nu mă întorc în America.

— Eşti nebun!... Să-ţi vâri minţile în cap!

— Mai bine să rămân singur între străini, decât să te am mereu înaintea ochilor mei şi să-mi reamintesc neîncetat că tu ai fost acela care ai nimicit toată fericirea vieţii mele.

Frank Wilkens făcu un gest de mânie.

— Deocamdată să nu mai vorbim de toate aceste întâmplări triste. Eşti încă sub înrâurirea celor aflate, dar când te vei linişti, vei gândi altfel.

— Nu-ţi mai face iluzii, tată, între noi totul s-a sfârşit; orice legătură e ruptă.

— Şi cu ce ai să trăieşti? întrebă Frank Wilkens râzând. Ai de gând să te stabileşti undeva doctoraş la ţară, tu, fiul regelui automobilelor? Leafa care ţi se va plăti n-are să-ţi ajungă nici pentru ţigări şi vei înţelege că după o asemenea ruptură nu te mai poţi aştepta la nimic de la mine.

— Sunt şi inginer în acelaşi timp. Şi de ar trebui să cerşesc, îmi va fi mai uşor decât să mai trăiesc alături de tine.

Calm, Frank Wilkens dădu nepăsător din umeri.

— Atunci nu mai avem nimic de vorbit şi pot să plec.

— Cum vrei.

— Îţi dau timp încă opt zile, să mai chibzuieşti, Bob. Poate până atunci îţi vei schimba gândul. La revedere şi vezi de te însănătoşeşte cât mai repede.

Fără a-i mai arunca o singură privire, Frank Wilkens părăsi camera.

Bob rămase singur şi timp de câteva clipe îşi ţinu privirea pironită la uşa prin care dispăruse tatăl său. Inima îi era îndurerată şi un geamăt îi ieşi din piept.

— Totul s-a sfârşit!... Toată fericirea mea e zdrobită!... Felicia, micuţa mea scumpă, de ce soarta e atât de neîndurată cu noi?!

56. Deşteptarea crudă

Încetul cu încetul Felicia simţi cum căldura îi străbate tot trupul, cum puterile îi revin; deschise ochii şi privi uimită în jurul ei.

Una din fete îi duse o ceaşcă cu ceai la gură şi o îndemnă:

— Bea să te încălzeşti şi peste câteva minute te vei simţi iar bine.

Felicia se supuse ascultătoare ca un copil şi sorbi încet băutura fierbinte. Obrajii palizi se îmbujorară, ochii îşi căpătară luciul, aşa că una din fete exclamă:

— Slavă Domnului, şi-a revenit. De ce-a fost mai greu a scăpat.

Îi dădură o a doua ceaşcă cu ceai şi nişte pesmeţi pe care Felicia îi mancă îndată, apoi se uită nedumerită la fetele care se îngrămădiseră în jurul patului, şi o priveau cu luare-aminte. Toate erau tinere şi cam de aceeaşi vârstă cu dânsa.

— Cine sunteţi? le întrebă ea.

Suedeza care dăduse cea dintâi îngrijiri Feliciei, zâmbi şi răspunse:

— Mă numesc Karin Ryström şi asta e verişoara mea Maren Karlsö.

— Şi eu sunt Tatiana Saroff, adăugă a treia, o fată oacheşe cu trăsături fine şi trupul mlădios.

— Iar pe mine mă cheamă Crista Bergmann, zise a patra.

Şi cea din urmă îşi spuse numele: Nataşa Ostrolcha.

— După cum vezi, o companie internaţională, zise Karin Ryström, râzând.

Felicia le privi pe rând, uimită.

— Unde suntem aici?

— Pe vaporul „Regina Mărilor” care vine din Danemarca şi a fost surprins de furtună.

Felicia îşi duse mâinile la tâmple, se gândi câteva clipe apoi spuse:

— Şi noi am fost surprinşi de furtună.

— Cred, căci dacă n-ar fi fost aşa, nu te-am fi găsit luptând cu valurile mării, răspunse Tatiana Saroff zâmbind. Pe ce vapor te aflai?

— Eram cu o barcă care plecase din Marsilia spre nişte insule din apropiere. Doamne, ce s-au făcut oare ceilalţi?!

Copleşită de grijă şi durere, Felicia se lăsă în perne şi suspină adânc. Fetele îşi dădură seama că trebuie să fi îndurat multe, dar nu îndrăzniră să-i pună vreo întrebare.

Felicia se reculese repede şi ridicându-se neliniştită, întrebă:

— Unde merge vaporul acesta? Spre Marsilia?

— Nu, de-a dreptul la Sidney.

— Căpitanul Bouché a luat încărcătură directă pentru Australia şi nu se va mai opri în niciun port.

— Dumnezeule, dar ce mă voi face eu?! Doar nu pot să plec în Australia?!

Fetele schimbară priviri întrebătoare între ele şi dădură din umeri. Karin Ryström se aplecă peste Felicia şi îi zise cu glas blând şi mângâietor:

— Nu te nelinişti. Îndată ce te vei simţi mai bine, vei putea vorbi cu căpitanul Bouché şi el va vedea ce poate face pentru dumneata.

De-aş putea cel puţin să dau de ştire la Marsilia că am fost salvată şi atunci se va găsi o cale să pot părăsi vaporul acesta.

Felicia se uită cercetătoare la cele cinei fete care erau încă palide în urma spaimei pe care o trăseseră din pricina furtunii, apoi le întrebă:

— Voi plecaţi toate în Australia?

— Da, avem angajamente pentru acolo, răspunse Tatiana Saroff. Grand Hotel din Sidney caută mai multe telefoniste, secretare şi cameriste care să cunoască mai multe limbi străine, pentru a se putea înţelege cu clienţii care vin din toată lumea. Ni se dă o leafă foarte mare, cum n-am fi putut-o găsi în patria noastră. Cum eram fără lucru de mai bine de un an, am primit bucuroasă acest angajament.

— Tot aşa şi eu, – urmă Nataşa Ostrolcha. Tata a fost ofiţer în armata polonă, dar acum n-are decât o pensie foarte mică şi sunt silită să-mi câştig singură existenţa. În oraşul meu natal nu am vrut să intru într-un serviciu, fiindcă familia mea jucase un rol în societate. Din întâmplare, am citit într-un ziar că se caută o secretară care să cunoască mai multe limbi, pentru un hotel. Am făcut oferta şi am fost angajată imediat

Şi Karin Ryström adaugă:

— Tot aşa m-a angajat şi pe mine domnul Kapelski pentru Australia, de asemenea şi pe prietena noastră Crista Bergmann.

— Speram că vom face călătoria pe un vapor de lux, zise Nataşa, cu un zâmbet ironic, – dar se vede că domnul Kapelski vrea să ne facă să simţim de la început că nu mai suntem cucoane şi ne-a încărcat pe vaporul ăsta.

— E o rablă veche, care abia a putut rezista furtunii de azi-noapte. Dar ce să facem, trebuie să ne deprindem cu greutăţile.

— Însă domnul Kapelski ne-a promis că la Sidney vom fi mulţumite, interveni Crista Bergmann.

— Ah, abia aştept să ajungem odată. Va fi altă viaţă decât aceea pe care am dus-o acasă, se amestecă în vorbă şi Maren Karlsö.

— Cine e acest domn Kapelski? se informă Felicia.

— E unul din directorii de la Grand Hotel.

— Prea frumos nu e.

— Nici nu se va amoreza vreuna din noi de dânsul.

— Cel puţin e galanton. Plăteşte lefuri bune. Dar fiecare din noi a trebuit să se angajeze pe trei ani.

Tatiana Saroff râse la auzul acestor cuvinte şi zise:

— Ce-mi pasă mie de contract! Dacă nu-mi va plăcea slujba, îmi iau tălpăşiţa.

Karin Ryström tresări şi repetă:

— Dacă nu-ţi va plăcea slujba?... La asta nu m-am gândit încă.

Maren Karlsö se amestecă în vorbă:

— N-ar avea niciun rost să ne gândim de pe acum. Vom vedea la faţa locului cum stau lucrurile.

Felicia tăcu, cufundată în gânduri. Oare soarta o aruncase pe acest vapor? Nu se gândise oare ea însăşi în zilele din urmă, să dispară din viaţa lui Bob, pentru ca drumurile lor să nu se mai încrucişeze niciodată?

Dacă va pleca acum la Sidney, atunci fără îndoială că el n-o va mai putea găsi.

De altminteri nici nu ştia dacă Bob mai este în viaţă. Ea fusese salvată, mulţumită colacului pe care tinerii i-l dăduseră, dar ceilalţi fuseseră aruncaţi în mare, fără nicio putinţă de scăpare. Inima i se strânse de durere la gândul acesta.

În orice caz, fie că Bob trăia, fie că pierise în valurile mării, trebuiau să se despartă. O voce lăuntrică îi spunea: Foloseşte-te de acest prilej şi pleacă departe, să nu-l mai vezi niciodată!

Dar mama?.. Sărmana ei mamă, putea-va oare îndura mai departe viaţa fără copila ei?!

Deodată uşa cabinei în care se aflau fetele fu deschisă cu putere şi Crista Bergmann se năpusti înăuntru, palidă de spaimă. Se uitară buimăcite la dânsa şi o întrebară:

— Ce s-a întâmplat, Crista? Ai văzut vreo fantomă?

Fata dădu din cap şi răspunse îngrozită:

— Mai rău!...

Tatiana Saroff râse şi întrebă:

— Ce poate fi mai rău decât o fantomă?

— Dacă veţi afla ce am auzit eu, veţi fi tot atât de îngrozite ca şi

mine.

— Ce ai auzit?

— Ştiţi ce este Kapelski?

— Ce?

— Un proxenet, un negustor de fete.

Câteva clipe domni o tăcere apăsătoare, apoi Nataşa zise:

— Nu se poate. Ar fi fost descoperit la frontieră, când s-a făcut controlul paşapoartelor.

— Du-te numai până sus şi ascultă la uşa cabinei căpitanului, răspunse Crista plângând. Amândoi s-au îmbătat şi sunt veseli, făcându-şi socotelile cât vor câştiga cu noi, mai cu seamă cu fata care a fost salvată şi care e cea mai frumoasă dintre noi.

Felicia se uită înmărmurită la Crista Bergmann.

— Cum, şi pe mine vor să mă...?

— ...să te vândă pe un preţ mare, întregi Crista. Aşa-zisul Grand Hotel din Sidney nu e decât un bordel unde vom fi ca nişte prizoniere. Doamne Dumnezeule, de-ar şti sărmana mea mamă ce mi se întâmplă? Ce ne vom face acum?

Karin Ryström stătea nemişcată în mijlocul cabinei şi privea în gol.

— Am încăput pe mâinile unui negustor de carne vie! murmură ea cu glasul stins.

Maren Karlsö începu să plângă şi să se tânguiască:

— Am presimţit aşa ceva şi te-am prevenit, Karin, dar n-ai vrut să mă crezi.

Tatiana Saroff se răsti supărată la ele:

— Ia nu mai bociţi acum, căci cu asta nu facem nimic. Dacă e adevărat ce a auzit Crista Bergmann şi am încăput în mâinile unui negustor de fete, atunci numai sângele rece şi prezenta de spirit ne poate scăpa şi ne va da putinţa să ieşim din încurcătură la cel dintâi prilej care ni se va ivi.

— Ce putem face? Vaporul nu se va opri în niciun port, iar la Sidney atât Kapelski cât şi ticălosul de căpitan vor avea destule ajutoare, încât să nu le putem scăpa din gheare.

— Nu vă pierdeţi cumpătul, – le îmbărbăta rusoaica, – altfel suntem pierdute şi noi.

Sărmana Felicia zăcea întinsă pe pat, nefiind în stare să spună un singur cuvânt. Era oare şi ea sortită să ia aceeaşi cale pe care o luase

şi mama ei, împinsă de nevoi şi lipsuri?

Toate stăteau încremenite şi niciuna nu vorbea.

În sfârşit, Tatiana începu din nou:

— Înainte de toate, vă rog să nu arătaţi nici lui Kapelski, nici căpitanului Bouché că cunoaşteţi planurile lor mârşave. Numai dacă se vor crede absolut siguri, nu vor lua măsuri prea aspre de pază. Până la Sidney e departe şi poate vom reuşi să facem semn vreunui vapor care ne va ieşi în cale. Stăpâniţi-vă deci şi faceţi aşa ca cei doi nemernici să nu observe nimic din teama noastră şi Dumnezeu ne va ajuta.

Era o slabă mângâiere şi sărmanele fete şedeau speriate şi tremurând de frică, în aşteptarea primejdiilor ce le ameninţau în viitor.

57. Fără milă

— Felicia n-a fost găsită!

Dolores murmura aceste cuvinte, cu vocea înecată. Durerea ei era atât de mare, încât nu mai era în stare să plângă. Câtva timp stătu nemişcată, cu privirea aţintită în gol, apoi zise cu buzele tremurânde:

— Am avut presimţirea că măsura nenorocirilor mele nu-i încă împlinită.

Betty se apropie de dânsa şi îi cuprinse umerii cu braţul.

Jean însă îl îndemnă pe Coţofană:

— Spune tot ce ai aflat. Poate i se va mai putea da un ajutor; dacă n-a fost găsită, nu înseamnă că a pierit în valuri.

La auzul acestor cuvinte, contesa dădu din cap cu o mişcare obosită.

— Nu mai am nicio speranţă. Furtuna a fost grozavă şi chiar ziarele publică cele mai rele ştiri. Uraganul a făcut ravagii de-a lungul coastei. Nu mai încape nicio îndoială că toţi au pierit.

Un geamăt de durere sfâşietoare îi izbucni din piept şi frângându-şi mâinile, strigă:

— Felicia, copila mea scumpă, te-am pierdut pentru vecie!

— Nu trebuie să pierzi nădejdea, Dolores, o mângâie Jean. Nu o dată naufragiaţii au fost salvaţi de un vapor care trecea pe la locul catastrofei.

Apoi adresându-se iar lui Coţofană:

— Spune tot ce ştii.

Şi Coţofană povesti contesei tot ce ştia despre Felicia, tot ce îndurase sărmana fată.

— De ce soarta i l-a scos şi ei în care pe Wilkens? Pe fiul său l-a salvat, dar ea şi-a jertfit viaţa!

— Îndată ce tinerii care au fost salvaţi vor putea fi interogaţi, se vor afla toate amănuntele, doamnă contesă, îi spuse Coţofană, spre a o linişti. Atunci vom vedea lucrurile mai limpede. Nu pot să-mi închipui că inimosul şi curajosul Raul Bernard n-a făcut tot i-a sfat în putinţă pentru a o salva şi pe Felicia. Barca clubului era prevăzută cu toate aparatele de salvare şi fără îndoială că i s-a dat Feliciei tot ajutorul.

— De ce n-a fost salvată? Cum au fost luaţi ceilalţi în barca de salvare, de ce n-au luat-o şi pe dânsa? Pesemne că a fost prinsă de un vârtej şi trasă la fund.

— Se mai poate însă să fi fost dusă departe de un val şi n-a fost văzută. Până acum n-am putut afla ce s-a întâmplat în clipa când s-a răsturnat barca, căci n-am putut vorbi cu cei salvaţi.

Dolores se ridică. Chipul ei luase o înfăţişare hotărâtă şi zise:

— Trebuie să vorbesc cu Bob Wilkens, căci numai de la dânsul voi putea afla tot ce s-a petrecut şi înainte de venirea Feliciei la Marsilia. Numai el cunoaşte adevărul şi îmi va putea da toate lămuririle.

Păşi spre uşă, însă abia făcuse câţiva paşi, când puterile o părăsiră şi se clătină. S-ar fi prăbuşit la pământ, dacă Jean nu s-ar fi grăbit s-o sprijine. O prinse în braţe şi o duse spre o canapea unde o culcă, cu îngrijire.

— Am ştiut că nu va putea rezista şi la lovitura asta grozavă. Dacă ar fi fost salvată Felicia, totul ar fi fost bine acum.

Coţofană dădu din cap şi zise:

— Mi-am făcut cele mai amare mustrări că n-am plecat şi eu cu dânşii. Aş fi făcut tot ce mi-ar fi stat în putinţă s-o scap pe Felicia.

— Acum nu mai putem face nimic. Trebuie să aşteptăm ce va hotărî soarta.

— Până acum am putut să-i vin întotdeauna în ajutor, dar de astă dată nu mai ştiu nici eu ce să fac.

Bătrâna Betty îi dădu îngrijiri contesei şi după câtva timp reuşi s-o readucă în simţiri. Abia deschise ochii, şi cele dintâi cuvinte ale ei

fură:

— Ajutaţi-mă să pot pleca. Trebuie să mă duc neapărat la Bob Wilkens.

Betty se împotrivi.

— Aşteaptă să mai prinzi puteri, altfel nici nu vei fi în stare să vorbeşti cu Bob Wilkens.

Dolores trebui să recunoască că bătrâna avea dreptate şi se linişti puţin. Dar după câteva ceasuri de odihnă, nerăbdarea ei deveni atât de mare, încât ceru să i se aducă îndată o maşină şi plecă la spitalul unde se afla Bob Wilkens.

Jean şi Coţofană voiră s-o însoţească, însă contesa le spuse:

— Lăsaţi-mă să mă duc singură. Mă simt destul de tare pentru a suporta noi oboseli şi chinuri.

Jean se supuse în aparenţă, însă îndată după plecarea contesei, îl rugă pe Coţofană să vină cu dânsul şi să aştepte la intrarea spitalului.

— Sunt încredinţat că va avea nevoie de ajutorul nostru când se va întoarce de la această întrevedere. O cunosc bine şi ştiu cât de mult suferă din pricina tuturor acestor întâmplări.

Când ajunse la spital, Dolores îl zări la intrare pe Frank Wilkens, care la rându-i o recunoscu imediat.

Se opri şi o întrebă:

— Unde te duci, doamnă contesă?

— La fiul dumitale, răspunse Dolores.

— Fiul meu n-are voie să primească vizite. E istovit de emoţiile prin care a trecut şi vederea dumitale l-ar tulbura şi mai mult.

— Dar trebuie să-i vorbesc, să aflu ce s-a întâmplat cu Felicia.

— Toate astea le vei afla la timp. De altminteri nici nu e nevoie să ceri aceste informaţii de la fiul meu. Te poţi duce şi la ceilalţi care erau în barcă sau la poliţie.

Dolores clătină capul.

— Trebuie să vorbesc cu fiul dumitale, căci numai el îmi poate da lămuririle pe care ţin să le am neapărat...

— Nu voi îngădui sub niciun motiv să vorbeşti acum cu bolnavul, o întrerupse Wilkens cu asprime. Viaţa lui e încă în primejdie.

Contesa se răsti înfuriată la dânsul:

— Dar de viaţa fiicei mele, pe care dânsa şi-a primejduit-o pentru a-ţi salva fiul, nu întrebi?

Frank Wilkens dădu nepăsător din umeri.

— Nimeni n-a rugat-o pe fata dumitale să-l salveze pe Bob. Dacă ar fi fost o fată cuminte, nu s-ar fi aventurat în toată afacerea asta. Dar îţi seamănă pesemne şi îi plac aventurile.

Dolores tresări ca sub o lovitură, de bici.

— Eşti un nemernic, un ticălos cum nu mai există altul pe suprafaţa pământului!... Fata mea şi-a riscat viaţa pentru bărbatul pe care îl iubeşte şi dumneata numeşti asta o aventură?

— Mi-ar fi fost de o mie de ori mai plăcut dacă fiica dumitale n-ar fi întreprins nimic pentru a-mi salva fiul, căci nu-mi convine ca numele de Wilkens să fie numit în ziare alături de acela de Martigny.

Din ochii contesei izbucniră fulgere de mânie.

— Şi eu aş fi fost de o mie ele ori mai fericită, dacă ar fi fost salvată fiica mea în locul fiului dumitale, căci dumneata n-ai inimă şi nici pierderea copilului dumitale nu te-ar fi durut aşa cum mă doare pe mine. Dar acum, lasă-mă să trec... Oricât de neplăcut îmi este să stau de vorbă cu fiul dumitale, trebuie s-o fac, căci vreau să ştiu ce s-a întâmplat cu fata mea.

Frank Wilkens o apucă pe contesă de braţ şi o împinse spre poartă.

— Nu te vei duce la fiul meu şi nu vei vorbi cu dânsul, zise el cu glas poruncitor. Tot ce vrei să ştii, poţi să afli şi de la alţii. Bob nu trebuie să se întâlnească niciodată cu dumneata.

În clipa aceasta se apropiară Jean şi Coţofană, care veniseră în urma contesei.

Îndată ce Wilkens îi zări, izbucni în râs.

— Doamna şi-a adus o gardă spre a se apăra de mine şi a mă da la o parte?! Dar te înşeli, căci şi cu ăştia voi isprăvi repede.

Dolores se retrase şi făcu semn lui Jean şi lui Coţofană s-o urmeze.

— Lăsaţi-l! Cu omul ăsta nu trebuie să avem nimic de-a face; e mai tare ca noi, zise ea.

Apoi ridică braţul ameninţător şi îi strigă lui Frank Wilkens:

— Dacă este un Dumnezeu în Ceruri, Frank Wilkens, atunci vei primi răsplata pentru tot ce mi-ai făcut. Vei îndura chinuri mai grozave decât acelea pe care le-am îndurat eu. Blestemul meu va cădea asupra ta şi cu toate avuţiile pe care le ai te vei zvârcoli în ţărână de durere.

Frank Wilkens râse batjocoritor şi răspunse:

— Nu mă tem de astfel de ameninţări copilăreşti şi îmi voi urma calea care este departe de aceea a contesei de Martigny şi a fiicei sale.

Întoarse capul cu trufie şi intră iar în spital spre a da ordin să nu fie lăsat nimeni să vorbească cu fiul său, afară de dânsul.

Dolores îl urmări câtva timp cu privirea, apoi îşi întoarse faţa şi plecă.

Picioarele abia o mai duceau, aşa că fu nevoită să se sprijine de braţul lui Jean.

Cu o singură privire, Jean şi Coţofană se înţeleseră şi acum ştiau unde o vor duce pe Dolores; la Raul Bernard.

El era singurul care putea să-i mai aducă o mângâiere, să-i dea o rază de speranţă.

Abia când ajunseră în faţa locuinţei somptuoase a senatorului Bernard, Dolores ridică privirea şi îşi dădu seama că se află într-un cartier cu totul străin.

— Unde suntem aici? De ce m-aţi adus încoace?

Înainte ca vreunul din cei doi să poată da un răspuns, un servitor apăru la intrare şi se uită uimit la ei.

Coţofană nici nu se sinchisi de mutra buimăcită a lacheului şi-l întrebă repede:

— Domnul Raul e acasă? Trebuie să vorbim numaidecât cu dânsul.

Servitorul îi măsură cu o privire plină de dispreţ şi răspunse cu mândrie:

— Nu cred ca tânărul meu stăpân să primească vizite.

Coţofană nu se lasă deloc intimidat, ci stărui:

— Te rog deschide uşa şi lasă-ne să intrăm. Dacă vei anunţa pe stăpânul dumitale că a venit doamna contesă de Martigny, Coţofană şi bătrânul Jean, ne va primi negreşit.

Pe când discutau astfel, se auzi deodată vocea veselă a tânărului Bernard:

— Haide, Iosef, nu mai sta mult pe gânduri şi dă drumul oaspeţilor mei să intre.

Zăpăcit, servitorul se dădu la o parte.

58. În ghearele negustorilor de carne vie

În primul moment, Felicia nu fu în stare să-şi dea seama de

însemnătatea cuvintelor spuse de Crista Bergmann.

Căzuseră în mâinile unui negustor de fete! Ce însemna oare asta?

Mai auzise ea de astfel de negustori, dar nu-şi putea face o închipuire mai lămurită despre această meserie.

Se adresă Karinei Ryström şi o rugă să-i explice ce înseamnă asta. Suedeza o privi uimită.

— Cum, dumneata nu ştii ce înseamnă a cădea în mâna unui negustor de carne vie?... înseamnă necinste, ruşine, noroi, şi în cele din urmă moartea.

Apoi, Karin luă loc lângă Felicia, pe marginea patului şi o lămuri asupra sorţii care le aştepta pe toate.

— E îngrozitor... e cu neputinţă aşa ceva! exclamă Felicia înspăimântată.

— Din nefericire aşa este. Multe fete au păţit acelaşi lucru şi au fost vândute prin oraşe străine.

— Şi nu există nicio posibilitate de scăpare?

Karin Ryström rămase cu privirea aţintită în gol şi răspunse:

— Eu nu văd niciuna.

Câtva timp tăcură toate, apoi Felicia se adresă iar suedezei:

— Dă-mi, te rog, rochia mea; aş vrea să mă scol din pat.

— Mai stai culcată, odihneşte-te. Eşti palidă şi ai nevoie de linişte.

— Nu vreau să mai rămân culcată.

— Dar veşmintele dumitale sunt încă ude. Trebuie să aştepţi până când se vor usca.

— Atunci dă-mi, te rog, o rochie de-a dumitale.

Suedeza era însă mai mare decât Felicia şi rochiile ei nu i s-ar fi potrivit. Tatiana însă, era cam de aceeaşi statură, aşa că îi dădu o rochie de-a ei, precum şi rufăria trebuincioasă.

Felicia sări din pat şi se îmbrăcă repede.

— Ce vrei să faci? o întrebă Karin Ryström uimită.

— Să vorbesc cu căpitanul.

— De ce?

— Vreau să mă încredinţez că o adevărat ce a spus Crista.

— Te mai îndoieşti încă?

— E prea grozav şi nu-mi vine să cred.

— Căpitanul e înţeles cu Kapelski şi nu-ţi va spune nimic.

— Vom vedea. Trebuie să-mi răspundă la întrebările mele.

Felicia isprăvise de îmbrăcat şi o întrebă pe Crista Bergmann:

— Unde-i cabina căpitanului?

— Mergi pe gangul din dreapta până la ultima uşă.

— Mulţumesc!

Tânăra fată ieşi hotărâtă din cabină şi luă drumul arătat de Crista. Când ajunse în faţa uşii indicate, auzi glasurile celor doi ticăloşi care vorbeau destul de tare încât ea să poată desluşi cuvintele.

Felicia puse mâna pe clanţă, dar în ultimul moment şovăi şi ascultă.

— Ei, Kapelski, cât îmi plăteşti de bunăvoie şi fără multă tocmeală?

— Costul biletului, ca şi pentru celelalte.

— E prea puţin, trebuie să mă iei la parte în afacerea asta.

— Nu înţeleg de ce? Ar trebui să fii mulţumit că mai ai un pasager în plus pe hodoroaga asta a ta.

Bouché izbucni în râs şi zise:

— Vrei să spui pe vaporul meu de lux?... Dar să lăsăm gluma. Te învoieşti cu cincizeci la sută?

— Ar trebui să fiu nebun! Nu pricep cum poţi să ai astfel de pretenţii!

— Eu am scos fata din mare şi fiind vorba de „marfă”, mi se cuvine un premiu. Tu faci în orice caz o afacere bună, căci frumuşica asta ţi-a căzut plocon pe neaşteptate.

— Nici nu ştiu încă dacă o voi putea plasa.

— Asta sunt mofturi de-ale tale; ştii prea bine că vei căpăta un preţ bun pentru ea, mai bun decât pentru celelalte. Bătrâna de la Sidney îţi va plăti cât vei cere pentru fata asta blondă.

Fata asta blonda? Fără îndoială că era vorba de dânsa!

Felicia se înfioră şi inima începu să-i bată cu putere. Dar se reculese repede şi fără a mai bate la uşă, o deschise brusc.

Căpitanul Bouché şi Kapelski ridicară miraţi privirile.

— Ei, îngeraşule de unde ai apărut aşa pe neaşteptate? o întrebă polonezul.

Felicia intră curajoasă, în cabină, închise uşa în urma ei şi zise cu voce hotărâtă:

— Vreau să ştiu unde mă duceţi?

— Eşti atât de curioasă, fetiţo?

— Te rog să-mi vorbeşti mai cuviincios. Nu mai sunt copilă.

Kapelski rânji.

— Văd, dar au te supăra, puişorule. Nu-ţi vreau răul, aşa că pot să-ţi vorbesc mai intim. Vasăzică, vrei să ştii unde mergem?

— Da; unde mergem şi ce gând aveţi cu mine?

— Ehei, avem planuri mari, drăguţo. Mergem la Sidney, acolo te vom duce într-o casă frumoasă unde se petrece de minune, ai să vezi, o să-ţi placă viaţa de acolo.

Felicia îşi dădu seama că Crista Bergmann auzise bine şi indignarea făcu să i se umple ochii de lacrimi.

— Eşti un ticălos, se răsti ea la Kapelski, apoi adresându-se căpitanului Bouché, îi zise: Ajută-ne dumneata, domnule căpitan, nu îngădui acestui nemernic să ne…

Dar Felicia se opri din vorbă, când văzu pe căpitan zâmbind ironic.

Da, Crista Bergmann spusese doar că Bouché era înţeles cu Kapelski.

— N-aveţi niciun drept să mă opriţi pe bordul vaporului şi la primul port trebuie să mă lăsaţi să cobor.

— Ai cu ce plăti biletul? o întrebă căpitanul rânjind.

— Mama te va despăgubi de toate cheltuielile, răspunse Felicia.

Bouché şi Kapelski schimbară o privire semnificativă, din care se vedea bine că îşi băteau joc de fată.

Plângând, Felicia continuă:

— Aţi fi făcut mai bine dacă m-aţi fi lăsat să mă înec. Mai bine moartea, decât ceea ce aveţi de gând să faceţi cu mine.

— Nu ştiu ce vrei de la noi?… De ce eşti aşa de speriată? Am de gând să-ţi fac rost de un post bun, ca şi celorlalte fete.

— Minţi, căci ştiu că eşti un mârşav negustor de fete. Ai crezut că nu vă aude nimeni şi am ascultat tot ce aţi vorbit.

Căpitanul se uită la polonez şi îi zise:

— Ascultă, Kapelski, mi se pare că cu transportul ăsta o să ai greutăţi, mai cu seamă cu sirena asta îndrăcită pe care am pescuit-o din mare.

Polonezul ridică capul cu trufie şi răspunse:

— Am scos-o eu la capăt cu altele mai îndrăcite, aşa că nu mă sperii nici de drăcoaica asta.

— Ei, da, noroc că te pricepi la meseria ta, altfel…

Bouché fu întrerupt brusc, căci uşa cabinei se deschise cu putere şi un marinar îmbrăcat în haine de mecanic intra şi strigă speriat:

— Domnule căpitan, maşina!

Bouché sări în picioare şi apucându-l de braţ, întrebă:

— Ei, ce-i cu maşina?

Înainte ca omul să poată da un răspuns, sa auzi un zgomot ca o şuierătură şi vaporul începu să-şi încetinească mersul.

— S-a rupt un ventil!... continuă maşinistul văitându-se. Doamne, mâinile mele... mâinile mele... ce dureri!... Daţi-mi un ajutor, bandajaţi-mă!

Când se uitară la mâinile nenorocitului, văzură că erau opărite de aburi.

Căpitanul scoase un blestem şi ieşi grăbit din cabină.

Şi Kapelski sări în picioare şi împingând-o pe Felicia afară, se răsti la dânsa:

— Hai, şterge-o de-aci, du-te la celelalte.

Apoi alergă după căpitan, pe care îl găsi lângă cazanul vaporului.

— Ce s-a întâmplat, căpitane?

— Am păţit-o, nu putem merge mai departe, răspunse acesta înjurând.

— Frumoasă afacere!

— Da, frumoasă afacere, repetă Bouché pe un ton ironic. Asta ştiu şi eu! Spune mai bine, ce ne facem acum?

— De unde vrei să ştiu eu ce-i de făcut? Tu eşti de meserie şi mai curând vei găsi un mijloc de a scăpa din încurcătura asta.

Căpitanul se adresă celor doi fochişti, care stăteau lângă cazan.

— Voi nu puteţi face nimic?

Fochiştii, nişte negri de statură uriaşă, rânjiră şi răspunseră:

— Noi maşină nu pricepem, domn căpitan. Abur mult, frige la noi.

— Aburul se va împrăştia repede.

— Poate împrăştiat, noi negri prost, ştim face foc, maşină nu.

Căpitanul ieşi înfuriat şi se duse iar în cabina lui, unde îl găsi pe mecanic, văitându-se de durere.

— Du-te, la ajutorul meu, se răsti Bouché la dânsul, sau mai bine la bucătar şi spune-i să-ţi toarne ulei pe rană şi să te bandajeze, idiotule. Numai tu eşti vinovat de toată porcăria asta!

— Ba nu simt vinovat deloc. Vina e a dumitale, că n-ai mai făcut nicio reparaţie. Toate sunt hodorogite şi stricate.

— Ieşi afară, strigă căpitanul înfuriat.

Bouché se aşeză la masa pe care era montat postul de radio-emisie al vasului şi începu să manipuleze la aparat.

— Ce vrei să faci? îl întrebă polonezul, care venise după dânsul.

— Să chem ajutor, răspunse căpitanul.

Puse aparatul în funcţiune şi peste câteva minute veni răspunsul:

— Vasul „Neptun” a recepţionat chemarea.

După alte câteva clipe, încă o dată, ştirea:

— Vasul „Neptun” vine în ajutor…

*

Vaporul „Neptun” îşi urma majestos cursul, spintecând valurile mării Mediterane, în care se răsfrângeau ultimele raze ale soarelui care se lăsase spre apus.

Căpitanul Barnabe stătea pe puntea de comandă, cu mâinile în buzunar, cufundat în gânduri şi cu privirea rătăcind în largul mării.

Clopotul vaporului, care sună ora opt, îl trezi din reverie.

Prunul ofiţer al vasului se urcă pe puntea de comandă, salută milităreşte şi se prezenţii pentru schimb. Barnabe răspunse la salut şi zise:

— Bine, eu mă voi duce jos.

Ajungând la scară, se mai întoarse o dată şi întrebă:

— Totul e în regulă?

— Da, domnule căpitan, răspunse ofiţerul.

— Furtună nu cred sa avem. Ia dumneata comanda şi pentru noapte, căci sunt obosit şi mă voi culca îndată după cină.

Duse două degete la chipiu şi părăsi puntea.

Ofiţerul îl urmări cu privirea.

Ce se întâmplase oare cu căpitanul lui? Era cu totul schimbat. Era oare supărat că fusese nevoit să preia comanda altui vas?

Barnabe se duse în cabina lui, îşi spălă mâinile şi se schimbă pentru cină. Nu isprăvise încă bine îmbrăcatul, când un chelner veni să-l anunţe că se serveşte masa.

— Da, da… vin îndată, răspunse el, dar se mai duse o dată spre fereastră şi privi afară.

Gândurile i se învălmăşeau în creier şi întâmplările din urmă îi reveniră în minte.

Dolores arestată!

Plin de mânie se gândi iar la sora lui care pricinuise toată nenorocirea.

Dar toate mustrările pe care i le adresa în gând, nu mai foloseau acum la nimic. Se reculese, ieşi din cabină şi se duse spre sala de mâncare, unde orchestra începuse să cânte.

Nu mult după ce luase loc la masă, un marinar intră, se apropie de Barnabe şi raportă:

— Domnule căpitan, postul de radio a recepţionat un strigăt de ajutor.

Barnabe sări în picioare şi adresându-se pasagerilor care şedeau la aceeaşi masă, le zise:

— Vă rog să mă scuzaţi, dar datoria mă cheamă.

Ieşi repede şi se îndreptă spre cabina postului de radio.

— De unde a venit chemarea? întrebă pe omul de la aparat.

— De pe vaporul „Regina. Mării”, răspunse omul. Vasul e în drumul nostru şi anunţă că are un defect la maşină.

— Trebuie să ne ducem în ajutorul lui. Răspunde că venim şi nu pierde legătura.

Barnabe părăsi cabina postului da radio şi se urcă pe punte spre a lua iar comanda vasului şi zise unui marinar:

— Cheamă-l pe inginerul-şef.

Când acesta veni, căpitanul îi spuse:

— Trebuie să treci pe vaporul „Regina Mărilor” care are nevoie de ajutor. Ia şi pe mecanicul de schimb.

— Am înţeles, domnule căpitan.

Primul ofiţer cercetase între timp orizontul cu ocheanul lui şi raportă căpitanului:

— Chiar înaintea noastră e un vapor. Presupun că e „Regina Mărilor”

59. Întâlnire ciudată

Fără a se sinchisi de mutra buimăcita, a servitorului său, Raul Bernard alergă spre Dolores. Pe faţa lui se mai puteau vedea urmele emoţiilor prin care trecuse. Era atât de palid, încât Coţofană clătină din cap şi zise:

— Mi se pare că şi dumneata ai face mai bine să te culci în pat,

domnule Raul. Arăţi ca şi când ai fi fost trei zile bolnav de rău de mare.

Raul Bernard făcu o mişcare de împotrivire cu mâna.

— N-am vreme pentru odihnă, Coţofană. Deocamdată trebuie să vedem ce putem face pentru a avea cât mai repede ştiri despre cei doi care n-au fost încă găsiţi.

Apoi întorcându-se spre Dolores, continuă:

— Nu-i aşa că teama şi grija de soarta fiicei dumitale te-au adus la mine, doamnă contesă?

Dolores dădu tristă din cap.

— Sunt deznădăjduită, domnule Bernard.

— Te înţeleg, doamnă contesă, cu atât mai mult, cu cât în ultima noapte am aflat multe din viaţa dumitale tristă.

Dolores avu un zâmbet amar, ştiind că Raul Bernard, ca şi cei mai mulţi tineri din Marsilia, o cunoşteau sub numele de contesa blondă şi o socoteau printre acele femei, care îşi petrec viaţa în chefuri prin localurile de noapte.

— Nu sunt ceea ce crezi, domnule Bernard, zise ea încet.

Raul Bernard îi luă mâna şi i-o sărută.

— Ştiu tot, doamnă contesă şi fii sigură că te privesc cu alţi ochi decât până acum. N-am altă dorinţă decât de a-ţi fi de folos.

Contesa suspină îndurerată.

— Va mai fi oare cu putinţă?

— N-am pierdut încă toată speranţa.

— Adevărat?

— Când am văzut că furtuna se înteţeşte, am dat fiicei dumitale un colac de salvare.

La auzul acestor cuvinte, ochii bătrânului Jean străluciră de bucurie şi strigă înveselit:

— Atunci negreşit că a fost salvată. Şi eu am fost odată de faţă la un naufragiu şi am văzut cum cei care aveau colace de salvare au plutit douăzeci şi patru de ceasuri la suprafaţa apei şi au putut fi salvaţi. Ţi-am spus doar să nu pierzi nădejdea, Dolores.

Contesa închise pentru câteva clipe ochii şi un zâmbet slab se ivi pe buzele ei palide.

— Doamne, ce fericire ar fi să-mi pot regăsi copila!

— Am avut dreptate când ţi-am spus să ăi răbdare. Dacă a fost

pescuită de vreun vapor în trecere, vei primi în curând ştiri.

Faţa contesei se întristă.

— Dar nu pot aştepta la Marsilia, fără să fac nimic pentru a veni în ajutorul fetei mele. Aşteptarea ar fi un chin îngrozitor pentru mine.

— Nici eu n-aş fi în stare să aştept, se amestecă Raul Bernard în vorbă – şi de aceea am şi luat o hotărâre, cu toate că părinţii mei se împotrivesc. Voi pleca de-a lungul coastei şi voi căuta pe cei doi dispăruţi. Vântul bătea spre uscat şi se prea poate ca dânşii să fi fost aruncaţi la mal şi acum să-i găsim la adăpost în vreo colibă de pescari. Nici mie nu-mi vine să cred că au pierit; mai cu seamă fiica dumitale trebuie să se fi putut ţine multă vreme deasupra apei fără să obosească; căci colacul de salvare era în starea cea mai bună şi putea purta ceasuri întregi trupul uşor al domnişoarei de Martigny. Mai greu e cu prietenul meu. Deşi e un înotător de forţă, totuşi furtuna a fost prea grozavă. Dar nici în privinţa lui n-am pierdut încă toată speranţa.

Dolores îi întinse mâna şi zise încet:

— Îmi dai iar o rază de speranţă, domnule Bernard, şi te rog să mă iei şi pe mine căci aş vrea să fiu îndată lângă fata mea, dacă va fi găsită.

— Cu cea mai mare plăcere, doamnă contesă, şi dacă te simţi destul de tare, putem pleca imediat.

— Sunt gata, răspunse Dolores.

Bătrânul Jean şi Coţofană se rugară bineînţeles de Raul Bernard să-i ia şi pe dânşii, astfel că toţi patru plecară în căutarea celor doi dispăruţi.

Timp de cinci zile cutreierară coasta şi întrebară din colibă în colibă, din sat în sat, dar căutarea lor fu zadarnică, căci nimeni nu ştiu să le dea o veste despre cei dispăruţi.

În sfârşit, într-a şasea zi îl găsiră pe prietenul lui Raul într-o colibă de pescari. Starea lui era foarte gravă şi se îngrijiră de transportarea lui la Marsilia. Dar de Felicia nu ştia nimeni ceva, nu găsiră nicio urmă de-a ei. Deznădejdea contesei ajunsese la culme.

Într-o zi poposiră la o cârciumă într-un sat de pescari. Şi aici Raul puse cârciumarului aceeaşi întrebare pe care în zilele din urmă o repetase de nenumărate ori, dar nici aici nu putu afla nimic.

Cârciumarul văzând întristarea lor, îi sfătui:

— N-ar fi rău să întrebaţi pe bătrâna Guri; e o femeia care ştie multe şi ar putea să vă spună unde se află dispăruta. A venit multora în ajutor.

Raul Bernard îl întrebă, zâmbind:

— Cine e bătrâna Guri?

— După cum v-am spus, e o femeie care ştie multe. Când cineva se îmbolnăveşte, se duce la dânsa şi poate fi sigur că îi va da un leac bun. Şi când omul are nevoie de un sfat, îl cere tot de la dânsa şi tot ce spune ea se împlineşte.

— Vasăzică e o ghicitoare?

— Nu; e mai mult. Ea poate vedea în trecut şi în viitor. Aş putea să vă spun lucruri minunate despre dânsa, domnule… Dar iat-o, chiar trece pe stradă, se întrerupse cârciumarul, arătând cu mâna prin fereastră.

Toţi priviră într-acolo şi zăriră o femeie foarte bătrână, care mergea cu paşi domoli şi spinarea încovoiată.

— S-o chem înăuntru? întrebă cârciumarul.

Nici nu mai aşteptă răspunsul, ci ieşi grăbit în stradă şi după câteva clipe se întoarse cu bătrâna, căreia îi spuse:

— Guri, vezi colo pe doamna ceea care a venit de foarte departe pentru a-şi căuta fiica care a dispărut în noaptea când a fost furtuna cea grozavă pe mare. N-ai putea să spui ce s-a întâmplat cu dânsa?

Bătrâna se apropie de masă, salută grav pe toţi, apoi îşi îndreptă ochii mari şi negri spre contesă, care rămase adânc impresionată de această privire pătrunzătoare.

Guri se apropie şi mai mult de masă, luă mâna contesei şi-i cercetă liniile din palmă, apoi începu să vorbească:

— Sărmana de tine! În viaţa ta ai avut multe de îndurat şi în calea ta sunt încă mulţi spini şi multe lacrimi. Va veni însă o zi când soarele îţi va lumina iar calea şi atunci vei fi răsplătită pentru toate suferinţele pe care le-ai îndurat. Dar mai ai de străbătut o cale grea până când vei ajunge la ţintă.

Fără să vrea, Dolores o asculta cu luare-aminte. Până acum, bătrâna spusese adevărul. Simţi iar privirea ascuţită a bătrânei asupra ei.

— Te gândeşti la fiica ta. Are ochi albaştri şi e blondă ca şi tine. Mulţi ani a trăit departe de tine şi dorul de dânsa ţi-a amărât inima.

— Da, da… aşa este, murmură Dolores. Dar ce se va mai întâmpla?

— Încă n-ai ajuns la ţintă. Vei trece o apă mare, vei pleca în ţări străine, vei pierde tot şi vei fi săracă ca o cerşetoare şi fără odihnă îţi vei căuta copila.

— Dar fata mea mai trăieşte? întrebă contesa îndurerată.

— Trăieşte şi te cheamă. Oameni răi întind ghearele lor după dânsa, o împing spre moarte, dar nu vor reuşi. Iubirea ta o va salva. Nu pierde nădejdea şi încrede-te în soarta ta.

Adânc tulburată, Dolores sări în picioare, o apucă pe bătrână de braţ şi o întrebă cu înfrigurare:

— Unde e copila mea? Unde o pot găsi? Ce cale să apuc?... Ajută-mă...

Bătrâna dădu însă tristă din cap şi răspunse:

— Prin graba ta ai nimicit vedenia. Totul a dispărut. Nu mai văd decât un val des de ceaţă, un văl de nepătruns prin care trebuie să treci. Dar vei mai plânge mult şi inima îţi va fi luminată iar de soare.

Bătrâna făcu o cruce, apoi părăsi odaia.

După plecarea ei, urmă o tăcere de câteva minute, apoi în sfârşit, Raul Bernard rupse tăcerea:

— Oricât de încurcate au fost vorbele bătrânei, totuşi am impresia că ele conţin un sâmbure de adevăr.

Jean dădu din cap.

— Şi eu am crezut la început că n-are rost să întrebăm pe bătrâna asta de soarta Feliciei. Dar când a început să vorbească, am simţit un fior prin tot trupul. Poate vede mai multe decât noi, ăştilalţi muritori.

— Are aproape o sută de ani, zise cârciumarul.

Dolores îşi duse mâinile la piept şi respiră repede şi greu.

— Doamne, de-ar fi spus adevărul! Aş mai putea avea speranţă!

— Eu cred tot ce a spus, se amestecă Coţofană în vorbă. Între cer şi pământ sunt încă multe lucruri pe care noi, muritorii de rând, nu le cunoaştem.

Cârciumarul luă loc la masa la care şedeau oaspeţii lui şi zise:

— Aş putea să vă spun multe istorii de necrezut despre bătrâna Guri, a cărei faimă s-a răspândit departe.

Toţi ascultară cu luare-aminte şi bătrânul cârciumar începu să înşire tot ce ştia despre Guri.

— Dacă prevestirile bătrânei sunt adevărate, atunci Felicia a fost salvată de un vapor şi în curând vom putea avea ştiri despre dânsa,

zise Coţofană.

Deodată Dolores îşi aduse aminte de căpitanul Barnabe şi de rugămintea lui de a nu-l lăsa fără veşti, aşa că se hotărî să-i telegrafieze îndată după întoarcerea ei la Marsilia.

60. O întâmplare neaşteptată

Presupunerea primului ofiţer se adeveri, căci într-adevăr vaporul „Regina Mărilor” era acela care se afla înaintea lor. Căpitanul Barnabe se adresă deci inginerului:

— După cum ţi-am spus, treci dincolo şi vezi ce e de făcut. Dar te rog să nu întârzii prea mult, ca să nu pierdem timp.

— Mă voi grăbi. Îmi închipui că trebuie să fie o hodoroagă veche, căci altfel n-ar fi fost cu putinţă ca un defect la maşină s-o oprească din drum. Se vede că nici oameni pricepuţi n-au pe bord. A cui o fi?

— După cât ştiu, o proprietatea căpitanului.

— Ah, atunci înţeleg totul. A vrut să facă economii şi nu s-a îngrijit deloc de starea vasului său.

Inginerul era supărat, căci prin întâmplarea asta fusese întrerupt de la o conversaţie plăcută cu o domnişoară drăguţă, cu care avea intenţia să danseze, să se plimbe apoi pe punte, să admire luna, să… să…

Şi acum istoria asta neplăcută îi stricase toate rosturile.

Inginerul coborî în barca care fusese lăsată pe apă şi împreună cu câţiva oameni plecă.

Pe vasul „Regina Mărilor”, căpitanul Bouché şi Kapelski stăteau rezemaţi de parapet şi priveau spre cei care le veneau în ajutor.

Bouché îl lovi pe polonez cu cotul şi-l întrebă:

— Ascultă, Kapelski, cum stăm cu fetele?

— Sunt în cabina lor.

— Ai încuiat-o?

— Nu.

— Rău ai făcut, căci ar putea să se urce pe punte, să înceapă să ţipe şi să ceară ajutorul oamenilor de pe „Neptun”.

— Ai dreptate, căpitane.

— Fugi repede şi încuie uşa. La nevoie ameninţă-le că dacă spun numai o vorbă, le vom arunca în mare după plecarea vasului

„Neptun”.

— Îţi voi asculta sfatul.

Kapelski se pregăti să plece, dar Bouché îl mai reţinu.

— Blonda pe care am pescuit-o din mare e cea mai primejdioasă. Ai grijă de ea.

Când polonezul ajunse la cabina unde se aflau fetele, acestea tocmai deschideau uşa, voind să iasă afară.

Kapelski le tăia calea şi le întrebă:

— Încotro?

— Vrem să ne urcăm pe punte, răspunse suedeza şi încercă să treacă pe lângă dânsul.

Polonezul o apucă de braţ şi trăgând-o înapoi în cabină, se răsti la dânsa:

— Ai să rămâi aici!

Chipul lui luase o înfăţişare brutală şi îmbrâncind pe fete înapoi în cabină, se răsti la ele:

— Timp de an ceas veţi păstra cea mai adâncă tăcere. Care va scoate un strigăt, va avea de furcă pe urmă cu mine şi ce o aşteaptă numai bine nu poate fi. Aţi auzit?

Câteva clipe fetele rămaseră înmărmurite de spaimă, dar Felicia se reculese repede şi strigă:

— Ba vom ţipa, vom striga după ajutor, când vor veni oamenii de pe vaporul cel străin. Poate ne vor scăpa din ghearele voastre, ticăloşilor!

Alergă spre fereastră şi uitându-se afară zări barca vasului „Neptun”, care se apropiase de vaporul lor. Încercă s-o deschidă, dar nu reuşi să desfacă şuruburile cu care era prinsă. Atunci începu să bată cu pumnii în geam, pentru al sparge, chiar cu riscul de a şi însângera mâinile. Geamul însă era foarte gros şi rezistă loviturilor ei. Văzând că nu reuşeşte nici aşa, îşi lipi faţa de fereastra şi începu să strige cât o ţinea gura:

— Ajutor!... Ajutor!

Cei din barcă auziseră oare strigătul? Inginerul îşi aruncă privirea spre fereastră, dar nu dădu niciun semn că înţelesese ceva şi în clipa următoare barca trecu mai departe.

Felicia se îndreptă spre tovarăşele ei de suferinţă şi le zise:

— Trebuie să strigăm toate odată, atunci ne vor auzi – şi începu iar

să ţipe: Ajutooor!... Ajutooor!...

Celelalte voiră să înceapă şi ele dar în clipa aceea uşa fu trântită de perete şi polonezul apăru cu faţa contractată de mânie şi cu pumnii încleştaţi. Se repezi la Felicia şi zbieră la dânsa:

— Ai să taci, tu... şi urmă un cuvânt murdar de ocară.

Dar fata nu se lăsă intimidată şi iar răsună strigătul ei deznădăjduit:

— Ajutooorl

Kapelski o apucă cu brutalitate de braţ şi cu o mână îi astupă gura.

— Dacă mai spui un cuvânt, te sugrum!

Felicia îşi adună toate puterile şi încercă să se smulgă din strânsoarea lui, străduinţele ei fură însă zadarnice. Nemaivăzând nicio cale de scăpare, tânăra fată îşi înfipse dinţii în mâna cu care polonezul îi astupase gura. Acesta scoase un ţipăt de durere şi îi dădu drumul, dar în acelaşi timp o lovi cu atâta putere, încât sărmana fată se prăbuşi la pământ, se lovi cu capul de colţul unui dulap şi rămase în nesimţire.

Chipul lui Kapelski luase o înfăţişare înspăimântătoare, aşa că celelalte fete nu îndrăzniră să spună un singur cuvânt.

Numai suedeza se arătă mai curajoasă, se aplecă peste Felicia, îi ridică capul în braţe şi se răsti la polonez:

— Iată ce ai făcut, ticălosule! Du-te repede şi adu niţică apă!

— Nici prin gând nu-mi trece. O să-şi vină singură în fire. Aşa îi trebuie! De ce nu s-a astâmpărat?!

Barca vasului „Neptun” acostase vaporul „Regina Mărilor” şi inginerul cu oamenii lui se urcă pe puntea acestuia. Căpitanul Bouché făcu câţiva paşi întru întâmpinarea inginerului, care îl întrebă:

— Ei, ce s-a întâmplat cu rabla dumitale?

— S-a rupt un ventil, răspunse Bouché.

— Altceva nimic? Şi aşa ceva n-aţi fost în stare să reparaţi singuri?

— Mecanicul meu şi-a opărit mâinile.

— Toţi mecanicii?

— N-am decât unul singur.

— Dar inginerul dumitale?

— Nici inginer n-am.

— Bine, căpitane, dumneata nu ştii că nici nu-i îngăduit să pleci în călătorie fără echipaj suficient? Primejduieşti viaţa pasagerilor dumitale.

— N-am decât marfă pe bord.

— Numai marfă? Dar fata pe care am văzut-o la fereastră cine este?

Bouché rămase câteva clipe încurcat, dar se reculese repede şi răspunse:

— E fiica mea.

Inginerul clipi din ochi şi se uită neîncrezător la dânsul.

— Fiica dumitale? O fată atât de frumoasă? Să te creadă cine vrea, eu nu.

Indignat, Bouché se răsti la dânsul:

— Îndrăzneşti să mă jigneşti?... Aici pe vaporul meu?

Inginerul făcu o mişcare de nepăsare cu mâna şi zise:

— Haide, nu te mai tulbura degeaba. Puţin îmi pasă de pasagerii dumitale; am venit fiindcă m-ai chemat în ajutor. Du-mă acum la maşină, să văd ce pot face pentru a porni iar vechitura dumitale.

Bouché fierbea de mânie la auzul acestor vorbe dispreţuitoare, dar nu se încumetă să răspundă cum ar fi vrut, având nevoie de ajutorul inginerului.

În drumul spre sala de maşini trebuiră să treacă pe lângă cabina în care se aflau fetele şi a cărei uşă polonezul n-o închisese bine. Căpitanul o izbi cu piciorul înainte ca inginerul sau vreunul dintre oamenii lui să fi putut arunca o privire înăuntru.

Ajungând în sala maşinilor, inginerul se opri în faţa căpitanului şi-l întrebă:

— Mi se pare că ai mai multe fiice frumoase pe vaporul dumitale?

— Şi ce te interesează?

— Ai dreptate. Nu sunt de la poliţie şi n-am niciun drept să-ţi cer socoteală.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Că n-ar fi rău, dacă poliţia ar cerceta mai de aproape hodoroaga dumitale.

— Asta e o obrăznicie nemaipomenită... îmi vine să...

Inginerul îi curmă scurt vorba:

— Nemaipomenită e starea în care se află vasul dumitale, dar ce-ţi vine să faci nu mă interesează. Mie îmi vine poftă să te las în drum. Ai noroc că mi s-a dat ordinul să fac reparaţia necesară, altfel...

Îi întoarse spatele şi se îndreptă spre cazanul maşinii. Îşi dădu repede seama că reparaţia era foarte uşoară şi într-adevăr, după scurt

timp mecanicul de pe „Neptun” zise:

— Gata, domnule inginer. Putem pleca.

Fără multă întârziere se urcară în barcă şi se depărtară de „Regina Mărilor”. Căpitanul Bouché nu găsise de cuviinţă să spună un singur cuvânt de mulţumire, ci le aruncă numai o privire duşmănoasă. Apoi se întoarse în cabina unde polonezul păzea fetele şi zise:

— Au plecat, dar mi se pare că bănuiesc ceva şi mi-e teamă să nu anunţe poliţia din Sidney împotriva mea.

— Mai avem de mers drum lung până la Sidney şi când vom ajunge, vom vedea ce e de făcut.

Între timp, Felicia îşi revenise în simţiri şi şedea pe marginea patului cu capul rezemat în mâini, cu privirea deznădăjduită, gândindu-se pe ce cale ar mai putea avea un ajutor de pe vaporul străin.

Polonezul şi căpitanul părăsiră cabina şi îndată după plecarea lor, Felicia sări în picioare şi se urcă repede pe punte, se apropie de balustradă şi se uită spre vaporul „Neptun” de care tocmai se apropiase barca.

Îşi dădu seama că depărtarea era prea mare, şi strigătul ei nu s-ar auzi. Plecă deznădăjduită capul şi, resemnată, se lăsă în voia sorţii.

Inginerul se urcă pe puntea de comandă, spre a da raportul căpitanului Barnabe.

— Se rupsese venitul, domnule căpitan, şi am făcut repede reparaţia necesară.

— În ce stare era vaporul?

— Într-un hal de nedescris şi afară de asta mi se pare că onorabilul căpitan Bouché se îndeletniceşte cu afaceri urâte.

— Ce te face să bănuieşti aşa ceva?

— Are marfă vie pe bord; fete frumoase, blonde, brune, toate tinere.

Barnabe deveni atent.

— Ce spui!… Le-ai văzut?

— Desigur, altfel n-aş avea de unde să ştiu.

— Şi crezi că…

— Da. E aşa-zisă „marfă vie”, victimele vreunui proxenet.

— Ar trebui să luăm măsuri pentru a le scăpa.

Inginerul dădu din umeri.

— Nu putem face nimic. Nu suntem împuterniciţi să jucăm rolul poliţiei.

— Ştii cumva unde merge vaporul?

— Unul din oamenii mei a stat de vorbă cu un marinar de pe „Regina Mărilor” şi a aflat că merge la Sidney.

— Nu putem şti însă dacă nu se va opri şi în alt port.

— După câte am putut afla, nu va acosta în nici un alt port.

— Atunci vom putea pune mâna pe ei. Îndată ce vom ajunge la Sidney, vom anunţa poliţia, care îi va lua în primire.

— Da, asta putem s-o facem, căci ajungem înaintea lor.

Căpitanul Barnabe dădu din cap şi zise:

— Vasăzică tot a fost bine că am dat urmare chemării lor în ajutor.

61. Între soţ şi soţie

Frank Wilkens aştepta cu încordare sosirea soţiei sale, care la telegramă lui răspunsese scurt: „Sosesc cu vaporul Providence”. Se plimba nerăbdător pe chei şi când pasagerii începură să coboare, îşi căută soţia prin mulţime. O va aduce oare şi pe Ethel Drof?

Deodată o zări pe soţia lui, Alice, dar încruntă sprâncenele, căci era singură.

Se salutară scurt şi rece, fără niciun pic din acea bucurie care se observă de obicei la revederea a doi soţi care fuseseră despărţiţi pentru un timp mai îndelungat; prima întrebare a lui Frank Wilkens fu:

— De ce n-a venit şi Ethel Drof?

— Am să-ţi spun mai târziu pricina. Deocamdată aş vrea să ştiu ce s-a întâmplat cu Bob. Poţi să-ţi închipui că am fost nespus de îngrijorată în tot timpul călătoriei.

În puţine cuvinte Frank Wilkens îi povesti cele întâmplate şi încheie:

— Nu trebuie să te nelinişteşti, căci băiatul e pe calea însănătoşirii, Alice. Dacă ar fi ascultat de sfatul meu şi ai fi adus-o pe Ethel Drof, vederea ei i-ar fi făcut o mare bucurie şi am fi putut petrece câteva zile fericite.

Când ajunseră la hotel, unde se răspândise vestea sosirii doamnei Alice Wilkens, atât personalul hotelului cât şi o mulţime de oaspeţi

aşteptau curioşi s-o vadă pe soţia celebrului rege al automobilelor. Dar avură o dezamăgire, căci femeia care mergea alături de puternicul financiar, avea o înfăţişare foarte modestă şi aproape nici nu ridică privirea când trecu prin vestibul.

După ce urcă în apartamentul lui, Wilkens îi puse soţiei sale din nou întrebarea:

— De ce n-ai adus-o pe Ethel?

Ea zâmbi uşor şi răspunse:

— Fiindcă ştiu că venirea ei n-ar fi făcut nicio bucurie lui Bob. El n-o iubeşte şi n-o va iubi niciodată şi eu nu vreau ca băiatul meu să se căsătorească cu sila.

— Iar începi cu prostiile astea? se răsti Wilkens la dânsa. De câte ori să-ţi mai spun că nu voi îngădui nimănui să-mi zădărnicească planurile?

— Pe mine nu mă sperii, Frank, şi ştii prea bine că nu voi sprijini niciodată planurile tale.

— Dar înainte de plecarea mea de acasă ai vorbit ca totul altfel şi ai spus că nu-l vei influenţa pe Bob.

— E adevărat, dac atunci nu ştiam încă nimic despre dragostea lui Bob pentru o fată de aici. Acum însă, după ce am citit scrisoarea lui...

Wilkens tresări.

— Vasăzică cunoşti afacerea pentru care am venit în Franţa?

— În graba plecării ai uitat să iei scrisoarea lui Bob, pe care am găsit-o pe biroul tău şi astfel am aflat despre dragostea băiatului nostru, în care dânsul îşi pune toată speranţa în fericirea vieţii lui.

Frank Wilkens îşi muşcă buzele şi se plimbă agitat prin odaie. Era înfuriat împotriva lui însuşi pentru greşeala pe care o făcuse, uitând scrisoarea lui Bob. Dar acum nu mai putea face nimic şi trebuia să lupte cu doi adversari. Tot el va rămâne învingător! îşi zise cu hotărâre şi râzând silit, continuă:

— Dacă îl vei vedea acum pe Bob, nu cred că-ţi va mai vorbi de dragostea lui. Între timp, a aflat că iubita lui e fiica uneia din cele mai cunoscute cocote din Marsilia şi nu cred să-ţi convină nici ţie o astfel de noră.

Alice Wilkens tresări speriată şi se uită cu ochii mari la soţul ei.

— E adevărat ce spui?

— N-ai decât să-l întrebi pe Bob şi el însuşi îţi va spune că fata pe

care o iubeşte e fiica contesei blonde din Marsilia.

Doamna Wilkens îşi duse mâna la frunte. Era oare cu putinţă că fiul ei să se îndrăgostească de o fată care nu era demnă de el şi de situaţia lui? Nu-i venea să creadă, căci îi cunoştea prea bine firea.

Se întoarse spre soţul ei şi zise:

— Trebuie să vorbesc eu însumi cu Bob şi totul depinde de întrevederea pe care o voi avea cu el. Un lucru să ştii însă, Frank: o căsătorie de convenienţă, cum a fost a noastră, nu-l voi lăsa niciodată pe Bob să facă. În privinţă asta voi hotărî eu, mama lui a cărei viaţă a fost lipsită de dragoste alături de un bărbat fără inimă şi voi face tot ce-mi va sta în putinţă să-l văd pe Bob fericit, fără să mă las împiedecată de neîndurarea ta.

Înfăţişarea hotărâtă pe care o luase soţia sa, îl făcu pe Frank Wilkens să înţeleagă că de astă dată ea nu se va supune fără împotrivire voinţei lui, aşa cum făcuse până atunci.

Timp de câteva clipe se dădu o luptă aprigă în sufletul lui, apoi o luă de braţ şi zise iritat:

— Trebuie să înţelegi, Alice, că de astă dată suntem nevoiţi să lucrăm mână în mână, spre a-l feri pe fiul nostru de o faptă nesocotită. Iubita lui Bob nu e numai fiica unei cocote, dar mai e şi sora lui.

După aceste cuvinte urmă o tăcere apăsătoare. Trecură mai multe minute până când doamna Wilkens fu în stare să repete, cu glasul stins:

— Sora lui!

Frank Wilkens dădu din cap şi în puţine cuvinte îi povesti soţiei sale ceea ce îi spusese şi lui Bob cu câteva zile în urmă.

Câtva timp Alice Wilkens rămase tăcută, dar când ridică ochii şi văzu privirea neîndurată a soţului ei, se ridică repede, îşi luă haina şi pălăria şi se îndreptă spre uşă.

Frank Wilkens îi tăie calea şi se răsti la ea:

— Ce vrei să faci?

— Să mă duc la Bob.

— Şi ce-ai să-i spui?

Ea dădu din umeri şi răspunse:

— Nici eu nu ştiu încă.

— Dă-ţi osteneala şi convinge-l să se întoarcă cu noi în America, unde îl aşteaptă Ethel Drof. Ea îl va face să uite tot ce i s-a întâmplat

aici. Altă cale nu este.

Doamna Wilkens nu răspunse, ci se smuci din mâinile lui şi ieşi în fugă din cameră.

În primul moment Frank Wilkens făcu o mişcare, ca şi când ar fi vrut să alerge după dânsa, dar se răzgândi, clătină capul şi murmură:

— Să treacă întâi furtuna şi apoi vor veni amândoi la mine, după ajutor.

Conştient de puterea lui îşi înălţă cu mândrie trupul.

62. Noi nenorociri

Cu toată osteneala pe care şi-o dăduse Raul Bernard, cercetările pentru regăsirea Feliciei rămaseră zadarnice.

Dolores îşi adună toate puterile spre a nu se lăsa doborâtă de deznădejde. Cuvintele bătrânei Betty îi dăduseră o licărire de speranţă şi contesa îşi spunea că atât timp cât nu se va găsi cadavrul Feliciei, nu trebuie să piardă toată nădejdea.

Dar îşi dădu seama că numai aşteptând ştiri, nu va ajunge la niciun rezultat şi de aceea se adresă lui Jean cu întrebarea:

— Ce să mai facem acum, Jean? Dă-mi tu un sfat.

— Ca să spun drept, nu ştiu ce sfat să-ţi dau.

— Dar trebuie să facem ceva.

— De părerea asta sunt şi eu, dar nu ştiu ce. Lasă-mă să mă gândesc puţin. Poate îmi va veni vreo idee bună.

Rămase mult timp tăcut, cu fruntea încreţită, şi tocmai în clipa când Dolores vru să-l întrebe, nerăbdătoare, el zise:

— Am găsit!

Contesa se uită cu încordare la dânsul şi bătrânul continuă:

— Poliţia trebuie să ne ajute.

Dolores rămase dezamăgită, căci se aşteptase la un sfat mai bun, dar Jean continuă:

— Trebuie să facem ceea ce a făcut şi tatăl lui Bob Wilkens. Coţofană mi-a spus că a făgăduit o răsplată mare aceluia care îi va găsi băiatul şi atunci l-au găsit.

— Ai dreptate, Jean. Voi da cu plăcere o răsplată. De multe ori banii fac adevărate minuni.

— Aşa este. Să mergem îndată şi să facem demersurile

trebuincioase.

Dolores se îmbrăcă repede şi amândoi plecară spre Prefectura Poliţiei.

Dolores se adresă comisarului de serviciu care o cunoştea şi ştia de toată afacerea. După ce o ascultă, el îi zise:

— Fii încredinţată, doamnă, că vom face tot ce ne stă în putinţă pentru a o găsi pe fiica dumitale. Cercetările vor urma cu aceeaşi râvnă.

— Ce crezi, domnule comisar, n-ar fi bine să anunţ o răsplată pentru găsirea fiicei mele?

— Desigur că n-ar fi rău. În cazul acesta vom tipări afişele trebuincioase, care sunt răspândite în întreaga ţară şi se prea poate ca pe calea aceasta să aflăm mai repede unde se află fiica dumitale.

— Te rog să faci formalităţile necesare.

— Ce sumă eşti dispusă să dai ca recompensă?

Dolores dădu din umeri şi răspunse:

— Nu ştiu cât se dă în asemenea împrejurări, dar sunt gata să jertfesc orice sumă, chiar şi averea mea întreagă, numai să-mi regăsesc copila.

— Zece mii de franci poţi să sacrifici?

— Şi o sută de mii, dacă este nevoie.

— Nu; zece mii e destul. Trebuie însă să ne depui banii, împreună cu suma trebuincioasă pentru tipărirea afişelor şi răspândirea lor.

— Cu cea mai mare plăcere.

— Ar fi bine, dacă-ai putea să ne dai şi o fotografie a fiicei dumitale, precum şi semnalmentele ei.

— Îţi voi da şi o fotografie, domnule comisar. Banii nu-i am la mine, dar mă duc îndată la bancă să-i ridic. Peste un ceas sunt înapoi.

Cu încredere părăsi Dolores Prefectura Poliţiei, însoţită de Jean, şi-i spuse acestuia:

— Sunt încredinţată că o vor găsi pe Felicia.

Şi bătrânul fu de aceeaşi părere.

Pentru a ajunge mai repede la bancă, luară o maşină. Fiind cunoscută la bancă, casierul o întrebă politicos, îndată ce o văzu:

— Cu ce vă pot servi, doamnă Martigny?

— Am, nevoie de bani. Dă-mi, te rogi un formular de chitanţă.

Casierul îi întinse hârtia pe care Dolores o completă şi o semnă,

apoi zise:

— Am făcut chitanţa pentru treizeci de mii de franci.

— Bine, doamnă; aşteptaţi numai câteva clipe.

Casierul dădu formularul mai departe şi după scurt timp strigă numele doamnei de Martigny. Când aceasta se apropia de ghişeu, zări faţa cam încurcată a casierului, care îi spuse:

— Regret foarte mult, doamnă, dar nu pot să vă plătesc suma pe care o cereţi.

Contesa îl privi, uimită.

— De ce nu? Contul meu e doar…

Casierul o întrerupse, încurcat:

— Toţi banii din contul dumneavoastră au fost ridicaţi.

Dolores clătina capul.

— Trebuie să fie o greşeală, căci eu n-am ridicat demult nicio sumă de bani. Dimpotrivă, am depus mereu.

— Nu e nicio greşeală. Pot arăta chitanţa.

Contesei nu-i venea să creadă ce auzea, dar casierul ceru chitanţa şi i-o arătă. Dolores holbă ochii la foaia de hârtie din faţa ei. Da, era semnătura ei! Dar cum se putea aşa ceva? Doar ea nu ridicase niciun ban de la bancă!

Lovitura era grozavă! Rămăsese cu totul lipsită de mijloace!

Când ceru lămuriri casierului, acesta îi spuse:

— Colegul meu a vizat chitanţa şi va şti cine a ridicat banii.

Casierul îl chemă şi colegul spuse:

— S-a prezentat un domn Cekov, cu o procură din partea dumneavoastră, prin care era împuternicit să ridice orice sumă de bani. Semnătura de pe chitanţă e a dumneavoastră?

— Nu, e falsificată.

Cei doi domni se uitară speriaţi la dânsa.

— Aţi fost victima unui escroc.

— Trebuie să înştiinţaţi imediat poliţia şi noi vom face la fel.

— Da, da, voi lua fără întârziere toate măsurile. Dar mai am o rugăminte: Voiţi să întrebaţi telefonic la societatea mea de asigurare, dacă suma cu care eram asigurată, a fost plătită?

— Da, doamnă, cu plăcere.

Unul din cei doi funcţionari ai băncii se duse repede la telefon, dar după câteva minute se întoarse şi îi spuse ca vocea întretăiată:

— Doamnă, cu părere de rău trebuie să vă comunic că întreaga sumă a fost plătită tot domnului Cekov.

Dolores se prăbuşi pe un scaun. Vasăzică toată averea ei era pierdută...

Se întoarse spre Jean, care se făcuse alb ca varul.

— Dumnezeule, ce ne facem acum?!

Bătrânul încleştă pumnii şi scrâşni din dinţi.

— De-aş putea pune mâna pe acest bandit!

— Duceţi-vă imediat la poliţie, – o sfătui casierul, – şi cereţi să se înceapă fără întârziere urmărirea escrocului. Poate va putea fi prins repede, să vă salvaţi banii.

Dolores şi Jean se întoarseră imediat la Prefectura Poliţiei, unde făcură plângerea cuvenită.

Comisarul de serviciu se duse la telefon şi chemă circumscripţia de care depindea locuinţa lui Cekov, cerând să se facă fără întârziere cercetări la domiciliul lui.

După vreo jumătate de oră, telefonul zbârnâi iar şi comisarul luă receptorul. Ascultă câteva minute, apoi se întoarse spre Dolores şi îi zise:

— După cum mi-am închipuit îndată, pungaşul a fugit, dar îl vom urmări.

— Şi crezi că-mi voi redobândi banii?

— Asta n-aş putea să vă făgăduiesc. Chiar dacă-l prindem pe escroc, el va fi avut tot timpul să pună banii la loc sigur.

— Atunci sunt ruinată cu desăvârşire?

— În parte e şi vina dumneavoastră.

— De ce?

— Cum aţi putut să-i daţi o astfel de procură?

— Nu l-am crezut în stare de o asemenea ticăloşie. Îl credeam om cinstit.

— Ei da, dar acum plătiţi cam scump încrederea pe care aţi avut-o.

63. Cine e tată?

— Mamă!... Tu... tu aici?!

— Băiatul meu drag!

Alice Wilkens şi Bob se îmbrăţişară cu dragoste.

Tânărul îşi lipi capul de umărul mamei sale şi închise ochii.

— Nu-i numai un vis, mamă?… Tu eşti într-adevăr? Mi-a fost atât de dor de tine… Numai tu îmi vei putea da un ajutor… dacă un ajutor mai este cu putinţă!

Cu vocea înecată, Bob îi povesti mamei sale toată dragostea lui pentru Felicia şi grozavele întâmplări din timpul din urmă şi încheie:

— Sunt deznădăjduit, mamă, şi îmi voi pierde credinţa în Dumnezeu şi în oameni, dacă toate câte le-am aflat vor fi adevărate. Mamă, ajută-mă să ies din întunericul în care mă zbat!

Tăcu câtva timp, apoi Bob o întrebă cu înfrigurare:

— E cu putinţă, mamă, ca Felicia să fie sora mea?

— Eu însumi mă aflu în faţa unei taine, Bob, căci nu m-aş fi aşteptat niciodată la o asemenea mărturisire din partea tatălui tău. De altminteri ştii că n-am trăit fericită cu părintele tău şi că toată viaţa am suferit din pricina firii sale reci şi neîndurate.

— Mamă, îţi aduci aminte dacă acum vreo douăzeci de ani tata a fost pentru mai multă vreme în Franţa?

Alice Wilkens se gândi câteva clipe, apoi răspunse:

— Nu ştiu nimic, Bob. Singurul lucru pe care îl ştiu e că înainte de a se căsători cu mine, a studiat doi ani în Franţa. Mai târziu n-a mai făcut călătorii mai lungi, fiind mereu ocupat în întreprinderea lui. Numai o singură dată – acum îmi amintesc – a plecat pe neaşteptate în Anglia. Poate să fi trecut vreo douăzeci de ani de atunci.

Bob avu un zâmbet amar.

— Atunci tot se poate să fi avut aventura cu mama Feliciei, şi eu nădăjduiam că doamna de Martigny să se fi înşelat, cu atât mai mult cu cât numele Wilkens e destul de răspândit. Dar acum se pare că nici speranţa asta n-o mai pot avea.

Doamna Wilkens îşi duse mâinile la tâmple, în timp ce chipul ei luă o înfăţişare plină de încordare. Apoi zise încet, mai mult ca pentru sine:

— S-o fi înşelat oare o asemănare? Ar fi cu putinţă!

Bob o privi plin de uimire.

— La ce te gândeşti, mamă?

— Îmi aduc aminte că scotocind odată în bibliotecă, am găsit nişte fotografii vechi. Între ele era una pe care tatăl tău era fotografiat împreună cu un văr al lui şi asemănarea între ei era atât de mare,

încât nu puteau fi deosebiţi unul de altul. Când i-am arătat tatălui tău fotografia, s-a înfuriat şi a aruncat-o în foc.

Bob ascultă cu încordare vorbele mamei sale apoi o întrebă:

— Tata nu ţi-a vorbit niciodată de vărul acesta?

Doamna Wilkens clătină capul.

— Mi-a spus numai că-l chema tot Frank Wilkens, că era un stricat şi că şi-a pus singur capăt zilelor, la Paris.

— Mie de ce nu mi-a vorbit tata niciodată de acest al doilea Frank Wilkens?

— Pesemne că n-a prea ţinut la dânsul. De altminteri eu însumi m-am gândit de multe ori la acest văr.

Agitat, Bob luă mâinile mamei sale şi zise:

— Poate vărul acesta e bărbatul care a iubit-o pe contesa de Martigny şi atunci el e tatăl Feliciei. Dacă ar fi aşa, atunci ea nu e sora mea şi aş mai putea avea nădejde în fericire. Mamă, pentru Dumnezeu, ajută-mă să descopăr adevărul!

Cuprinsă de milă, doamna Wilkens se uită la fiul ei şi zâmbi amar.

— Nu-ţi face speranţe prea mari, dragul meu Bob, zise ea încet. Tatăl tău se împotriveşte acestei căsătorii, căci are alte planuri cu tine şi vei avea de dus o luptă foarte grea, dacă vei vrea să urmezi altă cale decât aceea pe care ţi-o va arăta el.

Bob încruntă sprâncenele.

— Are alte planuri? repetă el, uitându-se întrebător la doamna Wilkens.

Aceasta dădu din cap.

— Cu tine n-a vorbit nimic?

— Nici n-am avut timp să vorbim mult, căci în clipa când l-am revăzut a dispărut iubita mea Felicia de lângă mine şi de atunci, singura mea grijă a fost s-o regăsesc. Apoi a urmat răpirea mea şi de atunci zac aici în spital, aşa că nu cunosc câtuşi de puţin planurile tatei.

Dar îţi poţi închipui care sunt?

— Din moment ce se împotriveşte la căsătoria mea cu Felicia, nu poate fi vorba decât de o căsătorie de convenienţă, la care vrea să mă silească în interesul întreprinderii sale, nu-i aşa?

— Da, scumpul meu Bob, aşa este, încuviinţă doamna Wilkens.

— Şi cine e aceea pe care mi-a ales-o tata de soţie?

— Care alta poate fi decât Ethel Drof?!

Bob izbucni într-un râs aspru.

— Ar fi trebuit să-mi închipui aşa ceva. Tata nu se gândeşte demult decât la înfrângerea concurentului său. Deoarece n-a reuşit, pe altă cale, speră să ajungă la rezultatul dorit, printr-o însurătoare. Dar s-a înşelat, căci nu vreau să mă vând, ci vreau să am parte de fericire. Numai Felicia va fi soţia mea şi niciuna nu-i va putea lua locul, căci numai pe dânsa o iubesc şi o voi iubi până la moarte.

— Nici nu m-am aşteptat la alt răspuns din partea ta, Bob, zise Alice Wilkens.

Bolnavul îi luă mâinile şi spuse cu un ton rugător:

— Dacă mă înţelegi, mamă, mă vei ajuta să-mi cuceresc fericirea.

— Din toată inima, dragul meu băiat, dar mi-e teamă…

— Să nu-ţi fie teamă de o luptă cu tata, o întrerupse Bob, iritat. Dacă noi amândoi vom fi uniţi, izbânda va fi a noastră.

— Eşti foarte încrezător, Bob.

— Iubirea îmi dă puterea şi curajul să cred în reuşita planului meu. Tu însăţi ai spus că această contesă de Martigny poate să se fi înşelat în privinţa persoanei tatălui meu. Acum trebuie să facem tot posibilul să aflăm adevărul asupra vărului tatei.

Doamna Wilkens dădu din umeri.

— Nu ştiu dacă va fi cu putinţă, Bob.

— De ce?

— Fiindcă tatăl tău va refuza să ne dea orice lămurire despre vărul său.

— Trebuie să existe însă şi alţi oameni care să ştie ceva despre dânsul. Lasă-mă pe mine să fac cercetările, mamă, şi voi găsi mijloace pentru a da de urma acestei taine. Deocamdată lucrul cel mai de căpetenie pentru mine este să aflu ştiri despre Felicia; abia când le voi avea mă voi putea linişti. Că a fost salvată, mi-a spus chiar tata, dar mai mult nu ştiu.

Tăcu câtva timp şi se gândi încordat.

S-o roage oare pe mama lui să se ducă la contesa de Martigny?

Dar nici el nu vorbise încă cu dânsa şi nu ştia ce atitudine va lua fată de mama lui, pe care nu voia s-o expună la neplăceri.

Îşi curmă deci firul gândurilor şi zise doamnei Wilkens:

— Peste puţin timp mă voi însănătoşi şi voi putea părăsi spitalul şi

atunci primul drum pe care îl voi face, va fi la mama Feliciei. Trebuie să vorbesc cu dânsa, să-i spun tot şi de această întrevedere depinde toată fericirea vieţii mele. Pe tine, mamă, te rog din tot sufletul să mă ajuţi să fac lumină în taina asta întunecată.

— Poţi să te bizui pe mine, dragul meu Bob. Voi face tot ce-mi va sta în putinţă pentru a te ajuta, gândindu-mă numai la fericirea ta.

Bob se linişti la auzul acestor cuvinte, căci având pe mama lui ca aliată, va putea înfrânge mai uşor împotrivirea tatălui său.

Mama lui nu privea însă viitorul cu aceeaşi încredere, căci atât timp cât nu se va fi stabilit dacă Frank Wilkens era sau nu tatăl Feliciei, visul de fericire al fiului ei nu se va putea împlini.

64. Ajutor neaşteptat

Dolores se întoarse acasă, cu sufletul îndurerat şi trupul istovit. Abia mai era în stare să se ţină pe picioare, aşa încât bătrânul Jean trebui s-o sprijine cu toate puterile, pentru a n-o lăsa să se prăbuşească.

Betty rămase înspăimântată la vederea iubitei sale stăpâne şi începu să plângă, crezând că Dolores primise ştirea morţii Feliciei.

Jean se răsti însă la dânsa şi îi zise:

— Lasă bocetele şi ajută mai bine pe contesă să se culce.

Dolores se împotrivi însă, clătinând capul.

— Nu vreau să mă culc, căci n-aş avea linişte! Nu trebuie să pierdem nicio clipă, deoarece toată viaţa mea e în joc.

Betty se uita buimăcită de la unul la altul, dar nu îndrăzni să pună nicio întrebare. Dolores îşi dădu seama de îngrijorarea bătrânei şi îi zise:

— În ce priveşte pe Felicia, mai este speranţă, Betty, dar de noi e rău.

— Pentru Dumnezeu, ce este? S-a întâmplat vreo nouă nenorocire?!

Contesa avu un zâmbet dureros.

— Se pare că soarta nu vrea să se îndure încă de mine şi că nu voi fi cruţată de niciun chin, de nicio suferinţă.

— Dar ce s-a întâmplat? Vorbeşte!

— Am pierdut toată averea, sunt iar o cerşetoare, Betty.

— Ai pierdut toată averea?!... Dar nu-i cu putinţă!... Aveai doar

bani la bancă şi barul „Valencia” era asigurat pentru o sumă mare!

— Şi cu toate acestea am pierdut tot. Întreabă-l pe Jean, el îţi va spune ce s-a întâmplat.

Bătrânul, care şedea înciudat pe un scaun, întări:

— Da, totul s-a dus dracului!

— Cekov m-a înşelat, întregi Dolores, mi-a furat tot.

Betty îşi duse mâinile la frunte, nefiind în stare să prindă înţelesul cuvintelor contesei şi holbă ochii la dânsa.

— Da, adăugă Dolores, Cekov a fugit cu toţi banii mei.

Betty încleştă pumnii şi strigă plină de mânie:

— Ticălosul! Nemernicul!... Întotdeauna mi-a fost teamă că banditul ăsta te va nenoroci.

Jean sări agitat de pe scaun.

— A mea e vina!... Eu ţi-am făcut cunoştinţă cu tâlharul ăsta şi te-am îndemnat să te întovărăşeşti cu el... îmi vine să-mi smulg părul din cap, că n-am deschis ochii mai bine!...

— Lasă, Jean, nu-ţi fac nicio imputare. Ştiu că ai vrut numai binele meu şi de altminteri lui Cekov îi datorez că am putut salva viaţa Feliciei, s-o ţin departe de viaţa pe care o duceam eu şi să-i dau o educaţie bună. Dacă nu l-am fi avut atunci pe Cekov, ce ne-am fi făcut?!

— Nimic nu-i datorezi! izbucni Jean. Banii pe care i-a vârât în întreprindere i-a scos însutit şi asta numai mulţumită ţie. Dacă n-ai fi fost tu, barul „Valencia” n-ar fi ajuns la faima pe care o câştigase. Clienţii veneau numai pentru tine.

— Ai dreptate, Jean. Cekov a făcut întotdeauna pe directorul, luându-şi aere de stăpân. Într-o buna zi va apărea iar şi având banii în mână, mă va sili să fac ce va voi el. I-aş lăsa bucuroasă toţi banii, dacă n-aş avea atât de mare nevoie de ei. Cu ce să trăiesc acum?... Însă nici asta n-ar fi o nenorocire, căci ştiu că se poate trăi cu puţin... Dar de unde să iau banii trebuincioşi pentru a face cercetările în privinţa Feliciei? Cum să îndur viaţa, dacă nu sunt în stare să fac nimic pentru copila mea?

Jean se apropie de dânsa şi îi puse mâna pe umăr.

— Nu trebuie să pierzi toată nădejdea. Mai am ceva economii şi bineînţeles că acestea sunt şi ale tale.

— Şi eu am pus ceva la o parte, adăugă Betty. Dacă ai nevoie, îţi

dau tot ce am.

Ochii contesei se umplură de lacrimi şi întinzându-le mâinile, zise:

— Ce buni sunteţi amândoi! Cum să vă mulţumesc?

— De mulţumire nici nu poate fi vorba, se împotrivi Jean. E lucru firesc să te ajutăm.

Betty zâmbi încurcată şi murmură:

— De altminteri eu nici n-am mult. Pot să-ţi dau vreo opt mii de franci.

— Ba eu am ceva mai mult, căci marinarii care veneau la bar au avut grijă de bacşişuri bune pentru bătrânul lor Jean. Sigur de tot nu ştiu nici eu cât am, dar cred că or fi vreo cincizeci, şaizeci de mii de franci.

Dolores respiră uşurată.

— Cu asta vom putea trece timpul cel mai greu. Mai târziu vom mai vedea ce putem face.

Jean, mulţumit de a o vedea pe contesă mai liniştită, zise:

— Eu unul am mare speranţă în viitor. Până când vom isprăvi banii ăştia, poliţia va reuşi să-l prindă pe Cekov şi atunci i se va lua înapoi prada.

— Aş fi mai bucuroasă dacă aş afla mai curând ceva despre Felicia. Banii n-au niciun preţ pentru mine, dacă nu-mi voi regăsi copila. Reuşi-vom oare să aflăm ceva?

— Raul Bernard va face tot ce-i va sta în putinţă pentru a da de urma ei. Mi-a făgăduit că va trimite în toată lumea radiograme şi dacă a fost salvată de vreun vapor, atunci va veni în scurt timp răspunsul.

O lucire de speranţă se ivi în ochii contesei.

— Poate va primi şi căpitanul Barnabe o astfel de radiogramă şi fără îndoială că-mi va veni în ajutor.

— La asta m-am gândit şi eu, zise Jean. Am vrut să-ţi fac mai demult propunerea să telegrafiezi lui Barnabe, dar nu ştiam dacă o vei primi. Căpitanul te iubeşte, Dolores, şi va fi fericit să-ţi poată veni în ajutor. Cine ştie dacă nu găseşte şi o altă cale, pe care noi n-o cunoaştem, pentru a o salva pe Felicia, dacă e în primejdie.

— Ai dreptate, Jean. Trebuie să cerem şi ajutorul lui Barnabe. Sărmanul va fi îngrijorat de soarta mea şi i-am făgăduit să-i dau ştiri despre mine, cu toate că n-aş vrea să-i trezesc în suflet noi speranţe, pe care nu le-aş putea îndeplini niciodată.

— Omul n-ar trebui să spună cuvântul „niciodată”. Căci de multe ori în viaţă lucrurile se petrec altfel decât ne aşteptăm. Barnabe e cel mai bun prieten al tău şi te poţi bizui pe dânsul, aşa că singurul lucru pe care îl ai de făcut este să te adresezi lui.

Dolores îşi acoperi faţa ca mâinile şi rămase câtva timp pe gânduri.

Da, Jean avea dreptate. Căpitanul Barnabe era cel mai bun şi credincios prieten al ei. Se hotărî deci să-i ceară ajutorul şi îi trimise o telegramă amănunţită, în care îi dădu de ştire despre toate întâmplările.

65. O rază de speranţă

În urma reparaţiei făcute, maşina vaporului „Regina Mărilor” începu să funcţioneze din nou şi vasul îşi urmă cursul pe calea pe care „Neptun” o luase înainte.

Sărmanele fete stăteau triste şi îngândurate, în cabină, chibzuind cum să scape din primejdia în care se aflau.

Felicia se răzvrăti împotriva sorţii şi strigă:

— Nu se poate, trebuie să existe o cale pentru a zădărnici planurile ruşinoase ale ticălosului de Kapelski.

— Nici eu nu mă voi supune, zise Karin Ryström. Doar nu ne putem lăsa vândute ca nişte viţei.

— Polonezul ne consideră însă ca atare, căci l-am auzit vorbind cu căpitanul despre noi şi ne trata ca pe o „marfă”, interveni Felicia.

— Oh, bandiţii aceştia! De-aş putea să-i…

Tatiana Saroff îi curmă vorba, dând tristă din cap:

— Dacă ai putea!… Din nenorocire nu putem face nimic împotriva acestor nemernici. Cum deschidem gura, Kapelski devine brutal şi suntem expuse să mâncăm şi bătaie.

— Cât timp ne aflăm pe mare, trebuie să ne supunem, căci numai aşa vom putea face situaţia mai suportabilă, îşi dădu cu părerea Crista Bergmann.

— Şi ce vom face când vom ajunge la Sidney? întrebă Felicia.

Crista dădu din umeri.

— Vom vedea abia acolo dacă nu se va ivi vreun prilej de scăpare.

Nataşa Ostrolcha, care stătuse tot timpul tăcută, ridică capul şi zise:

— Nu îndrăznesc să sper că la Sidney vom putea scăpa. Kapelski va

fi luat toate măsurile să zădărnicească orice încercare de fugă din partea noastră. Aceşti negustori de fete îşi orânduiesc atât de bine treburile, încât foarte rar o victimă de-a lor reuşeşte să le scape din gheare, după ce a îndurat toate mizeriile şi înjosirile şi după ce a fost necinstită. Dar, eu ştiu ce voi face. Pe mine nu va reuşi să mă ducă într-o astfel de casă.

Felicia o privi cu încordare.

— Ce vrei şi faci?

— Dacă voi vedea că la Sidney nu e nicio speranţă de scăpare, mă voi arunca în mare. Mai bine moartea decât ruşinea!

În ochii frumoasei fete se ivi o lucire de hotărâre nestrămutată, dar apoi îşi ascunse capul în perne şi începu să plângă cu amar.

Tatiana Saroff se apropia de ea, o dezmierdă şi încercă s-o mângâie:

— Încă n-am ajuns aşa departe. Mai este timp şi poate situaţia noastră se va schimba spre bine. În niciun caz nu trebuie să pierdem curajul şi speranţa, ci să nădăjduim până la sfârşit.

Nataşa se ridică şi zise:

— Da, până la sfârşit, însă pe urmă…

Mai stătură multă vreme de vorbă, până când veni un marinar însoţit de Kapelski, care întrebă ironic:

— Ei, frumoasele mele oiţe, v-aţi liniştit?

Apoi se apropie de Felicia şi adăugă:

— Tu eşti o adevărata bestie! Şi acum mă mai doare mâna de muşcătura ta. Totuşi nu sunt supărat pe tine. Te iert, pentru că eşti frumuşică.

Felicia vru să-i întoarcă spatele, dar el o apucă de bărbie şi o sili să se uite la dânsul.

— Lasă-mă în pace! se răsti Felicia.

Polonezul izbucni în râs.

— Ai dreptate, e mai bine să nu mă ating de tine: te pomeneşti că iar mă muşti.

Kapelski se mai uită o dată la ele, ca şi când ar fi vrut să se încredinţeze că nu lipseşte niciuna, apoi ieşi din cabină.

Mâncarea pe care o adusese marinarul venit cu Kapelski rămase neatinsă, niciuna din tinerele fete neavând poftă de a mânca ceva în disperarea în care se aflau.

În cabină se făcuse întuneric şi toate şedeau tăcute şi

deznădăjduite.

În sfârşit, Tatiana Saroff se ridică şi zise:

— Trebuie să urc puţin pe punte, la aer, altfel mă înăbuş aici jos.

Frumoasa rusoaică trecu pe lângă cabina căpitanului, unde îl auzi pe acesta vorbind cu cineva. Ascultând mai cu luare-aminte, recunoscu glasul lui Kapelski. Amândoi vorbeau despre defectul pe care îl avusese maşina şi care fusese reparat datorită inginerului de pe vaporul „Neptun".

Fata se urcă pe punte şi fu uimită că nimeni n-o opreşte. Polonezul nu luase nicio măsură, ştiind prea bine că de pe vapor nu poate fugi nimeni.

Tatiana se rezemă de parapet şi privi gânditoare în largul mării.

Deodată auzi o voce plăcută de bărbat cântând cunoscuta melodie populară rusească: „Volga, Volga..."

Tatiana se apropie de cântăreţ şi recunoscu, un bărbat încă tânăr, cu trăsături plăcute. Privirile lor se întâlniră şi ea îl întrebă încet, pe ruseşte:

— Eşti rus?

Marinarul tresări şi o lucire de bucurie se ivi în ochii lui.

— Şi dumneata rusoaică? făcu el.

— Da.

La acest răspuns al fetei, tânărul îi întinse prietenos mâna şi zise:

— Ce frumos e să auzi pe neaşteptate limba maternă, când eşti între străini!

Apoi faţa lui se întunecă şi continuă:

— Şi dumneata eşti dintre acelea pe care ticălosul ăsta de polonez le-a...

Ultimele cuvinte le spuse în şoaptă şi se opri deodată din vorbă, uitându-se cu băgare seamă în jurul lui, spre a vedea dacă nu-i aude nimeni.

Tatiana dădu din cap.

— Da, suntem în puterea lui. Vrea să ne...

Rusul îi făcu semn să tacă.

— Ştiu tot. Aţi fost înşelate cu făgăduieli mincinoase şi atrase pe acest vapor...

— Nu ştiam nimic de adevăratul scop al ticălosului, dar acum am aflat tot şi ne-am dat seama de situaţia grozavă în care ne aflăm.

Tatiana ridică mâinile rugătoare.

— Îndură-te de noi şi ajută-ne. Văd după chipul dumitale că eşti un om bun. Scapă-ne de soarta ruşinoasă care ne aşteaptă.

Marinarul îi luă mâinile şi le mângâie.

— Vino mai la o parte şi să chibzuim ce e de făcut.

— Vrei să ne ajuţi?

El dădu din cap şi o trase în dosul unei bărci de salvare, unde nu puteau fi văzuţi, apoi o întrebă:

— Cum te cheamă?

— Tatiana Saroff.

— Eu mă numesc Vladimir Ciudin.

— Cum ai ajuns pe acest vapor?

— Am fost nevoit să mă angajez, pentru a nu muri de foame. A trebuit să fug din ţară, fiind urmărit de bolşevici şi alt lucru n-am găsit. Plec la Sidney; voi încerca să-mi croiesc acolo o existenţă. Dar acum să vorbim cum să vă ajut pe voi. În timpul călătoriei nu-i nimic de făcut. Abia când vom ajunge la Sidney, voi căuta o cale de scăpare.

— N-ar fi bine să înştiinţezi poliţia îndată ce vom ajunge?

— Da, dar mai e şi alt mijloc. După debarcare vă voi urmări, spre a vedea unde vă vor duce. Poliţia nu va fi aşa de repede la îndemână, pentru a împiedica să nu fiţi duse într-una din acele case cu care e, fără îndoială, în legătură polonezul. Dar dacă voi şti unde vă aflaţi, voi avea grijă să fiţi scoase repede de acolo.

Tatiana Saroff răsuflă uşurată.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că te-am întâlnit pe dumneata, Vladimir Ciudin, iar dumitale îţi voi rămâne veşnic recunoscătoare pentru tot ce vrei să faci pentru noi!

— Nu-mi fac decât datoria.

— Vasăzică mă pot bizui pe dumneata?

— Negreşit. Acum du-te iar jos în cabină, ca să nu fim văzuţi împreună şi să nu trezim bănuiala polonezului sau a căpitanului.

Tatiana îi întinse mâna şi îi mulţumi încă o dată. Marinarul i-o luă, însă nu-i dădu drumul îndată, ci zise:

— Mi-ar face mare bucurie să mai putem sta de vorbă, să mai aud limba noastră maternă. Mâine noapte voi fi iar de gardă pe punte. Vrei să ne întâlnim?

— Ai spus doar că am putea trezi bănuiala dacă am fi văzuţi

împreună?

— Noaptea nu ne poate vedea nimeni. Numai acum e primejdios.

— Când să vin?

— Pe la miezul nopţii.

— Bine, voi veni.

Îşi mai strânseră o dată mâinile, apoi se despărţiră şi Tatiana se întoarse în cabină.

Când coborî scara, i se păru că aude paşi în urma ei. Întoarse repede capul şi zări o umbră care dispăru după un colţ. Cine să fi fost oare?

Rămase câteva clipe în aşteptare şi ascultă cu încordare, dar nu mai văzu şi nu mai auzi nimic.

Când ajunse în cabină, le găsi pe celelalte fete în aceeaşi dispoziţie tristă şi plină de îngrijorare.

Tatiana închise uşa în urma ei şi le zise în şoaptă:

— Veniţi lângă mine, mai aproape; aduc o veste bună.

Fetele se îngrămădiră în jurul ei şi rusoaica le povesti întâlnirea cu marinarul rus.

— Nu trebuie să ne mai fie teamă de nimic. Vladimir Ciudin ne va ajuta şi va zădărnici planurile mârşave ale lui Kapelski.

— Cine s-ar fi aşteptat să găsim un ajutor printre marinarii acestui vapor?! zise Karin Ryström, încântată.

— Ce ochi va face nemernicul, când se va vedea înhăţat de poliţia din Sidney! adăugă Crista Bergmann.

— Deocamdată să tăcem, le sfătui Tatiana, căci pereţii au urechi aici şi dacă ne aude cineva, ne va strica toate socotelile.

66. Vulpea şi corbul

Cekov era nespus de vesel, căci lovitura îi reuşise în plin. În urma sfatului prietenului său Renard, falsificase semnătura contesei de Martigny şi fără nicio greutate, reuşise să pună mâna pe toţi banii pe care Dolores îi avusese depuşi la bancă, precum şi pe suma de la societatea de asigurare.

Tot cu Renard se sfătui asupra celor ce aveau de făcut mai departe şi acesta îi spuse:

— Înainte de toate trebuie să pun banii la adăpost.

— Unde ar fi în siguranţă?

— Numai la mine. Apoi vom pleca împreună în Anglia, unde vom dispărea fără să ne poată da cineva de urmă. Sunt de părere să plecăm cel mai târziu poimâine şi până atunci voi păstra eu banii, căci la mine nu-i va căuta nimeni. Ne vom îmbarca separat şi la început chiar şi pe vapor ne vom preface că nu ne cunoaştem. Numai după ce vom vedea că nu ne-a urmărit nimeni, vom putea vorbi.

Lui Cekov nu-i prea convenea să dea din mână toată suma pe care o ridicase, dar se gândi că la dânsul nu era sigură, căci dacă cumva îl va prinde poliţia, bineînţeles că-i va lua şi prada. Se hotărî deci să predea banii lui Renard, dar îi spuse în acelaşi timp:

— Să nu cumva să-ţi treacă prin gând să te atingi de ei, căci vei avea de furcă pe urmă cu mine şi mă ştii!... Cu mine nu-i de glumit!

Renard rânji şi răspunse:

— Fii fără nicio grijă, sunt tot atât de siguri ca şi la Banca Angliei. Tu îngrijeşte de bilete, apoi vino şi-mi spune ce ai făcut.

Se despărţiră şi Cekov se duse la un birou de navigaţie de unde cumpără un bilet pentru Londra, pe vaporul „Wales".

Timpul până la plecare vru să-l petreacă în locuinţa lui, dar nu avu răbdare să stea multă vreme singur acolo, aşa că ieşi iar în oraş, cutreieră străzile fără nicio ţintă şi, în sfârşit, se duse să se întâlnească cu prietenul său Renard, căruia îi spuse:

— Am luat bilet pentru mâine dimineaţă, pe vaporul „Wales".

— Bine, voi fi şi eu acolo la vreme.

*

Fu noaptea cea mai tulburată pe care o petrecuse Cekov în viaţa lui. Mereu i se părea că-l urmăreşte cineva. Nici acasă nu găsea linişte, nici pe stradă nu se simţea sigur. În sfârşit, veni dimineaţa şi cu un ceas înainte de plecarea vaporului, Cekov se duse în port şi se urcă pe bord.

Timpul plecării venise, clopotul vaporului sunase pentru întâia oară şi Renard încă nu sosise. Neliniştea lui Cekov creştea din clipă în clipă. Care să fie pricina întârzierii prietenului său?

Deodată o bănuială grozavă se născu în sufletul lui. Să-l fi tras oare pe sfoară şi să fi dispărut cu banii?

Clopotul sună pentru a treia oară şi oamenii echipajului se

pregăteau să ridice puntea.

Nemaiputându-se stăpâni, Cekov alergă în ultima clipă pe chei, unde se uită în jurul lui, căutându-l pe Renard, dar nu-l zări nicăieri.

Fruntea i se îmbrobonă de sudoare. Aşadar, Renard îl înşelase!

Ce să facă acum, unde să-l caute?

Îşi aduse aminte că Renard făcea pe atletul la o baracă de saltimbanci şi alergă într-acolo.

Când ajunse, se îndreptă îndată spre femeia care stătea la casă şi o întrebă:

— Unde-i Renard?

Femeia se uită mânioasă la dânsul şi răspunse:

— Nici să nu-mi mai vorbeşti de ticălosul acela. Nu vreau să aud nimic de dânsul. A şters-o fără să-mi spună nimic şi dacă n-aş fi găsit din întâmplare un înlocuitor, aş fi putut să închid baraca.

— Când a plecat?

— Ieri noapte, pe neaşteptate. Băiatul meu l-a zărit şi l-a întrebat unde pleacă, iar Renard i-a răspuns râzând: „la Paris”.

Cekov rămase buimăcit, îi venea să urle de mânie.

— N-a spus cumva numai din glumă că pleacă la Paris? întrebă el pe proprietara barăcii.

— Nu, căci i-a arătat chiar băiatului meu biletul; era de clasa a doua. Aş vrea să ştiu de unde a luat banii, pungaşul, pentru o asemenea călătorie?

Cekov nu-i dădu nicio lămurire, ci plecă clătinându-se ca un om beat.

Unde să-l caute?

Dacă într-adevăr plecase la Paris, trebuia sa pornească fără întârziere pe urmele lui, spre a-i lua prada înapoi.

Era un noroc pentru Cekov că nu-i dăduse lui Renard chiar toţi banii, ci mai oprise la el vreo câteva mii de franci.

Pe când mergea astfel pe stradă, gândindu-se la ce avea de făcut, observă deodată că era urmărit şi tresări, căci în omul care venea după dânsul recunoscu un poliţist, un agent secret.

Grăbi pasul şi când se uită iar înapoi, văzu că omul îl urmărea mereu.

Vasăzică se şi aflase de escrocheria pe care o făptuise şi acum voiau să pună mâna pe el.

Casa în care locuia Cekov avea două ieşiri, aşa că dacă va putea ajunge până acolo, se va putea sustrage uşor urmăritorului său. Când ajunse însă în faţa casei, zări la intrare un alt poliţist. O luă la goană pe o stradă lăturalnică şi, în sfârşit, după multe ocoluri, putu să scape de urmăritorii lui.

67. Se face lumină

Când doamna Wilkens se întoarse de la spital, zări de departe pe soţul ei la fereastră şi îşi dădu seama că o aşteaptă cu cea mai mare nerăbdare.

Ştia că va avea cu dânsul o explicaţie neplăcută şi voia să se ducă de-a dreptul în camera ei; dar abia ajunse cu ascensorul la etajul unde se afla apartamentul lor şi îl şi zări pe Frank Wilkens în faţa uşii.

— În sfârşit te-ai întors, îi zise el pe un ton cam aspru. Te-am crezut mai cuminte şi mi-am închipuit că n-ai să stai ceasuri întregi la căpătâiul unui bolnav.

Pe când îşi scotea mânuşile cu mişcări încete, doamna Wilkens îşi măsură soţul cu o privire dispreţuitoare şi răspunse:

— Vizita mea nu l-a tulburat deloc pe Bob; dimpotrivă, l-a liniştit. A fost o mângâiere pentru dânsul.

— Vasăzică te-ai unit cu el împotriva, mea?

— Te aşteptai la altceva?

— Da, se răsti Wilkens la soţia lui. M-am aşteptat ca cel puţin de data asta să fii de partea mea, căci dacă vreau să-l vindec de această dragoste nesocotită, n-am în vedere decât interesul băiatului nostru.

— Nu-i adevărat, făcu Alice Wilkens cu hotărâre.

— Cu alte cuvinte, vrei să spui că mint, Alice?

— Da.

Frank Wilkens îşi încleştă pumnii, ameninţător.

— Bagă de seamă ce vorbeşti. Înfrânează-ţi gura sau…

— Ai cumva de gând să mă baţi, Frank, dacă voi îndrăzni să mă împotrivesc voinţei tale? zise ea, privindu-l fără teamă drept în ochi. De altminteri aş putea să mă aştept şi la aşa ceva din partea ta, după ce toată viaţa m-ai chinuit fără încetare.

— Nu începe iar cu mofturile astea, pe care le cunosc îndeajuns. Ştii că nu sunt dintre acei bărbaţi care se lasă impresionaţi de

văicărelile femeilor.

Doamna Wilkens avu un zâmbet amar.

— Când m-ai cerut în căsătorie, ai fost cu totul altfel decât mai târziu în căsnicie. Dacă te-aş fi cunoscut înaintea nunţii aşa cum te-am cunoscut pe urmă, n-aş fi devenit niciodată soţia ta. Eram însă proastă şi lipsită de experienţă, şi fiindcă ai avut nevoie de zestrea mea pentru a-ţi înfăptui planurile ambiţioase, ai ştiut să joci cu multă măiestrie rolul de îndrăgostit... tot aşa cum joci şi acum o comedie pentru a-ţi ajunge ţinta.

Din tonul cu care vorbea Alice Wilkens, se putea înţelege uşor că era hotărâtă să ducă lupta împotriva soţului ei cu cea mai mare înverşunare.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Că nu cred niciun cuvânt din toată povestea pe care mi-ai spus-o mie şi lui Bob.

— Aşadar, pentru a doua oară mă faci mincinos, Alice?

— Da, eşti un mincinos şi un comediant, căruia nu-i e ruşine nici să se înjosească în faţa soţiei şi fiului său, numai pentru a-şi atinge scopul. Te înşeli însă, Frank, căci de data asta ţi-am ghicit gândurile. Nu eşti tatăl Feliciei de Martigny... şi Bob nu e fratele ei, ci...

Wilkens o întrerupse cu un râs batjocoritor şi zise:

— Cine e atunci această contesă Felicia de Martigny, dacă nu sora lui Bob, după cum a recunoscut chiar mama ei?

Câteva clipe domni tăcere, căci Alice nu răspunse îndată. Apoi, părând să ia o hotărâre, zise:

— Felicia de Martigny, e fiica vărului tău, Frank Wilkens.

Wilkens se dădu un pas înapoi şi o privi buimăcit.

— Acum te-ai trădat singur, Frank.

Acesta se reculese însă repede, se apropie de soţia lui şi apucând-o cu brutalitate de braţ, se răsti la dânsa:

— Ai înnebunit pesemne, că susţii asemenea lucruri?!

— Ba mintea mea e foarte limpede, dar tu însuţi mi-ai dovedit prin spaima ta, că ceea ce am spus e adevărat.

— Nu, te înşeli. Tot ce spui nu sunt decât închipuiri ale unui creier bolnav. Vărul meu nici n-a cunoscut-o pe contesa de Martigny. Eu am fost câtva timp amantul ei şi eu sunt tatăl Feliciei.

— Nu te cred, îi răspunse Alice cu îndârjire. Nici dacă ai jura n-aş

da crezare spuselor tale, căci am înţeles planurile tale ruşinoase. Susţii că eşti tatăl Feliciei, numai pentru că ţi-ai dat seama că Bob nu se va despărţi niciodată de fata pe care o iubeşte. Faptul că doamna de Martigny s-a înşelat asupra persoanei tale, îţi convine de minune, dar ţi-ai făcut socoteala fără mine şi să ştii că eu n-am altă ţintă în viaţă, decât să-l văd pe băiatul meu fericit. Şi fiindcă din întâmplare am aflat de marea asemănare care a existat între tine şi vărul tău, mă voi duce la contesa de Martigny, îi voi atrage atenţia asupra acestui fapt şi amândouă vom lămuri taina. Voi lua informaţii asupra vărului tău şi atunci voi afla dacă el a fost acela care a cunoscut-o pe contesă. Nădăjduiesc că şi de data aceasta adevărul va triumfa.

Emoţiile prin care trecuse sărmana femeie fuseseră atât de puternice, încât se simţi cuprinsă deodată de o slăbiciune mare, se clătină şi era gata să se prăbuşească la pământ, dacă Frank Wilkens n-ar fi prins-o la timp în braţe.

O ţinu astfel câteva clipe, o privi lung şi un gând grozav îi fulgeră prin minte. Dar el se cutremură şi venindu-şi în fixe, îşi duse soţia în camera ei unde o întinse pe o canapea. Apoi sună o cameristă şi îi zise:

— În urma îngrijorării pentru fiul nostru bolnav, soţia mea a leşinat. Pune-i comprese, dă-i îngrijirile trebuincioase şi rămâi lângă dânsa până când îşi va reveni în simţiri.

Fata începu îndată să-i dea îngrijirile care se impun în asemenea împrejurări.

Câteva clipe Frank Wilkens rămase cu ochii holbaţi la faţa palidă a soţiei sale, dar nu putu îndura mult vederea ei, aşa că ieşi repede şi se duse în odaia lui, unde începu să se plimbe agitat.

Gândurile i se învălmăşeau în minte şi cuprins de o mare tulburare îşi spuse:

— Timp de douăzeci de ani am avut linişte, dar acum sunt în primejdie să se descopere totul... Nu se poate însă... taina trebuie să rămână şi mai departe învăluită în întuneric.

Se aşeză la biroul său, luă o foaie de hârtie şi începu să scrie:

„Către Sanatoriul Profesorului Patrik Black
Londra

Stimate domnule profesor,
Evenimente importante mă silesc să vă...”

Dar nu apucă să scrie mai departe, căci o bătaie puternică la uşă îl întrerupse. Vârî repede foaia de hârtie sub mapa de scris şi se ridică de la birou.

68. O faptă nelegiuită

Tatiana Saroff îşi închipuise că, atât timp cât vor fi pe mare, polonezul, simţindu-se sigur, nu va lua măsuri mai aspre de supraveghere a „mărfii” sale, dar se înşelase. Kapelski le pândea neîncetat pe fete şi nu-i scăpase că rusoaica fusese sus pe punte. Deşi stătea de vorbă cu căpitanul Bouché, îi auzise paşii şi după câteva minute se furişă după dânsa.

Ştia că de pe vapor nu putea să fugă niciuna, se temea însă că, în disperarea lor, – să nu treacă vreuneia prin gând să se arunce în mare. I se mai întâmplase aşa ceva, şi voia să ia toate măsurile spre a împiedicat astfel de încercări, care nu puteau decât să-i aducă pagube şi neplăceri.

Polonezul se apropie încet de barca de salvare lângă care stăteau de vorbă Tatiana şi marinarul rus, şi ascultă toată convorbirea lor. Umbra lui fusese aceea pe care o văzuse Tatiana la întoarcerea ei în cabină.

Pe când Tatiana povestea celorlalte fete despre întâlnirea ei cu rusul, Kapelski se întoarse în cabina căpitanului şi spuse acestuia:

— Frumoasă isterie cu blestematul ăla de rus!

Bouché, care cam trăsese iar la măsea, se uită la dânsul cu priviri împăienjenită şi întrebă:

— Ce s-a întâmplat cu rusul?

— Ticălosul vrea să anunţe poliţia îndată ce vom ajunge la Sidney. A făcut un adevărat complot cu Tatiana Saroff şi şi-a pus în gând să le scape pe fete.

Bouché rămase uluit la auzul acestei ştiri, apoi făcu o strâmbătură şi răspunse:

— Ei, drăcia dracului! În cazul acesta pot s-o păţesc şi eu rău de tot. Dacă vor pune mâna pe tine, să nu cumva să spui că am făcut afacerea în tovărăşie... Auzi?... Dacă se află ceva, îmi pierd brevetul de căpitan

şi pot să scot pe „Regina Mărilor” la mezat.

— Dacă mă vor prinde, nici prin gând nu-mi trece să te cruţ. Am făcut afacerea împreună şi tot împreună trebuie să suportăm urmările.

Bouché sări înfuriat de pe scaun.

— Ai fi în stare să faci o astfel de ticăloşie, nemernicule! Aş face mai bine să te arunc în mare!

Kapelski făcu un gest plictisit cu mâna şi se răsti la căpitan:

— Ţine-ţi gura şi să ne gândim mai bine ce-i de făcut.

— Cum să nu mă înfurii?! întotdeauna te-am ajutat în întreprinderile tale şi dacă n-aş fi fost eu, demult ai fi fost la răcoare. Asta ţi-e recunoştinţa acum?!

Polonezul îi curmă vorba.

— Nu ştiu de ce te tulburi atât de mult, încă n-au ajuns lucrurile atât de departe.

— Vrei să-l împiedici pe Ciudin să nu ne denunţe poliţiei?

— Da.

— Aş vrea să ştiu cum?

— N-ai nevoie să ştii, dar fii încredinţat că voi găsi un mijloc să-i închid gura.

*

Vestea pe care le-o dăduse Tatiana Saroff produsese o schimbare adâncă în starea lor sufletească. Teama şi deznădejdea făcuseră loc speranţei, aşa că acum priveau cu oarecare încredere în viitor.

Toate făureau planuri şi chibzuiau ce vor face când vor ajunge la Sidney şi vor reuşi să scape din ghearele ticălosului de polonez.

Numai gândurile Feliciei se întorceau mereu la mama ei. Cât de îngrijorată trebuie să fie sărmana! Îndată ce va ajunge la Sidney, primul lucru ce avea să facă, era să-i trimită ştiri despre dânsa, pentru a o linişti.

Noaptea se lasă tainică pe întinsul mării şi pe bordul vaporului se făcu linişte. Şi fetele se culcară; numai Tatiana Saroff se plimba nerăbdătoare prin cabină, aşteptând ora când avea să se ducă la întâlnirea cu Vladimir Ciudin.

În sfârşit clopotul vaporului sună miezul şoptii. Rusoaica ieşi tiptil din cabină şi urcă scara care ducea spre punte. Se îndreptă spre locul unde era barca de salvare, locul de întâlnire pe care îl hotărâse

marinarul rus.

În jurul ei era întuneric şi tăcere adâncă. Tatiana privi spre barcă, dar deodată se opri în loc, înspăimântată. O umbră se furişa spre barcă. Inima fetei începu să bată cu putere, căci avea presimţirea unei primejdii îngrozitoare. Umbra înainta ca o fantomă şi fără să vrea, Tatiana se dădu câţiva paşi înapoi. În cele din urmă îşi luă inima în dinţi şi păşi înainte.

Deodată tăcerea nopţii fu sfâşiată de un ţipăt îngrozitor… un ţipăt de moarte.

Fata rămase nemişcată, încremenită de spaimă.

Şi acum iar… un al doilea ţipăt, mai înfiorător decât cel dintâi…

Cu ochii măriţi de groază, Tatiana se uită spre locul de unde veniseră ţipetele şi văzu cum un om ridicase pe un altul de jos, cum îl trece peste parapetul vaporului şi îl aruncă în mare. Apoi se făcu iar tăcere şi totul se cufundă în întuneric.

După câteva clipe răsună strigătul puternic:

— Un om peste bord!

Tatiana se apropie de parapet şi privi în apă. Luna ieşise tocmai de după un nor şi la lamina ei palidă care arginta crestele valurilor, fata putu zări un trup purtat de apă de-a lungul vaporului. Îl recunoscu îndată: era Vladimir Ciudin.

Sirena vaporului urlă în noapte şi iar se auzi strigătul:

— Un om peste bord!

Pe punte se făcu mişcare, marinarii alergară la una din bărcile de salvare şi o lăsară la apă.

În sfârşit, apăru şi căpitanul, ameţit de băutură, ca de obicei şi făcu un semn marinarilor, apunându-le:

— Puteţi ridica iar barca pe bord. Nu se mai vede nimic, aşa că n-are niciun scop, să mai căutăm. Cine a fost?

— Rusul, răspunse Kapelski, iar unul din marinari adăugă:

— Era de gardă. Pesemne că a adormit rezemat de parapet şi s-a rostogolit în apă.

— Aşa a fost, întări polonezul. Mergeam tocmai spre el când l-am văzut căzând.

Deodată Kapelski o zări pe Tatiana Saroff, se duse repede spre dânsa şi se răsti:

— Ce cauţi pe punte?

Fata se uită câteva clipe ţintă în ochii lui, apoi strigă deodată:

— Ucigaşule!...

Polonezul se făcu palid la faţă şi se dădu un pas înapoi.

Tatiana ridică pumnii ca şi când ar fi vrut să-l lovească, dar el o apucă repede de braţe şi o trase după sine spre cabina fetelor.

Rusoaica mai strigă o dată şi mai tare:

— Ucigaşule!...

Coborâseră între timp scara, aşa că numai polonezul auzi strigătul fetei.

O apucă cu o mână de gât şi îi spuse ameninţător:

— Încă un cuvânt şi...

Tatiana se abătu deznădăjduită şi strigă:

— Omoară-mă şi pe mine... înjunghie-mă cum l-ai înjunghiat pe Vladimir Ciudin!... Ucigaşule!... Ucigaşule!...

Polonezul o târî cu brutalitate mai departe, o îmbrânci în cabină şi închise uşa în urma ei.

Fata se prăbuşi la pământ, dar celelalte fete se treziră la zgomotul pe care îl făcuse Kapelski izbind uşa şi o zăriră întinsă jos.

Se sculară repede, făcură lumină şi o întrebară înspăimântate:

— Pentru Dumnezeu, ce s-a întâmplat?

Tatiana nu fu în stare să dea niciun răspuns, ci izbucni într-un plâns amarnic. Cu greu se linişti după câtva timp şi povesti nenorocitelor ei tovarăşe ce se întâmplase pe punte. Fetele o ascultară îngrozite.

— Da, l-a omorât, fiindcă aflase că Ciudin vrea să ne ajute.

Fetele se făcură palide ca moartea şi groaza se putea citi pe feţele lor.

— S-a dus şi cea din urmă speranţă a noastră, spuse una din ele, deznădăjduită.

69. Ştiri tulburătoare

Adâncit în gânduri, căpitanul Barnabe se plimba pe puntea de comandă a vasului său. Din salonul cel mare al vaporului „Neptun” pătrundeau până la el sunetele orchestrei.

Deodată auzi lângă dânsul o voce care îi zise:

— Domnule căpitan, o telegramă.

Era tânărul telegrafist care se urcase pe punte, dar căpitanul era

atât de cufundat în gânduri, încât nici nu observase venirea lui. Niciodată nu i se mai întâmplase aşa ceva. Tresări, luă telegrama din mâna tânărului, se duse repede în cabina de comandă, aprinse lumina şi începu să citească. De la primele cuvinte îşi dădu seama că e de la Dolores şi inima începu să-i bată cu putere.

„Nevinovăţii fiindu-mi dovedită, am fost eliberată. O nouă nenorocire. Voind să salveze pe Bob Wilkens, Felicia naufragiat lângă insule şi n-a fost găsită. Sunt speranţe că a fost salvată de un vapor. Sfătuieşte-mă ce să fac. Sunt deznădăjduită. Dolores!”

Barnabe respiră uşurat când citi ştirea despre eliberarea contesei, dar în acelaşi timp îşi simţi sufletul îndurerat de noua nenorocire care o lovise pe sărmana femeie. Ar fi îngrozitor pentru dânsa, dacă fata ei ar fi pierit în valuri. De la niciun vapor nu venise ştirea că fusese salvată. Dar atunci ce devenise?

Deodată îşi aduse aminte de vorbele inginerului de pe vaporul „Neptun”, după ce acesta făcuse reparaţia pe vasul „Regina Mărilor”.

Dacă Felicia fusese salvată de acest vapor şi acum se afla în mâinile negustorilor de fete?

Neliniştea îi crescu din ce în ce mai mult şi-l chemă pe inginer, spre a cere lămuriri de la dânsul.

Acesta veni repede şi rămase speriat la vederea superiorului său, care era palid ca un mort.

— Pentru Dumnezeu, domnule căpitan, ce s-a întâmplat? Eşti palid şi pari tulburat. Ţi s-a raportat vreun defect la maşini sau ne ameninţă vreo altă primejdie?

— Nu, pe vaporul nostru totul e în cea mai bună regulă, dar pe „Regina Mărilor”...

— Ce dracu, iar ne-a ieşit în cale hodoroaga ceea? strigă inginerul supărat.

— Aş dori să-l mai întâlnim o dată pentru a afla amănunte asupra „mărfii” pe care, după spusele dumitale, o are pe bord, răspunse Barnabe agitat.

Inginerul clătină capul, nedumerit.

— Doar nu voiai să te mai ocupi de afacerea asta, domnule căpitan.

— La început n-aveam de gând să mă amestec în toată această

murdărie, dar acum am primit o veste care mă nelinişteşte grozav şi a deşteptat o bănuială înfricoşătoare în sufletul meu.

Îi întinse telegrama şi adăugă:

— Citeşte şi dumneata şi spune-mi dacă n-ai aceeaşi bănuială!

Inginerul îi luă telegrama din mână şi o citi în fugă.

— Doamne, acum se face lumină. Tot timpul mi-am bătut capul gândindu-mă a cui o fi fata aceea blondă pe care am văzut-o pe „Regina Mărilor” şi care mi se păruse atât de cunoscută. Acum îmi dau seama că e fiica contesei blonde din Marsilia.

— Am avut parcă o presimţire. Ticălosul de căpitan al „Reginei Mărilor” a pescuit-o din mare. De aceea n-a primit niciun vapor ştirea despre salvarea ei. Dumnezeule, ce neghiobie am făcut că n-am cercetat mai de aproape vasul acelui ticălos! Ce fericită ar fi fost acum sărmana contesă, dacă i-am fi salvat fiica din ghearele acelor nemernici!

— Dar asta se mai poate face, domnule căpitan. Îndată ce vom ajunge la Sidney, putem înştiinţa poliţia.

— Până acolo mai e drum lung şi sărmanele fete vor îndura chinurile iadului.

Inginerul dădu din umeri.

— N-avem altă cale. Şi mie îmi pare grozav de rău că n-am deschis mai bine ochii când am fost pe „Regina Mărilor”. Mă linişteşte însă faptul că la Sidney vom avea posibilitate să le scăpăm pe sărmanele fete.

Barnabe suspină.

— De-am fi odată acolo! Ce să răspund însă deocamdată contesei? Adevărul nu i-l pot spune căci ar înnebuni de îngrijorare.

Urmă o tăcere de câteva clipe în care cei doi bărbaţi se gândeau la un mijloc de scăpare şi deodată inginerul zise:

— Cel mai bun lucru ar fi, dacă contesa ar veni cât mai repede la Sidney.

Căpitanul Barnabe dădu din cap şi răspunse:

— Acelaşi gând l-am avut şi eu.

— Dacă nu mă înşel, există posibilitatea să ajungă odată cu noi.

— Da, cu avionul se poate, încuviinţă căpitanul. Dacă îi telegrafiam imediat, poate lua avionul până la Messina şi acolo să mai prindă vaporul poştal pentru Sidney.

— Planul e minunat, domnule căpitan şi sunt încredinţat că biata contesă nu va şovăi o clipă să plece.

După câteva minute fu expediată următoarea radiogramă:

„Am descoperit urma Feliciei. Te sfătuiesc să vii imediat la Sidney pentru a o lua în primire. Pleacă imediat cu avionul la Messina, acolo cu vaporul poştal. Barnabe.”

70. O descoperire misterioasă

În primul moment Frank Wilkens se arătă supărat de întreruperea care se ivise şi îl făcuse să nu-şi poată isprăvi scrisoarea, dar când servitorul îi anunţă pe domnul Ervanson, faţa lui se lumină.

Acest Ervanson era proprietarul unei fabrici mari de automobile, care i se adresase lui pentru o combinaţie de afaceri ce-l interesa foarte mult. Căci oferea perspective frumoase pentru propria-i întreprindere.

Îl întâmpină deci cu prietenie, apoi părăsiră amândoi camera şi se retraseră într-un salon rezervat, spre a putea discuta mai în linişte.

Venirea domnului Ervanson îl făcu pe Frank Wilkens să uite repede de chestiunile sale familiare şi de discuţia pe care o avusese cu soţia.

Între timp doamna Wilkens se trezise din leşin şi privi uimită în jurul ei, neştiind ce se întâmplase. Abia după ce camerista îi spuse că îi venise rău, îşi aduse aminte de cele petrecute.

După ce îşi veni bine în fire, o trimise pe cameristă afară, voind să fie singură, să se gândească la cele ce avea de făcut.

Discuţia cu soţul ei îi dovedise îndeajuns că avea de-a face cu un adversar neîndurător dar, totuşi, nu pierdu speranţa că în cele din urmă izbânda va fi tot a ei.

O neliniştea însă întunericul de care era înconjurată şi nu ştia pe ce cale să afle ştiri mai precise despre vărul lui Frank Wilkens.

Rămase pierdută în gânduri. După câtva timp, voind să caute ceva în poşeta ei, îşi aduse aminte că o lăsase în camera soţului ei. Deşi o nouă întâlnire cu acesta nu-i făcea deloc plăcere, se duse spre odaia lui.

Ascultă câteva clipe la uşă, şi neauzind niciun zgomot, apăsă pe clanţă şi intră. Respiră uşurată când văzu întuneric în cameră şi îşi

dădu seama că Frank Wilkens nu era acolo.

Aprinse lumina şi îşi roti ochii prin odaie, căutându-şi poşeta, pe care o şi zări pe biroul încărcat cu tot felul de hârtii de afaceri.

Fără să vrea, îşi aruncă privirea asupra mapei de scris şi de sub aceasta zări un colţ de hârtie ieşit în afară. Iubitoare de ordine cum era, vru să-l aşeze la loc, dar în acelaşi timp văzu rândurile scrise:

„Către Sanatoriul Profesorului Patrik Black, Londra.

Stimate Domnule Profesor,

Evenimente importante mă silesc să vă...”

Rămase cu privirea aţintită asupra acestor cuvinte, care i se păreau ciudate şi deodată îi trecu fulgerător prin minte, că în ultimii ani, la intervale destul de mari, soţul său primise scrisori din Londra.

Nu dăduse importanţă acestor scrisori, presupunând că acest profesor Black era vreun camarad de studii al lui Frank Wilkens, acum însă rândurile pe care le citise îi dădură de bănuit, mai cu seamă că din scrisul tremurat se vedea prea bine că bărbatul ei fusese foarte agitat în clipa în care le aşternuse pe hârtie.

I se păru ciudat că soţul ei scrisese aceste rânduri îndată după discuţia pe care o avusese cu dânsul.

„Evenimente importante mă silesc să vă...”

Ce voia oare să spună soţul ei cu aceste cuvinte?

Ce evenimente importante se întâmplaseră? Cearta cu dânsa şi cu Bob? Dar pentru ce se adresa atunci unui sanatoriu?

Alice Wilkens rămase dusă pe gânduri şi se uita neîncetat la rândurile scrise, ca şi când ar fi vrut să caute în ele dezlegarea enigmei.

Îşi aduse aminte că, demult, cu vreo douăzeci de ani în urmă, Frank Wilkens plecase pe neaşteptate la Londra. Să fi intrat atunci în legături de afaceri cu acest profesor Black? Ce legături de afaceri putea să aibă cu dânsul?

Întreprinderea lui Frank Wilkens nu furniza automobile decât la angrosişti şi nu la particulari. Şi chiar de-ar fi fost aşa, Frank Wilkens n-ar fi început o scrisoare comercială cu cuvintele pe care le scrisese pe acea foaie de hârtie. Aici era deci o taină!

Îşi mai aminti că Bob îi spusese că doamna de Martigny fusese părăsită de iubitul ei la Londra. Nu cumva era amestecat Frank

Wilkens în această afacere?

O bănuială grozavă se trezi în sufletul ei. Împinse repede hârtia sub mapă şi ieşi din odaie.

În camera ei începu să se gândească la toate întâmplările despre care aflase şi faptele începură să se dezlănţuie în mintea ei.

Era în joc fericirea lui Bob şi trebuia sa facă lumină în această taină. Dar cine îi va spune adevărul? Soţul ei?! Nici nu putea fi vorba.

Se gândi şi la suferinţele grozave pe care trebuie să le fi îndurat sărmana contesă de Martigny. Aceasta era singura de la care putea să afle ceva precis asupra întâmplărilor din trecut şi numai cu ajutorul ei ar putea descoperi urma vărului lui Frank Wilkens.

Se hotărî deci să se ducă la ea.

Ajungând în strada Estelle, fu întâmpinată de bătrâna Betty, care plângea. La întrebarea doamnei Wilkens dacă poate vorbi cu contesa de Martigny, Betty îi răspunse că plecase în Australia, la Sidney, şi în disperarea ei, bătrâna îi şi povesti motivul plecării.

Întristată, Alice Wilkens se întoarse la hotel, unde nu spuse însă nimic soţului ei despre drumul pe care îl făcuse. Era hotărâtă să lucreze în ascuns la descoperirea tainei. Singurul ajutor pe care se mai putea bizui era numai Bob.

71. Cea din urmă încercare

Din clipa în care Tatiana Saroff le povestise înfiorătoarea întâmplare, sărmanele fete, care încăpuseră în ghearele lui Kapelski, se aflau într-o stare deznădăjduită. Abia mai îndrăzneau să schimbe o vorbă de teama brutalităţilor polonezului, şi când auzeau paşi apropiindu-se de cabina lor, se îngrămădeau înspăimântate într-un colţ, ţinându-se îmbrăţişate, ca şi când ar fi vrut să se apere una pe alta de primejdiile ce le ameninţau.

Mai cu seamă în noaptea după uciderea lui Vladimir Ciudin, îndurară toate chinurile iadului şi nu găsiră măcar o clipă de somn.

Se gândeau neîncetat la grozăviile care le aşteptau la sosirea lor la Sidney şi făureau mereu planuri de scăpare.

Deodată se auzi un zgomot de paşi pe scara ce ducea spre cabina lor şi o voce răguşită de beţiv, strigă:

— Acum îmi voi lua o fetişcană frumuşică din cuşcă şi…

Urmă un râs dezgustător.

Sărmanele fete se uitară îngrozite una la alta. Cea dintâi care se reculese din spaimă, fu Karin Ryström, care le strigă celorlalte:

— Repede la uşă. Dacă o vom ţine toate, poate nemernicul acela nu va reuşi să intre.

Înghesuiră repede câteva geamantane în dreptul uşii şi ele se proptiră cu toate puterile, aşa că la încercarea lui Kapelski de a deschide, uşa nu cedă.

Polonezul începu să înjure şi să bată cu pumnii în uşă.

— Deschideţi, fir-aţi ale naibii de javre! Credeţi că vă veţi putea ascunde de mine?

Cu feţele palide de groază, fetele ţineau uşa cu toate puterile. Vor scăpa oare de nenorocirea care le aşteaptă?!

Deodată auziră alţi paşi pe scară şi vocea înfuriată a căpitanului Bouché, care îl ocăra pe polonez. Căpitanul îl luă pe acesta de braţ şi îl trase în sus pe scară.

Fetele respirară uşurate, dar Crista Bergmann zise, cuprinsă de teamă:

— Ce putem face? Suntem în puterea acestui ticălos şi oricât ne vom apăra, tot el va rămâne cel mai tare.

Deznădejdea lor crescu la culme şi lacrimi amare se prelinseră pe feţele lor.

Felicia se ridică brusc şi apucă cu atâta putere de braţe pe Tatiana şi pe Karin, încât acestea tresăriră speriate şi o întrebară:

— Ce ai? Ce s-a întâmplat?

Aplecându-se spre ele, ea le şopti:

— Ştiu o cale care ar putea să ne aducă salvarea. Vom lua o sticlă în care vom pune o hârtie pe care vom scrie tot ce ni s-a întâmplat. Sticla o vom astupa bine şi când ne vom apropia de Sidney, unde circulă mai multe vapoare, vom arunca sticla în mare. Dacă vom avea norocul să fie găsită, atunci putem nădăjdui să fim salvate.

Fetele îşi aduseră aminte de nenumărate alte povestiri, cum ştiri aruncate pe calea aceasta în mare fuseseră găsite şi mulţi nenorociţi scăpaţi, aşa ca o nouă rază de speranţă se ivi în sufletele lor.

Când se apropiară de Sidney, reuşiră să arunce neobservate sticla în mare. O urmăriră cu privirile şi rugăciuni fierbinţi ieşiră de pe buzele sărmanelor fete.

Se va întâmpla oare minunea cane să le salvez?!

72. O întâlnire neaşteptată

Bătrânul Jean o însoţi pe Dolores până la aerodrom şi pe drum, spre a o mai înveseli, o întrebă în glumă:

— Nu ţi-e frică să te urci în maşina aia drăcească şi să zbori prin aer?

— Nicidecum, răspunse contesa. Când e vorba de salvarea copilei mele, aş fi în stare să mă expun la orice primejdii.

— O maşină ca asta e adevărată născocire a iadului. Eu unul ştiu bine că nu m-aş urca în ea pentru toate comorile din lume. Se spune că marea e primejdioasă, dar în aer ce dracu te faci dacă se întâmplă ceva? Nici nu poţi să înoţi!

— Vrei să mă sperii, Jean? zise contesa zâmbind. Tu singur m-ai sfătuit doar să ascult de sfatul lui Barnabe şi să plec.

— Ai dreptate, Dolores. Vorbesc şi eu aşa, ca să mai treacă timpul.

Dolores înţelese că bătrânul nu urmărise alt scop, decât a o mai abate de la gândurile ei negre. Îi luă mâna şi zise:

— Să nădăjduim că totul va merge bine, că-mi voi regăsi în curând copila şi asta ţi-o voi datora numai ţie.

— Ba nu mie, ci lui Barnabe.

— Şi lui, dar dacă tu nu mi-ai fi dat banii, n-aş fi avut cu ce da telegrama lui Barnabe şi nici cu ce pleca acum.

Jean voi să răspundă ceva, dar în aceeaşi clipă automobilul se opri. Ajunseseră la aerodrom, era însă foarte devreme, aşa că numai câţiva funcţionari ai companiei de aviaţie se aflau în faţa clădirii unde erau birourile.

Dolores se îndreptă spre unul dintre ei şi îi arătă biletul. Funcţionarul o duse până la hangar şi îi spuse:

— Mai aşteptaţi aici, doamnă. Până la plecare mai e vreo jumătate de oră.

Apoi se depărtă, lăsând-o pe contesă singură cu Jean. După câteva minute se apropie de ei un poliţist, care o întrebă pe contesă:

— Paşaportul îl aveţi, doamnă?

Dolores îi dădu actele ei, pe care poliţistul le controlă, apoi se adresă lui Jean:

— Dar dumneata?

— Eu nu plec, răspunse bătrânul, râzând. Pe mine nu mă poate face nici dracu să mă urc într-o astfel de maşină.

După îndeplinirea formalităţii, poliţistul plecă şi Dolores, privind în jurul ei, îi zise lui Jean:

— Mi se pare că eu sunt singura pasageră. Se vede că nimănui nu-i prea place să zboare noaptea.

După o aşteptare de vreo jumătate oră, hangarul fu deschis şi mai mulţi oameni scoaseră avionul. Clipa plecării se apropia. Dolores îşi luă rămas bun de la credinciosul ei Jean şi se urcă în avion.

Câţiva monteuri mai cercetară o dată aparatul, apoi urmă o comandă scurtă, elicea începu să se învârtească vâjâind şi avionul se pregătea să părăsească pământul, pentru a se avânta în văzduh.

Deodată se auzi afară un strigăt puternic:

— Staţi!... Staţi, încă o clipă!...

Era un călător întârziat, care se urcă repede în avion şi se duse de-a dreptul la locul lui.

Dolores se rezemase bine în fotoliul ei, închise ochii şi gândurile îi zburară în depărtare. Telegrama pe care o primise de la căpitanul Barnabe îi dăduse noi speranţe. Poate o va şi găsi pe Felicia la dânsul, când va ajunge la Sidney?!

Ce fericire ar fi!

După câtva timp contesa deschise ochii şi din întâmplare aruncă privirea într-o oglindă din faţa ei. În oglindă se reflecta chipul călătorului întârziat. Acesta ridicase gulerul paltonului, iar pălăria îi era trasă pe frunte, aşa că faţa nu i se putea vedea. Părea adâncit în gânduri.

Deodată privirea contesei căzu asupra mâinilor lui şi ea tresări. Pe mâna stângă zări un tatuaj albastru, înfăţişând un cap de femeie şi iniţialele B. E. Acest tatuaj îi era bine cunoscut.

Contesa închise iar ochii şi inima începu să-i bată cu putere.

Era oare numai o întâmplare, sau o hotărâre a destinului că tocmai acum i-l scosese în cale pe omul care îi furase toată averea, pe ticălosul de Cekov?!

Oricum ar fi, era un mare noroc pentru dânsa, căci acum va putea să-l prindă, să-i ceară înapoi banii furaţi.

Se întoarse încet spre dânsul, ridică voalul de pe faţă şi zise:

— Bună seara, Cekov!

73. Lupta începe

După o consfătuire de mai multe ceasuri, Frank Wilkens se întoarse în camera lui. Era mulţumit de felul în care decurseseră tratativele, căci domnul Ervanson primise toate condiţiile lui.

— De-aş putea ajunge tot atât de repede la o înţelegere cu Alice şi Bob, îşi zise el, luând loc la biroul lui, spre a isprăvi scrisoarea începută, pe care în grabă o lăsase deschisă pe masă.

Îşi făcu mustrări pentru această neglijenţă, căci până acum avusese întotdeauna grijă să nu-i citească nimeni corespondenţa particulară, mai cu seama soţia lui. Dacă aceasta ar fi aflat anumite lucruri, el ar fi putut să aibă cele mai mari neplăceri.

Isprăvi repede scrisoarea, chemă un servitor şi o dădu acestuia, pentru a o expedia fără întârziere.

Apoi se îndreptă spre camera soţiei sale, ca s-o întrebe cum se simte. Găsi însă uşa închisă şi Alice îi răspunse, fără să descuie uşa, că se simte încă slăbită şi că s-a culcat.

Frank Wilkens păru mulţumit de acest răspuns, care îl scutea de a lua masa împreună cu soţia lui şi a începe iar discuţiile despre Bob.

Pentru a se mai distra, Frank Wilkens se hotărî să ia masa într-un alt restaurant, aşa că părăsi hotelul.

Când coborî scara, nu observă că băiatul căruia îi dăduse scrisoarea pentru a o arunca la cutie, îl urmărea cu o privire speriată.

Într-adevăr, cu această scrisoare i se întâmplase servitorului o nenorocire. Când ieşise din camera lui mister Wilkens, o scăpase jos şi scrisoarea căzuse în deschizătura ascensorului, de unde nu putea fi scoasă fără să atragă atenţia cuiva.

Băiatul fu pe punctul să-i mărturisească lui Frank Wilkens cele întâmplate, dar îi fu frică să nu-şi piardă slujba din pricina acestei neglijenţe; astfel, că tăcu din gură.

Americanul va pleca doar în curând din Marsilia şi atunci nimeni nu va afla ce se făcuse scrisoarea. Chiar dacă va reclama mai târziu, nu se va mai putea stabili căruia din numeroşii servitori ai hotelului îi fusese încredinţată.

Frank Wilkens nu află deci nimic de soarta acestei importante

scrisori, prin care dădea noi instrucţiuni profesorului Black într-o chestiune în care acesta îl servea de mulţi ani.

În drum, Frank Wilkens îşi aminti de vorbele soţiei sale prin care îi adusese la cunoştinţă intenţia ei de a vorbi cu contesa de Martigny. Şi asta trebuia să împiedece Wilkens.

Se duse la primul post telefonic şi chemă locuinţa contesei, dar, spre bucuria lui, află de la Betty că stăpâna ei plecase la Sidney. Aşadar şi aici soarta îl ajuta.

Liniştit, plecă mai departe şi intră într-unul din cele mai elegante restaurante ca să-şi pe petreacă seara acolo.

În dimineaţa următoare, înainte ca Alici Wilkens să se fi sculat, soţul ei plecă la spital.

Liniştit, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic între ei, Frank Wilkens intră în camera lui Bob.

Starea acestuia se îmbunătăţise mult, aşa că era sculat. Când îl zări pe tatăl său, se uită uimit la dânsul şi-l întrebă:

— Ce te aduce aşa de dimineaţă la mine, tată?... Ce s-a întâmplat?

Cu mişcări încete Frank Wilkens îşi scoase mânuşile şi uitându-se pe sub gene la fiul său îi răspunse zâmbind:

— E doar firesc să mă interesez de starea ta.

Apoi trase un scaun lângă acela al lui Bob şi bătându-l prieteneşte pe umăr, continuă:

— Nădăjduiesc că am avut amândoi timp destul să ne gândim bine la tot ce s-a petrecut şi să vorbim ca doi oameni cuminţi şi chibzuiţi.

Bob făcu un gest cu mâna.

— Nu ştiu ce-am mai avea de vorbit. Iubirea mea pentru Felicia de Martigny nu s-a schimbat întru nimic şi nici nu se va schimba, cu atât mai puţin, cu cât am aflat de la mama că şi ea se îndoieşte că tu ai fi tatăl Feliciei.

Frank Wilkens încruntă sprâncenele şi întrebă iritat:

— Cu alte cuvinte, nu vrei să te desparţi de fata asta?

Bob dădu din cap.

— Nu, tată; de Felicia nu mă voi despărţi niciodată şi nu voi avea odihnă până când nu noi fi dezvăluit taina care pluteşte în jurul acestei afaceri. Trebuie să aflu neapărat dacă acela care a iubit-o pe contesa Dolores de Martigny n-a fost cumva vărul tău, care îţi semăna atât de bine.

Frank Wilkens izbucni într-un râs aspru.

— Ai să pierzi multă vreme până când vei afla asta.

— Aştept de la tine să mă ajuţi în cercetările mele, tată, răspunse Bob Wilkens grav şi privindu-l ţintă în ochi.

— Nici prin gând nu-mi trece să-mi mai bat capul cu afacerea asta, de pe urma căreia am avut destule neplăceri până acum.

— Fiind însă în joc fericirea vieţii mele, sper că-mi vei spune ce s-a făcut cu vărul tău şi unde îl pot găsi?

Frank Wilkens se ridică şi aruncând fiul lui său o privire plină de ameninţare, îi zise:

— Te sfătuiesc, spre binele tău, să nu faci niciun pas pentru a descoperi ce a devenit acest om care a fost ruşinea familiei. Până acum am tăcut despre toată această afacere tristă, voind să acopăr lucrurile şi voi tăcea şi de acum înainte, spre a nu scormoni iar în mocirlă. Mama ta ar fi făcut mai bine dacă nu ţi-ar fi vorbit de dânsul, dar acum, din moment ce a făcut această greşeală, te sfătuiesc părinteşte să mă asculţi pe mine, căci altfel s-ar putea întâmpla să ai acelaşi sfârşit ca şi acest nenorocit de văr al meu.

Bob îl ascultă cu încordare şi când isprăvi de vorbit, zise:

— Dar eu vreau să fac cercetările numai pentru a şti în sfârşit cine e…

— …tatăl Feliciei de Martigny, întregi Frank Wilkens. Doar ţi-am spus o dată că eu sunt tatăl ei şi al tău. Acesta e adevărul şi trebuie să crezi, oricât de puţin ţi-ar conveni. Vărul meu a stat tot timpul la Paris, de unde nu a mai plecat niciodată şi unde şi-a cheltuit averea în chefuri cu femei uşoare. Tot la Paris şi-a pus capăt zilelor şi e trist că după mai bine de douăzeci de ani, această afacere a fost iar scormonită. Cred însă că după aceste lămuriri ai să-ţi vâri minţile în cap.

Bob se uită întrebător la tatăl său.

— Ce înţelegi prin a fi cuminte?

— Că te vei întoarce cu noi în America şi ai să începi lucrul în întreprinderea mea.

— Că mă voi căsători cu Ethel Drof, fiica celui mai primejdios concurent al tău, urmă Bob cu ironie.

Frank Wilkens tresări.

— Şi asta ţi-a spus-o mama ta?

— Am bănuit demult că ăsta e planul tău şi că pentru asta ai venit în Franţa după mine. Dar te-ai înşelat. Nu mă voi căsători cu altă fată decât cu Felicia de Martigny şi îndată ce voi ieşi din spital mă voi duce la dânsa.

— Deocamdată n-ai s-o găseşti, zise Frank Wilkens batjocoritor, căci contesa de Martigny, dându-şi pesemne seama de situaţie, a plecat cu fiica ei la Sidney, unde fără îndoială are de gând să deschidă un stabiliment la fel cu barul „Valencia". Aşadar, dacă vei mai vrei să vorbeşti cu iubita ta şi eu mama ei, va trebui să le cauţi într-un bordel.

— Asta nu e adevărat! Nu cred că Dolores de Martigny îşi va duce fata într-un astfel de stabiliment.

— De ce nu? Fata e tânără şi frumoasă, aşa că va fi o atracţie mai mare decât chiar mama ei.

Bob îşi astupă urechile, nevoind să audă mai departe vorbele tatălui său.

— Nu, nu e cu putinţă. Şi dacă ar fi aşa, cu atât mai mult va trebui să alerg în ajutorul scumpei mele Felicia.

— Îţi interzic să faci asta! îi zise Frank Wilkens cu glas poruncitor.

— Ba am s-o fac, se răsti Bob la tatăl său, aruncându-i o privire fulgerătoare. Voi trece peste orice, pentru a o regăsi pe Felicia.

— Şi eu îţi voi tăia toate veniturile, ca să n-ai posibilitatea de a pleca. Dacă nu-ţi vâri minţile-n cap şi nu ne vei însoţi în America, atunci totul s-a isprăvit între noi.

— Nu pot altfel, tată. Orice s-ar întâmpla trebuie s-o caut pe Felicia.

— Acesta e ultimul tău cuvânt?

— Da, tată.

— Îţi mai dau timp o zi să te gândeşti. Dacă te duci însă după fata aceasta, nu mai eşti fiul meu şi te dezmoştenesc.

— Şi eu îţi spun încă o dată că orice s-ar întâmpla, de Felicia nu mă despart!

— Treaba ta! Dacă ai înnebunit de-a binelea, n-am ce-ţi face. Dar ziua în care vei regreta hotărârea ta nu-i departe şi atunci în zadar te vei întoarce pocăit. Va fi prea târziu, căci voi adopta pe altul în locul tău şi puţin îmi va păsa de ce se va întâmpla cu tine.

Fără a mai aştepta un răspuns, Frank Wilkens ieşi trântind uşa în

urma lui.

Bob însă zâmbi şi îşi spuse cu hotărâre:

— Nu pot altfel… Trebuie s-o caut pe Felicia.

74. Un individ primejdios

La auzul cuvintelor spuse de contesa de Martigny, Cekov ridică speriat capul şi holbă ochii la dânsa ca la o arătare din altă lume.

Dolores dădu din cap şi zise:

— Da, eu sunt. Nu-ţi vine să crezi? Întâlnirea pare să-ţi fie cam neplăcută, nu-i aşa?

Cekov se reculese însă repede şi cu un râs silit răspunse:

— De ce să-mi fie neplăcută?

Contesa fu atât de surprinsă de neruşinarea şi îndrăzneala lui, încât în primul moment nici nu găsi cuvinte să-i răspundă. Se ridică de la locul ei şi se aşeză pe un alt fotoliu în faţa lui.

— Ce-ai făcut cu banii mei? Unde sunt? îl întrebă ea cu vocea tremurătoare de mânie.

Cekov dădu din umeri.

— De unde vrei să ştiu eu unde sunt?

— Cine altul poate şti? Ai falsificat semnătura mea şi mi-ai furat toată averea. Te-ai purtat ca un ticălos.

Cekov rânji ironic.

— Ei şi?

— Îţi cer să-mi dai înapoi ce mi-ai furat,

— Şi dacă nu vreau?

— La primul aeroport te voi denunţa şi voi cere arestarea ta.

— Cu asta n-ai câştiga nimic, căci banii tot nu i-ai căpăta înapoi.

— Ce-ai făcut cu ei?

— S-au dus dracului!

— I-ai ascuns undeva, dar fii sigur că poliţia îi va găsi. Te sfătuiesc să mi-i dai înapoi şi atunci voi renunţa să te dau pe mâna autorităţilor. Deşi ai merita o pedeapsă pentru fapta ta.

— E foarte frumos din partea ta că vrei să mă cruţi de pedeapsă, dar asta nu-mi foloseşte la nimic. Poliţia n-are decât să caute banii şi o voi felicita dacă va fi în stare să-i găsească.

Cekov ar fi vrut să-i spună contesei ce se întâmplase cu banii, îi era

însă ruşine să mărturisească că şi el la rândul lui fusese tras pe sfoară de onorabilul său tovarăş.

Dolores îl privea cu mânie, dar în acelaşi timp se gândi că dacă l-ar da pe mâna poliţiei, ar fi nevoită să depună mărturie, procesul ar face senzaţie şi s-ar descoperi toată viaţa ei.

Încercă deci să-l ia cu binişorul şi îi spuse:

— De ce nu vrei să fii om de treabă? N-ai avea decât de câştigat, dacă mi-ai da banii înapoi.

— Şi ce pierd dacă nu ţi-i dau?

— Libertatea.

El clatină din cap şi răspunse:

— N-o voi pierde, căci poliţia nu va pane mâna pe mine.

— Cum vrei să scapi? Aici în aeroplan eşti ca într-o capcană. La primul aeroport te voi da pe mâna autorităţilor.

— Te înşeli, căci unde vom ateriza nu va fi niciun poliţist.

Cekov spuse aceste cuvinte cu atâta linişte, încât Dolores deveni bănuitoare şi înţelese că în dosul lor se ascundea vreun plan drăcesc.

Dovada o avu îndată, căci Cekov vârî mâna în buzunar şi scoase un revolver pe care îl puse în faţa lui pe masă.

Dolores sări speriată de la locul ei şi întinse mâinile ca pentru apărare; dar Cekov îi zise râzând:

— Nu-ţi fie teamă, că nu vreau să te omor.

— Ce ai de gând să faci? întrebă ea speriată.

— Ai să vezi îndată.

Cekov se ridică şi se duse spre peretele care despărţea cabina de locul pilotului. În acest perete se afla o fereastră care însă nu se putea deschide. Cekov ridică mâna în care ţinea revolverul şi cu patul acestuia, sfărâmă geamul. Pilotul întoarse capul, speriat. În aceeaşi clipă Cekov îndreptă revolverul asupra lui şi îi strigă:

— Aterizează!

Pilotului nu-i veni să creadă. Oare omul acesta înnebunise să aterizeze în mijlocul cursei, fără niciun motiv?

Cekov vârî capul pe spărtura din geam şi mai zise o dată:

— Ei, fă ce-ţi spun. Aterizează!

— Nu. Nici prin gând nu-mi trece.

— Pentru ultima oară: aterizează sau trag!

Pilotul nu-şi pierdu cumpătul, ci răspunse liniştit:

— Dacă tragi ne vom prăbuşi cu toţii. Vino-ţi în fire, omule, căci dacă aterizez aici, avionul se va sfărâma.

— Puţin îmi pasă. Fă ce-ţi spun eu!

— Dar de ce vrei să aterizez?

— Asta nu te priveşte. Nu mai întreba mult şi supune-te, altfel viaţa ţi-e în primejdie.

— Bine, voi ateriza la aeroportul cel mai apropiat.

— Asta n-ai s-o faci, căci în clipa când avionul va ajunge la pământ, îţi voi zburai creierii.

Cuprinsă de groază, Dolores privea această scenă şi crezu că Cekov înnebunise într-adevăr. Se gândea cum ar putea veni în ajutorul pilotului, dar îşi dădu seama că nu poate face nimic.

Nici pilotul nu găsi altă cale, decât să se supună şi-i zise lui Cekov:

— Bine, voi ateriza; să găsesc numai un loc potrivit.

— Coboară pe primul ogor care îţi va veni în cale.

— Vrei să ne dăm peste cap? Ai puţină răbdare!

Ţinând revolverul îndreptat asupra pilotului, se întoarse spre Dolores şi îi zise:

— Vezi că am avut dreptate? Acolo unde vom ateriza nu va fi niciun poliţist. Ai crezut că ai să-ţi recapeţi banii aşa de uşor, dar te-ai înşelat.

Între timp avionul cobora mereu şi deodată se simţi o izbitură puternică; apoi o a doua, care-l făcu pe Cekov să-şi piardă echilibrul şi căzu la pământ. Dolores se ţinea cu putere de fotoliul ei.

În clipa următoare se auziră voci care se apropiau de avion.

Pilotul nu coborâse în mijlocul câmpului cum îi ceruse Cekov, ci profitase de întuneric spre a se apropia de un aerodrom care îi era cunoscut şi unde ştia că este o gardă militară. Păşi întru întâmpinarea oamenilor care veneau spre avion şi le zise:

— Am avut nenorocul să am ca pasager un nebun, care cu revolverul în mână m-a silit să aterizez. Aş fi ajuns cu bine jos, dar în întuneric am lovit cu botul în pământ şi era cât p-aci să ne dăm peste cap. Am scăpat însă destul de bine. Deocamdată puneţi mâna pe nebunul acela.

Se îndreptară spre avion, dar când se urcară în cabină, Cekov dispăruse. Numai Dolores zăcea întinsă în fotoliu, palidă ca o moartă. Pilotul se apropie de ea şi îi puse mâna pe umăr. La această atingere

contesa deschise ochii şi uitându-se buimăcită la dânsul îl întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic grav, dar dumneata pari să fi primit o bună lovitură?

Ea clătină din cap.

— Numai o spaimă zdravănă, care va trece repede, răspunse Dolores şi privind în jurul ei, întrebă; Cekov unde e? A plecat?

— Dacă Cekov de care întrebi e nebunul care m-a ameninţat cu revolverul, atunci pot să-ţi spun că a şters-o.

— Nu e nebun, ci un tâlhar care m-a prădat şi fiindu-i teamă că-l voi da pe mâna poliţiei la primul aeroport unde vom ateriza, te-a silit să cobori şi numai aşa a reuşit să scape.

— Ei drăcia dracului! Cum de n-am ştiut asta mai devreme!

Apoi, adresându-se unuia din oameni, îi spuse:

— Du-te repede şi cheamă un poliţist. Trebuie să se ia măsuri pentru prinderea hoţului.

— Vezi că asta va dura mult, îi curmă vorba Dolores, şi eu trebuie să plec mai departe, ca să pot prinde vaporul poştal la Messina.

— Vrei să pleci de acolo mai departe?

— Da, la Sidney.

— Când pleacă vaporul de acolo?

Dolores îi spuse ora. Pilotul făcu repede o socoteală şi răspunse:

— Nu cred să mai poţi prinde vaporul, căci trebuie să aştepţi aici până va veni avionul următor. Cu al meu nu pot pleca mai departe, căci s-a defectat şi pentru un singur pasager societatea nu dă un aparat de schimb.

Dolores îl privi speriată.

— Spui că nu voi mai ajunge la timp la Messina?

— Dacă vaporul va pleca punctual, atunci nu. Dar de cele mai multe ori vapoarele întârzie.

— Trebuie să ajung neapărat la timp, spre a nu pierde vaporul, zise Dolores, deznădăjduită.

Pilotul dădu din umeri.

— Dacă n-ar fi fost blestematul acela, am fi ajuns la timp. După cum vezi, nu-i vina mea dacă nu putem pleca îndată mai departe.

Văzând însă disperarea contesei, adăugă, pentru a o încuraja:

— Când va veni avionul următor, voi vorbi cu colegul meu şi-l voi ruga să mărească viteza şi aşa poate vei ajunge la timp pentru a mai

prinde vaporul.

Contesa îi mulţumi şi porni mai liniştită spre staţia din aeroport unde găsi un poliţist căruia îi dădu semnalmentele lui Cekov şi îi povesti cele întâmplate.

75. Întâmplări ciudate

Toate străduinţele contesei de a-şi urma călătoria cu avionul rămaseră zadarnice, căci pasageri nu erau şi ea nu dispunea de bani destui pentru a plăti singură un aeroplan.

Nu-i rămânea deci nimic mai bun de făcut decât să-şi urmeze călătoria cu trenul, dar în cazul acesta va ajunge prea târziu şi vaporul poştal pentru Sidney va fi plecat, iar al doilea vapor venea abia peste opt zile.

Pentru a nu rămâne în orăşelul mic unde fusese nevoită să se oprească, plecă îndată cu trenul la Genova, de unde spera că va găsi un vapor pentru Sidney.

Deznădăjduită, rătăcea prin port, uitându-se la nenumăratele vapoare cu priviri care păreau că imploră ajutor.

Obosită, se aşeză pe o bancă şi gândul îi zbură departe la copila ei.

Oare într-adevăr îi găsise căpitanul Barnabe urma? Nu era numai o speranţă înşelătoare?

Deodată auzi la câţiva paşi de ea cuvintele spuse cu glas voios:

— Băieţi, iar uitaţi-vă colo, contesa blondă din Marsilia!

Dolores tresări la auzul acestui nume care îi era atât de urât şi când ridică ochii, zări în faţa ei trei marinari tineri pe ale căror berete citi numele „Maritana”.

Îşi aduse aminte de seara când se întâlnise la Marsilia cu nişte marinari de pe acest vapor şi când aflase de venirea Feliciei.

Cei trei marinari se apropiau cu paşi repezi; o salutară veseli şi luară loc lângă dânsa pe bancă. Unul din ei spuse:

— Ce fericire! În primul port în care ne oprim, avem norocul să întâlnim pe cea mai frumoasă femeie din lume.

— Ce mai faceţi? Aţi venit aici să vă odihniţi, să uitaţi de emoţiile prin care aţi trecut? făcu un altul.

— Sunteţi într-o călătorie în jurul lumii, contesă?

— Frumoasa dumneavoastră fiică, despre care Pierre Chenal ne-a

povestit atâtea, e şi ea aici?

Dolores făcu un gest obosit cu mâna şi ochii i se umplură de lacrimi. Marinarii tăcură şi se uitară stingheriţi la dânsa.

— Pentru Dumnezeu, ce s-a întâmplat, contesă? o întrebă unul din ei.

Cu vocea înecată de plâns, contesa le povesti trista situaţie în care se afla şi cum pierduse vaporul pentru Sidney, din pricina întârzierii.

Marinarii se uitară unul la altul şi cel mai tânăr dintre ei zise:

— Păcat că vaporul nostru pleacă în Argentina şi nu putem să vă luăm cu noi.

Un altul adăugă însă:

— Trebuie să se găsească o cale. N-o putem lăsa pe contesa noastră în încurcătură. În port sunt o mulţime de iahturi particulare. Poate pleacă vreunul din ele spre Sidney.

— Veniţi cu noi, contesă. Vom întreba şi poate aveţi noroc.

Deşi Dolores avea prea puţină speranţă ca marinarii să-i poată fi de vreun ajutor, totuşi, plecă cu dânşii, mai mult pentru a nu mai fi singură cu gândurile ei negre, care o chinuiau atât de grozav.

Pe când mergeau de-a lungul cheiului, unul din marinari strigă deodată:

— Ah, uitaţi-vă colo, căpitanul nostru! Ne-a şi zărit şi vine spre noi. Nici nu se putea altfel, din clipa în care ne-a văzut cu contesa blondă.

Şi un altul adăugă:

— Ştiţi, contesă… căpitanul Reval e unul din cei mai mari admiratori ai dumneavoastră.

Înainte ca Dolores să poată răspunde ceva la cuvintele marinarilor, căpitanul se şi apropiase. Dolores îl cunoştea demult, încă din Marsilia, dar acum nu-l recunoscuse în primul moment, fiind îmbrăcat civil. Căpitanul o salută politicos şi în ochii lui se ivi o lucire de bucurie la vederea ei.

Şi Dolores părea mulţumită de această întâlnire, căci zise căpitanului:

— Ce noroc am avut că te-am întâlnit, căpitane.

— Norocul e de partea mea, contesă, răspunse Reval, sărutându-i mâna. Chiar adineauri eram la masă cu un bun cunoscut al meu, marele comerciant chinez Liu-San-Ciang, şi vorbeam despre cele mai frumoase femei din lume. I-am spus că dacă aş fi arbitru la un concurs

de frumuseţe, te-aş alege pe dumneata ca regină.

Dolores făcu o mişcare obosită cu mâna şi răspunse, zâmbind trist:

— Ai face-o din patriotism, căpitane.

— Nicidecum, contesă. Am cutreierat aproape lumea întreagă şi am văzut multe femei frumoase, însă niciuna ca dumneata şi poţi deci să-ţi închipui cât de mare mi-e bucuria de a te fi întâlnit.

O umbră de tristeţe întunecă faţa frumoasei femei şi ea răspunse:

— Din nefericire nu pot împărtăşi bucuria dumitale, căci pe mine o nenorocire m-a adus aici.

Căpitanul o privi întristat şi luându-i braţul, îi zise cu căldură:

— Spune-mi ce s-a întâmplat, contesă, şi dacă ai nevoie de un sfat sau de un ajutor, dispune de mine ca de cel mai bun prieten.

— Am într-adevăr nevoie de un sfat bun şi de ajutor, căpitane… de ajutor grabnic. Mă îndoiesc însă că vei putea face ceva pentru mine.

— Nu se ştie, dragă contesă. De multe ori întâmplarea poate face mult.

Dolores ridică ochii spre cer şi murmură:

— Ar fi o adevărată minune, dacă m-ai putea ajuta.

Reval îi strânse mâna şi o îmbărbătă:

— Curaj, contesă. Pentru dumneata voi face tot ce-mi va sta în putinţă! Să mergem colo în cofetăria aceea mică, unde putem vorbi în linişte şi îmi vei povesti toate necazurile dumitale.

— Dar nu-ţi răpesc timpul, căpitane?

— Pentru dumneata am întotdeauna timp, răspunse Reval, politicos.

— Nu eşti însă singur.

— Oh, mister Liu-San-Ciang se va bucura tot atât de mult să-ţi facă cunoştinţă, cum mă bucur eu de a te fi întâlnit aici.

— Adevărat?

— Vino şi te vei convinge singură. Liu-San-Ciang e un chinez modern, un om de onoare din creştet până în tălpi, vorbeşte perfect engleza, franceza şi germana, aşa că te vei putea întreţine de minune cu dânsul. Afară de asta, după cât îl cunosc eu, îi va face plăcere să-ţi poată fi de folos. Aşadar nu mai sta la gânduri şi vino să te prezint lui.

76. Un plan bine chibzuit

Căpitanul Barnabe, omul de obicei atât de calm şi cumpănit în toate acţiunile lui, se afla într-o stare nervoasă de nedescris. Pricina era gândul care i se îndrepta neîncetat la Dolores, la toate întâmplările din timpul din urmă şi la cele spuse de inginerul vasului „Neptun". Dacă acesta se înşelase?

Se prea putea ca pe vaporul „Regina Mărilor" să se petreacă lucruri neîngăduite, dar asta nu însemna că şi Felicia se afla printre fetele pe care puseseră ghearele negustorii de carne vie.

Oricum ar fi, făcuse primul pas şi prima măsură pe care trebuia s-o ia acum, era să înştiinţeze poliţia, pentru ca aceasta să cerceteze de aproape vaporul „Regina Mărilor".

Deşi ştia că acest vas nu putea să sosească înainte de trei-patru zile, totuşi nu vru să amâne prea mult afacerea, aşa că se duse la Prefectura poliţiei din Sidney, unde era o secţiune specială pentru combaterea traficului de carne vie.

Ceru să vorbească chiar cu şeful acestei secţiuni, colonelul Dalgety, care îl primi cu o politeţe desăvârşită şi-l întrebă în limba franceză:

— Cu ce te pot servi, domnule căpitan?

Barnabe rămase foarte surprins la auzul cuvintelor lui.

— Cunoaşteţi limba mea maternă, domnule colonel?

Dalgety zâmbi.

— Da, după cum vezi, o cunosc puţin. Am fost timp de doi ani în Franţa, unde am studiat în special chestiunea comerţului de carne vie, al cărui duşman înverşunat sunt.

— Atunci am nimerit cum nu se putea mai bine.

— Ai descoperit vreun caz?

— Aşa bănuiesc. În drum spre Sidney am întâlnit vaporul „Regina Mărilor", care avea un defect la maşină şi a cerut ajutorul nostru. Inginerul meu…

Dalgety îi curmă vorba.

— Vasul ăsta mi-e cunoscut şi îl bănuiesc demult că nu face afaceri curate. Dă-mi voie să-l chem pe asistentul meu, căci el cunoaşte mai bine acest caz.

Colonelul se duse el însuşi să-l cheme pe asistent şi după câteva minute se întoarse cu el şi îl prezentă căpitanului Barnabe:

— Comisarul Daun…

Căpitanul îl salată politicos, apoi toţi luară loc şi colonelul îl întrebă pe asistent:

— Spune-mi, te rog, ce ştii despre vaporul „Regina Mărilor”?

— E un vas foarte vechi şi defect, proprietatea căpitanului Bouché, un individ decăzut cu totul, asupra căruia pluteşte bănuiala că se îndeletniceşte cu negoţul de fete.

— Atunci presupunerea mea că are şi acum astfel de marfă pe bord trebuie să fie justă, zise Barnabe şi povesti ce văzuse inginerul său pe vaporul „Regina Mărilor”.

Cei doi domni îl ascultară cu mare luare-aminte şi când isprăvi de vorbit, colonelul zise:

— Acum cred că vom putea pune mâna pe acest ticălos, căci îl vom prinde asupra faptului.

— Nici eu nu cred că va putea scăpa, căci îl veţi putea surprinde chiar la sosire.

— Nu abia la sosirea în port, ci mai înainte. Vom pleca întru întâmpinarea lui şi ne vom urca pe bord îndată ce va intra în apele australiene.

— Poate vom reuşi să-l prindem şi pe polonez, zise comisarul Daun. Data trecută mi-a scăpat, refugiindu-se pe vaporul „Regina Mărilor”, care pare să fie cartierul său general. De aceea cred că şi acum îl vom găsi acolo.

— Ce polonez e ăsta? întrebă Barnabe.

— Unul din cei mai îndrăzneţi şi mai primejdioşi traficanţi de carne vie, care a nenorocit multe fete tinere. Aici la Sidney are legături de afaceri cu o oarecare femeie pe care o cheamă Quad, o adevărată zgripţuroaică.

— Cunoşti toate potlogăriile lor, domnule comisar, şi cu toate acestea îi laşi să-şi continue comerţul lor ruşinos?

Comisarul Daun dădu din umeri.

— Ce putem face, domnule căpitan? Oricât de necrezut ar suna, trebuie să mărturisesc că pe aceşti indivizi îi apără legea.

— Asta e nemaipomenit!

— Da, e trist, dar adevărat. Nu ne este îngăduit să intervenim, decât în cazul când primim un denunţ.

— Cunoşti casa femeii Quad?

— Negreşit

— De ce nu faci o razie pe acolo pentru a le scăpa pe nenorocitele fete?

Comisarul zâmbi iar.

— Asta nu-i lucru aşa de simplu şi uşor, cum îţi închipui. Am făcut multe razii, întotdeauna însă fără niciun rezultat. Am găsit fete acolo, dar când le-am întrebat dacă vor să plece, dacă au fost atrase ca sila, mi-au răspuns că au venit de bunăvoie în casa aceea.

— Cum explici asta?

— Acelea pe care le-ana găsit, se împăcaseră cu soarta lor. Erau obosite, doborâte de viaţa pe care o duceau şi nu mai voiau să se întoarcă în lume pentru a relua lupta pentru existenţă.

— N-a fost niciodată vreuna printre ele, care să fi dorit să scape de acolo?

— Eu cel puţin, n-am găsit niciuna. Casa aceea e un adevărat labirint şi are atâtea ascunzători încât nu poţi da de rostul lor. Cele noi sunt ţinute în aceste ascunzători, până când se potolesc şi se supun sorţii lor.

Căpitanul Barnabe clătină îngândurat capul.

— E o stare de lucruri îngrozitoare.

— Aş putea să vă mai povestesc multe.

Barnabe făcu un gest de împotrivire.

— Mulţumesc, domnule comisar; îmi ajunge câte am auzit. Dar de data aceasta vei lua măsuri împotriva polonezului şi a căpitanului Bouché?

— Mulţumită denunţului dumitale, voi putea proceda cum trebuie. Nu vom aştepta însă sosirea vaporului în port căci atunci cu siguranţă că nu vom mai găsi nicio fată pe bord.

— Unde le-ar putea duce?

— Le-ar transporta la ţărm pe căi ascunse pe care nu le cunoaştem şi le-ar duce în casa femeii Quad, unde n-ar mai putea fi găsite. De pe mare nu vor putea face însă nimic, aşa că de data aceasta nădăjduiesc să pot pune mâna pe ei...

Colonelul Dalgety fu de aceeaşi părere şi zise:

— Şi eu cred că de data aceasta vom reuşi să-i prindem pe aceşti nemernici asupra faptului. Voi pleca şi eu întru întâmpinarea lor.

Apoi adresându-se lui Barnabe, îl întrebă:

— Când crezi că „Regina Mărilor” va ajunge în apele australiene?

— Precis n-aş putea spune când, dar cred că poimâine.

— Bine. Vom căuta să le ieşim la vreme în cale. Dumneata, domnule comisar, ia toate măsurile. Îngrijeşte de o şalupă cu oameni destui şi bine înarmaţi, căci mă aştept la o împotrivire înverşunată.

— Voi face tot ce trebuie, domnule colonel, răspunse comisarul.

— Aş putea să iau şi eu parte la această expediţie? întrebă Barnabe.

— Dacă îţi face plăcere, sigur că da.

— Atunci te rog să mă înştiinţezi la timp.

— Bine. Înainte de plecare voi trimite după dumneata.

Din cele povestite de cei doi poliţişti, căpitanul Barnabe căpătă încredinţarea că şi Felicia trebuia să se afle pe bordul vasului „Regina mărilor" şi în sufletul său se născu speranţa că o va putea salva.

Ce fericit va fi, dacă la sosirea contesei îi va putea spune că fata ei este în siguranţă!

77. Pe urmele trecutului

Starea lui Bob Wilkens se îmbunătăţise atât de mult, încât în ziua următoare doctorul îi îngădui să părăsească spitalul. Mama lui veni să-l ia, plină de bucurie de a-şi vedea fiul iar sănătos. Totuşi în ochii ei se putea citi oarecare îngrijorare, când îl întrebă pe Bob:

— Acum ce vrei să faci, dragul meu băiat? În zilele din urmă mi-am pus mereu această întrebare, dar n-am îndrăznit să ţi-o pun şi ţie.

— Înainte de toate aş vrea să ştiu ce ai mai aflat despre Felicia. Primul lucru pe care îl voi face, va fi că mă voi duce s-o caut şi să vorbesc cu dânsa despre viitorul nostru.

— Nu ţi-am spus nimic până acum, nevoind să te neliniştesc. Am aşteptat să te întremezi, pentru a-ţi spune tot ce am aflat.

Ca să poată vorbi în linişte, nu luară o maşină, ci o trăsură şi spuseră birjarului să meargă încet, fără nicio grabă. Alice Wilkens îl lămuri pe Bob:

— Aici în trăsură vom putea vorbi mai netulburaţi decât oriunde în altă parte. Am să-ţi povestesc multe.

Bob se uită mirat la mama lui şi o întrebă:

— Despre Felicia?

— Şi despre dânsa, răspunse doamna Wilkens.

Apoi îi povesti tot ce aflase de la bătrâna Betty, când se dusese s-o

caute pe contesa de Martigny.

Bob o ascultă cu înfrigurare, apoi zise, suspinând îndurerat:

— Atât de departe a fost dusă sărmana mea Felicia?

— Din nefericire da.

— E bine cel puţin că i s-a găsit urma, astfel că putem avea nădejdea s-o readucem cât mai curând.

Doamna Wilkens se uită în ochii fiului ei, apoi adăugă:

— Am mai găsit şi o altă urmă, Bob.

Tânărul se aplecă agitat spre dânsa.

— Aceea a vărului tatei?

Alice Wilkens dădu din cap şi îi spuse de scrisoarea pe care o descoperise pe biroul soţului ei.

— Bănuieşti cumva că tata îl ţine pe vărul lui închis undeva, într-un ospiciu?

Doamna Wilkens ridică din umeri.

— Am făcut tot felul de presupuneri, dragul meu Bob.

— Voi cere îndată socoteală tatei…

Mama lui îl întrerupse, speriată:

— Să nu faci asta. Ştiu o cale mai bună.

— Care?

— Vei pleca la Londra şi vei începe cercetările chiar la sanatoriul acelui profesor Black.

— De unde să iau banii de drum, mamă? Tata nu vrea să-mi mai dea nimic, fiindcă nu mă supun voinţei sale.

— Doamne! Nici nu m-am gândit până acum la asta. Nici eu nu ştiu de undei să iei suma destul de mare de care ai nevoie pentru o asemenea călătorie.

Bob râse cu amărăciune.

— Tata a ştiut bine ce face, căci fără bani nu sunt în stare să fac nicio mişcare.

Alice Wilkens încruntă sprâncenele şi faţa ei căpătă o expresie de mânie.

— Vei putea face rost de bani, mamă? Doar singură mi-ai spus că tata nu lasă niciodată sume mai mari pe mâna ta.

— Trebuie să găsim o cale, dragul meu băiat.

— Doar nu te gândeşti să împrumuţi bani, tu, soţia milionarului Wilkens? zise Bob râzând.

— De ce nu?
— Cui vrei să-i ceri? Unei bănci, sau de la vreun particular?
— Mă voi mai gândi. Până acum n-am fost nevoită să-mi procur bani fără ştirea soţului meu, aşa că nu ştiu încă pe ce cale să apuc. Dar trebuie să găsim ceva.
Bob se împotrivi.
— Mai bine nici să nu facem încercări de felul acesta, căci tot nu vom reuşi.
— Crezi că n-am să găsesc nicăieri credit?
— Înainte de toate, aceia care ar fi dispuşi să facă astfel de afaceri vor cere informaţii şi atunci ar afla tata.
Doamna Wilkens suspină.
— Prin asta s-ar trăda toate planurile noastre.
Tăcură câteva clipe, apoi Alice Wilkens continuă:
— Taina de care suntem înconjuraţi n-o vom putea dezvălui şi tu nu-ţi vei putea cuceri fericirea, decât dacă vom reuşi să stabilim cine e tatăl Feliciei de Martigny. Prin urmare, trebuie să pleci neapărat pe urma care porneşte de la sanatoriul profesorului Black.
— De aceeaşi părere sunt şi eu, mamă, şi dacă aş avea bani, n-aş şovăi o clipă să plec în Anglia.
Tăcură iar câtva timp, apoi doamna Wilkens reluă:
— Deocamdată ţi-ar trebui numai banii de drum şi pentru cheltuielile zilnice.
— Pentru început da, însă mi-e teamă că va fi nevoie de sume mai mari, pentru a putea duce cercetările mai departe. Nu, ştiu dacă singur voi putea descoperi ceva şi dacă nu voi avea nevoie de un detectiv bun. Afară de asta, negreşit că voi fi nevoit să dau şi bacşişuri mari, pentru a mitui pe cei care ar putea să-mi dea informaţii. În orice caz, e de aşteptat să am nevoie de sume mai importante, căci numai cu bani mulţi voi putea reuşi să descopăr ceva.
— Vreo sută de dolari am la mine; de asemenea şi câteva din bijuteriile mele care preţuiesc destul de mult.
— Pentru Dumnezeu, doar nu te gândeşti să-ţi vinzi bijuteriile?
— De ce nu? Dacă prin vânzarea lor pot să-ţi vin în ajutor, n-aş şovăi nicio clipă. Ştii foarte bine că sunt gata să aduc orice jertfă pentru fericirea ta.
Adânc mişcat, Bob îi sărută mâinile şi murmură:

— Scumpa şi buna mea mamă!

Alice Wilkens îl atrase spre dânsa şi-l sărută cu dragoste.

— Tot ce doresc, e să te văd fericit, scumpul meu băiat şi vreau ca tatăl tău să înţeleagă că amândoi avem suflet şi nu suntem numai nişte păpuşi în mâinile lui.

Bob zâmbi fericit.

— Cât eşti de curajoasă, scumpa mea mamă!l

— E vorba, doar de fericirea ta.

— Cât sunt de mulţumit că te am ca aliată!

— Să dea Dumnezeu să ieşim învingători din lupta asta. Acum să nu mai pierdem timp. Aşteaptă-mă aici în trăsură. Mă voi duce la hotel să iau banii şi bijuteriile pe care le vei putea vinde mai bine în Anglia. Cu tatăl tău te sfătuiesc să nu te mai întâlneşti. S-ar isca numai discuţii fără rost şi trebuie să te fereşti de emoţii. Mergi înainte pe calea pe care ai pornit şi lasă-l pe tatăl tău să facă ce va voi. Pe mine mă vei avea întotdeauna alături de tine.

Spuseră birjarului să meargă până în apropierea hotelului unde doamna Wilkens se dădu jos.

Printr-o întâmplare fericită, Frank Wilkens era plecat la o consfătuire de afaceri, aşa că soţia lui putu să ia banii şi bijuteriile fără nicio greutate şi fără să fie expusă la întrebările lui.

Când se întoarse la trăsură, Bob îi mulţumi prin cuvinte înflăcărate şi o sărută.

— Nu vreau decât să te văd fericit, scumpul meu, Bob. Acesta e singurul scop al vieţii mele.

Câteva clipe rămaseră îmbrăţişaţi fără să spună un singur cuvânt.

În sfârşit Bob se desfăcu din braţele mamei lui şi zise:

— Să mergem îndată la un birou de voiaj, unde mă voi informa pe ce cale pot ajunge mai repede la Londra.

Dădură birjarului instrucţiunile trebuincioase şi pe drum Bob o întrebă pe mama lui:

— Şi tu ce-ai să faci acum?

— Mă voi întoarce la New-York cu primul vapor şi voi aştepta ştiri de la tine, care nădăjduiesc că vor fi bune.

78. Urmărirea

Soarele cobora spre apus şi încetul cu încetul umbra serii începu să se lase pe întinderea nemărginită a mării.

Pe puntea de comandă a vaporului „Regina Mărilor” stăteau căpitanul Bouché şi Kapelski şi se uitau cu luare-aminte în depărtare.

Pe feţele amândurora se citea o expresie de mare încordare şi polonezul îşi muşca nervos buzele.

— Până acum nu văd nimic ce ar putea da de bănuit şi aş avea mare poftă să intru de-a dreptul în port, zise căpitanul după o tăcere mai lungă.

— În niciun caz nu trebuie să facem imprudenţa asta.

Căpitanul se uită cercetător la Kapelski.

— Mi se pare că de data asta ţi-e teamă...

— Am şi de ce.

— Te gândeşti la afacerea cu rusul?

Polonezul făcu o mişcare de supărare.

— Nu-mi mai aduce mereu aminte de asta.

— Eşti un laş.

— Ce să fac? N-am ajuns încă aşa de departe ca tine, încât să-mi pot îneca grijile în rachiu.

— O să ajungi şi tu acolo, n-avea nicio grijă, răspunse Bouché râzând, apoi duse ocheanul la ochi şi cercetă iar întinsul mării.

— Nădăjduiesc că bătrâna Quad va fi la postul ei, zise după câteva clipe Kapelski. Nu vezi încă nimic?

— Nu; totul pare să fie în ruină.

Tulburat, polonezul se plimba de colo până colo, până când căpitanul se răsti la dânsul:

— Stai odată locului sau pleacă de pe puntea de comandă. Vezi mai bine ce fac fetele şi îngrijeşte ca totul să fie în regulă. O să ai destule greutăţi cu ele, căci vreo câteva sunt ca nebune. Vâră-le în cap să nu facă scandal. Mai cu seamă caută de o potoleşte pe drăcoaica aia blondă pe care am pescuit-o din mare.

— Pentru asta, mai este vreme. Deocamdată mai rămân aici. Dar ia spune-mi, am ajuns la graniţa apelor australiene?

— Am trecut-o demult.

— Atunci opreşte vaporul.

— Nu văd de ce nu m-aş apropia şi mai mult. Totul o liniştit şi

poate că voi intra chiar în port.

— Vrei să mă scoţi din fire cu tot dinadinsul? Te sfătuiesc să nu te joci cu mine, Bouché. Nu-mi arde de astfel de glume. Situaţia e prea serioasă!

– Aha!... Ţi-e frică de spânzurătoare. Da, da, prietene... dacă rusoaica îţi va scăpa din gheare şi va povesti ce-a văzut, atunci ţi se va pune laţul de gât.

Kapelski îi aruncă o privire plină de ură.

— Dacă mai vorbeşti un singur cuvânt, atunci...

— Nu cumva vrei să mă ameninţi?...

— Poate. În orice caz, te sfătuiesc să nu mă scoţi din fire.

— Ei da, ai dreptate. Hai mai bine să facem pace. Doar suntem tovarăşi. Am vrut numai să glumesc şi să râd puţin de spaima ta.

*

Şalupa poliţiei portului se depărtă de chei şi mărindu-şi din ce în ce viteza, începu să spintece valurile mării.

Căpitanul Barnabe, care stătea cu colonelul Dalgety şi comisarul Daun la proră, zâmbi mulţumit şi zise:

— Mergem bine. Şalupa pare să fie anume construită pentru urmăriri.

— Aşa este. Cui îi luăm urma nu ne poate scăpa.

Căpitanul Barnabe arătă spre tunul de calibru mic de pe punte şi adăugă:

— Şi cui nu vrea să asculte, îi dai salutul cuvenit cu jucăria asta?

— Fără cea mai mică şovăire. Oamenii noştri sunt bine instruiţi. Cel mult a treia lovitură nimereşte ţinta. Ce zici, domnule comisar? Am mai făcut noi şi alte vânători de astea?

Daun dădu din cap, zâmbind.

— Destule, domnule colonel şi de multe ori lupta a fost aprigă.

— Toate vânătorile le-aţi făcut împotriva traficanţilor de carne vie? întrebă Barnabe.

— Nu; înainte eram la controlul vămii şi aveam de luptat cu contrabandiştii.

Pe când şalupa înainta în largul mării, cei doi poliţişti povesteau întâmplări din viaţa lor, aşa că timpul trecu repede.

Deodată omul de la postul de observaţie strigă:

— Un vapor înaintea noastră!

Se făcuse noapte, dar omul recunoscuse vaporul după luminile sale de semnalizare.

Cei trei domni se ridicară şi colonelul întrebă:

— Oare „Regina Mărilor” să fie?

— Încă nu se poate vedea, căci e întuneric. Să ne apropiem şi să întrebăm. Dumneata, domnule căpitan, fiind de meserie, ai putea să iei comanda şalupei.

— Cu cea mai mare plăcere şi chiar eu însumi voi mânui cârma.

Barnabe se duse la cârmaci şi îi luă locul apoi strigă mecanicului:

— Plină viteză!

Şalupa porni cu o iuţeală şi mai mare, spintecând cu putere valurile spumegânde.

Dacă vaporul din faţa lor era într-adevăr „Regina Mărilor”, nu va mai putea scăpa. Rămânea însă, de stabilit dacă Felicia se afla pe bordul lui şi dacă bănuiala căpitanului se va adeveri.

— Ei, dar ce înseamnă asta? întrebă deodată căpitanul Barnabe.

— Ce s-a întâmplat? zise colonelul.

— Vaporul din faţa noastră se întoarce din drum. Se văd luminile de la pupa, care până acum nu se zăreau.

— Fără îndoială că e „Regina Mărilor”.

— Ne-a observat şi caută să spele putina, zise comisarul Daun.

— Cu siguranţă că are „marfa” pe bord.

— Nu mai încape nicio îndoială.

— Nu trebuie să ne scape.

— Să nu-l lăsăm să iasă din apele noastre.

— Unde ne aflăm?

— Aproape de tot de linia de demarcare.

— Asta e prost, căci atunci poate să ne scape.

— Îi voi ajunge şi le voi tăia calea, zise căpitanul Barnabe, dând în acelaşi timp, ordin mecanicului să dea viteza maximă.

79. Prea târziu

Cu faţa roşie de mânie şi privirea înfuriată, Frank Wilkens intră în dimineaţa următoare în odaia soţiei sale şi fără să-i spună măcar bună dimineaţa, se răsti la dânsa:

— Unde-i Bob? Am fost la spital şi acolo mi s-a spus că a plecat de ieri.

Doamna Wilkens, care de ani de zile era deprinsă cu purtarea brutală a soţului ei, nu-şi pierdu cumpătul şi răspunse liniştită:

— Bob a plecat.

Frank Wilkens încruntă sprâncenele.

— A plecat fără să-şi ia rămas bun de la mine?

— După neînţelegerile care au avut loc între voi, te-ai mai aşteptat să vină să-şi ia rămas bun?

— M-am aşteptat să se supună voinţei mele, izbucni Wilkens.

Alice Wilkens zise zâmbind:

— Ei bine, de data asta te-ai înşelat, Frank.

— Vrei să spui cu alte cuvinte, că băiatul îndrăzneşte să mi se împotrivească?!

— Nu există altă explicaţie a plecării lui neaşteptate.

— Unde s-a dus?

— Să-şi caute fericirea, răspunse Alice Wilkens cu gravitate şi hotărâre.

Wilkens hohoti.

— Vasăzică a făcut nebunia să plece pe urmele Feliciei de Martigny?

— Da.

— E nemaipomenit.

— De ce? N-are fiecare om dreptul la fericire?

— Lasă prostiile astea, care n-au niciun rost. Să vorbim acum ca doi oameni cuminţi, Alice.

— N-am fost niciodată atât de cuminte ca în zilele din urmă.

— Fiindcă lucrezi împotriva mea? întrebă Frank Wilkens cu ironie.

Ea trecu cu vederea întrebarea lui şi continuă să-şi împacheteze geamantanul. Abia atunci observă Wilkens ce treabă făcea soţia lui când intrase în odaia ei şi o întrebă:

— Ce faci acolo? De ce îţi împachetezi lucrurile?

— Fiindcă plec mâine la New-York.

— Şi asta mi-o spui abia acum?

— N-am avut încă prilejul să vorbesc cu tine despre plecarea mea. Ieri ai fost atât de ocupat cu afacerile tale, încât n-ai avut timp pentru mine, ca întotdeauna de altminteri. Afară de asta, Bob fiind sănătos,

scopul călătoriei mele este îndeplinit şi şederea mea aici nu mai are niciun rost.

— Mie nu-mi convine însă să pleci acum.

Doamna Wilkens îl privi uimită şi-l întrebă:

— Până acum n-ai prea simţit lipsa mea. De ce vrei şi mă mai reţii?

— Nu te priveşte. E destul că ţin să ne întoarcem împreună şi cu asta am isprăvit discuţia.

Fără a se sinchisi de vorbele lui Frank Wilkens, soţia lui continuă să-şi strângă lucrurile.

— Nici prin gând nu-mi trece să mă supun voinţei tale. Demult s-a rupt orice legătură între noi şi trăim ca doi străini.

— Nu e vina mea, o întrerupse Wilkens iritat. Dacă ai fi fost mai prietenoasă şi mai apropiată, n-am fi ajuns la astfel de neînţelegeri. Ţi-am mai spus că eu nu sunt omul care să facă pe îndrăgostitul; sunt om de afaceri şi ar fi trebuit să te gândeşti la lucrul ăsta.

— Şi un om de afaceri poate să aibă o inimă simţitoare pentru soţia şi copilul lui. Inima ta e însă împietrită, nu eşti capabil de niciun sentiment mai cald. Dar de ce să mai vorbim degeaba, Frank? Tu nu te vei schimba niciodată şi de aceea e mai bine să mergem fiecare pe drumul lui.

Cu o mişcare brutală, Wilkens o apucă pe Alice de umăr şi se răsti la dânsa:

— Te-ai unit cu Bob împotriva mea şi l-ai zăpăcit cu desăvârşire, spunându-i povestea cu vărul meu, nu-i aşa?

Wilkens o îmbrânci înfuriat şi zbieră:

— Lasă că o să-mi plăteşti tu! Te voi învăţa eu să asmuţi băiatul împotriva mea!

Dar nici ameninţarea aceasta nu-şi făcu efectul dorit. Fără teamă, Alice se puse în calea soţului ei şi privindu-l ţintă în ochi, zise:

— Vasăzică n-ai cugetul curat, căci altfel n-ai avea de ce să te înfurii în halul ăsta?

Ea văzu cum bărbatul ei tresări, dar spaima lui nu dură nicio secundă şi reculegându-se repede, îi zise cu un zâmbet diabolic:

— Şi chiar de-aş avea ceva pe cuget… chiar dacă m-aş fi făcut vinovat de ceva, tot nu veţi afla nimic.

— Cine ştie?! Multe nelegiuiri au fost descoperite după multă vreme, căci există o dreptate în lumea asta. Nu te bucura prea curând.

La sfârşit se va vedea care dintre noi va rămâne învingător.

— În orice caz eu şi nu tu!

— Să aşteptăm ce va aduce viitorul.

— Un lucru cer cu hotărâre de la tine. Nu vei pleca fără mine.

— Nu mă poţi reţine. Fă ce vrei dar nu mă poţi opri să plec. Nu mă poţi închide şi nici nu vei îndrăzni să faci aşa ceva.

— De unde ştii că nu voi îndrăzni?

— Orice încercare de felul acesta din partea ta, ar da naştere la un scandal nemaipomenit. Mie nu-mi mai pasă de nimic. Timp de aproape treizeci de ani am dus o viaţă ticăloasă, cu toate că sunt una din cele mai bogate femei din lume. Acum însă răbdarea mea s-a isprăvit, e în joc fericirea copilului meu.

Frank Wilkens spumega de mânie, faţa i se contractase şi ochii îi luceau ca la o fiară. Alice Wilkens nu se sperie şi urmă liniştită:

— De astă dată va trebui să renunţi la toate planurile tale în privinţa lui Bob. Nimic nu-l va putea împiedeca să-şi caute fericirea, unde crede că o va găsi. Băiatul nostru are o voinţă de fier, singura însuşire bună pe care a moştenit-o de la tine. Va reuşi să sfâşie reţeaua da minciuni pe care ai ţesut-o în jurul Feliciei de Martigny.

Wilkens încleştă pumnii, dar nu fu în stare să răspundă ceva. Pentru prima oară în viaţa lui se văzu învins, învins de propria-i soţie.

Nesiguranţa lui nu dură însă decât vreo câteva clipe. Se reculese repede şi zise, râzând batjocoritor:

— Bob se va încurca din ce în ce mai mult în mrejele în care a căzut şi când nu va mai găsi scăpare, va veni la mine, cum vei veni de altminteri şi tu, şi va cere iertare. Îţi spun însă de pe acum că nu voi mai vrea să ştiu nimic de el. Dacă în timp de patru săptămâni Bob nu se va întoarce la New-York şi nu se va supune voinţei mele, atunci totul se va sfârşi între noi o dată pentru totdeauna. Nu va mai fi fiul meu şi îl voi dezmoşteni.

— N-ai niciun drept să faci asta. Legea îl va apăra.

Wilkens izbucni din nou într-un râs feroce:

— Când omul are bani destui, găseşte întotdeauna o portiţă de scăpare şi cred că nu te îndoieşti că voi găsi calea pe care îl voi sili pe Bob să facă ce vreau eu, căci sunt mai tare decât voi. Sunt încredinţat că ştii unde se află Bob, aşa că îi vei da de ştire care e ultima mea voinţă. Sau se întoarce peste cel mult patru săptămâni la New-York şi

renunţă la orice legături cu Felicia de Martigny, sau nu mai este fiul meu. Dacă nu va asculta, voi adopta pe primul venit şi atunci el va pierde tot. Acesta e ultimul meu cuvânt de care te rog să ţii seamă de el, Alice.

Părăsi camera, trântind uşa în urma lui. Doamna Wilkens căzu îndurerată pe un scaun şi îşi acoperi faţa cu mâinile. Ce va aduce oare viitorul?

În urma ameninţărilor soţului ei, încrederea în reuşita planurilor făurite cu Bob, începu să se clatine. Îşi cunoştea prea bine soţul şi ştia că se va strădui să-şi impună voinţa pe toate căile şi prin toate mijloacele.

După câtva timp se mai linişti şi continuă să-şi împacheteze lucrurile.

Şi Frank Wilkens se plimba agitat prin camera lui şi îşi făcea mustrări că întârziase cu vizita lui la spital, astfel ea dăduse putinţa lui Bob să plece fără ştirea lui.

Fără îndoială că acum plecase la Sidney după contesa de Martigny.

N-avea deci să se teamă de nimic. Taina care se ascundea în dosul zidurilor sanatoriului profesorului Patrik Black nu va putea fi descoperită. Totuşi se simţi cuprins de nelinişte, îşi aminti de scrisoarea pe care o scrisese profesorului Black, prin care îi dădea instrucţiuni noi în afacerea misterioasă pe care o avea cu acesta şi se mai linişti.

În ce-l privea pe Bob, chiar dacă acesta scăpase deocamdată de sub autoritatea lui, nu va trece mult şi se va întoarce pocăit. Până atunci, Frank Wilkens nădăjduia că va putea să-şi procure dovezi scrise că e într-adevăr tatăl Feliciei de Martigny. Când îi va arăta lui Bob, negru pe alb, că Felicia e sora lui, atunci va trebui să renunţe la această dragoste şi astfel se va deschide calea pentru Ethel Drof.

Pe când se gândea astfel, auzi o bătaie uşoară în uşă şi la răspunsul lui un servitor întră aducând o carte de vizită şi spuse:

— Doamna aceasta doreşte să vă vorbească.

Frank Wilkens aruncă o privire pe carta de vizită şi rămase buimăcit citind numele vizitatoarei: miss Ethel Drof.

80. Hotărârea

Căpitanul Bouché care stătea nemişcat pe puntea de comandă şi privea ţintă înaintea lui, scoase deodată o înjurătură.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Kapelski.

— Nu vezi nimic?

— Cum să văd, dacă suntem înconjuraţi de întuneric?

— Priveşte colo, lumina de la prora unei şalupe care vine spre noi... Uite-o colo, chiar în faţa noastră!... Deschide bine ochii şi o s-o vezi!

— Ei da, o văd acum. Dar de ce te-ai speriat aşa?

— Fiindcă e o şalupă a poliţiei portului.

— Ei drăcia dracului! Asta ne-ar mai lipsi.

— Am dat de dracu!

— Ţi-am spus doar să nu treci de linia de demarcare a apelor. De ce nu m-ai ascultat?

— Încă nu e prea târziu, zise căpitanul Bouché şi întorcându-se spre cârmaci îi strigă:

— Întoarce imediat.

Apoi vorbi către mecanic prin tubul acustic:

— Dă presiune mare.

Ordinele fură executate cu cea mai mare precizie şi „Regina Mărilor” îşi schimbă cursul.

— Stingeţi toate luminile, zbieră căpitanul Bouché.

Marinarii se grăbiră să îndeplinească şi acest ordin.

Tremurând din tot trupul, Kapelski stătea lângă căpitan şi se ţinea cu mâinile de parapet. Se înfioră la gândul că şalupa poliţiei i-ar putea ajunge înainte de a ieşi din zona apelor australiene. Fu cuprins de furie împotriva complicelui său, căci numai el era vinovat de primejdia care îi ameninţa acum.

„Regina Mărilor” mergea cu o viteză cum n-o mai avusese niciodată până atunci.

Şalupa făcu un ocol, astfel că deocamdată se depărta de vapor. Văzând aceasta, Kapelski îl făcu atent pe căpitanul Bouché:

— Au luat altă direcţie.

— Vor să ne taie calea.

— Poate ne-au pierdut urma, nemaivăzând luminile noastre.

— Vorbeşti prostii. Ei ştiu foarte bine unde ne aflăm. Dar voi face

un ocol; poate voi reuşi să-i induc în eroare.

Dădu cârmaciului comanda necesară şi „Regina Mărilor” îşi schimbă iar cursul. Cei de pe şalupă păreau să fi observat mişcarea, căci deodată îşi schimbă cursul şi se apropia iar de „Regina Mărilor”.

— Între timp căpitanul Bouché se uita neîncetat spre coastă şi deodată strigă:

— Iată-i că vin!

— Asta văd şi eu. Peste cel mult un ceas vor pune mâna pe noi.

— Nu vorbesc de cei de la poliţie. Vin oamenii bătrânei Quad.

Kapelski se uită în direcţia pe care i-o arătă căpitanul Bouché şi într-adevăr zări o lumină mică ce se apropia repede. După câteva clipe lumina se stinse, apoi se aprinse iar, pentru a se stinge din nou.

— Ei sunt! strigă polonezul, uşurat. E semnalul oamenilor noştri.

— Trebuie să le arătăm poziţia noastră. Du-te în cabina mea şi prin fereastră dă semnalul cunoscut. Cei de la poliţie nu vor vedea nimic, căci sunt de partea cealaltă. Apoi adu fetele pe punte.

Kapelski alergă în cabina căpitanului şi cu o lampă electrică dădu semnalul la care veni ca răspuns un alt semnal ce însemna „Am înţeles”.

Peste cel mult douăzeci de minute oamenii bătrânei Quad vor ajunge vaporul, aşa că trebuia să pregătească „marfa” pentru predare deci, lucrurile mergeau mai bine decât se puteau aştepta.

Polonezul intră în cabina fetelor, care stăteau înspăimântate într-un colţ. Stingerea bruscă a luminilor le speriase şi îşi dădeau seama că se pregătea ceva neobişnuit.

Kapelski deschise uşa cu putere, trântind-o de perete şi le porunci:

— Luaţi-vă bagajele şi veniţi cu mine pe punte. Veţi părăsi vaporul.

— Doar n-am ajuns în port, îndrăzni să obiecteze Karin Ryström.

— Lasă vorba şi fă ce ţi-am spus. Haide, marş!

Din agitaţia în care se afla polonezul, fetele înţeleseră că-l ameninţa o primejdie şi o nouă speranţă se născu în sufletele lor: această primejdie va fi poate salvarea lor.

Îşi strânseră în grabă lucrurile şi după câteva minute fură gata să-l urmeze pe Kapelski.

— Mergeţi înainte! se răsti el la fete şi se uită prin cabină, pentru a vedea dacă nu se ascunsese vreuna.

Când ajunseră pe punte, în primul moment nu văzură nimic

deosebit, dar ochii ageri ai suedezei descoperiră repede luminile şalupei poliţiei şi îi spuse Feliciei în şoaptă:

— Mi se pare că barca aceea ne urmăreşte.

— De-ar da Dumnezeu să ne ajungă!…

— Atunci am fi salvate.

Rămaseră cu privirile aţintite la luminile care se apropiau repede. Totuşi depărtarea era încă mare şi va mai dura vreo oră până când şalupa se va putea apropia de „Regina Mărilor”.

— De ce oare ne-a adus pe punte? întrebă Felicia pe Karin Ryström.

Suedeza dădu din umeri.

— Habar n-am; mi-a venit însă o bănuială grozavă.

— Ce?

— Nu vreau să ţi-o spun, căci te-aş înspăimânta şi pe dumneata.

— Ba te rog să mi-o spui, stărui Felicia. Trebuie să ştiu tot.

Cu voce întretăiată, Karin începu:

— S-a auzit de multe ori că unii contrabandişti aruncă mărfurile în mare când sunt surprinşi asupra faptului. Te pomeneşti că şi polonezul are de gând să facă acelaşi lucru, ca să nu fim găsite pe bord.

Se aşteptase ca Felicia să se înspăimânte auzind această presupunere, dar tânăra fată rămase liniştită şi zise gânditoare:

— Asta ar fi poate, mai bine pentru noi, decât dacă ar reuşi să-şi înfăptuiască planurile mârşave pe care le unelteşte împotriva noastră.

Karin Ryström dădu din cap.

— Ai dreptate, poate ar fi mai bine.

— Nu va face însă aşa ceva.

— De ce nu? E în stare de orice nelegiuire. Adu-ţi aminte ce-a făcut cu sărmanul Vladimir Ciudin.

Kapelski, care se apropiase şi le auzise vorbind, se răsti la ele:

— Ia mai tăceţi din gură! Ce tot aveţi de pălăvrăgit?

După vreo cinci minute vaporul îşi micşoră viteza şi în aceeaşi clipă pe şalupa se aprinse un reflector puternic, care se îndreptă asupra lui. Totodată se auzi urletul unei sirene.

„Regina Mărilor” se opri, nu pentru că şalupa dăduse semnalul, ci fiindcă pe partea cealaltă se apropiase o altă barcă cu motor.

Scara de debarcare fu lăsată în jos şi din barcă se auzi strigătul:

— Ei, Kapelski!

— Tu eşti, Andrei? De ce ai întârziat aşa de mult?

— N-am putut pleca mai curând, căci de ieri poliţia a dublat posturile de santinele în port. Mi se pare că clocesc ceva împotriva noastră.

— Noi am şi avut dovada, căci suntem urmăriţi.

— Ce marfă ăi de data asta? Ia să văd şi eu.

Omul pe care polonezul îl strigase pe numele de Andrei, aprinse un felinar electric şi îndreptă lumina asupra fetelor.

— Ehei, frumuşele... mai cu seama blonda aia de colo o să-i placă şi bătrânei.

— Bine, bine, dar deocamdată să lucrăm repede, altfel ne prind.

Kapelski le ordonă fetelor să coboare una câte una în barcă. Dar ca şi când s-ar fi înţeles, niciuna din ele nu se mişcă.

Se gândeau că dacă vor întârzia debarcarea, poate li se va mai putea veni în ajutor. Polonezul începu să ocărască şi să înjure, îmbrâncindu-le pe scară, ajutat de Andrei şi astfel le coborâră în barca cu motor.

În clipa următoare barca se şi despărţi de „Regina Mărilor” şi porni cu mare viteză în direcţia din care venise.

81. O ocazie favorabilă

Căpitanul Ervanson avusese dreptate când adusese atâtea laude marelui comerciant chinez Liu-San-Ciang.

Nu numai că acesta ştia mai multe limbi, astfel că putu vorbi cu Dolores în limba franceză, dar cunoştea şi obiceiurile europene.

Sărută respectuos mâna contesei şi îi spuse în graiul înflorit al ţării lui:

— Mister Ervanson a avut dreptate, când mi-a spus că niciun bărbat care a văzut-o o dată pe contesa blondă din Marsilia, n-o mai poate uita. Eşti frumoasă ca primăvara care înveseleşte întreaga fire. Ochii dumitale îmi amintesc lacurile albastre şi tainice ale ţărilor de la miazăzi, gura dumitale e că cireaşa dulce, iar obrajii au frăgezimea piersicilor. Cu mulţi ani în urmă am văzut statuia Venerei şi am admirat-o, dar ce este frumuseţea marmurei reci pe lângă frumuseţea caldă şi plină de viaţă pe care o ai dumneata, doamnă contesă?!

Dolores îl privi serioasă, aproape mustrătoare şi răspunse:

— Mister Liu-San-Ciang, mie nu-mi plac astfel de complimente.

— Nu uita că e chinez, contesă, îl scuză căpitanul Ervanson, şi asiaticii au obiceiul de a se exprima în cuvinte înflorite.

Contesa avu un zâmbet obosit.

— Dar nu sunt deloc în dispoziţia să ascult linguşiri, astfel că îţi voi fi recunoscătoare, dacă mă vei cruţa, mister Liu-San-Ciang.

— Doamna e foarte îngrijorată şi tristă, îl lămuri Ervanson pe chinez. Am luat-o cu mine ca să-mi povestească necazurile ei şi să ne sfătuim cum i-am putea veni în ajutor.

Dolores povesti pe scurt toate nenorocirile care o loviseră în timpul din urmă şi încheie:

— Îţi poţi deci închipui în ce stare sunt, căpitane, şi ce grozavă va fi pentru mine aşteptarea unei ocazii de a pleca cât mai repede la Sidney.

Era atât de adâncită în durerea ei, încât uitase aproape de prezenţa chinezului şi se adresa numai căpitanului Ervanson.

Şi acesta se uita numai la ea, căci şi dânsul, ca toţi marinarii care o cunoşteau, era un mare admirator al contesei.

Niciunul din ei nu văzu privirile înflăcărate pe care chinezul le zvârlea contesei, pe sub gene, căci dacă le-ar fi văzut, ar fi putut să ghicească uşor gândurile acestuia.

Când însă Ervanson se întoarse spre Liu-San-Ciang şi-l întrebă:

— Nu cumva intenţionai să te opreşti şi la Sidney în călătoria dumitale de plăcere, mister Liu-San-Ciang?

Pe faţa chinezului nu se mai putu citi nimic din lucirea pătimaşă cu care se uitase la Dolores. Se înclină în faţa ei şi răspunse:

— Într-adevăr, am intenţia să mă duc şi la Sidney. N-aveam de gând să plec direct în Australia, dar când e vorba să fac un serviciu unei femei frumoase, bineînţeles că stau la dispoziţia domniei sale. Dacă doreşti, iahtul meu va fi gata de plecare chiar peste o oră.

Dolores fu atât de surprinsă de această bunăvoinţă nemărginită, încât nu-i venea să creadă şi în primul moment nu fu în stare să spună niciun cuvânt.

Căpitanul Ervanson dădu din cap, mulţumit şi zise:

— Nu ţi-am spus, contesă, că de multe ori ajutorul vine mai repede decât ne putem aştepta? Foloseşte-te de această ocazie prielnică şi primeşte ospitalitatea oferită de mister Liu-San-Ciang pe iahtul său. E calea cea mai repede şi mai plăcută pe care poţi ajunge la Sidney, căci

iahtul său e o adevărată minune ca perfecţiune tehnică şi lux.

Chinezul se înclină din nou şi adăugă:

— Atât eu cât şi oamenii mei vom fi fericiţi să vă putem fi de folos, doamnă contesă.

Inima frumoasei femei începu să bată cu putere, căci nu se aşteptase la un asemenea noroc şi ducându-şi amândouă mâinile la piept, îl întrebă pe Liu-San-Ciang:

— Vrei să fii într-adevăr atât de bun să mă duci ta Sidney?

— Te mai îndoieşti? Îmi va face o deosebită plăcere să te am ca oaspete pe iahtul meu.

— Şi putem pleca îndată?

— Chiar astăzi.

Dolores îi întinse mâna şi zise mişcată:

— Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc pentru bunăvoinţa cu care vrei să-mi vii în ajutor.

Apoi, întorcându-se spre Ervanson, continuă:

— Acum îmi vine şi mie să cred că Dumnezeu nu m-a părăsit încă cu totul şi am nădejde că se mai ivi o dată o rază de soare în viaţa mea întunecată.

82. Totul e în zadar

Căpitanul Bouché zâmbise mulţumit când barca în care se aflau fetele se depărtase şi dispăruse în întuneric şi zâmbetul îi mai flutura încă pe buze, când şalupa poliţiei se apropie de «Regina Mărilor» şi colonelul Dalgety, împreună cu comisarul Daun şi căpitanul Barnabe se urcară pe bord.

Le ieşi înainte şi zise, încântat:

— După cum văd, am cinstea să primesc vizita unor oaspeţi înalţi. Fiţi bine veniţi!

Se înclină atât de adânc în faţa lor, încât ei îşi dădură seama că o face în bătaie de joc.

— Lasă mofturile astea! se răsti colonelul Dalgety la dânsul. Eşti bănuit că ai pe bord fete pe care vrei să le dai pe mâna unor proxeneţi.

— Nu înţeleg cum pot fi învinuit de o faptă atât de ruşinoasă. Nu cumva mă luaţi drept un traficant de carne vie?... Asta e

nemaipomenit!... Protestez cu cea mai mare înverşunare…

— Mai lasă vorba, îl întrerupse colonelul. Suntem de la poliţie…

— De asta nu m-am îndoit.

— Te rog să nu mă mai întrerupi! se răsti colonelul la căpitanul Bouché.

Acesta făcu însă pe mâniatul şi răspunse indignat:

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti, parcă aş fi unul din inferiorii dumitale? Nu uita că sunt căpitanul unui vapor şi că ne aflăm în afară de apele australiene. Încă o singură obrăznicie şi pun să te arunce peste bord!

Colonelul zâmbi.

— Linişteşte-te, dragul meu. E mai bine pentru dumneata să fii modest, că de nu, te pun în fiare chiar pe vaporul dumitale. Cu indivizi de teapa dumitale isprăvesc repede.

— N-ai niciun drept să-ţi exerciţi aici autoritatea.

— Asta voi hotărî-o eu şi nu dumneata.

Colonelul făcu semn unuia din poliţiştii veniţi cu el şi îi zise:

— Dumneata mă vei însoţi.

Apoi adresându-se iar căpitanului:

— Vom percheziţiona vaporul. Te rog să ne conduci.

Fără a da niciun răspuns, căpitanul porni înainte şi pentru a-şi bate joc de poliţişti, îi duse chiar în cabina în care fuseseră fetele. Aprinse lumina şi zise:

— Poftiţi, intraţi domnilor.

Dalgety, Daun şi Barnabe cercetară încăperea şi îşi dădură îndată seama că aceasta fusese ocupată, aşa că colonelul întrebă pe Bouché:

— Unde sunt pasagerii care au fost în cabina asta?

— N-am niciun pasager pe bord.

— Minţi!

— Dovedeşte!

— Ce sunt ăştia? întrebă Dalgety, arătând o pereche de ciorapi femeieşti pe care comisarul Daun îi ridicase de jos.

— Dumneata nu vezi ce sunt? De ce mă mai întrebi?

— Aici sunt o mulţime de obiecte de toaletă, care par să fi căzut dintr-un geamantan, zise comisarul Daun. Şi colo e o rochie, care pare să fi fost pusă la uscat.

— Şi crezi că fata care a purtat-o trebuie să fie pe bord?

— Negreşit. Altfel cum a ajuns rochia aici?

— Ghici ghicitoarea mea, dacă eşti în stare, zise căpitanul Bouché, ironic.

Căpitanul Barnabe se apropie de comisar.

— Există vreo îndoială că ar fi fete pe bord!

— Niciuna; doar am găsit dovezi destule.

— Să mai căutăm, se amestecă colonelul în vorbă şi făcu semn lui Bouché să-i conducă mai departe.

Cercetară tot vaporul, nu lăsară niciun colţişor necăutat, dar toate străduinţele lor fură zadarnice.

— Ticălosul a reuşit să debarce fetele altundeva, îşi dădu comisarul cu părerea.

— Da; pesemne când a văzut că e urmărit, zise colonelul.

— Dar unde le putem găsi pe sărmanele nenorocite? făcu căpitanul Barnabe, deprimat.

— Se prea poate să nu le găsim niciodată.

— Doar n-au dispărut de pe faţa pământului?!

— Asta nu, dar au dispărut în vreuna din casele despre care ţi-am povestit.

— Trebuie să-l silim pe căpitan să ne spună unde le-a dus.

— Din nefericire n-avem niciun mijloc pentru a-l face să mărturisească.

— Cu alte cuvinte vrei să-i dai drumul, cu toate că ai găsit atâtea dovezi?

— Asta n-am s-o fac. Vom duce vaporul în port sub supravegherea noastră şi acolo se va cerceta cazul. Voi cere să se emită un mandat de arestare împotriva căpitanului şi nu este exclus ca la închisoare să mărturisească.

83. S-a găsit o urmă

Nenorocirile care se abătuseră asupra lui Bob Wilkens ameninţau să-l doboare cu desăvârşire şi tânărul trebui să-şi încordeze toate puterile pentru a nu se lăsa învins şi a duce la bun sfârşit cercetările pe care îşi pusese în gând să le facă.

Se afla în faţa unei taine, pe care voia s-o dezvăluie cu orice preţ.

Ajungând la Londra, îşi luă o cameră la hotelul Piccadilly şi întrebă

pe portar unde este sanatoriul profesorului Patrik Black.

— E în apropierea parcului Battersea, în strada Chattam. Puteţi merge cu metropolitanul până la staţia Queens-Road şi de acolo…

— Mulţumesc, întrerupse Bob lămuririle portarului. Voi lua mai bine o maşină. Dacă eşti bun, adu-mi una.

În drum spre sanatoriu, tânărul Wilkens chibzui ce avea de făcut.

Să întrebe de-a dreptul pe medicul-şef? Să se recomande ca fiul lui Frank Wilkens?

— Da, asta ar fi calea cea mai bună.

Automobilul se opri în faţa unei porţi mari de fier. Bob plăti şoferului, apoi se îndreptă spre intrare unde citi pe o placă: «Sanatoriul profesorului Patrik Black, Boli mintale».

Bob se înfioră.

Vasăzică în dosul acestor ziduri erau închişi nebuni?

Sună la poartă şi după câteva clipe veni un gardian, care îl întrebă:

— Dumneavoastră ce doriţi?

— Aş vrea să vorbesc cu domnul profesor Black.

— Pentru o consultaţie?

— Nu, căci nu sunt nebun, scăpă Bob vorba fără să vrea.

Gardianul se înclină şi zise:

— Poftiţi, domnule, vă rog să mă urmaţi.

După ce închise poarta cu îngrijire, gardianul îl conduse pe Bob spre o clădire aşezată în fundul parcului şi ale cărei ferestre erau zăbrelite.

În dosul acestor ferestre Bob zări oameni cu feţele schimonosite. Pe chipurile tuturor se citea o adâncă întristare. Unii priveau visători afară, alţii aveau o înfăţişare de tâmpiţi.

Lui Bob i se strânse inima de durere la vederea acestor nenorociţi. Gardianul observă spaima lui şi găsi cu cale să-l lămurească:

— Ăştia sunt pacienţii liniştiţi şi neprimejdioşi. În dosul acestei clădiri este pavilionul furioşilor.

— Vasăzică sunt alţii într-o stare mai nenorocită decât aceştia! îşi zise Bob în sinea lui.

Gardianul îl duse pe Bob într-o sala de aşteptare unde îl rugă să ia loc, până când va anunţa pe profesorul Black de venirea lui.

Tânărul îi dădu gardianului cartea de vizită şi după câteva minute omul se întoarse şi spuse:

— Domnul profesor va aşteaptă.

Bob intră în camera de consultaţie a profesorului Black, care îl întâmpină ca un salut politicos şi întinzându-i mâna îi zise:

— Presupun că eşti fiul domnului Frank Wilkens.

— Da, domnule profesor.

— Şi ai venit să te interesezi personal de starea pacientului Wilkens.

— Da.

Bob fu cu mare băgare de seamă în răspunsurile lui şi nu arătă nicio surprindere când auzi numele pacientului Wilkens.

Profesorul, un om mai în vârstă, cu barbă mare şi purtând ochelari pe nas, îl rugă să ia loc pe un scaun lângă birou şi-l privi lung şi cercetător.

După o tăcere de câteva clipe, profesorul începu:

— După cum am şi scris tatălui dumitale, nu este nicio speranţă ca starea bolnavului şi se îmbunătăţească.

Deschise un registru care se afla în faţa lui, îl răsfoi, citi ceva pe una din pagini, apoi continuă:

— Pacientul Frank Wilkens suferă de paralizie şi e într-un stadiu atât de înaintat, încât a început să se tâmpească şi să aibă năluciri. Trupul bolnavului fiind slăbit de boală, nu mai pot face nicio încercare experimentală de însănătoşire, aşa că trebuie să las boala să-şi urmeze cursul normal.

Profesorul urmă cu o descriere amănunţită a bolii, dar Bob nici nu mai asculta, căci se gândea numai la un singur lucru: Aici, în sanatoriul acesta se afla un om care se numea Frank Wilkens.

Ciudat, foarte ciudat!

Şi tatăl său ştia!...

Încetul cu încetul se făcu lumina în creierul lui Bob şi îşi dădu seama că este vorba de o nelegiuire comisă chiar de tatăl lui.

Fu cuprins de o emoţie puternică, dar se stăpâni, căci nu aflase încă destul.

Profesorul îşi isprăvise expunerea şi Bob, prefăcându-se că-l ascultase cu atenţie, zise:

– E grozav că trebuie să îndure atâtea suferinţe, sărmanul!

— Moartea îl va mântui în curând de chinuri. A avut mai multe accese de furie, aşa că n-o mai poate duce mult.

— Aş putea să-l văd, domnule profesor?

— Vederea lui te va emoţiona şi întrista prea mult, mister Wilkens.

— N-avea nicio grijă, am nervi tari.

— Afară de asta nici nu e ora pentru vizitarea bolnavilor.

— Deoarece am venit atât de departe, te rog să faci o excepţie cu mine, domnule profesor.

Bob îşi dădea seama, că doctorul nu prea avea chef să-l lase să vadă pe bolnav, dar cu atât mai mult ţinea acum să fie dus la el.

Profesorul zâmbi încurcat:

— Foarte neplăcut, mister Wilkens, dar...

Bob stărui cu şi mai multă energie şi spuse aproape răstit:

— Fiind trimis de tatăl meu, am dreptul să cer să văd pe ruda noastră.

Spusese aceste cuvinte la întâmplare, fără să ştie dacă vor avea efectul dorit. Doctorul se grăbi însă să răspundă:

— Bineînţeles, mister Wilkens, dacă stărui, atunci ţi se va îndeplini dorinţa.

Deşi vorbise zâmbind dulceag, cuvintele profesorului sunară cam ciudat.

Bob îl privi cercetător.

Acest profesor Patrik Black nu-i era deloc simpatic. Privirea îi era nestatornică şi cu toată înfăţişarea lui de savant, n-avea nimic ce să inspire respect. Fără îndoială că avea motive puternice care îl făceau să nu-l lase pe Bob să vadă pe bolnav.

Profesorul apăsă pe un buton şi după câteva clipe intră în odaie gardianul care îl condusese pe Bob.

— Pacientul de la camera optzeci şi doi e liniştit? îl întrebă Black pe gardian.

— Da, domnule profesor, de ieri s-a liniştit cu desăvârşire.

Patrik Black se îndreptă spre Bob şi întrebă:

— Ţii să te însoţesc şi eu la camera bolnavului, mister Wilkens?

— Nicidecum, răspunse tânărul cu asprime.

Condus de gardian, Bob trecu prin parc, spre clădirea din sud, de unde se auzeau ţipete sălbatice, cântece, hohote de râs, chiote.

— Întotdeauna e aşa aici? întrebă Bob pe gardian.

— Da, domnule, ziua şi noaptea. Niciodată nu e linişte. Când tace unul, începe altul şi câteodată urlă cu toţii împreună, de-ţi vine să

crezi că eşti în iad.

— Cum poţi stai aici?

— Cu vremea m-am deprins şi parcă nici nu-i mai aud. M-am născut în sanatoriul acesta unde şi tata a fost gardian şi acum cred că mi-ar lipsi acest zgomot dacă nu l-aş mai auzi, zise gardianul zâmbind.

Ajunseră la pavilionul furioşilor şi Bob se îngrozi de ce văzu şi auzi acolo.

De una din ferestre, o femeie cu faţa buhăită şi ochii holbaţi îl zări pe Bob şi ţipă la el:

— Vino la mine!... Azi e ziua mea de naştere... A fost şi regele şi mătuşă-mea şi...

Bob trecu repede înainte, dar deodată tresări, căci lângă dânsul auzi un glas aspru şi răguşit:

— Sunt soldatul Tilney. Stau aici de santinelă şi n-am nimic nou de raportat.

Întorcând capul, Bob zări un bărbat care îşi luase poziţia şi stătea nemişcat în faţa lui. Dar imediat veni un al doilea gardian care îl apucă pe nebun de braţ şi îl trase după dânsul.

— Sărmanul îşi închipuie că e soldat. Asta e toată nebunia lui. Încolo nu e primejdios, îl lămuri gardianul pe Bob. Fiecare are câte o idee fixă aici. Unul îşi închipuie că e împăratul Napoleon, altul că e amiralul Newton, o femeie crede că e Maria Magdalena şi se roagă mereu să i se ierte păcatele.

Intrară într-un gang lung şi în faţa unei uşi gardianul se opri, o deschise şi îi zise lui Bob:

— Intraţi, domnule.

La fereastră şedea pe un scaun un bătrân cu părul alb de tot. Pe faţa lui se putea vedea că mintea îi era cu desăvârşire întunecată. Când îl zări pe Bob, un zâmbet se ivi pe buzele lui.

— Bună ziua, îi zise tânărul.

Cu mişcări neîndemânatice, cu paşi şovăitori ca de copil mic, bătrânul se apropie de Bob.

— Ai venit, în sfârşit?

Îi întinse lui Bob mâna, pe care acesta o luă, deşi îi venea foarte greu să se atingă de acest nenorocit.

— Da, Frank Wilkens, am venit să văd ce faci, răspunse Bob adânc

mişcat.

Nebunul îl mângâie pe umăr, dar deodată se uită într-o parte şi strigă:

— Uite câinele!... Alungă-l!...

Apoi începu şi scâncească parcă ar fi fost un copil speriat.

— Dar n-am adus niciun câine cu noi, încercă Bob să-l liniştească.

— Ba da. Ba da, uite-l colo, ce urât e. Vrea să mă muşte. Alungă-l!

Gardianul se prefăcu atunci ca şi când ar alunga într-adevăr un câine şi bolnavul se linişti. Începu să rânjească, uitându-se cu luare-aminte la Bob, apoi zise:

— Aşa fac îngerii!

Bob se înfioră şi adresându-se gardianului, îi zise:

— Hai să ieşim de aici.

— Nu pleca!... Nu pleca! Rămâi, ţipă bolnavul, care înţelesese cuvintele.

Însă nimic nu l-ar mai fi putut reţine pe Bob, care ieşi repede din încăpere.

În gang, gardianul îl întrebă pe Bob:

— Ei, aţi văzut destul, domnule?

— Prea destul. Dar spune-mi te rog, cum a ajuns acest Frank Wilkens aici?

— Frank Wilkens?...

Gardianul se uită nedumerit la dânsul şi clătină capul.

— Nu-l cheamă Wilkens pe acest bolnav? întrebă Bob.

— Nu. Pe cât ştiu eu, se numeşte James Strutton.

Bob îl privi năuc.

Ce însemna asta? Profesorul poruncise, doar să fie dus la Frank Wilkens şi acum gardianul spunea că pe acest bolnav pe care îl văzuse, îl chema James Strutton?!

— Poate m-ai dus din greşeală la alt bolnav? întrebă Bob pe gardian.

— Nu, domnule. Profesorul a spus doar lămurit: camera optzeci şi doi.

— Da, asta am auzit şi eu.

— Aşadar era vorba de pacientul acesta. Dar poate mă înşel eu şi se numeşte într-adevăr Frank Wilkens. Îl voi întreba pe tatăl meu, care îi cunoaşte pe toţi, căci a făcut serviciul în secţia asta.

— Unde e tatăl dumitale?

— Acasă. Avem o locuinţă în clădirea administraţiei. Acolo îl vom găsi.

— Vrei să fii atât de bun să mă duci la el, ca să vorbesc eu însumi cu dânsul?

— Cu plăcere, domnule.

Părăsiră pavilionul furioşilor şi se duseră mai departe în fundul parcului, unde era situată clădirea administraţiei sanatoriului şi aici intrară în subsol la locuinţa gardianului.

— Tată, a venit cineva care vrea să vorbească cu tine, zise gardianul către un bătrân, care şedea la fereastră şi citea.

Acesta se uită la Bob şi se scuză.

— Vă rog să mă iertaţi, domnule, că nu mă ridic de pe scaun, dar sufăr grozav de reumatism şi nici nu mă pot mişca.

— Te rog să nu te deranjezi din pricina mea: Numele meu e Bob Wilkens.

— Lawford, se prezentă bătrânul. Cărei împrejurări datorez cinstea vizitei dumneavoastră?

Tânărul Lawford oferi un scaun lui Bob şi după ce luă loc, acesta începu:

— Am venit aici pentru a mă informa despre pacientul Frank Wilkens. Am vorbit cu profesorul şi el a spus fiului dumitale să mă ducă la bolnav. Dar acum am aflat că bolnavul pe care l-am văzut nu este Frank Wilkens ci un oarecare James Strutton. S-a făcut vreo încurcătură? S-a înşelat poate fiul dumitale?

Bătrânul rămase câteva clipe cu privirea aţintită în gol, apoi clătină capul.

— Fiul meu nu s-a înşelat. În sanatoriu nu mai este niciun bolnav cu numele de Frank Wilkens.

— Nu mai este?… Atunci a fost mai demult?…

— Da, cu mulţi ani în urmă.

— Şi ce s-a întâmplat cu dânsul?

— A fugit.

Uimirea lui Bob deveni din ce în ce mai mare şi-l rugă pe gardian:

— Fii bun şi povesteşte-mi cum s-a întâmplat.

— E o poveste ciudată, pe care o cunosc de la început. Nu-mi prea place să vorbesc de ea, căci e cam întunecată şi aruncă o lumină

proastă asupra sanatoriului nostru. Dar după numele dumneavoastră presupun că vă înrudiţi cu cel fugit, aşa că aveţi dreptul să aflaţi tot ce s-a petrecut.

— După cum v-am spus, au trecut mulţi ani de atunci. Într-o zi veniră doi domni într-o trăsură. Unul intră la domnul profesor, iar celălalt aşteptă în trăsura. După câtva timp profesorul mă chemă în biroul lui şi îmi zise:

— „În trăsură e un bolnav care încă nu ştie că va rămâne aici în sanatoriu. Mai ia un gardian cu dumneata şi du-l în camera optzeci şi doi.

Făcui cum îmi poruncise domnul profesor, îl chemai pe colegul meu Holliwell şi ducându-mă la trăsură, îl rugai pe domnul care aştepta, să ne urmeze. El ne privi uimit şi întrebă:

— „A spus vărul meu să intru şi eu?”

— „Da,” răspunsei eu.

Domnul coborî din trăsură şi vru să intre în clădirea principală, dar noi îl luarăm la mijloc şi eu îi spusei:

— „Nu aici. Mergem în altă parte.”

— „De ce? Vărul meu a intrat doar aici?”

— „Se poate, dar dumneavoastră trebuie să veniţi cu noi.”

El se opri şi zise cu hotărâre:

— „Nici prin gând nu-mi trece să vă urmez. Ce înseamnă asta că mă trataţi ca pe un prizonier?”

— „Vă rog să fiţi liniştit căci nu vi se va întâmpla nimic, dar trebuie să veniţi cu noi.”

Bine-nţeles că nu-l puturăm convinge cu binele, aşa că am fost nevoiţi să întrebuinţăm forţa. Îl luarăm pe sus, dar el începu să se zbată îi braţele noastre şi să ţipe:

— „Lăsaţi-mă în pace. Doar nu sunt nebun.”

— „Asta o spun toţi acei care sunt aduşi aici.”

Îl duserăm deci în pavilionul furioşilor şi furăm nevoiţi să-i punem o cămaşă de forţă penam a-l potoli. Ei bine, domnule, acest bolnav era Frank Wilkens, pe care îl adusese o rudă de-a lui.

Bob Wilkens asculta cu încordare. Bătrânul Lawford făcu o pauză, căci vorba îl obosea.

Vasăzică se făcea lumină în taina care îl înconjura pe Bob! Existau doi oameni care purtau numele de Frank Wilkens şi erau veri.

Deodată Bob îşi aduse aminte că avea la dânsul o fotografie a tatălui său. O scoase din buzunar şi o arătă bătrânului Lawford, spunându-i:

— Bolnavul acela semăna cu domnul de pe fotografie?

Lawford se uită cu luare-aminte la fotografie şi răspunse:

— Aici e ceva mai bătrân, dar asemănarea e foarte mare. Nici nu mai încape îndoială că e el.

— Daaa…?

Aşadar, asemănarea era atât de mare, încât bătrânul Lawford lua fotografia tatălui său drept aceea a vărului lui.

Vrând să afle toate amănuntele, îl rugă pe Lawford:

— Fii bun şi continuă povestirea dumitale.

— A doua zi domnul profesor l-a examinat pe bolnav şi a spus că suferă de paralizie. Vorbele lui m-au uimit foarte mult, căci mie îmi părea domnul acela perfect sănătos. E drept că devenise furios, dar acelaşi lucru l-ar fi făcut oricare altul în locul lui, văzându-se adus într-o casă de nebuni. El rămase deci la noi, eu fui însărcinat cu supravegherea lui. Niciodată n-am cunoscut un om mai simpatic ca dânsul. Era întotdeauna prietenos şi mi-a povestit cazul lui, pe care nu şi-l putea explica altfel decât că vărul său, pe care îl chema tot Frank Wilkens, a vrut să-l înlăture, spre a-şi însuşi toată averea lui. Se întâmplă câteodată ca nebunii să aibă astfel de idei fixe. Dar la dânsul nu era cazul, căci era cu desăvârşire sănătos la minte.

— Dar atunci de ce a fost internat în ospiciu? Asta e o adevărată crimă! strigă Bob Wilkens, indignat.

Bătrânul Lawford dădu din umeri.

— Crime de acest fel se comit de multe ori. E calea cea mai bună de a scăpa de rude care stau în drumul cuiva, fără a se expune la pedeapsă. Doctorul certifică fireşte că bolnavul e nebun, acesta e închis într-un ospiciul şi astfel cei interesaţi scapă de dânsul pentru toată viaţa.

— Şi profesorul Black a certificat şi el, că Frank Wilkens e bolnav de paralizie, fără să fi fost într-adevăr suferind?

— Da. Însă pentru Dumnezeu, domnule Wilkens, vă rog să nu spuneţi nimănui ce aţi aflat de la mine, căci mi-aş pierde pensia şi fiul meu slujba.

— Îţi dau cuvântul de onoare că nu voi spune nimănui că am aflat

toate acestea de la dumneata. Şi ce s-a întâmplat mai departe cu Frank Wilkens?

— A stat multă vreme aici şi a suferit îngrozitor. Oricare altul în locul lui ar fi înnebunit cu adevărat. El însă se supuse sorţii sale grozave cu o resemnare demnă de toată admiraţia. După cum am spus, stăteam de multe ori de vorbă cu dânsul. Era un om înţelept şi cult de la care am învăţat multe lucruri frumoase. Într-o zi mă rugă să-i vin în ajutor. Voia să părăsească ospiciul numai pentru vreo două zile, spre a consulta un avocat şi să ceară eliberarea lui pe care legală. Am şovăit mult să-i îndeplinesc rugămintea, căci puteam să-mi pierd locul. Dar fiindu-mi milă de dânsul, în cele din urmă m-am hotărât şi i-am dat drumul într-o noapte. Mi-a făgăduit că se va întoarce în noaptea următoare, dar n-a mai venit. În schimb am primit o scrisoare în care îmi spunea că trebuie să fugă. Căci neavând mijloace, nu putea face proces. În scrisoare îmi mulţumea pentru ajutorul pe care i-l dădusem şi îmi cerea iertare că nu se ţinuse de cuvânt. Scrisoarea aceea a fost cea din urmă ştire pe care am avut-o despre dânsul. Ce s-a întâmplat mai târziu cu el, nu ştiu.

Bob era adânc mişcat de povestirea bătrânului şi pentru el nu mai încăpea nicio îndoială că acel Frank Wilkens era tatăl Feliciei. Şi, tatăl său?

Tatăl său nu era decât un ticălos, care din lăcomie nimicise viaţa unei rude apropiate.

Gândindu-se la întâmplările din urmă, Bob îşi puse întrebarea: De ce profesorul Patrik Black nu-l înştiinţase pe tatăl său de fuga acelui Frank Wilkens?

Întorcându-se iar spre bătrânul Lawford, Bob îl întrebă:

— Pentru ce profesorul Black mi-a arătat pe James Strutton, susţinând că e Frank Wilkens?

— E foarte simplu. Pentru îngrijirea lui Frank Wilkens primeşte o sumă mare de bani şi ca să nu o piardă, trebuie să ascundă fuga pacientului.

— În cazul acesta profesorul dumitale nu-i decât un şarlatan ordinar.

— E un cuvânt foarte aspru, dar drept. Poate în felul acesta crede să se despăgubească pentru faptul că a făcut un mare serviciu celuilalt Frank Wilkens, primind pe bolnav în sanatoriul său. Şi celălalt Frank

Wilkens se va feri să-l denunţe, căci atunci toată afacerea ar ieşi la iveală şi ar da loc la un scandal mare. Bineînţeles că eu n-am spus profesorului că i-am dat drumul lui Frank Wilkens, ci că a fugit şi astfel am putut să-mi păstrez locul. Pot să mă bizui şi pe dumneavoastră, domnule Wilkens, că nu veţi spune nimic?

— Ţi-am dat cuvântul şi mi-l voi ţine.

— Vă mulţumesc.

— Ba eu trebuie să-ţi mulţumesc căci prin povestirea dumitale mi-ai făcut un mare serviciu.

Bob întinse bătrânului mâna şi îşi luă rămas bun de la dânsul, apoi se întoarse în oraş. Mergea încet de-a lungul străzilor, gândindu-se la cele ce aflase. Cu tatăl său nu mai voia să aibă nimic de-a face. Îl socotea ca pe un duşman care nimicise viaţa tatălui Feliciei, aşa că toate legăturile între ei erau rupte pentru totdeauna.

Fără îndoială că tatăl Feliciei mai trăia pe undeva şi datoria lui era să-l caute.

84. O revedere neaşteptată

Înainte ca Frank Wilkens să-şi revină din surprinderea lui, o tânără fată intră în odaie şi un glas bine cunoscut îi strigă din prag:

— Hello, mister Wilkens! Iată-mă, am venit!

Pe cap purta o beretă neagră, în felul acelora ale tinerilor sportivi şi costumul ei aveai tăietură bărbătească. Frank Wilkens era deprins cu felul de a se îmbrăca al domnişoarei Ethel Drof, aşa că nu se miră câtuşi de puţin de înfăţişarea ei şi întinzându-i mâna, îi zise:

— Ce surpriză, domnişoară! Nici nu-mi vine să cred că eşti dumneata.

— E într-adevăr o surpriză, mister Wilkens? îl întrebă Ethel Drof cu ironie.

— Vezi bine că da.

Înainte ca Frank Wilkens să-i poată da ajutor, ea îşi scoase pardesiul şi îl aruncă ca neglijenţă pe scaun.

— Ei da, te văd ceva mai vesel. Dar n-ai niciun motiv să fii emoţionat, căci venirea mea n-ar trebui să te mire; chiar dumneata ai dorit să vin în Franţa.

Mirarea lui Frank Wilkens crescu şi mai mult.

— Cum, dumneata cunoşti dorinţele mele?

Ethel Drof se trânti într-un fotoliu, picior peste picior.

— Da, eu ştiu tot. Dar deocamdată dă-mi o ţigaretă. Şi comandă whisky. Băutura asta mi-a plăcut foarte mult când am băut-o pe vapor şi e mult mai plăcut să stai de vorbă la un pahar de whisky sau de coniac, când ai de discutat afaceri importante.

Frank Wilkens zâmbi cu înţeles, căci îi era cunoscut că Ethel Drof moştenise gustul băuturilor alcoolice de la tatăl ei. Serviabil îi dădu o ţigaretă şi comandă o sticlă cu whisky, apoi luând loc lângă dânsa, o întrebă cu interes:

— Acum povesteşte-mi ce te aduce la mine, domnişoară Ethel.

Foarte calmă, ea scoase câteva rotocoale de fum, înainte de a răspunde.

— Am venit pentru Bob. N-am chef să mai aştept mult şi vreau să fiu soţia lui.

— Asta e şi dorinţa mea, miss Ethel.

— Ştiu, şi de aceea am venit la dumneata. Cu tata am aranjat tot şi acum afacerea trebuie să se facă repede. Sau Bob mă ia imediat de soţie şi ne întoarcem la New-York ca tineri căsătoriţi, sau primesc cererea domnului de Moulinet, care îmi face de multă vreme curte.

Frank Wilkens tresări la această ameninţare care ar nimici toate planurile pe care le făurise. Gaston de Moulinet era proprietarul celei mai mari fabrici de automobile din Franţa şi dacă tatăl domnişoarei Drof se va uni cu dânsul, atunci automobilele sale proprii vor fi scoase repede din concurenţă.

Lui Frank Wilkens simţi că-i alunecă pământul de sub picioare. La aşa ceva nu s-ar fi aşteptat niciodată. Dar nu se va da bătut atât de uşor.

Ethel Drof bănuia ce se petrece în sufletul lui, dar chelnerul venind cu băutura comandată, nu putu continua îndată convorbirea. Cele câteva clipe de aşteptare i se părură lui Frank Wilkens o veşnicie.

După ce ieşi chelnerul, tânăra fată continuă:

— Aşadar e în mâna dumitale de a face cât mai repede această căsătorie.

Wilkens avu un zâmbet plin de descurajare şi zise:

— Din nefericire asta nu stă numai în puterea mea.

— Ştiu prea bine că e nevoie şi de Bob pentru această căsătorie, dar

cred că autoritatea dumitale asupra lui e destul de mare pentru a-i scoate din cap dragostea pentru franţuzoaica aceea.

Agitat, Frank Wilkens se aplecă spre dânsa şi privind-o cu ochii holbaţi o întrebă:

— Cum, şi asta o ştii?

— Da, ştiu că Bob e îndrăgostit de o franţuzoaică frumoasă şi că vrea să se căsătorească cu ea. Oh, da, ţi-am spus doar că ştiu tot.

— E uimitor!

— Ba nicidecum. Mi-am pus în cap să devin doamna Wilkens, fiindcă Bob e singurul care mi-a plăcut din toţi acei care ar putea aspira la mâna mea şi fiindcă prin căsătoria cu dânsul, aş intra în aşa-zisa societatea bună din New-York. Ştii, mister Wilkens, cât am suferit eu şi tatăl meu, că am fost consideraţi ca nişte intruşi, din pricina mamei mele. Acum vreau să mă răzbun. Căsătoria cu domnul de Moulinet nu mă atrage, chiar dacă aş juca primul rol la Paris şi aş primi cererea lui numai dacă Bob mă va respinge. Mă voi răzbuna atunci împotriva lui şi asta n-aş putea s-o fac decât cu ajutorul lui Moulinet, prin care aş ruina întreprinderile Wilkens.

Cu un zâmbet ironic ridică paharul cu whisky şi ciocnind cu Frank Wilkens, continuă:

— Sper că m-ai înţeles, mister Wilkens!? Acum răspunsul dumnitale nu mai poate fi decât: da sau ba.

Frank Wilkens făcu un gest deznădăjduit.

— Pentru Dumnezeu, miss Ethel, nu mă lua aşa de repede, că nici nu ştiu ce să-ţi răspund.

Foarte calmă, Ethel Drof ridică din umeri.

— N-ai decât să-i ordoni lui Bob să plece cu mine la Londra, unde ne putem cununa şi atunci totul e în regulă.

Frank Wilkens îşi muşcă buzele până la sânge, cuprins de mânie. Ar fi îndeplinit cu cea mai mare plăcere cererea domnişoarei Drof dar cum să faci asta, când băiatul sau dispăruse fără urmă?

Fără să vrea, Frank Wilkens făcu o comparaţie între frumoasa Felicia de Martigny, fata blondă şi drăgălaşă, şi această Ethel Drof cu trupul slab şi colţuros, cu mişcări repezite, cu tenul oacheş care îi arăta origina indiană, cu părul negru şi aspru, cu trăsături care trădau o inimă rece.

Putea să înţeleagă foarte bine de ce Bob nici nu voia să audă de o

căsătorie cu Ethel Drof, totuşi nici prin gând nu-i trecuse să cedeze dorinţelor fiului său. Bob trebuia să sa căsătorească cu Ethel Drof.

— I-aş ordona cu cea mai mare plăcere tot ce vrei, miss Ethel răspunse el încurcat, dar din nefericire, deocamdată nici nu ştiu unde se află Bob.

La auzul acestor cuvinte, calmul americanei dispăru şi aruncând ţigareta începută în scrumieră, îl privi buimăcită pe Frank Wilkens şi strigă agitată:

— Cum, Bob nu mai e la spital?

— A ieşit ieri şi a dispărut fără urmă.

— Cu franţuzoaica?

Frank Wilkens clătină capul şi îi povesti tot ce ştia despre Felicia, apoi încheie:

— Nu-mi vine să cred că a plecat la Sidney, dar nici nu ştiu unde să-l caut.

Ethel se liniştise puţin şi întrebă:

— Va să zică, ieri mai era în Marsilia?

— Da.

— Atunci nu va fi greu de găsit.

— Crezi că se mai află în oraş?

— Poate. Dar chiar de-ar fi plecat, îi vom da repede de urmă.

— Spui asta cu mare încredere.

— Da, căci îl am ca ajutor pe Dick Dodd.

— Dick Dodd...? Nu-i ăsta celebrul detectiv de care au vorbit atât de mult ziarele?

— Ba chiar el.

Frank Wilkens zâmbi cu înţeles.

— Acum bănuiesc de unde ştii tot, căci Dick Dodd e unul din acei maeştri detectivi cărora nu le rămâne ascunsă nicio taină.

— Atunci o să şi înţelegi de ce sunt sigură de izbândă, zise Ethel Drof cu un ton de superioritate. Când ai plecat pe neaşteptate din New-York şi apoi ai chemat telegrafic şi pe soţia dumitale, am trimis îndată pe Dick Dodd pe urmele dumitale. Acest băiat a lucrat admirabil şi când am sosit, mi-a raportat tot ce doream să ştiu. Un singur fapt i-a scăpat şi anume, că Bob a părăsit Marsilia.

Pe când vorbeau se auzi o bătaie la uşă şi Frank Wilkens se duse să deschidă. Afară zări pe un domn tânăr, îmbrăcat într-un costum

extravagant de voiaj şi cu luleaua în gură. Când străinul dădu cu ochii de regele automobilelor, îl salută scoţând pălăria, dar înainte de a-şi putea spune numele, Ethel Drof strigă din odaie:

— Ăsta e Dick Dodd!... Hai, intră şi spune-mi ce noutăţi ai adus.

Detectivul intră fără jenă în odaie, făcu o plecăciune uşoară şi fără a aştepta să fie poftit, luă loc pe un scaun lângă Ethel Drof.

— Am aflat că Bob Wilkens a zburat ieri cu avionul la Calais şi de acolo s-a dus mai departe cu vaporul în Anglia.

La auzul acestor cuvinte, Frank Wilkens păli.

Ce căuta Bob în Anglia?

Oare soţia şi fiul lui aflaseră ceva despre taina care se ascundea în dosul zidurilor sanatoriului profesorului Black?

Plecase Bob spre a face cercetări?

Şirul gândurilor lui fu întrerupt de vorbele domnişoarei Drof:

— Ce caută Bob la Londra?

Ce să-i răspundă? Ce să spună ca să nu se trădeze?

Deodată îi veni un gând şi zise:

— Poate a plecat să pregătească totul pentru nuntă.

— Pentru nunta cu franţuzoaica? întrebă Ethel cu ironie.

— Nimeni nu ştie unde e franţuzoaica, miss Drof, o întrerupse Wilkens. Ţi-am spus doar asta, şi că ar fi plecat la Sidney, e numai o presupunere.

Ethel Drof se gândi câteva clipe şi ajunse la rezultatul că totuşi Bob nu putea să fie plecat la Londra pentru a pregăti nunta cu dânsa.

— Doreşti să plec după el pentru a afla ce face? întrerupse detectivul tăcerea.

— Negreşit, răspunse Ethel repede. Trebuie să ştiu ce caută la Londra. Vom pleca Imediat după dânsul.

Frank Wilkens se înspăimântă, presimţind primejdia care îl ameninţa dacă detectivul va face cercetări. De aceea zise repede:

— Şi eu trebuie să ştiu ce face băiatul meu la Londra, aşa că vă voi însoţi.

85. O aventură în mijlocul nopţii

Dezamăgirea căpitanului Barnabe fu nespus de mare când văzu că toate cercetările de pe vaporul „Regina Mirilor”, nu dăduseră niciun

rezultat.

Dovezi se găsiseră destule că fetele fuseseră pe bord, dar unde dispăruseră?

Barnabe îl rugă pe colonelul Dalgety să facă cercetări în oraş, dar acesta nu se învoi.

— Cercetările n-ar avea niciun rost, căci tot n-am găsi fetele. Numai o întâmplare ne-ar putea pune pe urma lor. Îl voi lua însă la rost pe căpitanul Bouché şi se poate să-l fac să spună în ce casă au fost duse fetele.

— Ai vorbit de casa femeii Quad, domnule colonel. Nu vrei să ordoni o percheziţie acolo?

— Am vorbit într-adevăr despre casa asta, dar comisarul Daun ţi-a descris-o şi dumitale şi cred că ai înţeles că o perchiziţie acolo ar da rezultate şi mai proaste decât cea făcută pe vaporul „Regina Mărilor”. E trist că lucrurile stau astfel, dar din nenorocire nu putem face nimic.

Căpitanul Barnabe îşi frământă creierul, chibzuind dacă n-ar putea întreprinde singur ceva pentru găsirea nenorocitelor fete. Voia neapărat ca Dolores s-o găsească pe Felicia când va sosi la Sidney, căci îşi închipuia cât de mare va fi disperarea ei când va afla că urma pe care o găsise nu dusese la ţinta.

Ce putea însă să facă?

În sfârşit îi veni o idee. Se va duce el însuşi în casa femeii Quad şi va încerca să afle ceva despre Felicia. Bineînţeles că se va da drept client şi astfel îi va fi uşor să intre.

Chiar în seara aceea voia să-şi pună planul în aplicare şi o clipă se gândi dacă n-ar fi bine să-l însoţească şi inginerul. Dar renunţă, socotind că venind doi, poate vor da de bănuit.

După ce mâncă, se îmbrăcă în haine civile şi plecă în oraş. Pe drum îşi aminti că uitase să ceară de la colonelul Dalgety sau de la comisarul Daun adresa exactă a casei bătrânei Quad. Se apropie de un automobil de piaţă şi întrebă pe şofer:

— Ai putea să mă duci la casa doamnei Quad?

Şoferul zâmbi pe sub mustaţă şi răspunse:

— Negreşit că da; în cel mult o jumătate de oră putem fi acolo.

Maşina porni de-a lungul cheiului spre periferie şi ajunse într-un cartier unde casele erau rare şi înconjurate de grădini.

Aşadar doamna Quad alesese pentru „pensionul” ei de fete un

cartier liniştit unde clienţii puteau veni fără să fie văzuţi de nimeni şi aici ea nu putea fi supravegheată prea de aproape.

Maşina se opri în faţa unei case cu trei etaje, dar ale cărei ferestre nu erau luminate. Căpitanul Barnabe se uită spre ferestre şi zise şoferului:

— Se pare că n-ar fi nimeni acasă. Nicăieri nu-i lumină.

— Pe afară e întotdeauna întuneric. Dar înăuntru e lumină destulă. Intraţi numai şi veţi vedea. Să vin mai târziu să vă iau?

Barnabe chibzui câteva clipe, căci nu ştia cât va rămâne acolo. În cele din urmă renunţă, plăti şoferului, dându-i şi un bacşiş bun, apoi intră prin uşa cea mare care se deschise singură înaintea lui.

Un negru îmbrăcat într-o livrea strălucitoare îi ieşi întru întâmpinare, se înclină înaintea lui şi îl pofti să intre în vestibul. Acesta era o încăpere mare, foarte luxos mobilată şi luminată de o lampă în stil maur.

Negrul îi luă pardesiul şi pălăria, cu care dispăru în dosul unei uşi.

Căpitanul Barnabe rămase singur, dar răbdarea lui nu fu pusă prea mult la încercare, căci după câteva clipe o perdea din faţa unei alte uşi fu dată la o parte şi apăru o doamnă mai în vârstă.

Era îmbrăcată într-o toaletă bogată, de seară, care îi acoperea numai puţin farmecele cam ofilite.

Veni zâmbind spre căpitanul Barnabe şi îi întinse mâna.

— Îmi pare bine să vă primesc ca oaspete în casa mea. Cu cine am onoarea?

Căpitanul se înclină şi răspunse:

— Georges Duval, proprietar de mine. Am ceva afaceri la Sidney unde voi rămâne câteva zile şi aş vrea să petrec o seară în societate plăcută. Mă înţelegi ce vreau, nu-i aşa?

Doamna Quad dădu din cap, şi zâmbi cu înţeles.

— La mine vei găsi ce cauţi, domnule Duval. Poftim, urmează-mă.

Trecură într-o altă încăpere şi de aici într-o sală mare luminată feeric. În prima clipă fu orbit de lumina aceea puternică, dar după câteva clipe putu distinge un salon elegant, cu mese împodobite cu flori, la care mai mulţi domni şedeau în faţa paharelor de şampanie.

Alţii dansau cu „pensionarele” doamnei Quad.

Totul făcea impresia unui local obişnuit de petreceri, numai fetele erau îmbrăcate foarte uşor. Unele din ele aveau numai o cămaşă

scurtă, care lăsa să li se vadă formele atrăgătoare.

Doamna Quad îl duse pe căpitanul Barnabe la o masă aşezată într-un fel de lojă, dar de unde privirea putea cuprinde întreaga sală.

El luă loc pe un scaun, puse picior peste picior, îşi aprinse o ţigară şi zise:

— Ei, acum să văd ce poţi să-mi oferi şi în aşteptare putem bea o sticlă de şampanie.

Doamna Quad zâmbi mulţumită şi făcând semn unui chelner, îi spuse să aducă şampanie, apoi luă loc lângă pretinsul domn Duval.

Căpitanul Barnabe îşi roti privirea prin sală şi trebui să mărturisească că „pensionul" doamnei Quad era bine asortat. Fete de toate naţiile, care de care mai frumoasă şi mai atrăgătoare, se plimbau prin sală sau dansau. Altele şedeau pe la mese şi râdeau cu clienţii. Unele erau cu totul goale.

Doamna Quad se adresă lui Barnabe:

— Ei, care din fete îţi place, ca să ţi-o trimit să-ţi ţină de urât?

Căpitanul se prefăcu nemulţumit.

— Drept să-ţi spun, m-am aşteptat la ceva mai deosebit. Din cele pe care le-am văzut până acum nu mă prea atrage niciuna.

Aceste cuvinte le spuse cu un anumit scop pe care îl şi atinse, căci doamna Quad îi răspunse:

— N-au venit încă toate. Mai aşteaptă puţin şi ai să rămâi uimit.

Barnabe ridică paharul şi ciocni cu dânsa:

— Sunt curios să văd ce va mai apare.

Sorbiră din pahare, apoi căpitanul se aplecă spre patroană şi îi şopti:

— Ştii ceva?... Mie îmi plac blondele, dar să fie tinere, foarte frumoase, cu trupul zvelt. Preţul nu joacă rol. Dacă fata îmi place, plătesc oricât. Ai aşa ceva?

Doamna Quad îi răspunse tot în şoaptă:

— Dacă plăteşti un preţ bun, atunci îţi voi da ceva extra.

— Ei, ce mai stai? Du-te de-o adu încoace.

— Nu se poate aici, în sala asta.

— Dar unde?

— La separeu.

— Minunat, căci nici mie nu-mi prea place tămbălăul ăsta. Hai să mergem.

Căpitanul observă o oarecare şovăire, aşa că scoase din buzunar o bancnotă de cinci lire sterline şi i-o întinse.

— Nu ajunge. Fata e…

— Întâi s-o văd. Cred că vederea nu costă mai mult decât ţi-am dat deocamdată. Dacă îmi va plăcea, ţi-am spus că plătesc oricât îmi vei cere.

Barnabe se ridică de pe scaun, doamna Quad făcu la fel şi amândoi ieşiră într-un gang din care pornea o scară la etajul întâi. Ajungând aici, patroana deschise o uşă şi intrară într-o încăpere mică, mobilată elegant. Pe masă era o lampă cu abajur de mătase roşie, pe jos un covor frumos, iar la un perete un divan acoperit cu un covor şi mai multe perne. În faţa uşii şi ferestrei erau perdele de catifea.

— Aici îmi place, zise Barnabe. E mult mai frumos decât jos în salon.

Doamna Quad păru măgulită de această laudă.

Căpitanul se aruncă pe canapea, se prefăcu foarte bine dispus, pentru a înlătura orice bănuială, şi zise:

— Ei, acum adu-mi frumuseţea cea minunată şi dacă îmi va plăcea, dă ordin să se servească şampanie, iar dumitale îţi voi da portofelul meu să iei din el cât vei vrea.

— E bine garnisit? întrebă patroana.

— Mai bine decât te aştepţi. Dar hai mai repede, căci am început să pierd răbdarea.

Doamna Quad ieşi, lăsând pe căpitanul Barnabe într-o aşteptare încordată.

Patroana îi va aduce o fată blondă şi frumoasă. Va fi oare aceea pe care o căuta?

Dacă nu, va spune că nu-i place, va cere alta şi iar alta. Până când va veni cine voia el.

Era pe deplin încredinţat că Felicia fusese adusă în casa aceasta, deoarece comisarul Daun îi spusese că prin mâna femeii Quad treceau aproape toate fetele care se aduceau în Australia.

Ce va face însă, dacă într-adevăr o va găsi pe Felicia? Va putea pleca, aşa de uşor cu ea din această casă?

După vreo zece minute uşa se deschise şi căpitanul Barnabe îşi ridică privirea. Dar nu era decât un chelner care aducea şampanie şi care se retrase, după ce destupă o sticlă şi-l servi pe căpitan.

— Aha, îşi zise căpitanul, patroana o şireată. Vrea să beau întâi bine, să fiu bine dispus şi să mă las mai uşor încântat. Crede că în felul acesta va scoate bani mai mulţi.

Goli un pahar de şampanie, apoi se rezemă în pernele canapelei şi aşteptă să vină fata.

86. În casa desfrâului

Sărmanele fete care căzuseră în mrejele ticălosului polonez, fură aduse în faţa femeii Quad, care le examină cu mare luare-aminte şi apoi, cu toată împotrivirea lor, trebuiră să asiste la tocmeala mârşavă cave avu loc între cei doi nemernici.

La toate rugăminţile şi lacrimile lor, li se răspunse cu un râs batjocoritor, şi după obiceiul casei, fură despărţite şi închise una câte una în încăperi deosebite.

Felicia rămase ca împietrită când se văzu singură într-o odaie mică, fără nicio fereastră, luminată numai de un singur bec electric.

Abia când apăru o negresă, care îi dădu a înţelege prin semne să-şi dezbrace rochia, se reculese, şi se împotrivi din răsputeri să dea ascultare cererii. Încercă să treacă pe lângă femeie şi să fugă afară, dar când deschise uşa, dădu peste un negru uriaş care o îmbrânci înapoi în odaie.

Felicia îşi dădu seama că patroana luase toate măsurile ca niciuna din fete să nu-i poată scăpa, aşa că nu-i rămânea altceva de făcut, decât să se supună. Scoase rochia ei şi îmbrăcă în schimb chimonoul de mătase verde pe care îl adusese negresa.

Rămânând iar singură, începu să se plimbe agitată prin odaie, gândindu-se neîncetat la vreo putinţă de scăpare.

Deodată auzi de undeva nişte bătăi care se repetau la intervale egale. Ridică repede capul şi ascultă cu luare-aminte.

Se apropie de perete, îşi lipi urechea de el, răspunse la bătăi şi strigă:

— Karin, tu eşti?... Sau tu Crista?... Cine bate?... Aici sunt eu, Felicia... Răspundeţi!

Deodată descoperi că bătăile veneau din soba cea mică de fier care se afla într-un colţ al odăii. Deschise portiţa şi îşi striga iar numele. De astă dată auzi răspunsul lămurit:

— Eu sunt… Karin Ryström. Felicia, din întâmplare am descoperit că putem să vorbim prin coşul sobei. Vreau să-ţi spun numai, să faci la fel ca mine. Dacă vine cineva să ne ia pentru a ne prezenta clienţilor, să ne prefacem bolnave. E cel mai bun mijloc de a scăpa cel puţin deocamdată de soarta grozavă care ne aşteaptă. Câştigând timp măcar câteva zile, poate se va ivi o posibilitate de scăpare. M-ai auzit, Felicia?… Bătrâna şi-a pus ochii mai cu seamă pe tine. Ascultă deci sfatul meu şi nu lăsa să fii dusă nici în sală, nici în vreun separeu.

Palidă şi înspăimântată, Felicia asculta vorbele suedezei şi după câteva clipe răspunse:

— Nu crezi, Karin, că poate clienţilor li se va face milă, dacă le vom povesti ce ni s-a întâmplat?

Karin Ryström râse cu amărăciune:

— Pe asta nu te poţi bizui, Felicia. Bărbaţii care vin în case ca asta în care ne aflăm, nu sunt dispuşi să ne vină în ajutor. Ei vor altceva de la noi.

— Dar nu putem să ne prefacem bolnave zile întregi. Bătrâna nu ne va crede şi ne va maltrata. Pare să fie foarte rea şi ne va goni cu biciul în sală, dacă ne vom împotrivi.

— Mai curând las să mă bată, decât să fiu vândută, răspunse Karin Ryström iritată.

— Doamne Dumnezeule, de ce nu m-am înecat mai bine, decât să ajung aici?!

— Eu n-am pierdut încă toată nădejdea, Felicia. Dacă nu mă înşel, poliţia dăduse de urma noastră. Chiar dacă Bouché şi Kapelski au reuşit să ne aducă în casa asta şi să ne vândă vrăjitoarei acesteia, totuşi se poate întâmpla ca poliţia să descopere unde ne aflăm, înainte de a fi nenorocite cu desăvârşire.

— Mai am şi eu o nădejde. Poate se va găsi scrisoarea noastră pe care am aruncat-o cu sticla în mare.

— La asta m-am gândit şi eu. Dar mai curând sper că ne va găsi poliţia şi ne va veni în ajutor.

— Sunt multe fete în casa asta, care, fără îndoială, au fost aduse pe aceeaşi cale ca şi noi, totuşi poliţia nu le-a putut da niciun ajutor, Karin. Poate chiar funcţionarii poliţiei sunt înţeleşi cu această femeie şi închid ochii la toate nelegiuirile ei.

Suedeza nu răspunse îndată, aşa că Felicia continuă:

— Vezi, la asta nu te-ai gândit până acum, Karin.

— Ai dreptate, Felicia, şi mărturisesc că acum mă cuprinde şi pe mine teama. Dumnezeule, nici nu îndrăznesc să mă gândesc că poate voi fi osândită să-mi petrec toată viaţa între aceste ziduri.

— E îngrozitor ce ne aşteaptă, răspunse Felicia. Şi când mă gândesc cât de fericită eram cu câteva săptămâni în urmă!

— Şi eu, Felicia!

— Nu mi-aş fi închipuit niciodată că voi ajunge în starea în care mă aflu acum. Mă aşteptam la o viaţă fericită şi fără griji… Nu mai ştiu ce se va întâmpla acum cu noi! Cel puţin de-am fi închise împreună. E o slabă mângâiere că putem vorbi numai prin coşul sobei.

— Şi totuşi trebuie să fim mulţumite că avem cel puţin această posibilitate, Felicia, o mângâie Karin. Dacă n-am fi putut schimba nicio vorbă, am fi rămas cu totul pradă deznădejdii.

Felicia suspină din adâncul sufletului.

— Am ajuns la sfârşitul puterilor mele. Sunt ca zdrobită.

— Trebuie să te stăpâneşti, să te reculegi şi să nu arăţi acestor ticăloşi deznădejdea ta. Ei nu urmăresc alt scop prin închiderea noastră decât să facă din noi nişte unelte fără voinţă. Fii deci curajoasă, Felicia.

— E atât de greu, scumpa mea Karin, se tângui sărmana fată.

— Trebuie să ne adunăm toate puterile, pentru a nu ne lăsa înfrânte în lupta asta grozavă pe care trebuie s-o ducem până la sfârşit.

— Nu ştiu ce să mai fac! Sunt istovită!

— Gândeşte-te la cineva care ţi-e drag, pe care ai vrea să-l revezi şi pentru care trebuie să te păstrezi curată şi atunci te vei simţi întărită, vei căpăta noi puteri. Felicia, n-am vrut să spun nimănui pentru ce am primit angajamentul de a pleca în străinătate, dar ţie vreau să-ţi mărturisesc tot. Numai dorul după un bărbat drag m-a împins la hotărârea de a veni la Sidney. Din pricina unui prieten fals, a căzut bănuiala asupra lui că a sustras bani. Şi a fost osândit la închisoare. Pentru a nu îndura această ruşine, a fugit şi s-a angajat în Legiunea Străină. Toţi prietenii şi toate rudele lui n-au mai vrut să ştie nimic de el, numai eu nu l-am părăsit, căci îl cred nevinovat. Când mi-a scris că moare de dorul meu şi al patriei, am luat hotărârea să mă duc la el şi să-i spun că dragostea mea e neschimbată şi că îi voi rămâne

credincioasă până când va fi eliberat. Pentru a-mi câştiga banii de drum, m-am gândit să primesc angajamentul la Sidney. Ei bine, Felicia, neîncetat mă gândesc la Sven al meu şi pentru dânsul voi lupta din răsputeri să scap de aici. Gândeşte-te şi tu la iubitul tău şi nu pierde încrederea că vom fi salvate.

Urmă o lungă tăcere. Felicia era cu gândul la Bob la ei, pe care îl iubea atât de mult.

Ce-ar spune el, dacă ar găsi-o într-o asemenea casă?

Nu s-ar gândi oare, că şi ea apucase calea mamei ei? Barul „Valencia" n-a fost un stabiliment asemănător cu această casă blestemată a bătrânei Quad?

Dar deodată apăru în faţa sufletului ei chipul blând şi frumos al mamei sale şi Feliciei îi fu ruşine de gândul pe care îl avusese.

— Felicia, m-ai auzit? răsună din nou glasul suedezei. De ce nu răspunzi?

— Ah, Karin, sunt atât de deznădăjduită! Ţie ţi-a rămas cel puţin speranţa că îţi vei găsi iubitul, că vei fi fericită cu dânsul, dar eu sunt nevoită să fug, să mă ascund de al meu, căci nu mi-e îngăduit să devin soţia lui. Nici eu nu ţi-am povestit până astăzi viaţa mea, dar e îngrozitoare soarta care mă aşteaptă.

— De ce, Felicia?

— Pentru că din mii de femei nu poate fi niciuna atât de nenorocită ca mine, Karin… Iubesc pe fratele meu!

— Pe fratele tău? se auzi vocea speriată a suedezei. Dar cum te-ai putut îndrăgosti de dânsul, Felicia?

Izbucnind în plâns, aceasta răspunse:

— N-am ştiut că e fratele meu.

Apoi, cu vocea înecată în lacrimi, îi povesti tristele întâmplări care îi nimiciseră viaţa.

— Sărmană Felicia! zise Karin.

— Mă înţelegi acum şi îţi dai seama că numai am puterea să lupt împotriva tuturor nenorocirilor care s-au abătut asupra mea?!

— Da, micuţa mea, şi totuşi nu trebuie să pierzi curajul.

— Viaţa nu mai preţuieşte nimic pentru mine.

— De multe ori lucrurile se pot schimbai, oricât de grozavă ar fi soarta cuiva. Poate că mama ta s-a înşelat şi acest mister Wilkens nici nu este tatăl tău. Şi chiar dacă ar fi, tot îţi mai rămâne dragostea

mamei tale. Din câte mi-ai povestit despre ea, trebuie să fie nespus de bună. Dragostea ei nemărginită te va despăgubi de toate suferinţele pe care le-ai îndurat.

Deodată se auzi la uşă zornăitul unor chei şi Felicia zise repede prietenei sale:

— Taci, Karin. Vine cineva.

Apoi alergă repede spre pat unde se ghemui şi îşi îndreptă privirile speriate spre uşa care se-deschise în clipa aceea.

87. În căutarea lui Renard…

După ce sărise din avion, Cekov o luase la goană peste câmp şi fusese fugărit de poliţişti timp de câteva ore. În cele din urmă reuşi însă să scape şi după ocoluri multe ajunse la Paris unde se credea în siguranţă.

Cea dintâi grijă a lui era cum să-l găsească pe Renard.

Faţa i se schimonosea de ură şi mânie, numai când se gândea la el.

Vai de acest nemernic dacă îi va încăpea în mână!

După ce luase o cameră într-un hotel mic, Cekov începu cercetările, pentru a da de urma lui Renard.

Era seara, deci timpul cel mai prielnic, căci fără îndoială, Renard va vizita localurile de petrecere cu banii şterpeliţi de la prietenul său, Cekov.

Dar unde să-l caute?

Îşi aduse aminte că străinii care veneau la Paris, obişnuiau să se învârtească prin localurile din cartierul Montmartre. Luă deci o maşină şi se îndreptă într-acolo.

Întreg cartierul era scăldat într-o lumină orbitoare. Pretutindeni reclame bătătoare la ochi, zgomot, râsete şi veselie. Oamenii păreau atraşi ca fluturii de miile de lumini şi intrau cu sutele în nenumăratele localuri.

Cekov îşi făcu loc prin mulţime şi se îndreptă spre cabaretul „Folies Bergères”, voind să înceapă de aici căutarea lui după Renard. Deşi localul era plin, reuşi să găsească o lojă, din care putea cuprinde cu vederea întreaga sală. Se uită câtva timp în jurul lui, dar nu-l descoperi nicăieri pe fostul său tovarăş de afaceri. În orice caz nu voia să piardă mult timp aici şi dacă nu-l va găsi repede, va lua pe rând

celelalte localuri.

După câteva clipe apăru în lojă un chelner şi Cekov comandă o sticlă cu şampanie. Pe când sorbea încet din cupă, o femeie destul de frumoasă, îmbrăcată într-o rochie de seară, foarte decoltată trecu prin apropiere. Fără îndoială o cocotă.

Lui Cekov îi veni o idee şi îndreptându-se spre dânsa îi zise:

— Frumoasa mea, îmi dai voie să te invit la un pahar de şampania?

Ea intră în lojă, luă loc în faţa lui şi chelnerul care observase venirea ei, aduse repede un al doilea pahar.

— Nu te-am mai văzut pe aici, începu cocota conversaţia. Se pare că ai venit pentru întâia oară în acest local?

— Mi-am dat întâlnire cu un prieten, dar văd că n-a venit. E adevărat că am cam întârziat şi se prea poate că a fost, a aşteptat puţin, apoi a plecat.

— Au fost mulţi pe aici, care au şi plecat iar.

— Poate l-ai văzut şi dumneata?

— Se poate. Ce înfăţişare are prietenul dumitale?

— De statură mijlocie, lat în spete, părul blond şi pe faţă are o cicatrice.

— Nu cumva îl cheamă Paul?

— Ba da. Îl cunoşti cumva?

— A fost ieri pe aici, apoi a plecat cu prietena mea Baby, cu care a fost foarte galant

Cekov se gândi înfuriat: „Galant cu banii mei”.

Totuşi fu mulţumit de ce aflase, căci acum ştia că Renard se afla la Paris.

— N-a spus că va veni şi azi? întrebă el mai departe.

Cocota dădu din umeri şi răspunse:

— De spus n-a spus nimic, dar cred că va veni, căci i-a plăcut foarte mult la noi.

Cekov se hotărî să mai rămână. Ciocni paharul cu tovarăşa lui şi deveni mai vorbăreţ şi mai vesel. Avea doar speranţa acum să pună iar mâna pe banii lui.

Fata îşi schimbă locul şi se aşeză lângă dânsul, devenind din ce în ce mai prietenoasă. Pe când vorbeau de una şi de alta, uşa lojii se deschise. Cekov se uită într-acolo, apoi sări mirat în picioare.

— Ah, Mac O’Kerem! Tu eşti într-adevăr!?

— Chiar eu. Am fost foarte mirat să te văd aici. Ce te-a adus la Paris?

— O afacere.

— Ai cumva de gând să te stabileşti aici şi să redeschizi barul tău?

— Nu, altceva. Am o răfuială cu Bernard.

— Ah, cu ăsta?!

Irlandezul nu se arătă deloc surprins că şi Renard se afla la Paris, ceea ce dădu de bănuit lui Cekov.

— Ia loc şi bea un pahar de şampanie cu noi. Dacă vrei chiar dintr-al meu, îl invită Cekov, întinzându-i paharul lui.

Irlandezul luă loc şi ciocni cu fata, iar după ce bău, întrebă:

— Ia spune-mi, Cekov, te-ai certat cu Renard?

— De unde ştii?

— Am fost şi ieri pe aici şi l-am întâlnit! A venit vorba şi de tine.

— Ah, l-ai întâlnit? Asta mă interesează.

Irlandezul îl privi cercetător.

— Ce ai cu el?

Cekov nu se mai putu stăpâni şi izbucni:

— E un pungaş ordinar, un ticălos!

Mac O'Kerem râse.

— Frumos vorbiţi unul de altul. El a spus de tine că eşti un idiot şi un măgar.

— Are dreptate, am fost un măgar când m-am încurcat cu pungaşul ăla.

— Nu mai întrebuinţa cuvântul acesta, că e foarte urât.

— Ştiu, că nu-ţi place nici ţie, dar în orice caz se potriveşte de minune pentru Renard.

— Ce ţi-a făcut?

— M-a prădat şi m-a trădat.

Cekov vorbise ca atâta aprindere, încât faţa i se înroşise. Dar cum cei doi se folosiseră de limba engleză, pe care cocota n-o înţelegea, aceasta începu să se plictisească şi zise lui Cekov.

— Spune prietenului tău să plece şi stai mai bine de vorbă cu mine.

Cekov se răsti la ea:

— Tu fă bine şi lasă-mă în pace!

Ea se ridică supărată şi plecă.

— Uf! Bine că am scăpat!

— Dar mai adineauri erai atât de drăguţ cu dânsa?
— Acum am alte lucruri în cap.
— Eşti înfuriat împotriva lui Renard?
— Da.
— Spui că te-a prădat?
— Şi încă cum!... Ascultă...
Cekov se apleca peste masă şi îi povesti lui Mac O'Kerem tot ce i se întâmplase cu Renard. Apoi încheie:
— Ce părere ai? Nu e aşa că e o pungăşie fără pereche?
— E mai mult decât o pungăşie. Eu nu m-aş fi încurcat niciodată cu el. Ce ai de gând să faci acum?
— Îl voi căuta şi voi pune mâna pe nemernic.
— Ştii unde locuieşte?
— Nu, dar voi afla. Deocamdată îmi ajunge să ştiu că e în Paris.
— Ai avut noroc că ne-am întâlnit, căci îi cunosc adresa.
Cekov îl apucă pe irlandez de braţ şi întrebă cu înfrigurare:
— Cum, ştii unde stă?! Asta e minunat! Spune-mi adresa lui.
— Stai, nu mă lua aşa de repede. Nu merge aşa cu una, cu două. Dacă îţi ajut să-ţi scoţi banii, vreau să câştig şi eu ceva provizion.
— Ţi-l dau cu cea mai mare plăcere.
— Zece la sută?
— Fie, dar acum spune-mi repede unde îl pot găsi pe Renard.
— În cartierul Plaisance.
— Ce cartier e ăsta?
— Unul din cele mai rele din tot Parisul, dar unde te poţi ascunde bine.
— Spune-mi strada şi numărul.
— Strada Pecrel şaptezeci şi opt.
— La cine locuieşte?
— Nu cunosc pe proprietar, ştiu numai că stă singur în subsolul aripei din dreapta a clădirii.
— Asta mă bucură.
— De ce?
— Pentru că voi putea vorbi cu dânsul fără să fiu stingherit de nimeni.
— Vrei să te duci încă astăzi la el?
— Negreşit; chiar în noaptea asta.

— Pe la ora asta e de obicei plecat, aşa că n-ai să-l găseşti.
— Îl voi aştepta.
— În faţa casei?
— Voi vedea când voi fi acolo. Vii şi tu cu mine?
— N-am niciun amestec în afacerea asta, aşa că poţi să te răfuieşti singur cu el.
— N-ai nevoie să fii de faţă. Poţi aştepta afară, ca să-ţi iei îndată în primire partea ta.
— Ai dreptate. Gologanii îi pot încasa pe loc. Bine, atunci plec şi eu cu tine.
Cekov mai comandă o sticlă cu şampanie şi după ce o goliră şi pe asta, plăti şi plecară.
Ajungând în stradă, luară o maşină care avea să-i ducă în cartierul în care locuia Renard.
Pe drum Cekov îl întrebă pe Mac O'Kerem:
— Dar ţie cum ţi-a mai mers în timpul din urmă?
— Prost. Am înghiţit un hap, într-o afacere mare. Era vorba de o lovitură frumoasă, dar tot ce am câştigat, a fost că s-a pus poliţia pe urma mea şi a lui George, aşa că am şters-o amândoi. Numai Norval s-a întors la Marsilia. Se nimereşte bine că pot câştiga ceva de la tine şi pot să mă mişc, căci nici aici aerul nu mai este prea curat pentru mine.
— Poate vom pleca împreună.
— Unde vrei să te duci?
— Un plan hotărât n-am încă, dar în orice caz trebuie să părăsesc Europa.
— Planuri putem face noi şi mai târziu.
Automobilul ajunsese în cartierul în care se afla strada Pecrel şi cum Cekov nu-i spusese şoferului numărul casei, acesta opri la colţul străzii. Coborâră din maşină, plătiră şoferului şi plecară pe jos mai departe.
Case mari, mohorâte şi dărăpănate se înşirau de-a lungul străzii şi se vedea că aici sălăşluieşte mizeria şi crima. Era într-adevăr un cartier sinistru în care niciun om cumsecade nu se încumeta să intre, mai cu seamă în timpul nopţii.
— Ai mai fost vreodată pe la Renard? îl întrebă Cekov pe Mac O'Kerem.

— Nu, dar era vorba să mă duc o dată pe la el şi de aceea mi-a descris amănunţit unda e casa în care locuieşte.

Într-adevăr, o găsiră repede şi Cekov încercă să deschidă uşa.

— E închisă.

— Asta era de aşteptat.

— Ce facem acum?

— Trebuie să aşteptăm până când se va întoarce acasă.

— Poate a şi venit şi noi putem aştepte toată noaptea aici afară.

— Stai puţin; din întâmplare am nişte chei la mine. Poate voi reuşi să descui uşa.

Mac O'Kerem încercă mai multe chei şi într-adevăr reuşi să deschidă.

— Acum poţi să intri. După cum ţi-am spus, subsolul din aripa dreaptă. Eu te voi aştepta pe partea cealaltă a străzii.

— Vezi să nu te plictiseşti.

— În orice caz, grăbeşte-te.

— Dacă nu va fi venit, va trebui să-l aştept.

Cekov intră în gangul casei, trecu în curte şi de aici se îndreptă spre aripa dreaptă.

Ferestrele subsolului nu erau luminate, aşa că Renard sau nu venise încă, sau se şi culcase.

La fereastra a doua erau nişte perdele, ceea ce dovedea că aici locuia Renard. Cekov apăsă pe una din ferestre, care se deschise. Intră înăuntru şi la lumina slabă a lunii văzu că era destul de bine mobilată. În odaie nu era nimeni, aşa că trebui să aştepte.

Luă loc la o masă, pe care se mai aflau nişte resturi de mâncare şi un cuţit mare de care Renard se servise pesemne să taie pâine. Văzu şi o lampă cu petrol, dar pe care n-o aprinse, căci lumina ei ai fi trădat lui Renard prezenta unui străin în camera lui. Aprinse însă o ţigaretă pe care începu s-o fumeze în linişte şi cu răbdare, în aşteptarea lui Renard.

După o aşteptare destul de lungă, auzi în sfârşit paşi prin curte, apoi uşa fu deschisă şi Renard îşi făcu apariţia. Aprinse o lanternă electrică şi… privirea lui căzu asupra vizitatorului.

— Cekov! strigă el îngrozit şi se dădu câţiva paşi înapoi.

— Nu te-ai aşteptat să mă vezi, hai?

Cekov se ridică de pe scaun şi păşi spre el.

Renard se dădu înapoi şi se părea că vrea să fugă. Dar Cekov îl ajunse şi-l apucă cu brutalitate de braţ.

— Stai, prietene, aşa de uşor nu-mi vei scăpa. Acum ne vom răfui amândoi.

Îl trase în odaie şi trânti uşa.

— Dă-mi drumul, zise Renard gâfâind.

— Bine, îţi dau drumul; de scăpat tot nu poţi să-mi scapi.

Cekov îi lăsă braţul şi amândoi stăteau faţă în faţă.

— Ce vrei?

— Pentru întrebarea asta neruşinată ar trebui să-ţi trag una peste gură, dar mai bine o să-ţi răspund. Am venit să-ţi spun că eşti cel mai ticălos pungaş şi trădător care mi-a ieşit vreodată în cale şi al doilea, am venit să-mi dai banii mei.

— Ce bani?

— Nemernicule, să nu faci pe prostul şi nu mă scoate din fire, altminteri va fi rău de tine!

— Să nu crezi că mi-e frică, răspunse Renard ironic.

Cekov îşi dădu toată osteneala să se mai stăpânească şi-l întrebă:

— Vasăzică nu vrei să-mi dai banii?

— Nici prin gând nu-mi trece. N-ai decât să te duci la poliţie şi să mă denunţi.

Cuvintele acestea umplură măsura, aşa că Cekov se năpusti asupra lui, îl apucă de piept şi răcni:

— Câine blestemat ce eşti!

În clipa următoare se şi încăierară şi începu o luptă groaznică. Renard reuşi să-l apuce de beregată şi-l strângea cu toată puterea; acesta reuşi însă să scape din strânsoare, se dădu înapoi şi în această mişcare răsturnă masa cu tot ce era pe ea.

Renard sări asupra lui, îi puse un genunchi pe piept şi îl apucă iar de gât.

— Vrei să renunţi la bani?

— Nu, gâfâi Cekov şi încercă să se desfacă din mâinile adversarului său.

În mişcările pe care le făcea, mâna lui dădu de cuţitul care căzuse de pe masă. Îl apucă şi cu o mişcare repede îl înfipse în gâtul lui Renard.

Se auzi un gâlgâit, apoi mâinile acestuia se desfăcură din jurul

gâtului lui Cekov, care sări în picioare şi rămase cu ochii holbaţi la trupul care zăcea nemişcat în faţa lui.

Primul lucru pe care trebuia să-l facă acum, era să caute banii. Fără îndoială că Renard îi avea în buzunar.

Cu toată groaza de care era cuprins, îl întoarse cu faţa în sus şi începu să-i scotocească buzunarele, dar nu găsi decât câteva mii de franci.

Unde erau oare ceilalţi?

Începu să caute cu înfrigurare prin odaie, deschise toate sertarele, cotrobăi pretutindeni şi în sfârşit îi găsi sub saltea. Erau vreo două milioane de franci, pe care îi vârî repede în buzunarele lui. Apoi luă cheia de la intrare, ieşi repede, închise iar uşa în urma lui şi se repezi în stradă.

Privind în jurul lui, zări pe Mac O'Kerem pe partea cealaltă şi alergă spre dânsul.

Când îl văzu mai de-aproape, irlandezul îl întrebă speriat:

— Dar ce-i cu tine, omule? Ce s-a întâmplat?

— Nu mă mai întreba.

— Eşti plin de sânge!

Cekov se uita la hainele lui şi se cutremură.

— Sânge… da, sânge!… zise el năuc şi cu glasul stins.

— Nu cumva l-ai…?

— Da, căci altfel m-ar fi sugrumat el pe mine.

— În niciun caz nu trebuie să te vadă cineva în halul ăsta.

Cekov se uită la irlandez cu o privire rătăcită.

— Ce să fac?

— Întoarce-te în casă, spală-te şi curăţă hainele de sânge.

Cekov se dădu înapoi, îngrozit.

— Nu, nu… pentru nimic în lume nu mă mai întorc acolo… Mai bine mă las prins!

— De asta n-ai să scapi, dacă te va vedea cineva în halul ăsta.

Cekov se uită la irlandez cu o privire rugătoare.

— Ajută-mă tu, Mac.

— Ce pot să fac? Cum să te ajut?

— Caută şi tu… vezi… îţi voi da jumătate din bani dacă mă scapi.

Irlandezul se gândi câteva clipe, apoi zise:

— Să mergem la mine acasă şi să încercăm să intrăm nevăzuţi de

nimeni. Am haine destule şi îţi voi da un alt costum, iar pe acesta îl vom arunca în Sena.

— Bine, hai să mergem la tine.

— Mai încet, să chibzuim mai întâi. Dacă mergem aşa cum eşti, primul poliţist care ne va ieşi în cale, ne va opri, căci petele de sânge te vor da de gol. Mai bine să aduc o trăsură. Voi spune birjarului că eşti un prieten al meu, care a fost bătut într-o încăierare şi se va învoi să ne ducă până acasă la mine.

— Da, du-te şi adu o trăsură!

Rămas singur, Cekov se înfioră. Vedea mereu înaintea ochilor cadavrul lui Renard.

Nu voise să-l omoare! Dacă ar fi căutat prin odaie înainte de venirea lui, fapta grozavă nu s-ar fi întâmplat.

După câtva timp Mac O'Kerem veni cu o trăsură în care se urcară amândoi şi porniră spre locuinţa irlandezului, lăsând în urma lor casa sinistră în care zăcea Renard scăldat în sânge.

88. Altă nenorocire

Dolores socotise ca un mare noroc faptul că întâlnise la Genova pe căpitanul Reval şi că prin mijlocirea lui făcuse cunoştinţa lui Liu-San-Ciang.

Dacă nu l-ar fi întâlnit, ar fi fost într-o situaţie cât se poate de nenorocită, într-un oraş străin şi fără bani destui la dânsa.

Acum însă privea în viitor cu noi speranţe; numai nerăbdarea o chinuia, căci oricât de repede spinteca valurile iahtul chinezului, ei i se părea că tot merge prea încet. Ar fi vrut să aibă aripi spre a zbura mai departe.

Aproape tot timpul îl petrecea pe punte, întinsă într-un şezlong, privind în largul mării şi observând oamenii echipajului la lucru. Toţi erau chinezi şi se purtau cu deosebit respect faţă de Dolores. De câte ori îi ieşea vreunul în cale, se înclina adânc în faţa ei.

Uneori se plimba şi prin cabinele iahtului, care era amenajat cu cel mai mare lux şi cu tot confortul modern. Se vedea că proprietarul acestui iaht era foarte bogat, căci numai un om care dispune de o avere imensă putea să-şi permită un asemenea lux.

Despre Liu-San-Ciang contesa nu prea ştia multe. Atât numai că

făcea negoţ, dar cu ce, habar n-avea. Pe bordul iahtului nu se afla marfă, aşa că acesta era numai pentru întrebuinţarea personală a chinezului.

Dar contesa, nu-şi prea bătu mult capul cu asta, căci îndeletnicirile chinezului îi erau indiferente. Era mulţumită că Liu-San-Ciang se oferise s-o ducă la Sidney şi îi era recunoscătoare pentru aceasta.

Singura neplăcere pe care a avea, era faptul că de câte ori era împreună cu chinezul, acesta se uita la ea cu o privire care îi pricinuia o senzaţie ciudată.

Într-o zi, contesa se apropiase de cârmaci, şi uitându-se la busolă, văzu că aceasta arăta cursul spre răsărit.

De ce oare?

Dacă mergea spre Australia, cursul ar fi trebuit să fie spre Sud-Est.

Îl întrebă pe cârmaci, dar acesta dădu numai din umeri.

Dolores îi vorbise franţuzeşte şi pesemne că omul nu cunoştea această limbă. Îi repetă întrebarea în limba engleză, dar şi de data asta cârmaciul făcu un semn că nu înţelege.

Contesa se hotărî deci să întrebe chiar pe Liu-San-Ciang, căci se simţea cuprinsă de oarecare nelinişte în urma constatării ei.

Dolores coborî în salonul iahtului, sperând să-l găsească pe chinez acolo. Nu-l văzu, şi se îndreptă spre cabina lui şi bătu la uşă. Ascultă câteva clipe, dar nu primi niciun răspuns.

Deschise uşa; se opri însă în loc, căci din cabină ieşea un miros dulceag, iar încăperea era plină de fum. După ce îşi roti ochii prin cabină, descoperi pe chinez întins pe nişte perne, fumând dintr-o lulea de formă ciudată, cu capul mic şi ţeava lungă şi groasă. Ochii lui aveau un luciu straniu şi părea că nu-şi dă seama de ce se petrece în jurul său.

Dolores se sperie la vederea lui. Ce i se întâmplase oare?

Deodată îşi aduse aminte de ce îi povestise căpitanul Barnabe despre fumătorii de opiu.

Părăsi repede cabina, cuprinsă de o mare nelinişte. Ce însemnau oare toate acestea?

Putea oare să aibă încredere în acest om, pe care nu-l cunoştea aproape deloc?

Se închise în cabina ei şi petrecu o noapte îngrozitoare.

În dimineaţa următoare urcă iar pe punte şi se uită la busolă.

Cursul era îndreptat spre răsărit. Privi în largul mării. Unde se afla oare? Spre ce ţinuturi o ducea chinezul?

Neliniştea ei crescu şi se prefăcu în spaimă. Avu presimţirea că o ameninţă o primejdie şi îşi dădea seama că dacă era într-adevăr aşa, se afla cu totul în mâna chinezului.

În dimineaţa aceea Liu-San-Ciang nu veni la dejun şi nu se arătă nici mai târziu.

Nemaiputându-şi stăpâni nerăbdarea, se duse iar la cabina lui şi bătu în uşă. Da astă dată primi răspuns şi când deschise uşa, chinezul, care şedea întins pe nişte perne, se ridică politicos şi făcu câţiva paşi spre dânsa.

Se înclină zâmbind şi o întrebă:

— Ai nevoie de mine, doamnă? Te rog să mă ierţi că nu m-am arătat atâta vreme, dar nu m-am simţit bine.

— Am venit să-ţi cer o lămurire, mister Liu-San-Ciang. Ducându-mă din întâmplare la cârmă, am văzut după busolă că iahtul ţine cursul spre răsărit, fapt care m-a surprins foarte mult.

Fără să-şi dea seama, contesa vorbise pe un ton rece, aproape aspru.

Chinezul îşi păstră zâmbetul prietenos şi o invită să ia loc, fără să răspundă însă îndată la întrebarea ei.

Nerăbdătoare, ea stărui:

— Te rog să-mi spui, cum se face că mergem spre răsărit?

— El îi aruncă o privire pătrunzătoare, apoi zise încet:

— Vreau să mă duc întâi în China.

Dolores avu senzaţia că pământul îi aluneca de sub picioare şi se prăbuşeşte într-o prăpastie fără fund.

Mergea spre China şi căpitanul Barnabe o aştepta la Sidney!

Vasăzică chinezul o minţise?! O atrăsese pe iahtul său cu promisiuni false. Cu ce scop? În aceeaşi clipă zări în ochii lui o sclipire pătimaşă; îşi dădu seama de primejdie şi voi să sară în picioare, dar chinezul îi puse mâna pe umăr şi o sili să şadă iar jos.

— Te-ai speriat pentru că ţi-am spus că mergem în China?

— Cum să nu mă sperii? M-ai înşelat în chip ruşinoş.

El rămase calm şi o întrebă iar:

— Nu-ţi poţi închipui pentru ce fac asta?

— Nu, căci nu bănuiesc ce mişelie ai de gând să înfăptuieşti.

Liu-San-Ciang se aplecă spre ea şi zise:

— Am făcut-o pentru că te iubesc.

Glasul lui sună răguşit şi aspru.

Dolores se dădu înapoi, înspăimântat.

— Eşti nebun?!... Ţi-ai pierdut minţile?!

Chinezul îi luă mâinile într-ale sale şi răspunse:

— Da, sunt nebun, dar vina e numai a dumitale, fiindcă eşti atât de frumoasă… mai frumoasă decât toate femeile pe care le-am întâlnit până acum. Din clipa în care te-am văzut la Genova ştiam că nu voi mai avea linişte din pricina dumitale, că va trebui să te am.

Se apropie şi mai mult de dânsa şi continuă:

— Trebuie să fii a mea… trebuie… eu… eu…

Cuprins de patimă, Liu-San-Ciang nu putu să vorbească mai departe. Dădu drumul mâinilor ei şi o cuprinse cu braţele, buzele lui căutară pe ale ei, dar în clipa când vru s-o sărute Dolores îl îmbrânci cu putere.

El voi să se năpustească iar asupra ei, contesa însă îl lovi peste faţă şi alergă spre uşă.

Chinezul se repezi după ea, vru s-o oprească, dar ea îi trânti uşa în nas, alergă în cabina ei unde se prăbuşi pe pat şi izbucni într-un plâns deznădăjduit.

Felicia, Barnabe… o aşteptau la Sidney… şi ea… Doamne Dumnezeule, cum va scăpa oare din ghearele acestui chinez nemernic?!

89. În ghearele neguţătorilor de carne vie

Felicia stătea ghemuită în odaia ei, gândindu-se la soarta grozavă care o aştepta. Inima îi bătea cu putere. Deodată uşa se deschise şi fata zări o femeie cam grăsulie, care se apropie de dânsa, însoţită de alta. La vederea lor, se sperie atât de tare, încât căzu aproape leşinată pe pat. Dar în casa aceasta nu se ştia ce este mila.

Felicia fu trasă de pe pat şi femeia cea grasă zise:

— Haide repede, îmbracă-te. Au venit clienţi bogaţi şi patroana vrea să te prezinte lor.

Felicia se ridică îngrozită şi ţipă:

— Nu. Nu vreau să mă duc sus în salon. Nimeni nu mă poate sili şi

dacă totuşi o vor face, voi ţipa până când va veni poliţia.

Speriată, bătrâna îi făcu semn să tacă.

— Pentru Dumnezeu, fetiţo, nu zbiera aşa, căci o să-ţi meargă rău. Patroana e o diavoliţă cu care nu te poţi juca şi vai de tine, dacă nu te supui poruncilor ei. Cine a intrat o dată în casa asta, nu mai scapă. Ştiu ce spun, căci şi eu, acum vreo douăzeci de ani am fost adusă tot ca şi tine. Am încercat toate mijloacele să scap de aici, dar totul a fost în zadar. Patroana are ajutoare care fac pe orice fată să se supună voinţei ei şi apoi... cu vremea... omul se deprinde cu toate.

— E adevărat ce spui?

Femeia avu un zâmbet obosit.

— Dacă vrei, n-ai decât să nu mă crezi, fetiţo, mie mi-e totuna. Dar un lucru te sfătuiesc: fii cuminte şi îmbracă rochia asta, căci dacă vine patroana şi nu te găseşte gata îmbrăcată, te dă pe mâna lui Jumbo. Negrul acesta e ca o fiară şi nu cunoaşte mila, mai cu seamă când e vorba de femei albe. Aşadar e mai bine să te duci sus, căci acolo găseşti cel puţin oameni bine crescuţi. Multe din fete au avut noroc şi au găsit bărbaţi care s-au îndrăgostit de ele şi le-au cumpărat de la patroană pe un preţ mare. Asta e singura cale de scăpare, căci patroana le dă drumul la acelea pentru care se plăteşte bine.

Gândurile se învălmăşeau în mintea Feliciei.

Vasăzică dacă s-ar găsi cineva căruia să-i placă atât de mult...?!

Îşi aduse aminte însă de Bob... de mama ei şi se înfioră.

— Nu... nu mă duc sus, pentru nimic în lume.

În clipa aceea uşa fu deschisă şi doamna Quad, care auzise ultimele cuvinte ale Feliciei, intră în odaie şi îndreptă asupra Feliciei o privire ameninţătoare.

Tânăra fată se dădu câţiva paşi înapoi şi înspăimântată întinse mâinile ca pentru a se apăra de o primejdie grozavă.

Patroana începu să râdă şi zise batjocoritor:

— Ia te uită! Ţi-e teamă vasăzică? Şi eu care credeam că cine ştie ce scandal vei face, când am auzit vorbele tale! Se vede că e de ajuns să vin eu, ca şi fac să-ţi piară tot curajul.

Felicia nu se retrăsese de teama doamnei Quad, ci fiindcă zărise apărând în uşă chipul uriaş al unui negru. Acesta era fără îndoială bruta de care vorbise bătrâna şi Felicia se înfioră când îşi aduse aminte de ce-i spusese aceasta.

Pe mâna acestei fiare va fi dată, dacă nu se va supune poruncii patroanei!

Dumnezeule Doamne, numai asta nu! Ar fi prea, îngrozitor!

Cu un gest implorator ridică mâinile şi se rugă:

— Ai milă şi îndurare, doamnă Quad şi cruţă-mă! Nu mă sili să mă duc sus, dă-mi drumul…

Patroana izbucni într-un râs ascuţit, degustător şi punând mâinile în şolduri, ţipă:

— Să-ţi dau drumul, ai?!... Vrei să-ţi dau drumul tocmai ţie, care eşti cea mai frumoasă dintre toate fetele pe care le-am avut vreodată în casă mea?!… Nici să nu te gândeşti la aşa ceva şi scuteşte-mă cu bocetele. Pierdem timpul degeaba şi sus aşteaptă clienţii, îşi pierd răbdarea din pricina ta. Dar hai repede, nu mai sta la gânduri, fetiţa mea!... A venit un client care cere ceva deosebit şi dacă te va vedea pe tine, se va linge pe buze, căci o fetişcană blondă, frumoasă şi nevinovată ca tine n-am mai avut până acum în casa mea.

— Nu… nu mă duc… lasă-mă!

— Eşti nebună, pesemne?!

— Ascultă-mă, doamnă Quad…

— Nu vreau să aud nimic; m-ai înţeles? Aici eşti în puterea mea. Am dat o grămadă de bani pentru tine şi trebuie să mi-i scot!

— Mama îţi va da tot înapoi şi încă un preţ bun de răscumpărare pe deasupra. Mama e bogată, chiar foarte bogată şi îţi va plăti oricât îi vei cere, numai să-mi dai drumul. Cruţă-mă deci şi nu mă sili să mă duc la clienţii dumitale.

Un zâmbet cinic se ivi pe faţa patroanei, care se schimonosi într-un chip dezgustător.

— Toate fetele care mi se aduc, spun că sau mama, sau iubitul lor îmi va da orice sumă pentru răscumpărarea lor. Cunosc tertipurile astea şi nu mă încurci în astfel de afaceri. Cine a intrat o dată în casa mea, nu mai iese de aici; e mort pentru ai lui. De aici nu pătrunde nicio ştire în lumea de afară, căci n-am chef să fac cunoştinţă cu poliţia şi să ajung la închisoare. Isprăveşte deci cu bocetele, căci n-au niciun rost şi cu cât te vei împotrivi mai mult, cu atât mai rău pentru tine. Îţi dau timp zece minute să te gândeşti. Dacă până atunci nu vei fi îmbrăcată în rochia pe care ţi-a adus-o Ines şi nu vei fi sus împreună cu celelalte fete, atunci…

Se întoarse spre negrul care stătea rânjind la uşă şi continuă:

— …atunci porumbiţa asta frumoasă e a ta, Jumbo, şi poţi face cu ea ce vrei. Ştiu că-ţi place carne fragedă şi blondă de fată mare.

Ameninţarea aceasta făcu să îngheţe sângele în vinele Feliciei, cu atât mai mult cu cât văzu pe negru uitându-se la dânsa cu ochii înflăcăraţi de patimă.

Pentru Dumnezeu? Era gata să îndure orice, numai asta nu!

O luptă grozavă se dădu în sufletul sărmanei fete. Văzu înaintea ei chipul drag al lui Bob şi o rază de speranţă îi dădu iar putere.

Cine ştie?!… Poate va reuşi să scape, printr-o minune!

Doamna Quad văzu schimbarea pe faţa Feliciei şi înţelese că în cele din urmă se va supune. Spuse deci cu asprime:

— Nădăjduiesc că îţi vei vârî minţile în cap. Dacă în zece minate nu vei fi îmbrăcată, atunci Jumbo…

— Nu, pentru Dumnezeu, numai asta nu! Orice numai asta nu!… strigă Felicia îngrozită.

— Vasăzică ai să te supui?

Felicia dădu numai din cap, căci lacrimile o podidiră şi nu fu în stare să scoată niciun cuvânt.

Patroana ieşi mulţumită că îşi ajunsese scopul, făcu un semn servitoarei, trimise pe Jumbo afară, iar ea intră în încăperea de alături unde se repetă aceeaşi scenă. Acolo se afla Karin Ryström, care se împotrivi cu aceeaşi înverşunare să se supună poruncii doamnei Quad, dar ca şi Felicia, trebui să cedeze în cele din urmă, de teamă de a nu încăpea pe mâinile negrului Jumbo.

În sfârşit patroana adunase toate felele şi cu o privire mulţumită se uită la ele.

Tocmai spaima şi faptul că aveau ochii plini de lacrimi, le făcea şi mai atrăgătoare.

Patroana ştia că nevinovăţia aţâţa mai mult simţurile bărbaţilor şi că aceste fete îi vor aduce mulţi bani. În mintea ei îşi făcea socoteala, de sumele ce le va încasa în seara aceea.

Nu îi era teamă că ar putea avea neplăceri cu fetele, căci chiar dacă ele ar povesti clienţilor ce li se întâmplase cu Kapelski, nu era de aşteptat să găsească pe cineva care să le vină în ajutor, căci bărbaţii care veneau la dânsa căutau plăceri şi nu încurcături cu poliţia. Afară de asta, cei mai mulţi clienţi ştiau că astfel de fete care se aflau în

casa doamnei Quad, aveau obiceiul să spună poveşti spre a se face mai interesante şi a scoate mai mulţi bani de la dânşii.

Totuşi, înainte de a pleca în salon, le mai atrase o dată luarea aminte:

— Fiţi cuminţi şi arătaţi-vă prietenoase şi drăguţe cu clienţii. Dacă voi primi cea mai mică reclamaţie din partea cuiva, veţi avea de furcă pe urmă cu mine. Toate care au încercat să mi se împotrivească, au cunoscut mânia mea şi n-au mai văzut lumina zilei. Cu cât vă veţi supune mai repede, cu atât va fi mai bine de voi. Haideţi acum…

Înfricoşate, fetele se luară de mână, ca şi când ar fi vrut să se încurajeze una pe alta, şi urcară scara care ducea spre salon.

90. O clipă grea

Aşteptarea i se păru nespus de lungă căpitanului Barnabe. În sfârşit după vreo jumătate de oră uşa se deschise şi plin de încordare, căpitanul îşi îndreptă privirea într-acolo. Se va împlini oare speranţa lui? Sau patroana îi va aduce o altă fată?

Dar şi în cazul acesta va încerca să afle de la dânsa ce fete noi fuseseră aduse în casa aceea.

Deodată ochii lui se măriră de uimire şi trebui să se stăpânească spre a nu se trăda.

În uşă apăruseră fetele, cu feţele speriate şi ochii înlăcrimaţi. Erau toate acolo. Patroana i le adusese ca să-şi aleagă pe care îi va plăcea şi în spatele celorlalte, Barnabe descoperi numaidecât pe Felicia.

Nu putea să se înşele, căci asemănarea ei cu Dolores era prea mare.

Fu cuprins de o emoţie puternică, reuşi însă să se stăpânească şi nu se trădă cu nicio mişcare, cu niciun cuvânt.

— Ah, făcu el încântat, aşa da!… Astea îmi plac!

Se uită pe rând la toate, apoi zise proxenetei:

— Par să fie cam sfioase…

— Da, sunt încă noi, dar la un pahar de şampanie se vor înveseli şi atunci ştiu că ai să petreci de minune. Aşa bucăţele, mai rar!

— Toate sunt frumoase şi drept să-ţi spun nu ştiu pe care s-o aleg.

— Dar trebuie să te hotărăşti pentru una, căci pe toate nu ţi le pot lăsa.

— Ei da, ai dreptate… Ia să vedem… Uite, blondina ceea de colo

îmi place mai mult... să rămână ea cu mine.

La aceste cuvinte arătă spre Felicia, care se dădu înapoi, speriată. Dar Barnabe îi făcu un semn prietenesc şi îi spuse pe franţuzeşte:

— Şi nu-ţi fie teamă de mine...

— Cum, eşti...?

Barnabe îi curmă vorba.

— O să afli mai târziu.

Patroana se uită bănuitoare la dânşii, căci nu înţelegea limba francezi şi-l întrebă pe căpitan:

— Ce tot vorbeşti acolo cu fata?

El îşi dădu seama că făcuse o greşeală şi se grăbi s-o îndrepte, spunând doamnei Quad:

— Am recunoscut îndată că frumuşica asta e franţuzoaică şi i-am vorbit în limba ei. Asta i-a făcut plăcere şi după cum vezi a şi devenit mai prietenoasă.

Patroana mai rămase cu oarecare bănuială, dar n-o arătă pe faţă, ci făcu semn celorlalte fete să iasă din odaie, iar dânsa se adresă lui Barnabe:

— Cum rămâne cu promisiunea dumitale?

Barnabe scoase o bancnotă de cinci lire sterline şi i-o întinse, spunând:

— Ia deocamdată asta, şi dacă voi fi mulţumit, îţi voi mai da.

— Şi o să te ţii de cuvânt?

Barnabe dădu din cap şi răspunse:

— Negreşit. Dar acum pleacă şi lasă-mă singur cu porumbiţa asta frumuşică.

Doamna Quad mormăi ceva de neînţeles şi ieşi după celelalte fete.

Abia închisese uşa în urma ei, când Barnabe sări de pe scaun, se apropia de Felicia, îi luă mâinile şi îi şopti:

— Sunt căpitanul Barnabe, un bun prieten al mamei dumitale şi am venit să te scap din ghearele acestei vrăjitoare.

Felicia se uită la dânsul cu ochi mari, nevenindu-i să creadă cele auzite.

Voia s-o salveze, tocmai atunci când ea pierduse orice speranţă?!

Auzise oare bine?

Va fi salvată de cea mai grozavă ruşine!

Omul acesta bun voia s-o scoată din casa asta blestemată?!

Felicia strânse mâinile căpitanului şi murmură cu glasul aproape stins:

— Îţi mulţumesc… îţi mulţumesc din tot sufletul.

— Acum să nu mai pierdem timpul, ci să plecăm cât mai repede.

Felicia se uită la rochia ei decoltată şi faţa i se acoperi cu o roşeaţă vie.

— Dar nu pot să plec cu rochia asta.

— Nu face nimic. Acum nu e vremea să ne gândim la lucruri de astea, căci totul e în joc.

Se îndreptară spre uşă. Căpitanul vru să treacă înainte, dar nu ajunse departe, căci deodată auzi un foşnet în spatele lui şi draperia din faţa unei uşi, pe care n-o observase până în clipa aceea, fu dată la o parte şi se trezi faţă în faţă cu un individ lat în spete şi cu braţe puternice care îi strigă:

— Stai! Unde vrei să pleci?

Numai o singură clipă căpitanul rămase nehotărât în loc, apoi îşi dădu seama că singura scăpare era fuga, aşa că o împinse pe Felicia spre uşă şi îi şopti:

— Haide repede…

În aceeaşi clipă însă, individul se năpusti asupra lui şi o luptă grozavă începu între ei.

Barnabe se apără din răsputeri şi îl lovi de mai multe ori cu pumnul, dar ticălosul nu-i dădu drumul, ci începu să ţipe cât îl ţinea gura.

În furia lui, căpitanul reuşi să-l scuture de pe el şi crezu că scăpase, când primi o lovitură puternică în tâmplă. Se clătină, i se întunecă înaintea ochilor şi se prăbuşi.

Felicia scoase un ţipăt de groază.

Ce se întâmplase?

Un al doilea individ apăruse pe neaşteptate şi cu un ciomag îl lovise pe Barnabe în cap.

Când fata se îndreptă spre uşă vrând să fugă, individul o îmbrânci înapoi în odaie. Când se uită mai bine la el, îl recunoscu pe Kapelski, care se adresă celuilalt, spunându-i:

— Hai, Andrei, pune şi tu mâna să-l scoatem pe ăsta la aer curat.

— Mai dă-i una cu băţul ca să nu se deştepte prea devreme.

— Nu-i nevoie. Îi ajunge.

Amândoi îl ridicară pe căpitan şi-l scoaseră afară.

91. Fără îndurare

— Aşadar vrei să vii şi dumneata cu noi, mister Wilkens? îl întrebă Ethel Drof pe american, când auzi cuvintele lui.

Din tonul cu care puse întrebarea, se vedea că nu era prea bucuroasă, aşa că Frank Wilkens răspunse dezamăgit:

— Se pare că nu pun preţ să te însoţesc, miss Ethel?

Fără a-şi ascunde nemulţumirea, Ethel Drof spuse sinceră:

— Ca să spun drept, mister Wilkens, nu.

— De ce nu?

— Mi-e teamă să nu-l înfuriem şi mai mult pe Bob. Cum n-ai reuşit până acum să-l aduci pe calea cea bună, n-o să reuşeşti s-o faci nici la Londra.

— În orice caz trebuie să încerc înc-o dată.

— Ai încercat de multe ori, dar totul a fost zadarnic. Mai bine lasă în seama mea această afacere. De multe ori o femeie obţine mai mult decât un bărbat. Voi vorbi cu Bob şi, voi cere de la dânsul – cum am cerut şi de la dumneata – un răspuns hotărât: da sau nu!

— Asta poţi s-o faci, chiar dacă voi fi şi eu la Londra. La început n-am decât să nu apar şi Bob nu va afla de venirea mea, decât în clipa când vei fi aproape să-ţi ajungi ţinta. Dar lasă-mă să plec şi eu cu dumneata, căci n-aş fi în stare să rămân aici. Nerăbdarea m-ar omorî. Afară de asta, mi-am isprăvit toate afacerile la Marsilia, pe când la Londra mai am o mulţime de treburi. De altminteri, în timpul călătoriei vom putea face un plan şi la sosirea noastră la Londra să-l punem îndată în aplicare.

Ethel Drof se gândi câteva clipe, apoi hotărî:

— Bine, mister Wilkens, fie. Vom pleca împreună, dar trebuie să-mi făgăduieşti însă un lucru şi-l iau pe Dick Dodd ca martor că te vei ţine de cuvânt. N-ai voie să faci niciun pas fără să mă înştiinţezi şi dacă îl vom găsi pe Bob, mă vei lăsa întâi pe mine să vorbesc cu dânsul.

Frank Wilkens se învoi cu această condiţie, fără şovăire.

— De acord. Acum mă duc repede să pregătesc totul pentru plecare.

— La revedere pe diseară. După cât ştiu, mâine dimineaţă pleacă

un avion de la Calais la Londra. Trebuie să încercăm să-l prindem.

Frank Wilkens părăsi în grabă camera şi se duse în apartamentul său unde o găsi pe Alice ocupată cu facerea bagajelor.

O apucă cu brutalitate de braţ şi se răsti la dânsa:

— Ce caută Bob la Londra?

Ea tresări speriată şi zise:

— Cum, ştii?...

Dar se opri deodată şi îşi muşcă buzele.

Wilkens izbucni într-un râs răutăcios.

— Vasăzică şi tu mă spionezi?

În ochii soţiei lui se ivi o sclipire de mânie. Şi ea răspunse fără teamă:

— Asta n-ar fi de demnitatea mea. De când sunt măritată cu tine, nu mi-a trecut niciodată prin gând să-ţi spionez mişcările. Dacă ai însă taine despre care nu trebuie să afle alţii, ar trebui să le păstrezi mai bine.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Că nu trebui să începi scrisori şi să le laşi deschise pe birou, răspunse Alice Wilkens, uitându-se ţintă în ochii lui.

Frank Wilkens tresări, amintindu-şi de scrisoarea către profesorul Black.

Vasăzică Bob aflase că la Londra poate găsi urma unei taine pe care el, Frank Wilkens, o ţinuse ascunsă timp de douăzeci de ani?!

Cuprins de mânie încruntă sprâncenele şi vinele de pe frunte i se umflară.

— Ai citit scrisoarea? se răsti el la soţia lui, apucând-o iar de braţ şi scuturând-o cu brutalitate.

— Da.

— Şi de ce n-ai spus nimic?

— Fiindcă nu mi-ai fi dat nicio lămurire.

— Dar lui Bob i-ai vorbit de scrisoarea aceea şi l-ai trimis să facă cercetări la Londra?

Alice Wilkens răspunse zâmbind:

— N-ar avea niciun rost să-ţi mai ascund asta, din moment ce o ştii.

Uitându-se calmă la soţul ei, continuă:

— Da, Bob a plecat la Londra spre a cerceta ce legături ai cu acel

profesor Black de mai bine de douăzeci de ani şi în ce afacere duci corespondenţă cu dânsul.

— Aşadar mă spionaţi amândoi? izbucni Frank Wilkens, înfuriat la culme. Asta mi-o vei plăti scump! Chiar azi voi pleca la Londra şi dacă îl voi găsi pe Bob, îl voi sili cu forţa să se căsătorească cu Ethel Drof.

— Ameninţările tale nu mă sperie câtuşi de puţin, căci înainte de a ajunge tu la Londra, Bob va fi aflat ce voia să ştie şi… pentru o căsătorie cum o vrei tu, e nevoie şi de dânsul. Şi afară de asta… unde-i mireasa?

— Pe mireasă o voi duce cu mine la Londra, zise Wilkens triumfător.

— Până când va ajunge miss Drof la Londra, Bob va fi plecat cine ştie unde.

— Te înşeli, draga mea, răspunse soţul ei cu ironie. Ethel Drof a şi sosit aici şi va pleca cu mine la Londra.

De astă dată doamna Wilkens păli.

— Ethel Drof e aici… la Marsilia? întrebă ea buimăcită.

— Da, şi după cum vezi, planurile mele sunt…

— Nu, nu se poate să-ţi înfăptuieşti planurile tale. N-ai voie să nenoroceşti pe singurul nostru copil!

— Căsătoria cu o fată ca Ethel Drof nu poate fi numită o nenorocire, se răsti Frank Wilkens la dânsa. Dar fiindcă părerile noastre în afacerea asta – ca de altminteri în toate – sunt atât de deosebite, nici nu face să mai pierdem vremea cu vorba. Un lucru să ştii însă; tocmai prin faptul că l-ai făcut pe Bob să se împotrivească voinţei mele, şi pentru că l-ai ajutat, mă face să stărui şi mai mult în hotărârea mea. Bob trebuie să se căsătorească cu Ethel Drof, şi ca să nu ne mai pui beţe în roate, nu te mai opresc să te întorci singură la New-York. Aşadar, putem să ne luăm rămas bun şi îţi doresc călătorie plăcută.

Tonul cu care spuse aceste cuvinte, era atât de batjocoritor, încât Alice Wilkens îi întoarse spatele şi nu-i mai răspunse nimic.

De altminteri, orice discuţii cu dânsul ar fi fost zadarnice şi fără rost.

Doamnei Wilkens îi rămase o singură speranţă; Bob va şti să se apere singur şi nu se va supune fără luptă voinţei tatălui său.

Aşadar, şi de astă dată Frank Wilkens va rămâne învingător ca

întotdeauna. Altă dată îndurase toate înfrângerile şi înjosirile la care o supusese soţul ei, dar de astă dată era în joc fericirea lui Bob, pe care nu voia s-o jertfească fără împotrivire.

Deodată îi veni o idee şi părăsi repede odaia, coborî scările şi se duse la portarul hotelului, pe care îl întrebă:

— Ce cameră are domnişoara Ethel Drof?

În primul moment portarul o privi uimit, neputându-şi închipui că tânăra americană, care întrebase cu atâta insistentă de soţii Wilkens, să nu le fi făcut o vizită până atunci.

Nu-şi arătă însă surprinderea, ci răspunse politicos:

— Domnişoara Drof are camera trei sute patruzeci şi cinci.

— Mulţumesc, răspunse scurt doamna Wilkens şi se îndreptă spre scară.

Cum ascensorul era tocmai jos, spuse omului de serviciu s-o ducă la etajul unde era camera arătată de portar.

Cum ajunse în faţa acesteia, bătu în uşă şi când primi răspunsul dinăuntru, o deschise.

La vederea ei, Ethel Drof, care era întinsă pe o canapea, fumând o ţigară, sări-n picioare şi zise uimită:

— Dumneata, doamnă Wilkens... ai venit la mine?

Alice Wilkens dădu serioasă din cap şi uitându-se aproape rugătoare la Ethel Drof, răspunse:

— Da, miss Ethel. Fiindcă dumneata n-ai găsit drumul până la mine, am venit eu.

Fata dădu nepăsătoare din umeri şi cu un gest o invită să ia loc.

— Nu ştiu ce-am avea de vorbit noi amândouă, doamnă Wilkens. Ceea ce am eu de gând e mai mult o afacere pentru bărbaţi şi de aceea m-am dus la soţul dumitale.

— Te-ai dus la dânsul în presupunerea ca eu nu mă vom învoi cu planurile voastre.

Ethel zâmbi ironic.

— Ai ghicit, doamnă Wilkens.

Alice Wilkens se simţi foarte tulburată de tonul rece cu care vorbea fata.

— Doamne, Ethel, dumneata n-ai inimă de poţi vorbi în felul acesta de planurile dumitale de căsătorie?

— De ce e nevoie de inimă pentru aşa ceva, doamnă Wilkens? zise

Ethel cu răceală. Raţiunea îmi spune că singurele dorinţe pe care nu le-aş putea îndeplini cu banii tatălui meu, s-ar putea înfăptui numai printr-o căsătorie cu Bob Wilkens. Prin urmare trebuie să mă mărit cu dânsul.

— Dar la iubire nu te gândeşti deloc?

Fata dădu din cap cu o mişcare plină de dispreţ.

— Ce este iubirea? O prostie care pricinuieşte numai emoţii nefolositoare. Iubirea n-are raţiune şi doar raţiunea stăpâneşte lumea. De aceea legea ar trebui să interzică iubirea.

— Văd că într-adevăr n-ai inimă, miss Ethel, şi îţi mărturisesc că mi-e milă de dumneata. Dacă n-ai cunoscut încă farmecul iubirii, atunci nu cunoşti şi nici nu vei cunoaşte adevărata frumuseţe a vieţii şi cu toată averea dumitale vei rămâne veşnic o cerşetoare.

— Poate voi cunoaşte în căsnicie ceea ce numeşti dumneata farmecul iubirii. Dar Bob a făcut în timpul din urmă o şcoală bună şi îmi va putea fi un profesor admirabil.

Doamna Wilkens făcu un gest de indignare.

— Cum poţi fi atât de nesimţitoare să-ţi baţi joc de cea mai frumoasă întâmplare din viaţa lui Bob?

— Pentru mine, iubirea… iubirea cea mare şi adevărată, care leagă pe doi oameni în aşa fel că nu mai pot trăi unul fără altul, va rămâne întotdeauna ceva caraghios. Nu cred că-mi voi schimba vreodată părerea în această privinţă.

— Tocmai din pricina asta ar trebui să renunţi la planul dumitale de a te căsători cu Bob, spuse Alice, împăciuitoare. Crede-mă că vorbesc din experienţă. O căsnicie fără dragoste e greu de dus, ea doboară pe oameni, îi nimiceşte.

Ethel Drof zise cu superioritate:

— Să n-ai nicio grijă, doamnă Wilkens, pe mine nu mă va nimici.

— Însă pe Bob da, strigă doamna Wilkens cu înfrigurare, şi ar fi păcat de dânsul. Un bărbat care iubeşte aşa cum Bob o iubeşte pe fata aceea frumoasă, nu poate trăi într-o căsnicie forţată. Fii deci îndurătoare, miss Ethel, şi lasă-l pe Bob în pace. Sunt doar atâţia bărbaţi care ar fi încântaţi să te ia de soţie. De ce îl vrei neapărat numai pe băiatul meu, care are o inimă caldă şi înţelege altfel căsnicia de cum o înţelegi dumneata?

Cu un râs ironic Ethel Drof răspunse:

— Pentru simplul motiv că aşa vreau eu, doamnă Wilkens.

Câteva clipe se făcu tăcere, apoi Alice Wilkens o întrebă:

— Acesta e ultimul dumitale cuvânt miss Drof?

— Ultimul!

— Vrei să pleci după Bob şi să-l sileşti să se căsătorească cu dumneata?

— Da.

— Cu toate că ştii că iubeşte pe alta?

— Tocmai asta mă atrage şi mai mult, aşa că voi face tot ce-mi stă în putinţă pentru a-mi ajunge scopul.

Dezgustată, doamna Wilkens îi întoarse spatele.

— Ai o inimă de piatră.

— Poate se va înmuia în căsnicie şi atunci voi deveni o femeie cum îi place lui Bob… o porumbiţă blândă şi supusă bărbatului ei…

Aceste cuvinte fură spuse cu atâta ironie, încât Alice nu mai găsi cu cale să răspundă ceva şi părăsi repede camera, ca să nu mai audă glasul americanei.

Sărmanul Bob! se gândi doamna Wilkens, întorcându-se în odaia ei. Cât va trebui să sufere dacă Frank Wilkens şi Ethel Drof vor reuşi în planurile lor şi el va trebui să devină soţul acestei fete fără inimă.

Nu vedea niciun mijloc prin care l-ar puteai ajuta şi de astă dată pe băiatul ei. Deznădăjduită se trânti pe o canapea şi ascunzându-şi faţa în pernele de mătase, începu să plângă cu amar.

92. Totul nu e încă pierdut

Andrei, aşa zisul „director” al localului doamnei Quad, stătuse ascuns în dosul perdelei, pentru a-l spiona pe pretinsul proprietar de mine, Georges Duval. Patroana îl trimisese acolo, devenind bănuitoare în urma faptului că Duval vorbise franţuzeşte cu Felicia.

„Domnul director” – un fost chelner care cunoştea multe limbi – înţelesese ce vorbise căpitanul Barnabe cu fata şi la ieşire din odaie îl doborâse.

După ce Kapelski şi Andrei îl duseră pe căpitan într-un parc apropiat, se sfătuiră cu patroana asupra acestui caz şi Andrei zise:

— Peste scurt timp individul îşi va reveni în simţiri şi o să ne aducă poliţia pe cap.

— La aşa ceva trebuie să ne aşteptăm şi putem intra într-o mare încurcătură, încuviinţă Kapelski.

— Ar fi bine să ascundem fetele în gangul din fund. Acolo...

Polonezul n-o lăsă pe doamna Quad să-şi isprăvească vorba.

— Dacă va veni poliţia, va cotrobăi prin toate ascunzătorile, aşa că trebuie să le ducem pe fete de aici.

— Unde?

— În munţi.

— Pentru cât timp?

— Până când se vor linişti lucrurile aici.

— Bine, dar unde ai să le adăposteşti?

— Într-un şopron vechi de la mina Rathorst.

Andrei se amestecă în vorbă:

— Am auzit ca în ţinutul acela se lucrează iar, căci s-au descoperit filoane bogate, aşa că au venit o mulţime de mineri din Munţii Albaştri.

— Ce are a face asta? Noi nu-i vom împiedeca în lucrul lor. Doar nu căutăm aur, ci adăpost, ca să nu ne găsească poliţia.

— Aşa e, dar cum ajungem până acolo?

— Vom pleca cu automobilul şi dumneata vei conduce.

— Da, aşa vom face, încuviinţă patroana, şi când va veni poliţia, trebuie să găsească cuibul gol, căci altfel îmi pierd concesiunea şi nu va mai fi rost de afaceri.

— Trebuie să ne grăbim, căci individul poate să-şi vină repede în fire şi atunci va fi în scurt timp aici cu poliţiştii.

— Atunci grăbiţi-vă; dumneata, Quad, îngrijeşte ca fetele să se îmbrace iar cu rochiile lor, iar tu Andrei, pregăteşte maşina.

După foarte scurt timp, o maşină mare aştepta în faţa casei şi fetele apărură, escortate de Kapelski, doamna Quad şi negrul Jumbo.

Supuse, se urcară în maşină.

Erau cam mulţi şi trebuită să stea îngrămădiţi, aşa că Kapelski întrebă îngrijorat pe Andrei:

— Hodoroaga asta ne va putea duce pe toţi? Nu se vor rupe arcurile?

— N-avea nicio grijă, e „marfă uşoară” pe care o ducem, îl linişti Andrei, râzând.

— Aşadar, după ce lucrurile se vor linişti aici, vă voi trimite de

ştire prin Walker, le mai zise doamna Quad, când maşina se puse în mişcare.

Fetele şedeau tăcute, numai Felicia plângea înăbuşit.

Cât de aproape fusese salvarea!

Dacă ar fi rămas în casa doamnei Quad poate căpitanul Barnabe s-ar fi reîntors şi ar fi scăpat-o. Dar acum cine ştie unde o duceau ticăloşii şi el nu-i va mai putea da de urmă, aşa că pierdu şi cea din urmă speranţă pe care o mai avusese.

Timpul se scurgea, ceas trecea după ceas, şi maşina mergea mereu în goană nebună. Şoseaua devenea tot mai rea şi ţinutul mai pustiu. Drumul începu să urce la deal şi motorul trăgea din toate puterile, pufăind înăbuşit. Deodată se auzi o pocnitură şi de sub capota motorului se iviră flăcări. Andrei opri, sări din maşină, deschise capacul capotei şi folosindu-se de mâini ca de nişte lopeţi, începu să ia nisip şi praf de pe drum şi să-l arunce peste flăcări, care încetul cu încetul se stinseră.

Kapelski, care sărise şi el speriat din maşină, îl întrebă pe Andrei:

— Ce s-a întâmplat?

— S-a aprins carburatorul.

— E o pană primejdioasă asta?

— Primejdia e înlăturată, căci am stins focul.

— Putem merge mai departe?

— Trebuie să văd întâi din ce pricină a izbucnit focul.

Îşi dezbrăcă haina, scoase cutia cu unelte şi începu să manipuleze la motor. În sfârşit se ridică iar, ţinând lampa electrică de buzunar în mână.

— Ei, ce este? întrebă polonezul.

— Magneto-ul s-a dus dracului şi distribuitorul s-a rupt. Dacă pornesc motorul, scânteia se aprinde în toţi patru cilindri odată.

Andrei îşi scoase liniştit o ţigaretă din tabachere, o aprinse şi dând din umeri zise calm:

— Nimic. Reparaţia nu se poate face aici, căci am nevoie de piese de schimb pe care nu le am la mine.

— Vasăzică stăm pe loc

— Da.

— Plăcută afacere!

— Nu e vina mea.

— Dar trebuie să mergem înainte.
— Vrei să împingi hodoroaga?
— Asta nu, dar nici n-am chef să poposesc mult în pustietatea asta.
Andrei râse.
— Tot e mai bine decât dacă te-ar fi prins poliţia şi ai sta acum la răcoare.
— Ei da, ai dreptate. Dar ia spune-mi, unde suntem aici?
— Cred că în apropiere de tabăra din Sandy Creek, în orice caz, drumul ăsta duce într-acolo.
— Oare n-am putea cere ajutor de acolo?
— Altceva nici nu ne rămâne de făcut. Du-te deci şi vezi de adu pe cineva.
— Dar tu de ce nu te-ai duce?
— Eu conduc maşina şi trebuie să rămân lângă dânsa.
Deşi nu prea avea chef să se aventureze singur printr-un ţinut necunoscut şi mai cu seamă noaptea, totuşi polonezul trebui să plece pentru a căuta ajutor.

93. Străduinţe zadarnice

Încetul cu încetul, căpitanul Barnabe îşi reveni în simţiri, dar nu fu în stare să-şi amintească îndată cele petrecute.
Unde se afla oare?
Trebuie să fie un parc, căci privind în jurul lui, zări pomi şi tufişuri. El însuşi era întins pe iarbă, iar nu departe de dânsul se aflǎ o bancă. Se târî până acolo şi se aşeză pe ea.
Ce să facă acum?
Felicia se afla în casa femeii Quad şi ei singur nu reuşise s-o salveze. Trebuia deci să-i vină repede în ajutor şi porni spre oraş.
Deodată auzi în urma lui zgomot de motor şi zări luminile farurilor unui automobil. Sa opri în mijlocul drumului şi făcu semne cu mâinile. Maşina se opri şi un glas morocănos întrebă:
— Ce s-a întâmplat? De ce mă opreşti din drum?
— Vreau să mă duc în oraş şi te rog să mă iei şi pe mine.

— Ei asta e! Oricine ar putea să ceară acest lucru; crezi că n-am altă treabă decât să car cu mine pe toţi pe care îi voi întâlni? Hai, dă-

te la o parte şi lasă-mă să-mi caut de drum.

— Nu te-aş fi oprit, dar e vorba de un caz grav. Trebuie să mă duc la poliţie şi să denunţ o crimă.

Conducătorul maşinii, pesemne chiar proprietarul ei, deveni atent şi întrebă:

— Ce crimă?

— Îţi voi povesti pe drum, acum n-am timp de pierdut.

— Fie, hai, urcă în maşină.

Căpitanul luă loc lângă străin, se prezentă şi îi povesti ce i se întâmplase în casa femeii Quad.

După ce isprăvi, conducătorul maşinii zise:

— Femeia asta e o ticăloasă şi demult ar fi trebuit să se pună capăt activităţii ei, dar poliţia noastră e prea slabă şi mai curând închide ochii, decât să se pună în mişcare pentru aşa ceva. Ehei, dacă aş fi eu prefectul poliţiei, i-aş fi venit demult de hac!

După câtva timp maşina se opri în faţa prefecturii, căpitanul Barnabe îi mulţumi străinului şi intră în clădire.

Fu întâmpinat de un poliţist, care îl întrebă ce doreşte.

— Vreau să vorbesc cu comisarul de serviciu.

Fu dus într-o altă cameră unde zări un ofiţer de poliţie căruia îi povesti cele întâmplate şi încheie cu întrebarea:

— N-aş putea să mă pun în legătură cu colonelul Dalgety sau cu comisarul Daun?

— Acum în toiul nopţii, nu cred.

— Dacă aş chema pe unul din ei la telefon?

— Nu vor fi prea încântaţi, când îi vei trezi din somn.

— Nu face nimic, îmi iau răspunderea să-i liniştesc.

— Bine. În cazul acesta telefonul nostru vă stă la dispoziţie, domnule căpitan.

Barnabe ceru legătura cu colonelul Dalgety, care din întâmplare nu era încă culcat şi răspunse îndată.

Căpitanul îi repetă şi lui ce i se întâmplase şi îl rugă:

— Ia, te rog, toate măsurile, domnule colonel, şi cât mai repede.

— Bine. Voi veni chiar eu. Aşteaptă-mă acolo.

După scurt timp sosi la prefectură împreună cu comisarul Daun cu care se pusese în legătură.

După ce se salutară, Barnabe întrebă:

— Cum ai de gând să procedezi, domnule colonel?

— Vom face o razie, răspunse acesta.

Un număr mare de poliţişti se urcă într-un autobuz, pe când Barnabe cu colonelul Dalgety şi comisarul Daun porniră într-o maşină mai mică.

— Cred că de astă dată le vom găsi, îşi exprimă Barnabe speranţa, pe care colonelul o întări.

— Voi înconjura casa şi o voi percheziţiona din pivniţă până în pod. Dacă nu vom găsi fetele nici de astă dată, o voi aresta pe femeia Quad şi o voi pisa atâta cu interogatoriile, până când va mărturisi.

— De la Bouché n-ai putut afla nimic?

— Niciun cuvânt. Ticălosul tace ca un peşte. Câteodată face pe furiosul, dar nu-i foloseşte la nimic. Am obţinut să i se intenteze acţiunea şi în orice caz va căpăta închisoare. Dacă nu mărturiseşte, va fi condamnat pe baza dovezilor găsite. Brevetul de căpitan îl va pierde şi s-a isprăvit cu meseria lui.

Automobilele ajunseră în faţa casei femeii Quad şi Dalgety luă comanda.

— Împresuraţi casa. Nimeni n-are voie să iasă sau să intre.

Jumătate din poliţişti se împrăştiară. Celorlalţi, colonelul le spuse să-l urmeze şi toţi intrară în salonul cel mare, unde cei de faţă tresăriră speriaţi la vederea uniformelor poliţieneşti. Muzica încetă îndată să cânte şi se făcu tăcere adâncă. Cu un zâmbet dulceag pe buze, doamna Quad veni spre colonelul Dalgety şi îl salută, cu o politeţe exagerată.

— Ah, domnul colonel în persoană?! Câtă cinste pentru mine! Doriţi să petreceţi şi dumneavoastră o seară în casa mea, domnule colonel?

Aceste cuvinte fură spuse cu atâta ironie, încât colonelul se răsti înfuriat la ea:

— Ţine-ţi gura! Am venit să fac o percheziţie, dar te voi scuti de ea, dacă îmi vei aduce de bunăvoie pe fetele pe care le-ai luat de pe vaporul „Regina Mărilor”.

— Eu… fete de pe „Regina Mărilor?” zise patroana, făcând pe mirata şi nevinovata. În casa mea nu sunt decât fetele pe care le cunoaşteţi, domnule colonel. Colo… Fatme Turcoaica, Agrippa Creola, mica Beatrice…

— Nu-i nevoie să mi le înşiri pe toate. Pe astea le cunosc. Dar ia spune-mi, pe domnul acesta îl cunoşti?

Patroana se uită la căpitanul Barnabe, apoi răspunse:

— Nu, nu l-am văzut niciodată.

Căpitanul izbucni indignat:

— Ce mincinoasa neruşinată!

— Te rog să nu mă insulţi, sunt o femeie cumsecade.

— Eşti o codoaşă ordinară, un şarpe veninos care ar trebui…

Dalgety îi puse mâna pe umăr, spre al linişti.

— Nu te enerva, domnule căpitan, căci n-are niciun rost. Vom percheziţiona casa şi sper că vom găsi fetele.

Făcu un semn poliţiştilor şi le zise:

— Haideţi, începeţi percheziţia, răsturnaţi toată casa cu susul în jos, căutaţi prin toate colţurile din pivniţă până în pod şi aduceţi aici tot ce veţi găsi.

Mai bine de un ceas poliţiştii căutară prin toată casa, nelăsând nimic necercetat, apoi se întoarseră în salon şi raportară:

— N-am găsit nimic, domnule colonel.

— Vasăzică s-a adeverit presupunerea mea, că sărmanele fete au fost duse în altă parte.

Căpitanul Barnabe fu foarte abătut la auzul acestei ştiri.

— Aşadar am venit prea târziu?

— Din nefericire da.

— Şi ce facem acum?

— Vom lua cu noi pe onorabila doamnă Quad şi vom vedea ce putem scoate de la dânsa.

Colonelul îi ordonă patroanei să urce în autobuz cu poliţiştii, iar casa ei rămase sub supraveghere, după ce toţi clienţii fură îndepărtaţi.

94. O întâmplare neaşteptată

Primul lucru pe care îl avea acum de făcut Bob, era să găsească urma celui de al doilea Frank Wilkens, despre care, deocamdată nu ştia decât ceea ce aflase de la bătrânul Lawford.

Întorcându-se la hotel, chibzui ce cale să ia; trebui însă să-şi dea seama că singur nu va putea ajunge la niciun rezultat.

Ştia că sunt detectivi care se îndeletnicesc cu astfel de afaceri, dar

pentru a putea angaja pe unul din ei, avea nevoie de bani. Pentru a-şi procura mijloacele trebuincioase, va fi deci nevoit să vândă bijuteriile pe care i le dăduse mama lui.

Informându-se la portar despre un bijutier bun, acesta îi spuse:

— Cel mai cunoscut e Laurence Heddon din Strand-Fleet Street, domnule.

Bob îi mulţumi pentru informaţia dată, ieşi în stradă, luă o maşină şi se îndreptă spre strada indicată de portar.

Magazinul lui Laurence Heddon avea o înfăţişare foarte distinsă şi părea să fie într-adevăr unul dintre cele mai mari, aşa că lui Bob nu-i prea venea să creadă că se ocupa cu cumpărare de bijuterii purtate. Intră totuşi şi fu întâmpinat de un vânzător, care îl întrebă ce doreşte.

— Cumpăraţi bijuterii? întrebă Bob.

— Depinde ce fel de bijuterii, îi răspunse vânzătorul, cu un zâmbet politicos.

— Sunt preţioase.

— Sunteţi bun să mi le arătaţi?

— Negreşit.

Se apropiară de o masă, pe care vânzătorul întinse o catifea neagră. Bob scoase bijuteriile şi le puse pe fondul negru, unde luciul lor fu şi de mai mare efect. Erau într-adevăr piese de o frumuseţe rară. Vânzătorul le examină una câte una, apoi zise:

— Vă rog să aşteptaţi o clipă. Voi chema pe domnul Heddon.

După câteva minute se întoarse cu proprietarul magazinului, care salută politicos pe Bob, apoi examină la rândul său giuvaierurile. Aruncă lui Bob o privire furişă şi îl întrebă:

— Voiţi să le vindeţi pe toate?

— Da. La cât le preţuieşti?

Bijutierul încruntă sprâncenele, se gândi câteva clipe, făcându-şi o socoteală în cap, apoi răspunse:

— După evaluarea mea provizorie, valorează vreo trei mii de lire sterline.

Bob fu plăcut surprins, căci suma era destul de mare şi doar avea nevoie de bani.

— Vasăzică ai fi dispus să le cumperi, mister Heddon?

— Chiar cu plăcere, căci ocazii în care pot cumpăra bijuterii fine îmi sunt întotdeauna binevenite.

— Ei, atunci foloseşte-te de această ocazie, zise Bob zâmbind.

— Da, însă înainte da a lua o hotărâre definitivă, îmi vei da voie să le mai examinez şi să le evaluez cu amănunţime.

— Negreşit că da, dar cât va dura această operaţie?

— Vreo jumătate de oră.

— Bine, voi aştepta.

Vânzătorul se duse cu patronul lui într-o altă încăpere, unde începură amândoi să cerceteze de aproape bijuteriile şi să le fixeze preţurile.

— Sunt într-adevăr piese rare, domnule Heddon, zise vânzătorul. Pietrele sunt limpezi ca cristalul şi monturile artistice.

— Ai dreptate. Rareori am văzut bijuterii atât de frumoase.

— Trei mii de lire fac cu ochii închişi.

— Sunt dispus să dau şi trei mii cinci sute. Acum voi controla însă şi listele, spre a vedea dacă nu provin dintr-un furt.

Dintr-un sertar al biroului scoase o mapă în care se aflau listele pe care poliţia le trimitea tuturor bijutierilor şi în care erau trecute bijuteriile furate, cu o descriere amănunţită a lor. Cercetă listele şi zise:

— Nu găsesc nimic. De altminteri nici nu m-am aşteptat să găsesc ceva, căci domnul care le-a adus mi-a făcut o impresie foarte bună şi n-are deloc aspectul unui escroc sau pungaş.

— După accent pare să fie american.

Bijutierul puse mapa la o parte, dar în clipa aceea, vânzătorul care tocmai examina un colier, zise uimit:

— Un rubin înconjurat de smaragde… Ciudat!

— Ce e ciudat?

— Nu-ţi aduci aminte, mister Heddon? Acum patru ani când am intrat în serviciul dumitale, s-a comis spargerea la vila Barkston şi s-au furat toate giuvaerurile doamnei Barkston. Între ele era şi un colier ca acesta… un rubin cu smaragde.

— Nu-mi mai aduc bine aminte.

— Mi se pare că mai avem listele de atunci.

— Bine, să căutăm repede în ele, ca să fim mai siguri.

Bijutierul scoase o a doua mapă din sertar, găsi lista cu descrierea bijuteriilor furate din vila Barkston, o cercetă şi deveni din ce în ce mai agitat. Ajutorul lui, care se uitase şi el la listă, strigă deodată:

— Iată, astea sunt. Aceleaşi bijuterii care au fost furate atunci de la doamna Barkston.

— Aşa e. Ai dreptate.

— Atunci tânărul care le-a adus e sau hoţul, sau un tăinuitor.

— Dar…

— Spui că nu face impresia unui escroc sau pungaş. Aparenţele înşală de multe ori.

— Şi ce facem în cazul acesta?

— Trebuie să înştiinţăm poliţia.

— Mi-e foarte neplăcut, căci nu vreau să am astfel de dandanale. Mai bine să-i spunem că nu cumpărăm bijuteriile şi se va duce la vreo firmă concurentă, unde se va face aceeaşi descoperire şi n-are decât să-l dea ea pe mâna poliţiei

— De ce să facem aste? Pentru găsirea bijuteriilor s-a pus un premiu mare şi ar fi păcat să-l pierdem.

— Ei da, asta e altceva. Să înştiinţăm deci poliţia. Eu voi cere legătura telefonică, iar dumneata du-te în magazin şi ţine-l de vorbă.

Bob începu să-şi piardă răbdarea şi când îl zări pe vânzător îi zise:

— De ce durează aşa de mult examinarea? A trecut mai mult de o jumătate de oră.

— Mister Heddon va termina repede; peste cel mult douăzeci de minute vă va spune rezultatul.

— Încă douăzeci de minute de aşteptare… Mi-e cam neplăcut, zise Bob.

Pentru a-şi trece timpul vru să aprindă o ţigaretă, dar când scoase tabachera din buzunar văzu că nu mai are niciuna la dânsul.

— Până când va termina domnul Heddon examinarea bijuteriilor, mă duc să cumpăr nişte ţigări, zise el vânzătorului şi se duse spre uşă.

Vru s-o deschidă, dar în aceeaşi clipă vânzătorul apăsă pe un buton de pe tejghea, care punea în mişcare un zăvor electric pentru închiderea uşii.

Bob se întoarse spre dânsul şi-l întrebă:

— Ce înseamnă asta? De ce e închisă uşa?

— Înseamnă că n-ai voie să pleci de aici.

O clipă Bob rămase înmărmurit, apoi începu să râdă.

— Drept ce mă iei oare?

— Asta ţi-o va spune altcineva!

Când văzu mutra dispreţuitoare cu care vânzătorul îi spuse aceste cuvinte, Bob se înfurie şi se răsti la dânsul:

— Se vede că ai înnebunit! Cum îndrăzneşti să mă opreşti cu forţa? E o obrăznicie fără pereche! Te rog să-mi dai imediat bijuteriile înapoi şi să-mi deschizi uşa. Nu mai vreau să am de-a face cu astfel de oameni ca voi.

Vânzătorul rămase foarte calm şi răspunse:

— Nici noi cu dumneata.

Bob trebui să recunoască că n-are niciun rost să se înfurie şi zise deci foarte liniştit:

— Şi cât timp ai de gând să mă ţii aici?

— Până când…

Vânzătorul n-avu timp să-şi isprăvească vorba, căci în clipa aceea apăru la uşă un domn care voia să intre în magazin. Apăsă iar pe buton şi uşa se deschise, lăsând pe străin să intre.

— Sunt de la poliţie, zise acesta. Postul nostru a fost chemat la telefon. Ce s-a întâmplat?

Vânzătorul arătă spre Bob.

— Arestează-l pe omul acesta.

— De ce?… Ce-a făcut?

— Ne-a oferit să cumpărăm bijuteriile furate acum vreo patru ani de la doamna Barkston, aşa că el e hoţul sau cel puţin un tăinuitor.

La auzul acestor cuvinte, Bob izbucni în râs.

— Ştii că e bună gluma asta!… Eu, Bob Wilkens… hoţ şi tăinuitor?!

Numele de Wilkens nu era aşa de rar, încât să facă o impresie asupra poliţistului. El ceru de la bijutier să-i spună cum se petrecuseră lucrurile, dacă într-adevăr bijuteriile erau furate şi când Heddon îi arătă lista, îi spuse scurt lui Bob:

— Dumneata urmează-mă!

95. În tabăra căutătorilor de aur

La început fetele nici nu-şi putură da bine seama de situaţia în care se aflau. Stăteau îngrămădite laolaltă şi vorbeau în şoaptă. Rămăseseră în paza unui singur om şi se întrebau dacă n-ar fi bine să încerce să fugă, dar Karin Ryström se împotrivi:

— Nu e cu putinţă să fugim, căci suntem departe de orice locuinţă

omenească şi nu ştim încotro să ne îndreptăm. De altminteri ticălosul ăsta e în stare să tragă în noi, dacă vom încerca să fugim.

Celelalte trebuită să recunoască că fata avea dreptate.

Andrei se uită la ele şi le spuse:

— De ce nu vă aşezaţi jos? Staţi degeaba în picioare şi vă obosiţi.

Îi ascultară sfatul căci într-adevăr erau istovite şi rând pe rând adormiră.

Deodată Tatiana Saroff scoase un ţipăt de spaimă şi sări în picioare. Celelalte fete se deşteptară şi ele şi la lumina lunii văzură o dihanie care se apropia de Tatiana. Era un fel de şopârlă înaripată, care venea spre dânsa cu gura căscată, aşa că rusoaica o luă la fugă.

Andrei începu să râdă şi le zise:

— Nu vă fie teamă de jigodia asta, că nu vă face nimic. E o iguană neprimejdioasă.

Părea să aibă dreptate, căci vietatea dispăru în tufiş, fără să fi muşcat pe niciuna din fete. Totuşi nu mai avură linişte şi nu mai îndrăzniră să se culce.

Timpul trecea nespus de încet şi zorile se apropiau.

În sfârşit auziră în depărtare ropot de copite şi văzură doi oameni care conduceau nişte catâri. Când se apropiară, recunoscură pe Kapelski şi un negru.

— Iată-mă, m-am întors.

Andrei se ridică şi apropiindu-se de polonez, îl întrebă:

— Unde ai găsit catârii ăştia?

— În tabăra din Sandy Creek. De-ai vedea ce se petrece acolo! E curată nebunie!

— De ce?

— Azi e vineri şi au venit lucrătorii mineri din munţi, pentru a petrece sfârşitul săptămânii în cârciuma de acolo. Beau şi pierd la joc tot ce au adunat în timpul săptămânii. Ştii doar cum sunt băieţii ăştia când au bani!

Andrei dădu din cap.

— Cunosc viaţa asta. În zilele când vin minerii cu bani, se ţin numai de băutură şi se aşază la masă nu cu furculiţe şi cuţite, ci cu revolverele. Ar fi mai bine nici să nu ne ducem la Sandy Creek?

— Bucuros nu mă duc nici eu cu fetele acolo, dar unde să ne ducem?

— Să rămânem aici...

— Şi mâine să ne ardă soarele toată ziua. Nu, aşa ceva nu fac.

— Ei bine, hai atunci să plecăm.

Cu ajutorul negrului înhămară catârii la automobil şi după ce se urcară cu toţii, o porniră încet înainte.

Fetele auziseră ce vorbise Kapelski cu Andrei. Vor merge într-o tabără de mineri beţivi unde erau expuse la mari primejdii şi le părea rău că nu încercaseră mai bine să fugă.

În sfârşit, ajunseră la Sandy Creek. Era o adunătură de barăci construite din tot felul de materiale şi înşirate de-a lungul unei singure străzi. Cam pe la mijlociri acesteia se ridica o baracă mai mare, care purta deasupra uşii o tablă pe care era scris cu litere mari „Hanul Minerilor".

Când maşina se opri în faţa cârciumii, se auzi dinăuntru zgomot de voci, râsete şi înjurături, cântece şi chiote.

— Auzi, Andrei, băieţii din Sandy Creek petrec.

— Să intrăm şi noi?

— Da. Adineauri când am fost aici, am vorbit cu birtaşul. Ne va da adăpost.

— Haidem atunci. Ce mai stăm?

Lăsară în seama negrului să deshame catârii de la automobil, spuseră fetelor să coboare şi le duseră în cârciumă.

Încăperea în care intrară semăna cu o speluncă de bandiţi. Fumul era atât de gros, încât abia se puteau deosebi chipurile muşteriilor care şedeau la nişte mese de lemn, cioplite grosolan. Toţi aveau mutre de tâlhari şi fiecare din ei purta la brâu câte un revolver mare.

De-a lungul unuia din pereţi se afla o tejghea, în dosul căreia stătea birtaşul, un adevărat uriaş, a cărui faţă avea trăsături tot atât de fioroase ca şi ceilalţi. Îi lipsea un ochi şi prin aceasta înfăţişarea lui era şi mai înfiorătoare.

Când noii veniţi intrară în cârciumă, zgomotul se potoli şi ochii tuturor se îndreptară spre uşă. La vederea frumoaselor fete, minerii săriră în picioare, le primiră cu strigăte de bucurie şi se îngrămădiră în jurul lor.

Sărmanele rămaseră îngrozite, auzind glumele murdare pe care le spuneau minerii şi Maren Karlsö ţipă înspăimântată, când unul din ei o prinse de mijloc şi o sărută.

— Ei, în sfârşit au venit femei în tabăra noastră. Ne-au lipsit mult. Abia acum va începe viaţa frumoasă.

Alţi mineri voiră să urmeze pilda tovarăşului lor şi se apropiară de fete, spre a le îmbrăţişa.

Însă în clipa aceea birtaşul ieşi de după tejghea, îmbrânci pe minerul care o ţinea pe Maren şi zbieră cât îl ţinu gura:

— Să lăsaţi fetele în pace, că de nu, veţi avea de furcă cu mine!

— Ei, Sam! Nu fii al dracului! Doar nu cerem nimic pe degeaba, răspunse unul din lucrători. Uite, tot ce am aici, dau pentru una din fetele astea.

Spunând aceste cuvinte, îşi desfăcu brâul de piele, care era plin cu praf de aur şi îl întinse birtaşului.

Dar acesta îl împinse la o parte, făcu loc noilor oaspeţi şi adresându-se polonezului, îi zise:

— Fetele să ia loc la masa de lângă tejghea. Acolo vor fi sub paza mea şi pot să le apăr, dacă vreunul din băieţi se va apropia prea mult.

Dar minerii nu se dădură bătuţi aşa de uşor, ci se îngrămădiră iar în jurul fetelor şi unul din ei strigă:

— Vrem să petrecem, să dansăm cu fetişcanele astea frumoase. Ei, Bill, ia începe muzica.

Unul din mineri începu să tragă dintr-o armonică care scotea nişte sunete plângătoare.

Birtaşul îşi pierdu însă răbdarea, îmbrânci pe mineri, îi trase celui mai dârz un pumn zdravăn în coaste şi se răsti la el.

— Fă loc!

Sam părea să aibă mare autoritate asupra lor, căci într-adevăr minerii se dădură la o parte şi unul din ei strigă:

— Dacă nu vrea, lăsaţi-le dracului, băieţi! Vom bea şi vom petrece singuri!

Sărmanele fete, mai mult moarte decât vii de frică, se aşezară la masa de lângă tejghea şi priviră în jurul lor, cu ochii măriţi de groază.

Andrei şi Kapelski şedeau lângă birtaş şi vorbeau în şoaptă cu dânsul.

— N-aveţi nevoie să plecaţi mâine. Puteţi rămâne fără nicio grijă. Peste două zile băieţii se duc iar în munţi, aşa că veţi fi singuri.

Kapelski se uită la tovarăşul său şi zise:

— Sam are dreptate şi în timp ce vom aştepte aici, tu poţi să te duci

la Sidney şi să aduci piesele de schimb de care ai nevoie pentru maşină.

— Să plec pe jos?! Doar n-am înnebunit să fac atâta cale cu piciorul.

— Atunci fă o listă de tot ce-ţi trebuie şi voi trimite pe negrul meu. În două zile poate fi înapoi.

— Aşa da, mai înţeleg şi eu. Acum dă ceva de mâncare şi de băut fetelor, ca să-şi mai vină în fire. Nu vezi, sunt palide ca nişte moarte.

Sam umplu vreo câteva căni cu vin, aduse pâine şi brânză, pe care le puse în faţa fetelor şi le zise:

— Hai, mâncaţi şi beţi, să prindeţi iar puteri. Şi să nu vă fie teamă; băieţii ăştia nu sunt aşa de răi cum îi arată chipul.

96. La datorie

Obosit şi întristat, căpitanul Barnabe stătea rezemat de parapetul vaporului şi privea în larg.

Încă nu pierduse toată nădejdea. Mereu vedea înaintea lui pe sărmana Felicia, cu ochii! îngroziţi, cu faţa palidă.

Niciodată nu va uita această privelişte sfâşietoare!

Suferea chinurile iadului la gândul că nenorocita fată încăpuse pe mâinile unor bandiţi care îşi vor bate joc şi vor pângări trupul ei feciorelnic.

Oricât îşi frământa mintea pentru a găsi o cale de scăpare, nu vedea niciuna.

Şi chiar dacă va reuşi s-o salveze după câtva timp, în ce stare va fi sărmana fată? Va mai putea îndura viaţa după ruşinea ce o va fi suferit?

Cea mai grozavă durere o simţea însă Barnabe la gândul că va veni Dolores şi el nu-i va putea da pe Felicia.

Peste câteva ceasuri avea să sosească vaporul poştal cu care trebuia să vină contesa.

Ce îi va spune când o va vedea?

Nu va putea să-i ascundă că o găsise pe Felicia, dar că nu fusese în stare s-o scape din ghearele nemernicilor care o târâseră cine ştie unde.

Când va afla adevărul, durerea şi deznădejdea contesei nu va fi o

mie de ori mai mare?

Pe când stătea astfel cufundat în gânduri triste, auzi paşi care se apropiau şi când întoarse capul, zări pe agentul din Sidney al societăţii sale de vapoare, care se apropie de Barnabe şi îi spuse:

— Căpitane am primit noi ordine pentru dumneata.

Barnabe fu cuprins de nelinişte.

Doamne, numai de n-ar trebui să plece tocmai acum din Sidney! Măcar câteva zile să mai poată rămâne aici.

Trebuia doar s-o aştepte pe Dolores, să-i spună ce se întâmplase, s-o mângâie, s-o liniştească!

— Mâine dimineaţa trebuie să pleci mai departe. Aici nu mai sunt mărfuri de încărcat, zise agentul.

— Să plec mai departe? repetă Barnabe uimit. Să nu mă întorc la Marsilia?

— Am primit dispoziţii ca vaporul să plece mai departe şi anume spre Shanghai, de unde va încărca mărfuri. Iată telegrama.

Căpitanul Barnabe luă foaia de hârtie şi o citi.

Vasăzică mai avea timp până mâine dimineaţă şi până atunci va sosi şi vaporul poştal cu care o aştepta pe Dolores.

Aranjă cu agentul chestiunile de afaceri, dădu ofiţerilor săi ordinele trebuincioase, apoi se îndreptă spre debarcaderul vaporului poştal.

Când vasul se zări în sfârşit, inima căpitanului începu să bată cu putere. Ochii săi căutară nerăbdători spre parapetul unde erau îngrămădiţi călătorii. Era oare şi femeia mult iubită între ei?

În nerăbdarea lui, îi venea să-i strige numele în gura mare.

Vaporul acostă şi călătorii începură să coboare. Barnabe îi examină pe rând, dar n-o zări pe Dolores. Unde era oare? De ce nu-i făcuse un semn încă de pe bord?

Cei din armă pasageri coborâră, dar nici printre aceştia nu era Dolores şi Barnabe aştepta… aştepta mereu! Ochii îi erau aţintiţi spre puntea de debarcare, dar nimeni nu mai venea.

Unde era Dolores? Nu venise?

Şi a doua zi el trebuia să plece, să părăsească Sidney pentru o călătorie lungă.

Ce se va face sărmana contesă, dacă va veni cumva cu alt vapor şi nu-l va găsi pe el. Ce va deveni în acest oraş străin şi îndepărtat? Poate n-avea nici bani destui la dânsa!

Chinuit de griji se îndepărtă de chei şi rătăci fără nicio ţintă pe străzile oraşului.

Un singur lucru mai putea face: să se ducă la poliţie şi să roage pe colonelul Dalgety să încerce ultimele mijloace pentru a scăpa pe Felicia şi a da ajutor contesei când va sosi. Apoi trebuia să plece la datorie.

97. Siling-hi

Contesa de Martigny îşi dădea bine seama de situaţia în care se afla şi că va trebui să-şi încordeze toate puterile spre a nu se lăsa înfrântă.

Dar ce putea ea să facă împotriva lui Liu-San-Ciang? Cât timp se afla pe bordul iahtului său, era cu totul în puterea lui.

Abia acum înţelese privirile pe care i le aruncase de la începutul cunoştinţei lor la Genova şi care îi pricinuiseră întotdeauna o senzaţie neplăcută.

Toată mândria ei de femeie albă se răzvrăti.

Cum îndrăznea acest asiatic să ridice ochii până la ea?

Dar va şti să se poarte în aşa fel, încât să-l pună la respect şi în cele din urmă, nu puteau să rătăcească veşnic pe mare; iar când vor ajunge în primul port, ea va părăsi iahtul. Până atunci va evita să se întâlnească cu dânsul, nici chiar la masă.

Pe când şedea astfel cufundată în gânduri, auzi o bătaie în uşă.

— Cine e acolo? întrebă Dolores cu glas hotărât.

— Eu sunt, Liu-San-Ciang. Dă-mi voie să întru, căci aş dori să-ţi vorbesc.

Glasul lui era aproape rugător.

Dolores nu răspunse îndată, chibzuind ce să facă.

Chinezul continuă:

— Nu vreau decât să-mi îndrept greşeala, să-ţi cer iertare.

Nu cumva se ascundea vreo viclenie sub aceste cuvinte spuse pe un ton atât de blând? Era oare sincer?

Dolores îşi dădu seama că situaţia ei ar fi cu mult mai bună, dacă raporturile cu Liu-San-Ciang nu se încordau prea mult, aşa că se hotărî să deschidă uşa.

Chinezul intră cu o atitudine supusă, ca şi când i-ar fi fost ruşine să ridice privirea.

— Îţi mulţumesc că-mi dai prilejul să-mi cer scuze, să te rog să mă ierţi. Să nu mă socoteşti drept un ticălos, un om rău, căci nu sunt. Dar trebuie să înţelegi că n-am mai fost în stare să mă stăpânesc. Ce putem face noi oamenii, când Kuan-Yin, zeul iubirii, ne înflăcărează inimile?! Din clipa în care te-am văzut pentru întâia oară la Genova mi-am dat seama că te iubesc şi eram fericit că ai primit să vii pe iahtul meu, că voia putea să-ţi fiu de folos.

— În ce fel ai crezut însă cu cale să-ţi arăţi dragostea? M-ai minţit şi mai adus în situaţia cea mai grozavă. Ştiai că trebuie să plec neapărat la Sidney şi cu toate acestea ai poruncit oamenilor dumitale să ia alt curs. Crezi oare că pentru această purtare a dumitale vei putea da vina tot asupra lui Kuan-Yin?

Întrebarea ei sună ironic.

— Voiam să te am cât mai mult pe iahtul meu.

— Ah!… Şi atunci nu te-ai sinchisit de nimeni şi de nimic, numai pentru a-ţi satisface gustul?!

— Îmi voi îndrepta greşeala.

Dolores avu un zâmbet amar.

— În ce fel? Am pierdut un timp, care nu se mai poate recâştiga. Ştii doar că sunt aşteptată la Sidney.

— N-am întârziat prea mult. Îndată ce vom trece de canalul Mozambic, voi lua cursul direct spre Australia.

— Cu câte zile vom fi în întârziere?

— Cu cel mult patru-cinci zile.

— Şi te vei ţine de cuvânt?

— Dacă îmi spui că mă ierţi, da.

— Voi uita tot ce s-a întâmplat, dar trebuie să-mi îndeplineşti o rugăminte.

— Voi face tot ce vei cere.

— La Sidney mă aşteaptă căpitanul Barnabe de pe vaporul „Neptun”. Pe bordul iahtului dumitale ai o staţie de radio-emisiune. Trimite-i îndată o ştire.

Liu-San-Ciang se înclină şi răspunse:

— Voi face asta chiar acum.

— Îţi voi nota ce trebuie să-i transmiţi.

Dolores se îndreptă spre o masă, urmată de privirile chinezului, în ochii căruia se ivise iar o lucire plină de patimă la vederea mişcărilor

mlădioase ale trupului ei nespus de frumos.

Contesa luă loc şi începu să scrie:

„Căpitanul Barnabe – Vaporul „Neptun” – Sidney. Pierdut vaporul poştal. Sosesc cinci zile mai târziu. Dacă posibil rog aşteaptă. Dolores Martigny.”

Se ridică de la masă şi întinse foaia lui Liu-San-Ciang, care se înclină, îi sărută mâna şi o întrebă:

— Mai eşti supărata pe mine?

— Nu, dacă te vei purta frumos de acum înainte.

— Şi nu mă dispreţuieşti?

Dolores zâmbi.

— N-ai spus chiar dumneata că oamenii nu sunt vinovaţi dacă zeul Kuan-Yin le înflăcărează inimile?

Chinezul se înclină din nou, îi sărută încă o dată mâna şi ieşi.

Când ajunse în cabina lui, citi textul telegramei şi un zâmbet ironic îi flutură pe buze. Apoi rupse telegrama în bucăţele mici pe care le aruncă prin fereastră în mare.

— Aşa!… Căpitanul Barnabe poate să aştepte mult şi bine, mormăi el.

Deodată se întoarse speriat, căci cineva intrase tiptil în cabină.

— Siling-hi!

În faţa lui stătea o chinezoaică tânără, măsurându-l cu o privire întunecată.

— Ce vrei? o întrebă el supărat.

— Să te întreb ceva, Liu-San-Ciang, răspunse ea, apropiindu-se de dânsul.

O clipă păru încurcat şi evită să se uite în ochii ei, dar apoi îşi îndreptă trupul şi zise cu glas hotărât, zise:

— Întreabă şi voi vedea dacă îţi pot răspunde.

— Ai luat o femeie albă pe bord…

— Ce-ţi pasă?

În ochii ei se ivi o sclipire pătimaşă.

— Ştiu tot; te-am auzit vorbind cu dânsa aici în cabina asta.

Liu-San-Ciang înălţă din umeri.

— Ei şi? Crezi că trebuie să-ţi dau socoteală de tot ce fac?

— Da, căci eşti al meu.

— De când au femeile drepturi asupra bărbaţilor?

— Din nefericire aşa e la poporul nostru. Se spune că femeia n-are suflet şi e călcată în picioare. Dar eu nu mai vreau să suport o astfel de stare.

— Ai de gând să te răzvrăteşti?

Întrebarea lui sună ameninţătoare..

Cuprinsă de o gelozie sălbatică, fata nu-şi mai dădu seama de ce spune şi ce face.

— Da, Liu-San-Ciang! Totul se răzvrăteşte în sufletul meu, când văd că dragostea ta se îndreaptă spre altă femeie.

El ridică mâna ca şi când ar fi vrut s-o lovească, dar o lăsă iar în jos şi zise numai cu glas poruncitor:

— Ieşi afară!

— Nu, nu ies!... Spune-mi ce vrei de la femeia albă, de ce ai luat-o pe bord?

Liu-San-Ciang izbucni în râs.

— Dacă eşti aşa de curioasă să ştii, atunci află că vreau să ia locul tău.

Frumoasa chinezoaică se clătină, apoi scoase un ţipăt sălbatic.

— Asta n-ai s-o faci!

— Doar n-am să-ţi cer voie ţie. De altminteri te-ai înşelat când ai spus că sunt al tău. Dimpotrivă, tu eşti a mea, căci te-am cumpărat de la părinţii tăi.

— Cu toate acestea n-aş fi venit cu tine, dacă nu te-aş fi iubit. Mai curând aş fi murit.

El făcu un gest nepăsător.

— Nu mai pălăvrăgi degeaba. Fii mulţumită cu soarta ta şi să-mi fii recunoscătoare dacă nu vei avea alta mai rea. Aşa... acum pleacă şi nu mă mai plictisi.

Siling-hi ridică mâinile cu un gest rugător şi zise:

— Liu-San-Ciang, ai uitat că noi?...

El o întrerupse necăjit:

— Lasă-mă şi pleacă odată!

Fata plecă capul şi ieşi, în timp ce ochii i se umplură de lacrimi.

Se duse în cabina ei pe care de obicei n-o părăsea niciodată şi începu să plângă deznădăjduită.

Amintirile trecutului îi reveniră.

Cu trei ani în urmă îl văzuse pentru întâia oară. Era încă copilă şi

inima ei începu să bată cu putere. Într-o zi Liu-San-Ciang o urmă până acasă la părinţii ei săraci şi îi întinse un obiect învelit într-o batistă de mătase.

— Primeşte darul acesta de la mine, Siling-hi, îi spusese el…

Sfioasă luase ea darul. Era o cutie de lemn scump. Când o deschise, zări chipul zeului Kuan-Yin săpat în fildeş şi dedesubt două flori de migdal. Era dovada dragostei lui.

— Eşti frumoasă ca floarea purpurie de orhidee. Inima mea vrea să bată lângă a ta. Vrei să vii cu mine, Siling-hi? o întrebase el atunci.

Dar Liu-San-Ciang nu se căsători cu dânsa, ci făcu din ea amanta lui, plătind părinţilor ei o sumă mare de bani. O cumpărase după obiceiul chinezesc.

Ea se învoise, căci nu voia decât fericirea lui şi a ei şi fericiţi au fost amândoi până acum.

Dar venise pe bord femeia aceea albă şi el nu mai avea ochi pentru dânsa.

Ce soartă o aştepta?

Fără îndoială că Liu-San-Ciang o va goni, o va trimite înapoi la părinţii ei.

Siling-hi îşi acoperi faţa ca mâinile şi un gemăt dureros ieşi de pe buzele ei.

Dar deodată sări în sus.

Nu, nu se va supune! Va lupta pentru fericirea ei!

98. La strâmtoare

Deşi Bob Wilkens putu să se legitimeze cu acte în regulă, totuşi fu supus la interogatorii lungi.

Poliţiştii îi puseră nenumărate întrebări, din care numai la foarte puţine putu da un răspuns.

Habar n-avea că bijuteriile fuseseră furate şi nu ştia cum ajunseseră în mâinile tatălui său.

Lui Bob îi era cât se poate de neplăcută bănuiala cu care îl priveau poliţiştii, care nu voiau să dea crezare vorbelor lui, cu atât mai mult cu cât nu voia să le spună adevăratul motiv al venirii sale la Londra.

Mai curând şi-ar fi muşcat limba, decât să povestească unor străini, că era pe cale să dezvăluie o taină din viaţa tatălui său şi că de această

taină depindea fericirea lui.

În sfârşit, după ce se sfătuiră, poliţiştii îi spuseră:

— Deoarece ai toate actele în regală, îţi dăm drumul, mister Wilkens, dar bijuteriile trebuie să le confiscăm.

Bob respiră uşurat, căci se gândise cu groază la posibilitatea unei arestări. Abia când ieşi în stradă, îşi dădu seama de situaţia în care se afla.

Nu mai avea bani la el şi afară de asta avea şi datorii la hotel.

Ce va spune, dacă i se va cere să plătească?

Nu va fi luat drept un escroc? Şi aşa portarul se uitase cam chiorâş la dânsul, când îl văzuse cu bagaje atât de puţine.

Dacă cei de la hotel vor reclama, va avea iar de-a face cu poliţia şi de astă dată situaţia lui va fi şi mai grea.

De unde să ia banii de care avea neapărată nevoie?

Nici nu era de gândit să ceară de la tatăl său.

S-o înştiinţeze pe mama lui?

Fără îndoială că ea va găsi mijloace să-i procure alţi bani, căci pe iubirea ei de mamă se putea bizui oricând.

Dar cum să se pună în legătură cu dânsa, unde s-o găsească?

Nu mai avea nici bani destui pentru a-i trimite o telegramă lămurită. Afară de asta era de aşteptat ca Alice Wilkens să şi fi plecat din Marsilia şi înainte de a ajunge la New-York n-ar avea putinţa să-i vină în ajutor.

Foarte abătut, Bob se întoarse la hotel, unde i se păru că personalul se uita la el cu priviri piezişe, că nu mai era atât de politicos cu dânsul.

Se gândi că poate poliţia ceruse informaţii asupra lui la hotel şi îi veni să zâmbească la gândul că era luat poate drept un escroc internaţional.

La toate acestea se mai adăuga îngrijorarea lui de soarta Feliciei.

De-ar şti cel puţin unde se află ea!

Istovit intră în odaia lui şi se trânti pe un scaun, spre a se mai linişti, dar nu avu parte să rămână multă vreme singur şi netulburat, căci după scurt timp se auzi o bătaie în uşă şi la răspunsul lui intră un chelner, care îi prezentă nota cu cuvintele:

— Direcţiunea vă roagă…

Bob îl întrerupse mânios:

— De ce graba asta? Mă luaţi poate drept un pungaş?

Chelnerul dădu din umeri şi zise:

— Am primit ordinul să încasez suma, mister Wilkens.

— Azi nu pot plăti, se răsti Bob la dânsul. Dar cred că direcţiunea va face încă câteva zile credit fiului regelui automobilelor?!

— Regret foarte mult, mister Wilkens, dar pentru cazul când nu veţi plăti imediat, am fost însărcinat să vă spun că odaia trebuie eliberată până diseară.

— Cu alte cuvinte, mă daţi afară?

Chelnerul nu răspunse, ci ridică iar din umeri.

Această mişcare îl irită şi mai mult pe Bob.

— Cheamă-l pe director. Vreau să vorbesc personal cu dânsul, căci nici prin gând nu-mi trece să mă las dat afară ca un pungaş. Ori crezi că am chef să mă plimb în noaptea asta fără adăpost prin Londra? Numele tatălui meu trebuie să vă fie chezăşie destulă că vi se va plăti orice sumă…

— Iertaţi-mă, mister Wilkens, dar întâmplarea de astăzi cu poliţia… îl întrerupse chelnerul.

— Faptul acesta vă îndreptăţeşte să luaţi măsuri? strigă Bob înfuriat la culme şi repezindu-se la chelner, îl apucă de braţ şi-l zgâlţâi cu putere. Nu sunt nici escroc, nici înşelător şi vai de acela care se îndoieşte de cinstea mea. Ieşi afară, că de nu…

Speriat, chelnerul strigă:

— Daţi-mi drumul sau chem ajutor!

— Cheamă, făcu Bob batjocoritor. Să nu crezi că mi-e teamă. Ştiu să întrebuinţez pumnii şi la nevoie îmi pot apăra cinstea cu ajutorul lor.

Făcu o mişcare bruscă pentru a-l îmbrânci pe chelner afară, dar acesta strigă înfuriat:

— Asta e o purtare nemaipomenită şi acum să ştii că vei fi dat afară…

În aceeaşi clipă uşa fu deschisă cu putere. Bob dădu drumul chelnerului şi întoarse capul. Un strigăt de surprindere îi ieşi de pe buze.

— Dumneata?… Aici, la Londra?…

Buimăcit, Bob holbă ochii la Ethel Drof, care se apropie cu paşi repezi, îl măsură pe chelner cu privirea, şi fără să răspundă la

întrebarea tânărului Wilkens, zise acestuia:

— Mi se pare că am venit tocmai la timp. Ce-i asta?

Spunând aceste cuvinte, luă nota de pe tava pe care chelnerul o avea iar în mână, aruncă asupra ei o privire în treacăt şi un zâmbet i se ivi pe buze.

Înţelese îndată situaţia în care se afla Bob şi acum era sigură de reuşita planurilor ei.

— Ah, acum înţeleg tot! zise ea cu ironie.

Bob răspunse supărat:

— Te rog să nu te amesteci în afacerile mele, căci sunt în stare să le reglez singur.

Dar Ethel Drof nu luă în seamă cuvintele lui, ci porunci chelnerului:

— Du-te jos la secretarul meu, domnul Longworth şi spune-i să achite imediat nota asta.

Bob izbucni plin de mânie:

— Nu vreau!... Spune directorului dumitale că datoriile mele mi le plătesc eu singur!

Nehotărât, chelnerul se uită de la unul la altul. Ce era oare cu ăştia doi? Americana asta avea atitudinea ca şi când ar fi stăpâna tânărului Wilkens! Văzând şovăirea lui, Ethel Drof îl apucă de braţ şi îl împinse spre uşă.

— Mişcă de aici! se răsti ea la chelner. Nu vezi că n-avem nevoie de dumneata?

Chelnerul părăsi repede camera, căci această americană energică îi impusese respect.

Bob Wilkens şi Ethel Drof rămaseră singuri.

Abia plecase chelnerul din odaie, când Bob se apropie de Ethel şi o întrebă iritat:

— Cum îndrăzneşti să te amesteci în treburile mele? Nu-ţi dai seama că mă faci de râs în faţa direcţiei şi a personalului, dacă plăteşti datoriile mele?

Ethel Drof îi aruncă o privire ironică.

— Ştii bine că n-aveai cu ce plăti!

— Asta mă priveşte, miss Drof. Na-mi place când cineva îşi vâră nasul unde nu-i fierbe oala! Mai cu seamă cineva străin.

— Eu nu sunt străină.

— Ce eşti pentru mine?

— Ar fi trebuit s-o ştii până acum.

Bob avu un râs aspru şi batjocoritor.

— Nu cumva tot îţi mai închipui că noi…

— …ne vom căsători, întregi Ethel Drof şi luând loc pe un scaun, puse picior peste picior, scoase tabachera din buzunar şi-l întrebă: Îmi dai voie să fumez? Fără ţigaretă nu mă simt bine.

Bob scoase bricheta din buzunar, i-o întinse şi zise scurt:

— Poftim.

Tonul cu care spuse însă acest cuvânt suna mai mult a mojicie, decât a politeţe.

Ethel Drof îşi aprinse liniştită ţigareta, scoase câteva rotocoale de fum, apoi continuă:

— Da, mister Wilkens, mă mai port şi acum cu gândul să ne căsătorim.

— Şi bineînţeles că tatăl meu îţi dă tot sprijinul pentru realizarea acestui plan.

— Da, tatăl dumitale e aliatul meu.

— Atunci lui îi datorez că mi-ai găsit urma?

— Nu. Urma ţi-am găsit-o eu singură, „dragul meu Bob”.

Supărat, Bob încruntă sprâncenele.

Te rog să nu-mi spui „dragul meu Bob”!

— De ce nu? Găsesc că e foarte drăguţ din partea mea să-ţi spun aşa.

— Eu însă nu găsesc deloc drăguţ, căci nu sunt dragul dumitale Bob.

— Păcat, zău mare păcat! Mi-am închipuit cu totul altfel revederea noastră.

Bob râse iar batjocoritor.

— Te-ai aşteptat cumva să-ţi sar de gât?

— Asta nu, dar am crezut că vom putea vorbi despre căsătoria noastră ca doi oameni cuminţi.

— Sunt foarte cuminte, răspunse Bob, şi ştiu bine ce vreau; de aceea îţi spun că din planurile dumitale şi ale tatălui meu nu se va alege nimic. Ai fi putut să-ţi economiseşti drumul până aici.

— Dă-mi voie să fiu de altă părere, dragă Bob… ah, iartă-mă… mister Wilkens. Dacă n-aş fi venit, ai fi avut acum cele mai mari neplăceri cu direcţia hotelului.

— Şi acum le am cu dumneata, izbucni Bob. Nu-ţi vei fi închipuind că mi-e plăcut să-mi plăteşti datoriile?

— Ba mie îmi convine foarte mult situaţia asta, căci ai să recunoşti cât de rău este, când cineva nu-şi poate îndeplini îndatoririle. Sau ţi-a făcut cumva plăcere scena cu chelnerul?

Bob dădu din umeri.

— Nu ştiu de ce te interesezi de afacerile mele?

— Fiindcă n-aş vrea să intri în încurcături mari, mister Wilkens. Eşti pe calea cea mai bună să începi o viaţi aventuroasă şi aş dori să te feresc de aşa ceva, căci n-ar fi demn de dumneata.

Ea aruncă ţigara în scrumieră, se ridică de pe scaun şi apropiindu-se de el, începu să-i vorbească cu înfrigurare:

— Bob, faptul că am venit după dumneata, trebuie să-ţi fie dovadă că nu-ţi vreau răul, aşa că te rog să vorbim ca doi buni prieteni. Mi-am pus în cap să ne căsătorim, căci vreau să unesc întreprinderea noastră cu aceea a tatălui dumitale. Ştim doar amândoi că prin această operaţiune vom ajunge să stăpânim piaţa.

Bob făcu un gest supărat.

— Te rog nu vorbi mai departe, miss Drof. E păcat de orice cuvânt pe care îl pierzi, căci niciodată nu mă voi învoi la aceste planuri.

Chipul tinerei fete se posomorî şi după o tăcere de câteva clipe ea întrebă cu asprime:

— Acesta e ultimul dumitale cuvânt, mister Wilkens?

— De ce mă întrebi? Cred că tata ţi-a spus că nu mă voi învoi niciodată cu această căsătorie silită.

— Fiindcă ai pe alta în cap, nu-i aşa?

În ochii lui Bob se ivi o sclipire de mânie.

— Nu fiindcă „am pe alta în cap”, cum spui dumneata, ci fiindcă pe aceea alta o iubesc din toată inima, fiindcă e o fiinţă dulce şi drăgălaşă… o fată încântătoare…

— Da, da… ştiu!… Astea sunt visuri de om amorezat, zise Ethel Drof, râzând ironic. Dar pe fata aceea n-o vei putea lua niciodată de soţie, căci există piedici care te vor sili să renunţi la visul dumitale de dragoste.

Bob o privi buimăcit.

— Cum… ştii?…

— Ştiu tot, întări Ethel Drof.

— Şi cu toate acestea ţii la înfăptuirea planurilor dumitale?

— Cu atât mai mult, căci sunt încredinţată că într-o bună zi şi la dumneata raţiunea va învinge şi te va face să-ţi pierzi iluziile.

Bob dădu din cap cu încăpăţânare.

— Asta nu se va întâmpla niciodată. Pentru mine nu există decât o singură femeie şi asta e Felicia de Martigny!... O voi căuta, o voi regăsi.

— …şi totuşi nu vei putea deveni fericit prin dragostea ei, îi curmă ea vorba, cu răutate.

— Asta ne va arăta viitorul. Încă n-am pierdut credinţa în fericirea mea şi de aceea îţi spun înc-o dată, miss Drof, că nu mă voi supune niciodată voinţei tatălui meu. Cred deci, că nu mai avem nimic să ne spunem, miss Drof, şi putem curma întrevederea noastră.

Americana încleştă pumnii şi zise cu mânie:

— Cu alte cuvinte, mă dai afară.

Bob nu răspunse nimic, ci înălţă semnificativ din umeri. Atitudinea aceasta o îndârji şi mai mult pe Ethel şi zise cu voce şuierătoare:

— Asta e prea mult… mergi prea departe…

— Din momentul ce ştiai de iubirea mea pentru Felicia de Martigny, ar fi trebuit să recunoşti că venirea dumitale aici era de prisos.

— Îţi dai seama ce înseamnă ceasul acesta pentru dumneata şi întreprinderea tatălui dumitale?

Bob zâmbi nepăsător şi răspunse:

— Înseamnă că întreprinderile Wilkens nu se vor uni niciodată cu acele ale domnului Drof.

— Nu numai atât, dar va urma şi falimentul tatălui dumitale. De azi înainte nu voi mai avea altă ţintă decât de a pricinui ruina familiei Wilkens şi nu mă voi odihni până când nu voi nimici întreprinderile voastre.

Bob se sperie o clipă la auzul acestei ameninţări, de care îşi dădu seama că era foarte serioasă.

N-ar fi oare mai bine să pună un cuvânt pentru tatăl său?

Dar deodată îi apăru chipul blând şi dulce al Feliciei şi dorul de dânsa îl copleşi.

— Orice s-ar întâmpla, nu pot altfel. Iubirea mea pentru Felicia de

Martigny e prea mare, pentru a o jertfi.

Ethel Drof îi aruncă o privire răutăcioasă, dar văzându-i expresia hotărâtă a feţei, îşi dădu seama că nu va putea să-l abată din calea lui şi se îndreptă spre uşă. Înainte de a ieşi, îi mai spuse însă:

— Ai să regreţi mult ceasul acesta, Bob. Wilkens. Nimic nu-i mai greu de suportat decât sărăcia şi din pricina dragostei dumitale vei ajunge cerşetor. Am să-ţi plătesc refuzul dumitale, mă voi răzbuna amarnic şi va veni poate ziua când te vei târî în genunchi la picioarele mele cerându-mi iertare pentru jignirea pe care mi-ai adus-o azi.

99. Oaspeţi întârziaţi

Nici Felicia, nici tovarăşele ei nu fură în stare sa mănânce ceva, atât de mare le era teama de minerii care nu încetau să le arunce priviri înflăcărare şi să le adreseze glume grosolane.. Sorbiră numai puţin din paharele cu vin, căci gâtlejurile le erau uscate de sete.

Între timp minerii îşi continuau jocul, râsetele şi chiotele, beau neîncetat şi veselia lor creştea din clipă în clipă.

Câteodată se luau la ceartă de la joc şi atunci scoteau repede revolverele. Nu ajungeau însă la încăierări, fiindu-le teamă de birtaşul Sam, cu care nu era de glumit, căci pe cine îl lovea o dată acesta, greu se mai scula de jos.

Încercară însă să se ia la harţă cu Andrei şi Kapelski, socotindu-i mai puţin primejdioşi şi unul din ei le zise:

— Ei, voi de colo! Dacă aveţi bani, veniţi şi jucaţi cu noi!

— Bani avem, dar n-avem chef de joc.

— Atunci haideţi să ciocnim paharele împreună şi să ne povestiţi ce mai e nou pe la Sidney.

— De băut bem şi la masa noastră, iar la Sidney nu-i nimic nou. Oraşul e tot aşa cum îi ştiţi şi voi.

— Sunteţi nişte javre plictisitoare, zise minerul, lăsând să-i scape o înjurătură nu tocmai frumoasă; apoi se întoarse iar la tovarăşii lui, urmând să bea şi să glumească cu aceştia.

Când veselia lor ajunsese la culme, uşa cârciumii se deschise şi doi noi oaspeţi intrară. Fură primiţi de ceilalţi cu strigăte de bucurie.

— Ehei, iată au venit „Crestatul” şi eu Billy! Aţi nimerit în sfârşit şi voi aici, băieţi? Veniţi la masa noastră, unde-i cel mai bun vin!

Cei doi făcură numai un semn din cap, drept salut, îşi aruncară bagajul într-un colţ şi se apropiară de tejghea.

În înfăţişarea lor nu se deosebeau de ceilalţi mineri, îmbrăcămintea le era tot atât de jerpelită, în jurul mijlocului purtau aceleaşi brâie ca şi ceilalţi, în care păstrau aurul găsit şi la brâu aveau şi ei revolvere mari. Şi totuşi tăceau o impresie mai bună decât ceilalţi. Feţele lor erau foarte serioase, mai cu seamă aceea a omului căruia i se spusese Crestatul.

Pe chipul lui se putea citi o adâncă melancolie. Faţa îi era brăzdată de cicatrice şi pe semne din pricina aceasta fusese poreclit Crestatul. Dar semnele, care păreau să fi fost pricinuite de arsuri, nu-l desfigurau, căci nu erau prea adânci.

Când Sam îi întinse mâna drept salut, el se făcu că n-o vede, ca un om dus pe gânduri.

Birtaşul se întoarse spre Billy, tovarăşul Crestatului, un om cu faţa plăcută şi cu o expresie de bunătate în ochi.

— Mi se pare că iar îi umblă gărgăunii prin cap.

— Ca întotdeauna când găseşte aur mult şi se apropie de ţinuturile civilizate.

— Aţi găsit mult aur?

— Mina noastră se arată din ce în ce mai bună şi dacă merge aşa mai departe, atunci vom avea în scurt timp destul, încât şi nu mai avem nevoie să muncim.

— Fericiţi muritori!

— Totuşi tovarăşul meu nu pare să fie fericit.

Vorbeau tare, deşi Crestatul stătea lângă ei, dar acesta părea că nici n-aude ce spuneau şi că era vorba de dânsul. Ciudat om!

Fără să aştepte să i se ceară, Sam umplu două căni cu viu şi le întinse noilor oaspeţi care sorbiră din ele.

— Cât aveţi de gând să rămâneţi aici Billy?

— Numai până mâine. După ce vom lua provizii noi, ne vom întoarce iar în munţi.

Sam se aplecă spre el şi de astă dată, uitându-se spre Crestat, îi zise în şoaptă:

— La spune-mi, Billy, când sunteţi singuri colo sus, în munţi, nici atunci nu vorbeşte despre dânsul?

— Niciodată.

— Fără îndoială că are o taină.
— Trecutul, Sam... Trecutul ca noi toţi care suntem pe aici.
— Un trecut întunecat?
— Care din noi îl are luminos?
— Poate are vreo crimă pe cuget?
Billy dădu cu hotărâre din cap.
— Nu Sam, pentru asta îmi pun mâna în foc. Altceva îl apasă pe suflet, nu remuşcarea.
— Ce crezi că ar putea fi?
— Bănuiesc că a avut o dragostea nenorocită care i-a nimicit viaţa.
— Sărmanul de el! Drept să-ţi spun, mi-e milă de dânsul, căci e cel mai de treabă dintre toţi. Niciodată nu se ceartă, se fereşte de încăierări şi caută linişte.
— Liniştea o caută şi în sufletul lui, dar n-o poate găsi. E într-adevăr un nenorocit.
— Ce va face oare când va pleca de aici?
Billy dădu din umeri.
— Habar n-am.
Minerul se întoarse spre Andrei şi Kapelski şi îi întrebă:
— Sunteţi noi veniţi prin meleagurile astea?
— Am venit numai în trecere.
— Băgaţi de seamă să nu zburaţi. Mi se pare că sunteţi din teapa celor uşurei de tot.
Kapelski făcu pe supăratul.
— Păstrează-ţi părerile astea pentru dumneata.
— Ia te uită mă... e bun de gură ăsta!
Sam interveni spre a-i împăca:
— Lasă-l încolo, nu începe să te ciorovăieşti cu ei.
Billy strâmbă dispreţuitor din nas.
— Nici prin gând nu-mi trece, căci sunt prea molateci.
Întâmplător îşi aruncă privirea spre masa unde şedeau fetele, pe care nu le zărise până atunci şi zise uimit:
— Dar ce-i cu fetele astea? Cum au ajuns aici?
— Ăştia doi le-au adus.
Minerul încruntă sprâncenele.
— Cu ce scop?
Andrei rânji şi răspunse:

— Sunt fete dintr-un pension şi am venit să facem o excursie în munţii

— Aşaa… zise Billy, şi continuă să se uite la fete.

Cele mai multe din ele, frânte de oboseală, adormiseră cu coatele pe masă.

Crestatul îşi golise cana de vin şi privea şi el spre fete, la început cam nepăsător, dar din ce în ce privirea lui deveni mai atentă. Deodată holbă ochii la Felicia, care nu dormea, ci şedea cu privirea ţintită în gol. Avu o tresărire puternică şi ochii i se măriră atât de mult, parcă ar fi văzut o stafie, apoi se ridică şi merse încet spre dânsa, cu mâna întinsă înainte.

Felicia îl zări şi se sperie de dânsul.

Ce voia oare acest om de la ea?

La câţiva paşi, Crestatul se opri în loc. În ochii lui era o sclipire ciudată, o expresie de nebun, dar în acelaşi timp nespus de îndurerată.

Înfăţişarea lui era atât de înspăimântătoare, încât Felicia se ridică repede de pe scaun şi se dădu câţiva paşi înapoi.

Dar Crestatul nu se duse mai aproape, rămase locului, cu mâna întinsă, în timp ce buzele lui murmurau cuvinte neînţelese. Se părea că pronunţase un nume, pe care fata nu-l putu desluşi.

Un zâmbet visător flutură pe buzele Crestatului, privirea îi deveni blândă, dezmierdătoare, apoi deodată faţa îi deveni iar serioasă şi tristă.

Clătină din cap ca şi când ar fi vrut să gonească o nedumerire, lăsă să-i cadă mâna pe care a ţinuse întinsă înainte, suspină din adâncul sufletului şi se întoarse iar spre tejghea.

Sam şi Billy văzuseră mişcările lui.

— Ia te uită la Crestat, Billy, se pare că o cunoaşte pe aia blondă…

— Aşa s-ar părea…

— Sau visează…

— Nu cred. Poate îi aduce aminte de cineva.

— A da, spuneai adineauri că poate a fost în viaţa lui o femeie…

— Sst! Să nu mai vorbim de el, se întoarce şi pare foarte tulburat, cum nu l-am văzut niciodată.

Crestatul se apropiase şi Billy îl întrebă:

— N-ar fi bine să ne odihnim vreo câteva ceasuri? Sunt tare obosit şi nici tu au pari prea vioi.

— Da, să ne odihnim, răspunse Crestatul, trecându-şi mâna peste frunte. Să dormim… să uităm.

— Cum e cu dormitul, Sam? Vom mai găsi loc sub şopron?

— Este destul. Nu vezi că toţi ceilalţi sunt încă aici?

Cei doi ieşiră din cârciumă. Când trecură pe lângă masa fetelor, Crestatul se uită iar la Felicia. Privirea îi era chinuită şi plină de dor şi fata se simţi cuprinsă de o nelinişte ciudată.

Îi era groază de omul acesta, dar nu-şi putea lămuri de ce.

Ce voia el oare de la dânsa?

Alungă însă aceste gânduri, căci alte griji o apăsau. Se uită după Andrei şi polonez, care tocmai dispăreau printr-o uşă din apropierea tejghelei. Acolo era camera pe care le-o pusese la dispoziţie birtaşul, spre a se odihni.

Unul după altul se ridicară şi minerii de la locurile lor şi ieşiră afară, ducându-se la culcare şi încetul cu încetul se făcu linişte în tabăra de la Sandy Creek.

Urmează Volumul 2
[Cap. „100. Ameninţări noi”, pag. 201, fascicula 26]